

NOAPTEA ÎN CARE A DISPĂRUT

LISA JEWELL

Autoarea bestsellerurilor

O viață regăsită și Secrete întunecate

LITERA

buzz
BOOKS

LISA JEWELL

NOAPTEA
ÎN CARE
A DISPĂRUT

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA
București

Această carte îi este dedicată tatălui meu

Arahnofobia

Arahnofobie. Este unul dintre acele cuvinte care sună la fel de rău precum lucrul pe care îl descriu. Acel „ah” chinuit de la finalul celei de-a doua silabe sugerează unghiurile respingătoare ale picioarelor de păianjen; atingerea trecătoare și moale a lui „fo”, ca valul îngrozitor de greață care îți mătură stomacul la sugestia unei mișcări bruște pe perete sau podea; acel „no” zgomotos din centru, sunetul creierului tău care urlă, scârbit, „nononono”. Tallulah suferă de arahnofobie. Tallulah se află în întuneric.

PARTEA ÎNTÂI

1. Iunie 2017

Bebelușul începe să mormăie. Kim stă nemișcată pe scaun și își ține răsuflarea. A durat toată seara să-l pună la culcare. E vineri, o noapte înăbușitoare din toiul verii, și în mod normal ar fi în oraș cu prietenele la ora asta. Unsprezece noaptea: ar fi la bar, unde ar comanda ultimul rând, s-o țină până acasă. Dar în seara asta e în pantaloni de trening și un tricou, cu părul brunet strâns într-un coc, cu lentilele de contact scoase, ochelarii la ochi și un pahar cu vin calduț pe măsuta de cafea pe care și l-a turnat mai devreme, dar nu a apucat să-l bea. Reduce sonorul televizorului din telecomandă și ascultă din nou. Iată-le, primele avanposturi timpurii ale plânsului, un fel de ciripit sec, de rău augur. Lui Kim nu i-au plăcut niciodată copiii mici. Ai ei i-au plăcut destul de mult, dar a găsit primii ani dificili și nepotriviți pentru sensibilitățile ei. Din prima noapte când amândoi copiii ei au dormit neîntrerupt până dimineața, Kim a acordat o valoare foarte mare – poate disproporționat de mare – unei nopți neîntrerupte. A făcut copiii de tânără și mai avea cu siguranță suficient timp și loc în inima ei pentru încă unul sau doi. Însă nu putea da piept cu perspectiva altor nopți nedormite. Ani de zile și-a protejat somnul cu vigilență, cu ajutorul măștilor pentru dormit, și al dopurilor de urechi, și al spray-urilor pentru pernă, și al sticlelor uriașe cu melatonină pe care i le aduce o prietenă din State. Iar apoi, cu vreo douăsprezece luni în urmă, fiica ei adolescentă, Tallulah, a făcut un copil. Iar acum Kim este bunică la vârsta de treizeci și nouă de ani și are din nou un bebeluș plângăcios în casă, repede, i se pare, *prea repede*, după ce propriii copii au încetat să mai plângă. În general, cu

toate că s-a întâmplat cu zece ani înainte ca ea să fie pregătită, nepotul ei i-a adus binecuvântare după binecuvântare. Numele lui e Noah și are părul brunet al lui Kim, ca amândoi copiii lui Kim (lui Kim nu i-au plăcut niciodată decât bebelușii cu părul brunet; cei cu părul blond o sperie). Noah are ochi care oscilează între căprui și chihlimbarii în funcție de lumină și are picioare și brațe solide, cu cerculețe de grăsime la încheieturi. Zâmbește și râde iute și îi place să se distreze singur, uneori chiar și câte o jumătate de oră o dată. Kim are grijă de el când Tallulah merge la colegiu și uneori simte un junghi de panică în stomac când își dă seama că nu l-a auzit scoțând nici un sunet de câteva minute. Se duce în grabă la scaunul lui înalt sau la leagăn, sau la colțul canapelei ca să verifice că încă este în viață și îl găsește cufundat în gânduri, întorcând paginile unei cărți din material textil. Noah e un băiat visător. Însă nu-i place să doarmă, iar pentru Kim acest lucru este îngrozitor de stresant. În momentul de față, Tallulah și Noah locuiesc aici, cu Kim, împreună cu Zach, tatăl lui Noah. Noah doarme între ei în patul dublu al lui Tallulah și Kim își pune dopurile de urechi și dă drumul la niște zgomot alb pe smartphone și în general e salvată de cacofonia nocturnă a nesomnului lui Noah. Dar în seara asta, Zach a scos-o pe Tallulah la ceea ce numesc ei o „seară la întâlnire“, care sună neobișnuit de matur pentru o pereche de tineri de nouăsprezece ani. S-au dus chiar la pubul în care Kim ar sta în mod normal în seara asta. I-a strecurat lui Zach o bancnotă de douăzeci de lire când ieșeau pe ușă și le-a spus să se distreze. E prima dată când ies împreună ca un cuplu dinainte să se fi născut Noah. S-au despărțit când Tallulah era însărcinată și s-au împăcat din nou în urmă cu vreo șase luni, când Zach a promis că va fi cel mai bun tată din lume. Și până acum, s-a ținut de cuvânt.

Plânsul lui Noah s-a întetit de-a dreptul acum, iar Kim oftează și se ridică în picioare. În același timp, telefonul îi vibrează că a primit un mesaj. Apasă pe el și îl citește. *Mama, e niște lume de la colegiu aici, ne-au invitat să mergem la ei. Doar o oră sau așa. E OK? :)* Apoi, chiar în timp ce tastează un răspuns, urmează imediat alt mesaj. *Noah e OK? Noah e bine, scrie ea. Un înger de copil. Du-te și distrează-te. Stai cât vrei. Te iubesc.* Kim urcă la etaj la pătuțul lui Noah, cu inima grea de perspectiva încă unei ore de legănat, și liniștit, și oftat, și șoptit în întuneric, în timp ce luna atârână acolo pe cerul înmiresmat al verii, care

încă mai păstrează urme palide ale luminii din timpul zilei, iar casa scârțâie goală și alți oameni stau în puburi. Dar când se apropie de el, lumina lunii îi cade pe curbura obrazului și vede cum i se luminează ochii la vederea ei, îi aude răsuflarea cum se oprește o clipă, plină de ușurarea că a venit cineva și îi vede brațele cum se întind spre ea. Îl ridică, îl așază la piept și spune: „Ce atâta zarvă, băiețel, ce atâta zarvă?“, iar inima i se umflă și i se contractă dintr-odată, știind că băiatul acesta e parte din ea și că o iubește, că nu o caută pe mama lui, că e mulțumit ca ea să vină la el în întunericul nopții ca să-l liniștească. Îl duce pe Noah în living și îl așază în poală. Îi dă telecomanda să se joace cu ea; îi place să apese pe butoane, dar Kim își dă seama că e prea obosit ca să apese butoanele, vrea să doarmă. Când se face greu în brațele ei, știe că ar trebui să-l ducă înapoi în pătuț, pentru o bună igienă a somnului, bune obiceiuri, tot tacâmul, dar acum și Kim e obosită și ochii i se închid și își trage în poală pătura de pe canapea și își aranjează perna sub cap, iar ea și Noah se cufundă în tăcere într-un somn liniștit.

Kim se trezește brusc câteva ore mai târziu. Noaptea scurtă din miez de vară aproape s-a sfârșit, iar cerul aflat dincolo de fereastra livingului scânteiază odată cu primele lame ale soarelui fierbinte al dimineții. Își îndreaptă gâtul și simte cum toți mușchii urlă la ea. Noah încă e cufundat în somn și îl aranjează ușor ca să poată ajunge la telefon. E patru douăzeci dimineața. Simte un mic suflu de enervare. Știe că i-a spus lui Tallulah să rămână afară cât vrea, dar asta e o nebunie. Caută numărul lui Tallulah și o sună. Intră direct căsuța vocală, așa că accesează numărul lui Zach și îl sună. Din nou, intră căsuța vocală. Poate, se gândește, poate că au venit în toiul nopții și l-au văzut pe Noah adormit la pieptul ei și au decis că ar fi drăguț să aibă patul doar pentru ei. Și-i imaginează privind-o din pragul ușii livingului, scoțându-și pantofii, urcând scările pe vârfuri și sărind în patul gol, brațe și picioare încâlcite și săruturi jucăușe, ametește de băutură. Încet, cu grijă, îl strânge pe Noah la piept și se ridică de pe canapea. Urcă scările și se duce la ușa camerei lui Tallulah. E larg deschisă, așa cum a lăsat-o ea însăși la unsprezece în noaptea precedentă, când a venit să-l ia pe Noah. Îl coboară ușor în pătuț și, miraculos, copilul nu se foiește. Apoi se așază pe marginea patului lui Tallulah și o sună din nou. Încă o dată intră direct căsuța vocală. Îl sună pe Zach. Intră căsuța vocală. Continuă acest joc de ping-pong încă o oră. Soarele s-a înălțat de tot de-acum; e

dimineată, dar prea devreme ca să sune pe oricine altcineva. Așa că Kim își face o cafea și își taie o felie de pâine din franzela rustică pe care i-o cumpără mereu lui Tallulah la sfârșitul săptămânii și o unge cu unt și cu miere cumpărată de la apicultorul de pe stradă care o vinde la ușa casei, și așteaptă, și așteaptă ca ziua să înceapă.

2. August 2018

– Domnule Gray! Bine ați venit! Sophie vede un bărbat cu părul argintiu care se apropie de ei pe coridorul acoperit cu lambriuri de lemn. Are deja mâna întinsă spre ei, cu toate că mai are trei metri de mers. Ajunge la Shaun și îi strânge mâna cu căldură, prinzând-o în ambele palme, de parcă Shaun ar fi un copil mic cu mâinile reci care trebuie încălzite. Apoi se întoarce spre Sophie și spune:

– Doamnă Gray! Ce bucurie să vă cunosc în sfârșit!

– Domnișoara Beck, de fapt, scuze, spune Sophie.

– Ah, da, desigur. Ce prostie din partea mea! Știam doar. Domnișoară Beck. Peter Doody. Director executiv. Peter Doody îi zâmbește larg. Dinții săi sunt nefiresc de albi pentru un bărbat trecut de șaizeci de ani.

– Și am auzit că sunteți romancieră? Sophie încuviință din cap.

– Ce fel de cărți scrieți?

– Romane polițiste, răspunde ea.

– Romane polițiste! Măi, măi, măi! Sunt convins că veți găsi o mulțime de lucruri care să vă inspire aici, la Maypole House. Nu există vreo zi plictisitoare. Aveți grijă doar să schimbați numele! râde el zgomotos la propria-i glumă. Unde ați parcat? îl întreabă pe Shaun, indicând aleea din fața ușii uriașe.

– Oh, spune Shaun, chiar acolo, lângă dumneavoastră. Sper că e OK.

– Perfect, absolut perfect. Aruncă o privire peste umărul lui Shaun. Și cei mici?

– Cu mama lor. La Londra.

– Ah, da, desigur. Sophie și Shaun îl urmează pe Peter Doody, trăgându-și trollele pe unul dintre cele trei coridoare lungi care se despart din holul principal. Împing ușile duble și intră într-un tunel din sticlă care leagă casa cea veche de blocul modern și continuă să-și tragă valizele dincolo de o ușă din spatele blocului modern, luând-o pe o alee arcuită ce duce spre o căsuță victoriană. Are pădurea imediat în spate și este înconjurată de un inel de tufe de trandafiri care tocmai își încep înflorirea de vară târzie. Peter scoate un mănunchi de chei din buzunar și scoate două prinse pe un inel de alamă. Sophie a mai văzut cabana o singură dată, dar numai ca locuința fostei directoare de școală, plină de mobilierul și obiectele sale de colecție, de câinii săi, de fotografiile sale. Peter descuie ușa și ei îl urmează în holul din spate, pavat cu dale din piatră. Cizmele de cauciuc au dispărut, la fel și jachetele ceruite și lesele câinilor care atârnau în cuier. Aici e un miros de fum și benzină, iar printre scândurile dușumelei vine un curent care face casa să pară neobișnuit de rece în ziua asta fierbinte a unei veri lungi și călduroase. Maypole House se află în satul pitoresc Upfield Common din Surrey Hills. Odinioară a fost conacul satului, până în urmă cu douăzeci de ani, când a fost cumpărată de o companie pe nume Magenta care deține școli și colegii în lumea întreagă și a fost transformată într-o școală privată cu internat pentru copii cu vârste cuprinse între șaisprezece și nouăsprezece ani care au picat examenele de la finalul ciclului inferior sau superior al liceului în prima sesiune. Deci, da, o școală pentru ratați, în esență. Iar iubitul lui Sophie, Shaun, este acum noul director al școlii.

– Poftim, spune Peter, răsturnând cheile în palma lui Shaun. S-o stăpâniți sănătos. Când sosește restul bagajelor?

– La trei, răspunde Shaun. Peter își consultă ceasul Apple și spune:

– Păi, atunci, se pare că aveți mai mult decât suficient timp pentru un prânz la pub. Fac eu cinste!

– Oh, zice Shaun privind-o pe Sophie. Păi, am venit cu prânzul la pachet, de fapt. Arată spre o sacoșă de pânză de pe podea, de la picioarele sale. Dar mulțumim oricum. Peter pare netulburat.

– Păi, ca să știți pe viitor, pubul din zonă este superb. Swan & Ducks. Dincolo de terenul comun. Are un fel de meniu mediteraneeen, cu *meze*, *tapas*, ceva de genul acesta. Tocana de calamari e incredibilă. Și au o crămă excelentă. Managerul de acolo o să vă facă o reducere când îi spuneți cine sunteți. Se uită din nou la ceas și spune: În fine. Vă las să vă instalați. Toate codurile sunt aici. Aveți nevoie de acesta ca să dați drumul dubei când sosește, iar acesta e pentru ușa din față. Cardul funcționează la toate ușile din interior. Îi dă fiecăruia câte un șnur de care e agățat un card.

– Și o să mă întorc mâine-dimineață pentru prima zi de lucru. Ca să știți, s-ar putea să vedeți niște oameni îmbrăcați ciudat pe aici; a avut loc un curs extern cu cazare toată săptămâna, un fel de *Glee*. Azi e ultima zi, o să plece mâine, iar Kerryanne Mulligan, intendentă – ați cunoscut-o săptămâna trecută, cred? Shaun confirmă din cap. Ea are grijă de grup, așa că nu trebuie să vă faceți griji din pricina lor. Iar asta cred că e tot. Mai puțin, oh...

Se îndreaptă spre frigider și deschide ușa. O mică atenție, de la Magenta pentru dumneavoastră. O singură sticlă de șampanie ieftină stă în frigiderul gol. Închide ușa, își vâra mâinile în buzunarele pantalonilor albaștri din pânză și apoi le scoate din nou ca să le strângă mâinile amândurora. Iar apoi pleacă, iar Shaun și Sophie sunt singuri în noua lor casă pentru prima dată. Se uită unul la altul și apoi în jur și apoi iar unul la altul. Sophie se apleacă spre sacoșa de pânză și scoate cele două pahare de vin pe care le-a împachetat în dimineața asta când se pregăteau să plece din casa lui Shaun din Lewisham. Le scoate din șervețele, le așază pe blat, deschide frigiderul și scoate șampania. Apoi îl ia pe Shaun de mână întinsă și îl urmează în grădină. Este amplasată spre vest și umbrită la ora asta, dar tot e suficient de cald cât să stai în tricou. În timp ce Shaun desface șampania și toarnă câte un pahar pentru fiecare, Sophie își lasă privirea să cutreiere peste priveliște: o poartă din lemn între tufe de trandafiri care formează hotarul grădinii din spate dă spre o pădure verde catifelată, presărată cu petice de iarbă pe care cade soarele din miezul zilei printre vârfurile copacilor, formând bălți aurii. Aude sunetul păsărilor care ciripesc printre ramuri. Aude bulele șampaniei cum sfârâie în paharele de vin. Își aude propria respirație în plămâni, sângele care îi traversează venele de la tâmpile. Observă că Shaun se uită la ea.

– Îți mulțumesc, spune el. Îți mulțumesc atât de mult.

– Pentru ce?

– Știi tu pentru ce, spune el, luându-i mâna într-a lui. Cât de multe sacrificii ca să fii aici cu mine. Nu te merit. Chiar nu te merit.

– Ba mă meriți. Sunt „zdreanța la mâna a doua“, ai uitat? Își zâmbesc ironic unul altuia. Acesta e unul dintre numeroasele lucruri neplăcute pe care le găsisese fosta soție a lui Shaun, Pippa, să le spună despre Sophie când a aflat prima dată despre ea. De asemenea: „Îi dai mult mai mult de treizeci și patru de ani“ și „Are un fund neobișnuit de plat“.

– Ei, bine, orice ai fi, ești cea mai bună. Și te iubesc. Îi sărută apăsând articulațiile degetelor și apoi îi dă drumul la mâini ca ea să-și poată lua pa- harul.

– Frumos, nu-i așa? spune Sophie visătoare, privind dincolo de poarta din spate, în pădure. Încotro duce?

– Habar n-am, răspunde el. Poate ar trebui să te duci la o plimbare după prânz?

– Da, spune Sophie. Poate că da. Shaun și Sophie sunt împreună doar de șase luni. S-au cunoscut când Sophie a venit la școala lui Shaun să țină un discurs despre editare și scris unui grup de elevi de clasa a douăsprezecea care studiau limba engleză cu el. A invitat-o la prânz în semn de mulțumire și la început ea s-a simțit tulburată, de parcă ar fi făcut ceva rău; asocierea dintre a fi singură cu un profesor mai în vârstă și a fi făcut ceva rău era îngropată atât de adânc în psihicul ei încât nu o putea ignora. A observat apoi că avea ochi foarte, foarte închiși la culoare, aproape negri, și că avea umerii lați și un râs minunat de călduros, din toată inima, și o gură moale și nici o verighetă, după care și-a dat seama că flirtează cu ea și pe urmă a primit un e-mail de la el, o zi mai târziu, trimis de pe adresa lui personală, în care îi mulțumea că a venit și o întreba dacă i-ar plăcea să încerce noul restaurant coreean despre care vorbiseră la prânz în ziua precedentă, poate vineri seară, iar ea s-a gândit: „N-am fost niciodată la întâlnire cu un bărbat trecut de patruzeci de ani, n-am fost niciodată la întâlnire cu un bărbat care poartă cravată la muncă și nu am fost, de fapt, la nici o întâlnire în ultimii cinci ani și chiar mi-ar plăcea să încerc noul restaurant coreean, așa că de ce nu?“ În timpul primei lor întâlniri, Shaun i-a spus că pleacă la finalul semestrului de la marea școală secundară¹ din Lewisham,

unde era directorul ciclului superior al liceului, pentru a ocupa postul de director la o școală privată cu internat pentru elevii ciclului superior al liceului din Surrey Hills. Nu fiindcă și-ar fi dorit să lucreze în sectorul privat, într-un birou lambrizat cu lemn de mahon, ci fiindcă fosta sa soție, Pippa, îi muta pe gemenii lor de la școala primară de stat extrem de respectabilă la care învățaseră amândoi timp de trei ani la o școală privată scumpă și se aștepta ca el să contribuie cu jumătate din taxele lor școlare. La început, Sophie nu înțelesese cu adevărat implicațiile acestei evoluții. Martie s-a prefăcut în aprilie, care s-a prefăcut în mai, care s-a prefăcut în iunie, iar ea și Shaun deveneau tot mai apropiați și viețile lor tot mai întrepătrunse și apoi Sophie i-a cunoscut pe gemenii lui Shaun, care au lăsat-o să-i ducă la culcare și să le citească povești și să le pieptene părul și apoi a venit vacanța de vară, iar ea și Shaun au început să petreacă și mai mult timp împreună, apoi, într-o seară, în timp ce beau cocktailuri pe o terasă de pe acoperișul unei clădiri cu vedere la Tamisa, Shaun a spus: „Vino cu mine. Vino cu mine la Maypole House“. Reacția instinctivă a lui Sophie fusese nu. Nu, nu, nu, nu, nu. Era londoneză. Era independentă. Avea o carieră proprie. O viață socială. Familia ei locuia în Londra. Dar când iulie s-a prefăcut în august și plecarea lui Shaun se apropia tot mai mult și țesătura vieții ei părea să se întindă și să se deformeze, s-a răzgândit. Poate, s-a gândit, ar fi drăguț să locuiască la țară. Poate s-ar putea concentra mai mult pe scris, fără toate lucrurile care îi distrăgeau atenția când locuia la oraș. Poate că i-ar plăcea statutul de parteneră a directorului școlii, prestigiul de a fi prima doamnă a unui loc atât de exclusivist. S-a dus cu Shaun să viziteze școala și s-a plimbat prin casă și a simțit soliditatea caldă a dalelor de teracotă de sub tălpile ei, a mirosit parfumul ațâțător al trandafirilor sălbatici, al ierbii proaspăt cosite, al iasomiei încălzite de soare, care adia prin ușa din spate. A văzut un spațiu sub o fereastră din hol care era de mărimea potrivită pentru biroul ei de scris, cu vedere la terenul școlii. S-a gândit: „Am treizeci și patru de ani. Curând o să am treizeci și cinci. Sunt singură de multă, multă vreme. Poate ar trebui să fac treaba asta ridicolă“. Așa că a acceptat. Ea și Shaun au profitat la maximum de fiecare minut al ultimelor săptămâni la Londra. Au mers la fiecare terasă din sudul Londrei, au mâncat tot soiul de preparate etnice obscure, s-au uitat la filme în parcări cu mai multe etaje, au cutreierat târgurile de mâncare apărute din senin, au făcut

picnic în parc, cu muzică *grime*, sirene și motoare pe motorină în fundal. Au petrecut zece zile în Mallorca, într-un Airbnb răcoros în centrul orașului Palma, cu un balcon cu vedere la faleză. Și-au petrecut sfârșiturile de săptămână cu copiii lui Shaun și i-au dus la South Bank să alerge prin fântânile arteziene, să ia prânzuri *al fresco* la Giraffe și Wahaca, i-au dus la muzeul Tate Modern, la locurile de joacă din Kensington Gardens. Iar apoi și-a închiriat apartamentul cu două camere din New Cross unei prietene, și-a anulat abonamentul la sală, a ieșit din grupul de scriitori de marți seară, și-a împachetat câteva cutii și a venit cu Shaun aici, la capătul lumii. Iar acum, în timp ce soarele strălucește printre vârfurile copacilor înalți, stropindu-i cu picățele materialul închis la culoare al rochiei și pământul de sub tălpile ei, Sophie începe să simtă începutul fericirii, o senzație că această decizie născută din pragmatism s-ar putea de fapt să fi fost un fel de act magic al destinului care se desfășoară, să fi fost meniți să fie aici, să simtă că va fi bine pentru ea, bine pentru amândoi. Shaun duce vasele de la prânz în bucătărie. Ea aude cum se deschide robinetul și cum zăngănesc farfuriile când sunt așezate în chiuveta dreptunghiulară.

– Ies la o plimbare, îi strigă lui Shaun prin geamul deschis. Se întoarce să tragă zăvorul porții când iese din grădina din spate, iar când face acest lucru, privirea îi e atrasă de ceva bătut în cuie în gardul de lemn. O bucată de carton, o parte ruptă dintr-o cutie, după cum arată. Mâzgălite pe ea cu markerul și cu o săgeată care arată în jos, spre pământ, sunt cuvintele „Sapă aici“. Se uită la ea o clipă, cuprinsă de curiozitate. Poate, se gândește, a rămas de la o vânătoare de comori, un joc de petrecere sau un exercițiu de team building de la cursul *Glee* care se termină azi. Poate, se gândește, e o capsulă a timpului. Dar apoi îi trece fulgerător prin minte altceva. O senzație de déjà-vu ce o face să se cutremure. O certitudine că a mai văzut exact lucrul acesta: o bucată de carton bătută în cuie într-un gard. Cuvintele „Sapă aici“ scrise cu marker negru. O săgeată orientată în jos. A mai văzut acest lucru. Dar nu își poate aminti unde nici în ruptul capului.

1. În sistemul de educație britanic (ca și în cel din multe alte țări), școala secundară corespunde gimnaziului și liceului.

3. Iunie 2017

Mama lui Zach este mai în vârstă decât Kim. Zach e copilul ei cel mai mic; mai are patru, numai fete, toate mai mari decât el. Numele ei e Megs. Îi răspunde la ușă lui Kim în pantaloni scurți în stil militar și un tricou voluminos din in de culoare verde, cu ochelarii de soare pe cap și un petic ars de soare pe puntea nasului.

– Kim, spune ea. Apoi se întoarce imediat către Noah și îi zâmbește larg.

– Bună, frumusețe mică, spune ea. Îl mângâie sub bărbie și apoi se uită din nou la Kim.

– Totul OK?

– I-ai văzut pe copii? spune Kim, săltându-l pe Noah pe celălalt sold. A venit pe jos fără cărucior, e foarte cald și Noah e greu.

– Pe Tallulah, adică? Și pe Zach?

– Da. Îl mută din nou pe Noah.

– Nu. Adică, sunt la tine, nu?

– Nu, s-au dus în pub aseară, acum nu-i nici urmă de ei și nu răspund la telefoane. Mă gândeam că poate au venit încoace să

doarmă.

– Nu, dragă, nu. Suntem doar eu și Simon aici. Vrei să intri? Suntem în grădină. Putem să încercăm să-i sunăm din nou, ce zici? În grădina din spatele casei lui Megs, Kim îl lasă pe Noah pe iarba lângă o jucărie din plastic de împins pe care încearcă să se cațăre. Megs își scoate telefonul și tastează numărul fiului ei. Soțul lui Megs, Simon, îi face un semn scurt din cap lui Kim și apoi se întoarce la ziarul său. Kim a avut întotdeauna o senzație oribilă că Simon o găsește atrăgătoare și că purtarea lui nonșalantă e felul său de a face față sentimentului de disconfort pe care i-l produce acest lucru. Megs se încruntă și închide.

– A intrat direct căsuța vocală, spune ea. Stai să-l sun pe Nick. Kim îi aruncă o privire întrebătoare. Știi, barmanul de la Ducks? Stai așa. Își împunge ecranul telefonului cu unghiile albastre din acril.

– Nick, dragă, Megs sunt. Ce mai faci? Ce mai face mama ta? Bine. Bine. Ascultă, ai lucrat aseară? Nu l-ai văzut pe Zach înăuntru, nu? Kim o privește pe Megs cum încuviințează din cap în mod repetat, o ascultă cum scoate zgomote receptive. Scoate un cocoloș de pământ din mâna lui Noah exact când băiatul e gata să și-l vâre în gură și așteaptă răbdătoare. În cele din urmă, Megs închide.

– Se pare că Zach și Tallulah s-au dus după pub acasă la cineva, o tipă pe care o știe Tallulah de la colegiu, spune ea.

– Da, știu asta. Dar ai idee cine?

– Scarlett nu știu cum. Și cu încă câțiva. Nick părea să creadă că aveau de gând să iasă din sat. Au plecat cu o mașină.

– Scarlett?

– Da. Nick a zis că e una dintre fițoșii de la Maypole. Kim încuviințează din cap. Nu a auzit niciodată de vreo Scarlett. Pe de altă parte, Tallulah nu prea îi povestește multe lucruri de la colegiu. Când ajunge acasă, Noah e cam singurul subiect de conversație din casă.

– Altceva? întreabă, trăgându-l pe Noah în poală.

– Asta e tot ce știa, mă tem. Megs îi zâmbește lui Noah și întinde brațele spre el, dar el se strânge mai aproape de Kim și ea vede cum zâmbetul lui Megs se topește.

– Ar trebui să ne facem griji, crezi?

– Sincer, nu știu, spune Kim, ridicând din umeri.

– Ai încercat să-i suni pe prietenii lui Tallulah?

– N-am numerele lor. Toate sunt pe telefonul ei. Megs oftează și se lasă pe spate pe scaun.

– E ciudat, zice ea. Dacă n-ar fi copilul, aș presupune că au ațipit pe undeva, știi doar, sunt așa de tineri, și Dumnezeu știe ce chestii făceau eu la vârsta lor. Dar sunt amândoi atât de devotați, nu-i așa, față de Noah. Pare doar un pic...

– Știi, spune Kim, încuviințând din cap. Pare. Kim și-ar dori ca ea și Megs să fie mai apropiate, dar Megs nu părea să fi crezut niciodată în Zach și Tallulah ca pereche și apoi, după ce s-a născut Noah, s-a retras de tot o vreme, abia dacă îl vizita pe Noah și se purta ca o mătușă distrasă când venea la el. Iar acum și-a ratat momentul cu Noah, care o recunoaște, dar nu știe că e importantă.

– În fine, zice Kim. Mă duc să văd ce e cu fata asta, Scarlett. Să văd ce pot să scot. Dar să sperăm că nu o să fie nevoie. Să sperăm că o să fie acasă când mă întorc, rușinați. Megs zâmbește.

– Știi ceva, spune ea, vesel, pe un ton care sugerează că de fapt își dorește să se întoarcă la relaxarea din grădină, la soare, că de fapt nu are chef să-și facă griji, pun pariu pe ce vrei tu că așa o să fie. În camera lui Tallulah, Kim îi scotocește prin ghiozdanul de școală. Tallulah studiază asistența socială; vrea să devină asistent social. Majoritatea temelor le face acasă și trebuie să meargă la colegiu doar de trei ori pe săptămână. Kim o urmărește uneori de la geamul din fața casei cum stă în stația de autobuz, copilul ei cu tenul proaspăt în hainele ei lejere de școală, cu părul prins la spate, strângând un dosar la piept. Nimeni n-ar ghici vreodată că are la rândul ei un copil acasă, arată atât de tânără. Kim găsește o agendă în ghiozdan și o răsfoiește. E plină de scrisul înghesuit și oarecum lipsit de eleganță al lui Tallulah – la început fusese stângace și apoi s-a forțat să învețe să scrie cu mâna dreaptă ca să se acomodeze la școala primară. Nu are sens să caute numere de telefon – nimeni nu mai notează pe hârtie numerele de telefon –, dar poate că numele lui Scarlett va apărea pe o listă de studenți sau ceva de genul acesta. Și iat-o, lipită și împăturită pe coperta interioară de la spatele agendei: lista „Date contact elevi”. Kim o scanează iute, iar degetul i se oprește asupra numelui: „Scarlett Jacques: Comitet planificare evenimente elevi”. Și apoi adresa ei de e-mail. Kim începe imediat să scrie un mesaj:

Scarlett. Sunt mama lui Tallulah Murray, Kim. Tallulah nu s-a întors acasă de când a ieșit în oraș aseară și nu răspunde la telefon și mă întrebam dacă ai idee unde ar putea fi. Un prieten a spus că era cu cineva pe nume Scarlett. Te rog să mă suni pe numărul acesta cât de repede. Mulțumesc mult.

Apasă pe „trimite” și apoi expiră și își lasă telefonul în poală. La parter ușa din față se închide cu un sunet. E două după-amiaza și probabil e fiul ei, Ryan, întors acasă de la muncă. Lucrează la băcănia din sat în fiecare sâmbătă, pune bani deoparte pentru marea vacanță de vară în Rhodos din august, prima fără mama sa, doar cu prietenii.

– S-au întors? strigă el de la baza scărilor.

– Nu, strigă ea de sus. Îl aude cum își lasă cheile să cadă pe o suprafață, cum își aruncă pantofii sport în mormanul de pantofi de la ușa din față, apoi cum o ia pe scări în sus, cu pași mari.

– Serios? spune el. Au sunat?

– Nu. Nici un semn. Îi povestește despre Megs, care l-a sunat pe Nick la pub, și despre fata pe nume Scarlett, iar în timp ce vorbește, telefonul îi sună și e un număr necunoscut.

– Alo?

– Oh, bună, sunteți mama Lulei?

– Da, bună, Kim la telefon.

– Bună. Scarlett sunt. Tocmai am primit e-mailul. Inima lui Kim începe să o ia la goană, dureros, apoi încetinește.

– Oh, spune ea. Scarlett. Mulțumesc. Mă întrebam doar... Scarlett o întrerupe.

– Au fost la mine acasă, spune ea. Au plecat pe la trei dimineața. Asta e tot ce vă pot spune.

Kim clipește, iar capul i se dă ușor pe spate.

– Și au... au... au spus încotro se duc?

– Au zis că o să ia un taxi până acasă. Lui Kim nu-i place tonul lui Scarlett. Are una din vocile acelea sacadate și reci care îți sugerează paturi cu baldachin, și școli private boeme, și pietriș pe alea din fața casei. Dar pare și dezinteresată, de parcă să stea de vorbă cu Kim e cumva sub demnitatea ei.

– Și păreau OK? Adică, au băut mult?

– Cred, da. Lulei îi era rău. De-asta au plecat.

– A vomitat?

- Da. Kim și-o imaginează pe fiica ei mărunță și blândă încovoiată deasupra unui strat de flori și i se strânge inima.
- Și i-ai văzut? Când s-au urcat în taxi?
- Nu. Au plecat pur și simplu. Și asta a fost tot.
- Și, scuză-mă, dar unde locuiești, Scarlett? Ca să pot să întreb la companiile locale de taxi?
- Dark Place², răspunde ea, aproape de Upley Fold.
- Numărul străzii?
- Nu există. Doar atât. Dark Place. Aproape de Upley Fold.
- Oh, spune Kim, înconjurând cu două cercuri cuvintele de pe pagină, acolo unde le-a scris. OK. Mulțumesc. Și te rog, dacă primești vreun semn de la oricare dintre ei, te rog să mă suni. Adică, nu știu cât de bine o cunoști pe Tallulah...
- Nu prea bine, o întrerupe Scarlett.
- Da, păi, ea nu e genul care să dispară, să nu vină acasă. Și are un copil, știi. O pauză scurtă la celălalt capăt al liniei. Apoi:
- Nu. Nu știam. Kim scutură ușor din cap, încearcă să-și închipeie cum au putut Zach și Tallulah să-și petreacă o seară întreagă cu fata asta fără să-l pomenească măcar o dată pe Noah.
- Păi, da. Ea și Zach sunt părinți. Au un băiat, are un an. Așa că e destul de important că n-au venit acasă. Altă tăcere la capătul liniei și apoi Scarlett spune:
- Aha, am înțeles, da. Kim spune:
- Sună-mă, te rog, dacă afli ceva.
- Da, zice Scarlett. Sigur. Pa. Și apoi închide. Kim se uită lung la telefon o clipă. Apoi ridică privirea spre Ryan, care a urmărit curios convorbirea telefonică.
- Ciudat, zice Kim. Îi transmite fiului ei detaliile convorbirii.
- Să mergem încolo? sugerează el. La ea acasă?
- La Scarlett?
- Da, spune Ryan. Hai să mergem la Dark Place.

2. Locul Întunecat, în limba engleză

4. August 2018

Shaun se duce la lucru devreme în dimineața următoare. Sophie stă în ușa casei și îl privește cum dispare prin pasajul de sticlă, spre clădirea principală a școlii. Se întoarce la ușile duble și îi face cu mâna, apoi dispare. Terenul școlii e plin de oameni care trag după ei trollere mici, îndreptându-se spre parcare din fața școlii. Cursul cu cazare *Glee* s-a terminat, vara e pe sfârșite, de mâine vor începe să se întoarcă elevii la internat. Oamenii de serviciu așteaptă în umbră să intre în camerele eliberate și să le pregătească de noul trimestru. Se întoarce înapoi în cabană. E o casă plăcută, funcțională. Aerul dinăuntru e umed și răcoros, iar ferestrele mici sunt năpădite de iederă și crengi de glicină care nu lasă să intre prea multă lumină. Încă miroase a alți oameni și în hol e izul acela ciudat și umed de foc de tabără care pare să emane dintre scândurile dușumelei. A acoperit dușumeaua cu un covor lung și a așezat un odorizant de cameră cu bețișoare pe bufet, dar mirosul tot a rămas în aer. O să dureze ceva până se va simți ca acasă aici, dar se va întâmpla, știe că se va întâmpla. Copiii lui Shaun vin peste două săptămâni, în weekend; asta va aduce casa la viață. Sophie se întoarce la o cutie pe care a despachetat-o pe jumătate când se aude o bătaie în ușă.

– Da?

– Oh, bună! Sunt Kerryanne. Intendenta. Sophie deschide ușa și vede o femeie cu părul auriu și des, dat pe spate de o pereche de ochelari de soare, ochi albaștri luminoși și un decolteu ars de soare.

Poartă o rochie maxi și șlapi decorați cu pietricele. Nu arată ca o intendentă.

– Bună ziua! spune Sophie, întinzându-se să-i strângă mâna. Încântată de cunoștință!

– Asemenea. Tu ești Sophie?

– Corect! Kerryanne are un set uriaș de chei care îi atârnă de mână.

– Cum vă acomodați? spune ea, trecându-și cheile dintr-o mână în alta. Aveți tot ce vă trebuie?

– Da! spune Sophie. Da. Totul e foarte bine. Prima zi a lui Shaun. A plecat la lucru acum vreo zece minute.

– Da, tocmai l-am văzut. Am stat puțin de vorbă! În fine, voiam să ai numărul meu, în caz că ai nevoie de ceva. Evident, treaba mea principală e bunăstarea elevilor, dar o să stau cu ochii și pe voi, știu cât de ciudat și nou trebuie să vi se pară totul, așa că te rog să consideri că sunt și intendentă ta. Iar dacă ți-e dor de casă și ai nevoie de un umăr pe care să plângi... Sophie clipește, neștiind dacă vorbește serios sau nu, dar Kerryanne îi zâmbește larg și spune:

– Glumeam doar. Dar sincer acum, orice îți trebuie – sfaturi despre sat, despre personal, copii, *orice*. Dă-mi un mesaj. Și sunt la etajul doi al corpului Alpha, chiar... Se îndoiaie ușor ca să privească pe sub un copac cu crengi atârănânde de la marginea grădinii lui Shaun și Sophie. ... fereastra aceea de acolo. Cu balcon. Camera numărul 205. Îi dă lui Sophie o hârtie cu datele ei, notate cu un scris ordonat, de profesoară.

– Stați singură?

– De cele mai multe ori, da. Fiica mea vine uneori să stea la mine. Lexie, e bloggeriță de călătorii, așa că vine și pleacă. Dar în general sunt doar eu. Și am auzit că o să fie niște copii pe aici din când în când?

– Da. Jack și Lily. Gemeni. Au șapte ani.

– Ah, ce vârstă drăguță! Păi, bine, dacă ai întrebări, absolut orice, întreabă și gata. Lucrez aici de douăzeci de ani. Locuiesc în sat de aproape șaiszeci. Nu există nimic să nu știu despre Upfield Common. De fapt, tu și Shaun ar trebui să veniți să bem ceva în seara asta, pot să vă împuiez urechile la un pahar de vin.

– O, spune Sophie. Ar fi minunat. Mulțumesc. E gata să-i mulțumească din nou și să se întoarcă în casă, când privirea îi e atrasă

de o pereche de coțofene care își iau zborul de pe vârfurile copacilor din pădurea de dincolo de grădină.

– Pădurea aceea? întreabă și arată spre ea. Încotro duce?

– O, nu vrei să intri prea adânc în pădurea asta. Sophie îi aruncă lui Kerryanne o privire întrebătoare. Se întinde pe kilometri întregi. O să te rătăcești.

– Da, dar unde se termină?

– Depinde în ce direcție o iei. E un cătun la vreo doi kilometri și jumătate încolo. Arată spre stânga. Upley Fold. Biserică, primărie, câteva case. E destul de drăguț. Și dacă mergi drept vreun kilometru și jumătate – arată în față – dai de capătul din spate al unei case mari. „Dark Place“, se cheamă. Acum e goală. Îi aparține unui manager de fonduri speculative din Insulele Canalului și soției sale extrem de fermecătoare. Își dă ușor ochii peste cap. De fapt, fata lor a fost elevă aici o vreme. Scarlett. O fată extraordinar de talentată. Dar chiar n-aș recomanda să încerci să ajungi acolo. Elevii se duc uneori acolo fiindcă e o piscină veche și un teren de tenis, dar apoi nu mai găsesc drumul înapoi și în pădure nu e semnal.

A trebuit chiar să chemăm poliția la un moment dat. Își dă iarăși ochii peste cap. Sophie încuviințează. Simte un fior de entuziasm. În Londra, când are nevoie de inspirație la scris, se duce pe jos până în cartierele Dulwich sau Blackheath și se uită la casele mărețe și vechi de acolo și își imaginează poveștile dinăuntru. Acum se gândește la bățul de drumeție, și la busolă, și la sticla de apă, și la ocazia de a-și înregistra un număr impresionant de pași în aplicația de fitness. Soarele e încețoșat, sunt vreo douăzeci și două de grade, vreme ideală de mers la plimbare. Cuvintele „piscină veche“ și „teren de tenis“ îi plutesc prin imaginație. Se gândește la uscăciunea aerului unei case abandonate pe întreaga durată a unei veri lungi și fierbinți, se gândește la gazonul decolorat, la dalele prăfuite și crăpate, la păsările care cuibăresc în tocure murdare de ferestre. Îi zâmbește lui Kerryanne.

– O să încerc să rezist ispitei, spune ea.

5. Septembrie 2016

Scarlett Jacques stă lângă Tallulah la coadă la cantină. Are un metru șaptezeci și opt, e subțire ca un băț, părul ei decolorat e vopsit albastru deschis și strâns într-un coc lejer în vârful capului, iar cineva i-a desenat un curcubeu micuț pe pomete. Poartă un hanorac bărbătesc, cu mâneci care îi ajung până la articulațiile degetelor, și un șort supradimensionat, cu ghetete sport. Degetele îi sunt acoperite cu inele grele și unghiile îi sunt vopsite în verde. Se uită lung la cutiile miniaturale de cereale, iar degetele îi dansează pe muchiile lor până când se opresc, hotărâte, asupra unei cutii de Rice Krispies. O ia și o pune pe tavă, lângă o cutie de lapte de soia cu ciocolată și un măr. Tallulah o urmărește cum se îndreaptă spre casă. Ai ei gravitează deja spre ea, venind în urma ei, asigurându-se că își vor găsi un loc lângă ea odată ce Scarlett se hotărăște unde să stea. Tallulah ia un sendviș cu șuncă și un suc de portocale și le plătește. Se așază la o masă aproape de a lui Scarlett. Scarlett stă cu picioarele lungi întinse, cu ghetetele sport uriașe odihnindu-se pe scaunul din fața ei, cu fluierul piciorului încă acoperit de un bronz mătăsos de vară. Deschide laptele de soia cu ciocolată și îl toarnă peste cerealele Rice Krispies, apoi coboară fața către castron și se îndoapă cu ele, cărându-le la gură cu o lingură. La un moment dat se murdărește de lapte cu ciocolată pe bărbie și se șterge cu manșeta hanoracului. E cu puștii cu care pierde vremea mereu. Tallulah nu știe cum îi cheamă. Scarlett și toți cei din bisericuța ei au mers la școala de fițe din satul lui Tallulah, Maypole House, care are

reputația de a fi pentru copii bogați și proști sau copii bogați cu probleme comportamentale sau copii bogați cu ADHD³ sau copii bogați cu probleme legate de droguri. Fac balamuc prin sat în mașinile lor Mini Clubman decapotabile, se strecoară în puburile din zonă cu buletine false și voci zgomotoase și coafurile lor de copii bogați. La magazinul Co-op⁴ îi auzeai înainte să-i vezi, cum strigau unii la alții dintr-un raion în altul că nu mai e mozzarella proaspătă, apoi cum vorbeau peste capetele adolescenților din sat care stăteau la case, de parcă aceștia nici măcar nu ar fi existat. Acum câțiva dintre ei au ajuns, din nu se știe ce motiv, la colegiul din Manton, orașelul cel mai apropiat. Cei mai mulți dintre ei sunt elevi în primul an la arte plastice. Vreo doi studiază moda. Se vede că toți vin din familii care s-au așteptat ca ei să ajungă la facultăți bune și în schimb au ajuns la Colegiul Manton, așa că au un aer defensiv. Tallulah își duce o mână la burtă. Carnea de acolo e încă atât de moale, ca osânza. Au trecut aproape trei luni de când a născut, dar are impresia că jumătate din măruntaiele ei încă sunt făcute din carnea bebelușului. A încetat să-și mai alăpteze copilul în urmă cu o săptămână și din sânii încă îi mai curge lapte uneori, așa că ține tampoane în sutien. Pornește telefonul și se uită la fotografia cu Noah de pe ecranul principal. I se strânge inima, un amestec de iubire insuportabilă și frică. Timp de trei luni, ea și Noah au fost de nedespărțit; prima zi la școală de săptămâna trecută a fost prima dată când l-a părăsit mai mult de câteva minute. Acum e la jumătate de oră distanță de ea, un drum cu autobuzul, la zece kilometri și jumătate, iar brațele îi par lipsite de greutate, sânii îi sunt grei. Îi scrie un mesaj mamei sale. *Totul OK?* Mama îi răspunde imediat. *Abia ne-am întors de la rațe. Totul bine.* La masa vecină, Scarlett nu mai e atentă la biserița ei și se uită lung la telefon, într-un fel care sugerează că nu se uită de fapt la nimic. Își rostogolește mărul pe tavă încolo și înapoi cu degetele de la mâna liberă. Fața ei, din profil, este interesantă: are un mic dâmb pe nas, o ușoară curbă a bărbiei. Gura îi e o linie subțire. Dar tot e cumva drăguță, mai drăguță decât oricare altă fată din școală, chiar și decât cele cu nasuri perfecte și buze pline. Se întoarce și o surprinde pe Tallulah zgâindu-se la ea. Mijește ochii, apoi se întoarce cu spatele la ea, lasă picioarele la loc pe podea, ia mărul, îl vârstă în buzunarul hanoracului și își părăsește grupul de prieteni fără să-și ia la revedere de la nici unul dintre ei. Când trece pe lângă Tallulah, mijește din nou

ochii, iar Tallulah își închipuie preț de o fracțiune de secundă că vede un zâmbet trecător pe fața ei.

3. Tulburare de hiperactivitate cu deficit de atenție

4. Marca sub care funcționează o rețea de magazine aprovizionate de cooperative din Marea Britanie

6. Iunie 2017

Kim îl prinde pe Noah în scaunul de mașină și îi dă o carte din material textil pe care să o răsfoiască. Ryan stă în spate cu el, în timp ce Kim urcă pe scaunul șoferului și pornește telefonul ca să caute adresa pe Google.

– Dark Place, spune ea în timp ce tastează. E doar la un kilometru și jumătate distanță, mă întreb de ce n-am mai auzit niciodată de ea. Își înfinge telefonul în suport, apasă pe Start și iese din fundătura liniștită unde locuiește de când avea douăzeci și unu de ani. Fredonează distrasă ca pentru sine. Nu vrea ca Noah să-i simtă neliniștea, nu vrea ca Ryan să fie nevoit să facă față sentimentelor ei tot mai intense de groază și frică. Trec pe străduțele împestrițate de soare care leagă Upfield Common de Manton, cel mai apropiat oraș. Chiar înainte de sensul giratoriu care marchează sfârșitul satului, Google le spune să facă la dreapta, pe o stradă în unghi abrupt. Indicatorul e năpădit de liliac de vară, dar Kim distinge cuvintele „Upley Fold 800 m“. Este un drum cu o singură bandă și conduce prudent, în caz că se întâlnește cu vreun vehicul care vine din sens opus. Este aproape patru după-amiază și soarele încă e sus pe cer. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și îi spune lui Ryan:

– Poți să cobori parasolarul pe partea lui Noah? Stă fix în soare. Ryan se apleacă și îl trage în jos. Noah arată ceva din cartea lui din material textil și încearcă să-i spună lui Ryan ce este, dar încă nu a învățat să vorbească, așa că Ryan doar se uită la pagină și spune:

– Da, porcușor, așa e. Porcușor!

Google îi spune să vireze la dreapta la prima cotitură. Nu îi vine să creadă că există de fapt o cotitură la dreapta, dar iat-o, o linie de cale ferată pe mijlocul căreia crește o dâră de iarbă. Aici gardul viu e atât de scund, încât Kim vede lanuri orbitoare de rapiță, câteva vaci profilându-se în depărtare, un pâlc de căsuțe. Apoi, după câteva minute, două porți de metal, o alee cu pietriș care arată spre sud, numele „Dark Place” scris din fier forjat, sugestia unei case cu foișor în depărtare. Kim oprește motorul și își pune telefonul în geantă.

– Ce ai de gând să faci? întreabă Ryan. Privirea ei scanează poarta în căutarea unei sonerii sau a unui sistem de intrare, dar nu găsește nimic. O cărare se întinde de-a lungul aleii cu pietriș. Scoate căruciorul lui Noah din portbagaj și îl assemblează, ferindu-se de musculițele care îi roiesc în jurul feței.

– Vino, îi spune lui Ryan, desfăcând legăturile din scaunul lui Noah. O să mergem pe jos. Ryan își folosește telefonul ca să caute casa Dark Place pe Google și îi oferă un comentariu de pe pagina de Wikipedia în timp ce merge. Kim e recunoscătoare că îi distrage atenția de la gândurile ei.

– A fost construită în 1643, spune el. Uau, 1643, repetă. Dar cea mai mare parte a ars din temelii la câțiva ani după ce a fost construită. A stat nelocuită șaptezeci de ani și așa și-a căpătat numele de „Dark Place”, de la lemnul carbonizat care o înconjura. Aripa în stil georgian a fost adăugată în 1721, iar cea în stil victorian, la sfârșitul anilor 1800, de către un proprietar de plantații de cafea pe nume Frederick de Thames. Care... Doamne... Se oprește și derulează înapoi. Care a avut cel puțin treizeci și opt de copii în Columbia, șapte în Marea Britanie și a murit de gripă spaniolă la doar patruzeci și unu de ani. Casa i-a rămas ultimei sale neveste, Carolina de Thames, care avea doar douăzeci de ani când i-a murit soțul, și care i-a lăsat-o, la rândul ei, fiului său, Lawrence. În 1931, trei dintre copiii mai mari ai lui Frederick au complotat să-l asasineze pe Lawrence, dar bărbatul pe care l-au angajat să-l ucidă s-a prins într-o capcană de vulpi pe terenul Dark Place și a

fost găsit abia șase zile mai târziu, când fusese mâncat parțial de vulpi și avea ochii scoși de ciori. Avea ordinele de asasinare pe un formular semnat în buzunarul hainei. Cei trei frați care complotaseră moartea lui Lawrence au fost trimiși la închisoare și Lawrence a locuit în casă până la moartea sa, în 1998. În momentul acela, fără moștenitori în viață, casa a revenit pe piață și a fost achiziționată de un cumpărător necunoscut cu aproape două milioane de lire în 2002. În timp ce merg, Kim se uită încolo și înapoi pe teren, la linia orizontului, peste tot în jurul ei, căutând semne ale fiicei sale. A sunat la toate cele trei companii locale de taxi înainte să plece de acasă și nici una dintre ele nu a luat pe nimeni de la Dark Place în noaptea trecută. Merg aproape zece minute până când vede în cele din urmă casa. Arată exact așa cum se așteptase să arate din descrierea lui Ryan. O amestecătură de stiluri arhitecturale diferite, îmbinate laolaltă aproape perfect în trei aripi amplasate în jurul unei curți centrale. Soarele se reflectă scânteietor din romburile geamurilor cu vitralii din aripa stângă și din ferestrele batante și ghilotină din dreapta. Ar trebui să fie o amestecătură fără rost, dar nu este; e splendid de frumoasă. Pe alee sunt patru mașini și o mașinuță de golf. Chiar și de aici, Kim aude niște oameni care pleoscăie într-o piscină. Ryan o ajută să urce căruciorul lui Noah pe scările ce duc la ușa din față și ea sună la ușă. Răspunde un tânăr. Un câine Saint Bernard uriaș vine după el și se prăbușește, gâfâind, la picioarele lui. Bărbatul e la bustul gol și ține un set de beri într-o mână și un prosop de bucătărie în cealaltă. Se uită de la Kim la Noah, la Ryan și înapoi la Kim.

– Salut!

– O, bună. Numele meu e Kim. Mă întrebam dacă Scarlett e acasă? Sau părinții ei?

– Ăă, da. Da, sigur. Stați o secundă. Se întoarce și strigă: Mama! Te caută cineva la ușă! În spatele lui, Kim vede o scară din piatră deschisă la culoare, cu un covor în dungi așezat pe mijloc. Vede tablouri moderne și corpuri de iluminat de designer și apoi apare o femeie îmbrăcată într-o rochie albă lejeră și încălțată cu șlapi albi. Câinele se ridică greoi să o salute pe femeie, care se uită curioasă la Kim de dincolo de ușă. Băiatul îi zâmbește lui Kim și apoi dispare.

– Da? spune femeia.

– Îmi pare rău că vă deranjez așa, într-o sâmbătă. Femeia se uită peste umărul ei la aleea din pietriș și spune:

– Cum ați ajuns aici?
– Oh, spune Kim, am parcat la poartă și am venit pe jos.
– Dar sunt opt sute de metri! Trebuia să sunați la ușă.
– Păi, ne-am uitat, dar n-am văzut nici o sonerie.
– Of, da, scuze, e un senzor de mișcare. Trebuie să stați peste el.
Multă lume îl ratează. Trebuia să sunați.

– Păi, nu aveam nici un număr. Sau de fapt, aveam un număr, dar nu mi-am dat seama cât de departe e casa de poartă, dar oricum, e în regulă. Doar că... o caut pe fiica mea.

– O, spune ea, sunteți mama lui Mimi? Cred că a plecat de dimineată...

– Nu, spune Kim. Nu. Scuze. Nu sunt mama lui Mimi. Sunt mama lui Tallulah. A fost aici aseară?

– Tallulah? Femeia îl scarpină absentă pe câine pe cap, cu o mână care poartă un singur inel lat pe inelar. Doamne, nu, nu cred că cunosc vreo Tallulah.

– Lula? sugerează ea. Detestă numele Lula, dar prietenii fiicei sale mereu i-au scurtat numele; e ceva ce a învățat să accepte.

– Nu. Femeia scutură din cap. Nu. N-am auzit nici de Lula. Sunteți sigură că a fost aici? Kim e înfierbântată și neliniștită. Nu e umbră unde stă și soarele îi bate drept în ceafă. Simte cum o umezeală fierbinte îi năpădește tot corpul și o cuprinde un acces de furie față de femeia asta, în rochia ei albă apretată și cu părul proaspăt pieptănat, cu tenul răcorit și uscat și sugestia din accentul ei englezesc sacadat că într-un fel Kim greșește și e în locul nepotrivit. Încuviințează din cap și încearcă să-și păstreze o voce plăcută.

– Da. Am vorbit cu fiica dumneavoastră acum câteva ore. A spus că Tallulah a fost aici aseară cu prietenul ei, Zach, și au plecat cu un taxi la trei dimineța. Dar am sunat la toate numerele de taxi și nici una din companii nu a înregistrat vreo cursă de la adresa asta sau de nicăieri din apropierea acestei adrese. Și e aproape patru după-amiaza și fata mea tot n-a venit acasă. Iar el – arată în spatele ei la Noah în căruciorul lui – e fiul lui Tallulah și ea nu l-ar părăsi niciodată intenționat. Niciodată. Vocea începe să-i tremure periculos și inspiră cu putere ca să nu izbucnească în plâns.

Femeia nu arată deloc tulburată de această dovadă de emoție.

– Scuze, spune după o pauză. Cum spuneți că vă numiți?

– Kim. Iar el e Ryan. Fiul meu. Și Noah. Nepotul meu.

– Doamne, spune femeia. Bunică! Arătați mult prea tânără ca să fiți bunică. Mă rog. Eu sunt Joss. Întinde mâna spre Kim să i-o strângă și apoi spune: Haideți atunci. Hai să vedem ce are de spus Scarlett despre toate astea. Veniți cu mine. Îi conduce prin curte, printr-o poartă înaltă din fier forjat fixată într-un zid vechi de cărămidă, năpădit de iederă. Câinele uriaș tropăie greoi în urma lor. Curtea e presărată cu figurine mici din piatră albă așezate pe socluri din plexiglas. O urmează pe o alee din dale mărginită de plante sculpturale în ghivece smălțuite cu cobalt și apoi dau colțul. În fața lor e piscina. Se află pe o terasă din marmură crem cu o pagodă cu perdele la un capăt, în care se găsește un divan uriaș cu perne de culoare crem. Pe lungimea ei sunt aranjate în diagonală șezlonguri din lemn cu perne crem asortate. Plutind în centrul piscinei, pe un flamingo gonflabil de culoare roz aprins, este o fată înaltă și slabă, cu părul verde fosforescent și un sutien de baie bandou de culoare neagră. Îi aruncă o privire curioasă lui Kim și însoțitorilor ei. Apoi spune: „O!”, când îi pică fisa.

– Tallulah? spune Joss, ferindu-și cu o mână privirea de soarele care se reflectă din suprafața apei. Se pare că a fost aici aseară. Ai idee unde s-a dus? Scarlett se împinge până la marginea piscinei pedalând cu palmele prin apă, apoi coboară de pe flamingo și urcă scările din piatră. Își trage un prosop negru în jurul corpului și se așază la o masă rotundă din lemn de tec, plină de lumânări albe în pahare de sticlă.

Kim se așază față în față cu ea.

– Știi, începe ea, că ai spus că nu știi unde s-au dus. Știi că ai spus că lui Tallulah i s-a făcut rău și au luat un taxi. Dar toate firmele de taxi spun că nu au luat pe nimeni de aici. Mă întrebam doar dacă s-a mai întâmplat ceva aseară care ar putea să explice unde sunt. Scarlett râcăie ceara de pe una din lumânări și nu o privește pe Kim.

– Serios, spune ea, sincer. Asta e tot ce știu.

– Și i-ai văzut când au urcat în mașină?

– Nu. Eram aici, cu Mimi. Și a venit Zach și a spus că Lulei îi e rău și că o duce acasă, și că vine un taxi.

– A spus asta? Că vine un taxi? Sau a spus că o să cheme unul? Scarlett ridică din umeri. Kim privește mărgeluțele de apă ca de cristal cum se încheagă și se prăbușesc de pe umerii ei ascuțiți și îi coboară pe brațe formând râulețe.

– Sunt destul de sigură că a zis că vine unul. Cu coada ochiului, Kim îl vede pe Ryan dând târcoale. Trage un scaun pentru el și el se așază, aducând căruciorul lui Noah aproape de el.

– Deci crezi că există o posibilitate ca Zach să fi încercat să cheme un taxi și să nu fi putut nimeni să trimită unul și ei să fi ajuns să o ia pe jos?

– Da, zice Scarlett. Presupun. Kim se întoarce spre fratele lui Scarlett, care stă la capătul unui șezlong dincolo de piscină și ține o sticlă de bere fixată între genunchi.

– Tu ai fost aici aseară, la petrecere? îl întreabă. El ridică o mână defensiv și spune:

– Nu. Eu nu. Abia am venit acasă azi-dimineață. Kim oftează.

– Și dacă ar fi luat-o pe jos, unde ar fi ajuns? Scarlett ridică iar din umeri.

– Depinde, presupun. Încotro au luat-o. Dacă au luat-o pe alee, ar fi ajuns la drumul principal, sau la Upley Fold, dacă ar fi cotit greșit. Dacă au luat-o pe cărarea din spate, ar fi ajuns înapoi, în Upfield Common.

– Cărarea din spate?

– Da, răspunde ea, fluturând din mână într-un arc vag în spatele ei. Acolo. Kim se uită peste umărul ei. Nu vede decât iarbă, și straturi de flori, și garduri vii, și alei de pietriș, și trepte din piatră ciobite, și ceasuri solare, și pergole.

– Unde?

– Mai încolo, zice Scarlett. În spate. E o cărare acolo care trece prin pădure și iese în capătul din spate al Upfield Common. Aproape de Maypole. Uneori o luam pe acolo ca să merg la școală.

– Cât de departe? Joss intervine.

– Un kilometru și jumătate, sau mai mult. Dar n-aș recomanda. Mai ales cu un bebeluș. Chiar trebuie să știți unde mergeți, altfel o să vă rătăciți.

– Tallulah știa despre cărarea din spate? Scarlett ridică din umeri.

– Nu cred, spune. Nu a mai fost niciodată aici, așa că nu are nici un motiv să fi știut de ea.

– Și mai cine, continuă Kim. Și mai cine a fost aici aseară?

– Doar noi trei, spune Scarlett, și Mimi. Lexie Mulligan a fost aici înainte să plece. Locuiește la Maypole House. Mama ei e intendentă de acolo. Știți, Kerryanne Mulligan? Kim încuviințează din cap. O cunoaște bine pe Kerryanne. Toată lumea din Upfield Common o cunoaște pe Kerryanne. E impresionantă.

– Da. Fata ei. Are douăzeci și ceva de ani. Dar a plecat devreme. Era cu mașina. Și l-a luat pe amicul meu, Liam, cu ea.

– Deci, după aceea, ați fost doar tu, Tallulah, Zach și... Mimi?

– Da.

– Și mama și tatăl tău?

– Mama era aici. Dormea. Tata e plecat cu afaceri. Kim se întoarce către Joss, care stă pe treptele din spatele ei, ascultându-le conversația.

– Nu se întâmplă să aveți camere de supraveghere, nu? Oriunde pe teren? Joss confirmă din cap și spune:

– Ba da, o grămadă. Dar mă tem că n-am nici cea mai vagă idee cum să le folosesc. Îi aruncă o privire fiului său.

– Rex? Ai idee cum să ne uităm la filmările de pe camere? Rex face o grimasă.

– Nu chiar. Știu că e un fel de panou centralizat în biroul lui tata, dar nu l-am folosit niciodată. Kim spune:

– Credeți că am putea încerca?

Iar când o spune simte cum dispoziția se schimbă imediat. Până acum a fost o abatere minoră, desfășurată în condițiile stabilite de ei. Acum le cere oamenilor să intre în casă, să deschidă uși, să-și dea seama cum să folosească echipamente. Îi vede pe cei trei cum schimbă priviri între ei. Apoi Joss se ridică în picioare, se apropie de Kim și spune:

– Vă spun eu cum facem. Ca să scutim deranjul în biroul lui Martin, o să-l rog pe Rex să se uite imediat. O să-l rog să-l sune pe Martin ca să-i explice. Scarlett are numărul dumneavoastră. Vă sunăm dacă aflăm ceva. Kim încă mai are atâtea lucruri de întrebat, atâtea întrebări la care are nevoie de răspunsuri. Nu e gata să plece.

– Ai spus că Tallulah nu a mai fost aici? întreabă, cu o notă de disperare în glas. Iar la telefon mai devreme ai spus că nu prea o cunoști. Adică, nici măcar nu știai că are un copil. Așa că... adică, de ce a venit de fapt încoace? Scarlett își trage prosopul peste umeri ca pe o pelerină și își freacă urechile cu colțul lui.

– Mai stăm de vorbă uneori, spune ea, la școală. Apoi am văzut-o în pub aseară și am băut câteva pahare și dintr-una într-alta am ajuns aici. Ochii lui Kim o măsoară din nou, o fată deșirată și toată numai colțuri cu care fiica ei stătea de vorbă uneori. Privește cu atenție detaliile ei; piercingurile care reflectă lumina, tatuajul de pe omoplat, unghiile de la picioare lăcuite perfect. Iar privirea ei se oprește asupra unui semn negru de pe laba piciorului lui Scarlett, un tatuaj mic, o pereche de litere pe care la început nu le distinge bine. Apoi vede că e simbolul „trade mark”⁵. Mâna lui Scarlett se întinde și acoperă tatuajul, iute și cu putere, de parcă ar fi plesnit o muscă. Privirile li se întâlnesc o clipă și Kim vede ceva defensiv și crud trecând peste chipul lui Scarlett.

Își trage geanta pe umăr.

– Ar fi posibil, spune ea, să vorbesc cu prietena ta, Mimi, crezi? Ai numărul ei?

– Nu știe nici ea mai multe.

– Te rog?

– O s-o rog să vă sune, spune Scarlett. Peste un minut împing căruciorul lui Noah înapoi pe poarta de fier forjat, prin curtea din față, iar Joss stă sub un umbrar de floarea-pasiunii alături de câinele ei gigantic, făcându-le cu mâna, iar în timp ce merg spre alee, Kim aude plesnetul corpurilor care lovesc suprafața răcoroasă și albastră a piscinei și un mic chițăit de râs.

5. „Marcă înregistrată”, în limba engleză și în limbajul comercial universal

7. August 2018

Sophie provine dintr-o familie de oameni cărora le place să iasă în aer liber. Merg în vacanțe cu drumeții, și în vacanțe cu barca, și în vacanțe la schi. Tatăl ei aleargă la maratoane, mama ei joacă golf și tenis, amândoi frații ei lucrează în domeniul sportului. Sophie a fost înotătoare. Are medalii, și cupe, și diplome într-o ladă mare din mansarda părinților ei și încă mai are un fizic de înotătoare, cu toate că acum abia dacă mai înoată vreun pic. Când erau cu toții mici și o enervau pe mama lor, îi înfășura în haine și îi înclua în grădina din spatele casei. Mârâiau o vreme și apoi își găseau ceva de făcut. De obicei, asta presupunea să urce în copaci foarte înalți și să se leagne de lucruri care nu erau făcute pentru legănat. Deci Sophie se simte în largul ei în aer liber și e încrezătoare în capacitatea sa de a se orienta și de a face față obstacolelor singură, fără ajutor. Așa că pornește în pădure, îmbrăcată potrivit și echipată cu apă, batoane energizante, o baterie externă pentru telefon, busolă, niște plasturi, cremă de soare, o pălărie și un pachet de conuri din plastic de culoare roșu aprins pe care le poate presăra prin pădure la anumite intervale dacă trebuie să-și găsească drumul înapoi. În pădure, coronamentele copacilor sunt

imense și sunt străpunse de foarte puțin din soarele palid și auriu de august. După un metru și ceva, simte cum temperatura începe să scadă. Ține busola în mâna dreaptă și urmează calea ghidându-se după săgeata care îi spune încotro să meargă. După douăzeci de minute, densitatea mijlocului pădurii începe să se subțieze din nou și se văd cărări bătute șerpuind printre copaci, semne ale oamenilor, gunoaie, un rahat de câine într-o pungă de plastic verde atârnată de o creangă. Verifică din nou harta, acum că și-a recăpătat pentru câteva clipe semnalul la telefon și descoperă că urmează să iasă pe o potecă.

Mișcă harta cu degetele pe ecran și vede reprezentarea liniară a unei clădiri mari în partea dreaptă. După o clipă vede un foișor și o giruetă. Apoi vede silueta unui zid străvechi de cărămidă și o perdea de viță canadiană roșu aprins. Se strecoară printr-un șir de copaci care mărginesc zidul și se trezește în fața unei porți ruginite de metal, cu un lacăt spart atârând de barele ei, apoi trece de poartă și pătrunde într-un petic de teren împădurit; în fața ei se vede scânteierea cerului albastru, apoi intră pe o peluză neîngrijită, decolorată de soare, care coboară însoțită de trepte late de piatră, năpădite de ciulini, spre o casă care aduce cu ceva dintr-un film de Tim Burton. Sophie își recapătă răsuflarea și duce mâna la gât. Pe măsură ce aleargă spre casă pe peluza în trepte, vede cum apare piscina; este verde închis, cu o prelată ruptă trasă pe jumătate deasupra ei, cu frunze moarte și descompuse din iarna trecută îngrămădite în jur. O pagodă aflată la un capăt al piscinei a fost acoperită cu graffiti în culori țipătoare. Terasa dintre piscină și casă e plină de doze goale de bere și mucuri de țigări, accesorii pentru droguri și pungi de chipsuri și cutii de mâncare la pachet. Cum poate o casă atât de magnifică, se întreabă Sophie, ca să nu mai vorbim de valoarea ei de piață, să fi fost lăsată în halul acesta? De ce nu e îngrijită, chiar și cât timp e nelocuită? Înconjură casa, încercând să tragă cu ochiul pe geamuri prin spărturile din obloane. În fața casei este o curte bogat decorată, iar dincolo de ea, o alee lungă, mărginită de chiparoși, care pare să se întindă preț de un kilometru și jumătate, dacă nu mai mult. Se întoarce să se uite la ușa din față. Deasupra ferestrei în formă de evantai, săpată în cărămizile închise la culoare, este data 1721 d.Hr. Aici, aerul e dens și tăcut, și nu se mai vede nimic altceva. Casa asta aproape că se află pe o insulă. Sophie se întreabă ce s-a întâmplat cu familia care a locuit aici, cu managerul de fonduri

speculative, și soția sa fermecătoare, și fiica lor, adolescentă talentată. Unde sunt acum și ce, Doamne iartă-mă, i-a apucat să lase în paragină un asemenea loc? Se uită la ceas pe telefon. E aproape ora prânzului. Se oprește la capătul de sus al grădinii pentru a trece încă o dată în revistă grandoarea casei. Face o fotografie, apoi își vâără telefonul în rucsac și pornește înapoi pe potecă, intrând în pădure.

8. Octombrie 2016

- A sunat iar Zach. Tallulah îi aruncă o privire mamei sale.
- Acum vreo oră. Se întreba dacă știi unde ești, că nu răspunzi la telefon. Fata ridică din umeri și se duce la monitorul pentru bebeluși de pe blatul din bucătărie și își lipește urechea de el, atentă la sunetul respirației fiului ei în somn.
- De când doarme?
- De vreo treizeci și cinci de minute. Se uită la ceas. E patru și jumătate. O să i se facă foame dintr-un minut în altul. Are un interval de timp scurt în care să se schimbe, să bea o cană de ceai, să-și facă temele. E la colegiu de patru săptămâni deja și a intrat într-o rutină destul de trainică.
- O să-l suni?
- Pe cine?
- Pe Zach, răspunde mama ei, nerăbdătoare. O să-l suni? Nu poți să-l ignori la nesfârșit. Tallulah încuviințează din cap.
- Știi, spune ea. Știu. Își deznoadă șireturile de la pantofii sport și îi scoate din picioare. Apoi oftează. Zach a întrebat-o dacă pot să se împace când a venit în vizită la Noah sâmbăta trecută. A fost ciudat,

deoarece cât timp a fost însărcinată, tot ce își dorea pe lumea asta era să se împace cu Zach. Dar acum e mamă, acum e la colegiu, e ca și cum nu ar mai fi aceeași persoană, iar persoana care este acum nu vrea să fie cu nimeni. Vrea doar să-și împartă patul și trupul cu Noah. Ea și Zach erau împreună de aproape trei ani când a rămas însărcinată. Nu i-a spus că e gravidă până când era în luna a patra și atunci el s-a crizat și a zis că are nevoie de timp să se hotărască ce părere are despre asta. Iar acum știe ce părere are, dar Tallulah nu mai e sigură că ea știe.

– E un băiat bun, să știi, continuă mama ei.

– Da. Știu. Încearcă să-și ascundă exasperarea. Îi datorează mamei sale totul în momentul de față și nu vrea să pară nerecunoscătoare. Doar că nu știu ce să-i spun.

– Ai putea să-i spui asta, sugerează mama ei.

– Da, dar atunci s-ar putea să încerce să mă convingă și n-am energie pentru așa ceva. Tallulah e mereu atât de obosită. Pe timpul verii a fost bine: Noah dormea cea mai mare parte din zi când era nou-născut, așa că ea a avut suficient timp să se pună la punct cu somnul. Dar acum e mai mare și se trezește mai des, ea e la colegiu trei dimineți pe săptămână și are de învățat în zilele petrecute acasă, iar somnul din timpul zilei este acum ceva de domeniul trecutului.

– Dacă Zach începe să plângă sau ceva, o să cedezi. Știu că așa se va întâmpla. Mama ei îi dă o cană cu ceai, își trage scaunul din fața ei și se așază.

– Dar ce e? Începe ea. De ce nu ești sigură?

– Păi... Nu... Dar e scutită de la a fi nevoită să găsească cuvintele pentru a explica un lucru pe care nu îl poate explica de sunetul făcut de Noah pe monitorul pentru bebeluși, trezindu-se din somnul de după-amiază. Mama ei dă să se ridice, dar Tallulah își dorește încântarea și distragerea atenției de care are parte când îl ridică pe băiatul ei din cearșafurile calde și îl ia în brațe, strângându-l la piept, își dorește căldura dulce a răsuflării sale pe clavicula ei.

– Mă duc eu, zice ea. Mă duc eu. A doua zi, Tallulah are ore de dimineață. Pleacă de acasă imprimându-și în minte vinieta cu Noah în brațele mamei sale, cu Ryan în uniformă de școală, încălzindu-i la microunde laptele lui Noah pentru că ea a întârziat și nu are timp să se ocupe singură, și stă în stația de autobuz de vizavi de fundătura lor. Autobuzul întârzie. După toată graba de dimineață, după ce nici nu și-a

luat la revedere cum trebuie de la bebelușul ei, oftează nerăbdătoare. Atunci devine conștientă de o prezență alături de ea și se întoarce și o vede pe Scarlett Jacques lunecând pe banca din plastic.

– Nu l-am pierdut, atunci? zice ea, cu răsuflarea tăiată. Preț de o fracțiune de secundă, Tallulah nu își dă seama că Scarlett vorbește cu ea și nu răspunde.

– O s-o iau ca pe un nu, zice Scarlett.

– Scuze, spune Tallulah. Da. Adică nu. Nu l-ai pierdut. Întârzie.

– Pfiu, zice Scarlett, scoțându-și căștile din buzunarul hainei de ploaie supradimensionate și începând să și le vâre în urechi. Apoi se oprește și spune: Te cunosc, nu-i așa? Ești la Colegiul Manton, da? Tallulah confirmă. Scarlett încuviințează și ea din cap și spune:

– Te-am mai văzut pe acolo. Ce studiezi?

– Asistență socială. Primul an.

– Ah, deci și tu ești nouă?

– Da. De câteva săptămâni. Dar tu? întreabă Tallulah, deși știe exact ce studiază Scarlett.

– Arte plastice. Primul an.

– Ce mișto, zice Tallulah, iar apoi își dorește să nu fi spus *mișto*.

– Mda, e de rahat, de fapt. Adică, *voiam* să merg la Arte la Londra, dar ai mei nu m-au lăsat. Din cauza călătoritului. Și am zis: bine, atunci închiriați-mi un apartament. Și au zis că în nici un caz, și apoi n-am luat o notă suficient de bună la examenul de arte ca să intru, oricum, la vreunul din colegiile bune, nu pentru că nu m-aș pricepe la arte, ci doar pentru că n-am lucrat cât trebuia, povestea vieții mele, și mda. Așa am ajuns aici. Amândouă se întorc la auzul huruitului distinctiv al autobuzului verde de modă veche care deservește zona lor, când acesta apare în partea îndepărtată a terenului comun.

– Stai prin zonă, atunci? întreabă Tallulah.

– Nu. Mă rog, oarecum. La vreo trei kilometri. Dar am stat peste noapte la iubitul meu. E la Maypole. Ridică din umeri în direcția conacului vechi și impunător de peste terenul comun.

– Ai voie să dormi acolo?

– Nu. Sigur că nu. Dar am o relație „specială” cu intendentă de acolo. Mă adoră. Și sunt prietenă și cu fiică-sa, așa că se face că nu știe. Autobuzul se apropie și fetele se ridică. Tallulah nu știe ce se va întâmpla acum. O să stea împreună? O să continue discuția? Însă

decizia e luată în locul ei. Scarlett vede o prietenă în spatele autobuzului și se îndepărtează de Tallulah, aruncându-și rucsacul pe scaun și apoi trântindu-se lângă el, iar vocea ei se propagă zgomotos, aproape supărător, pe culoar până în fața autobuzului, unde Tallulah stă singură. Dar când Tallulah se întoarce, o singură dată, să se uite la Scarlett, vede că și aceasta o privește.

9. Iunie 2017

Kim își dă jos hainele și intră în duș, repede, înainte ca apa să se încălzească. Tot episodul de la casa lui Scarlett a făcut-o să se simtă murdară și epuizată. Și-o închipuie pe mama lui Scarlett stând la ușa din față, cu câinele ei uriaș, care gâfâie, urmărindu-i cum împing neîndemânatici căruciorul lui Noah pe cărarea de pietriș, până la alea care dă în stradă.

– M-aș oferi să te duc cu mașina, a strigat ea, dar am băut câteva pahare! Îmi pare rău! Mașina lui Kim era ca un cuptor când au ajuns la ea, iar Noah, obosit și înfometat, a urlat tot drumul, de la capătul aleii până la locul de parcare din fața casei lui Kim, moment în care a adormit imediat. Acum Ryan stă cu el în mașină. În duș, simte sarea propriei transpirații în timp ce apa îi se scurge pe față. O dată la câteva secunde, trage cu ochiul prin spațiul lăsat de perdeaua de duș la telefonul pe care l-a lăsat așezat pe chiuvetă, sprijinit în echilibru de cana cu periute de dinți, uitându-se să vadă dacă a pierdut vreun apel sau vreun mesaj. După duș, se îmbracă cu niște pantaloni scurți curați, un sutien și un tricou nepurtate. Tot ce a purtat mai devreme e umed și fleșcăit și ajunge direct în coșul de rufe. Se uită din nou la telefon. Tot nimic. Frica îi strânge stomacul din nou; vine și pleacă în valuri. Se așază pe marginea patului și se gândește la pădurea din spatele casei

lui Scarlett. Încearcă să și-i imagineze pe Zach și pe Tallulah, așteptând în întuneric un taxi care nu mai vine, renunțând după o vreme și unul dintre ei spunând: „Pădurea asta ne scoate în Upfield. Putem să încercăm s-o tăiem pe acolo“. A fost o noapte caldă; poate chiar ar fi părut interesant și poate au crezut că aerul proaspăt o s-o ajute pe Tallulah să-și limpezească mintea.

Kim o sună pe Megs.

– Te deranjează, spune ea, dacă îl las pe Noah cu tine puțin? Cred că știi unde s-ar putea să fie Zach și Tallulah și așa vrea să mă duc să arunc o privire. O pauză, apoi Megs spune:

– Deci încă nu s-au întors? Kim închide ochii. E altfel când ai băieți, știe asta. Dar chiar și așa, e frustrată de lipsa de îngrijorare a lui Megs. Și-o imaginează la fel cum a lăsat-o în dimineața asta, întinsă în grădina din spate, cu soțul ei încordat, bucurându-se că nu are nici o responsabilitate, nimic de făcut.

– Nu, spune ea. Nu s-au întors. Și nici una din firmele de taxi din zonă nu pare să-i fi luat de la casa prietenei lor azi-noapte. Așa că am o teorie că s-ar putea să se fi rătăcit în pădurea din spatele școlii. Vreau să mă duc să arunc o privire.

– Oh, spune Megs. Bine. Pare puțin probabil. Adică e aproape ora cinci. Asta ar însemna că sunt în pădurea aia de azi-noapte. Sigur nu se poate rătăci nimeni acolo atâta timp, nu?

– Păi, poate au avut un accident? Au căzut într-un... nu știu, vreun puț vechi sau ceva. Mă rog. Vin cu Noah imediat. Pe curând. Închide fără a aștepta să audă ce mai are Megs de spus. Kim și Ryan își petrec două ore cutreierând pădurea, dar nu găsesc nici urmă de ei. Nici un puț. Nici o groapă. Nici o capcană. Nici un indiciu. Nimic. Când trec după aceea pe lângă căminul de pe terenul școlii Maypole House, Kim se uită în sus la ferestre. Își amintește că Scarlett le-a povestit că fiica lui Kerryanne Mulligan a fost cu ei în seara precedentă; Lexie a spus că o cheamă. Ea și Ryan se îndreaptă spre poarta de securitate și sună la o sonerie pe care scrie „Administrator reședință“. La interfon răspunde o femeie.

– O, bună ziua. Kerryanne?

– Da, eu sunt.

– Bună, sunt Kim Knox. Locuiesc dincolo de terenul comun. Cred că mama mea avea grijă de mama dumneavoastră când era la

Springdale.

– Da, da. Te cunosc. Și îmi amintesc de mama ta. Aducea chech jamaican cu ghimbir în camera mamei când veneam să o vizitez la ceai. Paula, nu-i așa? Kim zâmbește la auzul numelui mamei sale.

– Da! Așa e. Și pe mama dumneavoastră o chema Vanda?

– Da! Exact. Ce memorie! Ce mai faci? Vrei să intri?

– Păi, da, mulțumesc. Sunt cu fiul meu.

– Minunat, spune Kerryanne. Etajul doi, camera 205. În apartamentul lui Kerryanne miroase a mâncare gătită, iar pe plită are ceva aburind. O femeie mai tânără stă pe canapeaua în formă de L așezată cu fața la o terasă care dă spre pădurea prin care Kim tocmai i-a căutat pe fiica ei și pe iubitul acesteia.

– Intrați! spune Kerryanne. Intrați. Ea e fiica mea, Lexie, stă cu mine câteva zile. Lexie, ea e Kim, e fata uneia dintre îngrijitoarele lui buni din Springdale. Și mama ta e...? Kim scutură din cap.

– Nu. Nu, a murit acum doi ani.

– Oh, îmi pare rău să aud. Cred că era foarte tânără.

– Șaizeci și doi de ani, spune ea.

– Oh, nu. Vai. Nu cu mult mai în vârstă decât mine. Îmi pare tare rău.

– Mda, mă rog. Și mama dumneavoastră? A...?

– Acum patru ani. Dar avea optzeci și opt. Așa că, știi, nu pot să mă plâng. Dar o adora pe mama ta. Chiar o adora. Își zâmbesc cu tristețe una alteia un moment, gândindu-se la bițele lor mame răposate, apoi Kerryanne se adună și spune:

– În fine, ce pot face pentru tine?

– Păi, spune Kim, de fapt, cu Lexie voiam să vorbesc. Lexie se întoarce la auzul numelui ei și spune:

– O? Lexie este o tânără drăguță, cu păr de culoarea mahonului, tuns bob cu un breton retezat drept, ochelari de citit mari, cu rame negre, jeansi skinny și un tricou voit neglijent.

– Ai fost acasă la Scarlett aseară?

– Da! răspunde ea vesel. De unde știți?

– Păi, pentru că și fiica mea a fost acolo. Tallulah. Și iubitul ei, Zach. Și ideea e că Tallulah și Zach nu s-au întors acasă. Și se pare că au plecat de acolo la trei dimineața. Tocmai am fost în pădurea din spate, zice Kim, arătând dincolo de ușa glisantă din sticlă. M-am gândit că

poate s-au rătăcit pe drumul înapoi, dar nu-i nici urmă de ei. Și știu că tu ai plecat devreme, dar mă întrebam dacă ai remarcat ceva. Dacă ai știut ceva. Dacă ai văzut ceva. Pentru că încep să rămân fără idei! Încearcă să-și păstreze o voce echilibrată, un ton normal, dar cuvintele încep să i se spargă când ajunge la concluzie și apoi se trezește că plânge. Kerryanne dă fuga în bucătărie să-i aducă un șervețel, iar Lexie o privește cu o îngrijorare autentică.

– Oh, Doamne, îmi pare așa de rău! Îngrozitor! Cred că sunteți atât de îngrijorată. Kim încuviințează din cap și ia șervețelul de la Kerryanne și îl ține la obraji.

– Adică, zice ea, sunt sigură că nu-i nimic. Sunt sigură că sunt doar, mă rog, copii, că doar... Dar se oprește fiindcă nu e sigură de așa ceva. Singurul lucru de care e sigură este că Tallulah nu l-ar părăsi niciodată intenționat pe Noah și că trebuie să i se fi întâmplat ceva îngrozitor. Kerryanne îi conduce pe Kim și Ryan la canapeaua cea mare și îi invită să ia loc.

– Sincer, începe Lexie. Mi-aș dori să am ce să vă spun. Dar nu am. Eram în pub, la Swan & Ducks, cu o prietenă veche de la școală. Acolo era un grup, un grup de tineri, adolescenți, poate de douăzeci de ani, și erau destul de gălăgioși. Am recunoscut-o pe una dintre ei, pe Scarlett. A învățat aici. Mereu ne-am înțeles destul de bine. Așa că m-am dus să o salut și cât ai zice pește m-au tras în grupul lor și m-am simțit un pic ciudat, pentru că evident, sunt ceva mai mare decât ei. Plus că eu eram trează. Iar ei nu erau.

– Și Tallulah era acolo atunci?

– Da, era acolo. Stătea cu un băiat, iubitul ei, cred. Kim încuviințează din cap. La început păreau cam tăcuți. Asta am observat. Iar apoi Scarlett a adus o tavă cu shoturi la masă și apoi încă una și toată lumea a devenit mai zgomotoasă, și mai zgomotoasă, și apoi s-a făcut ora închiderii și vorbeau cu toții să se ducă pe jos până acasă la Scarlett, s-o ia prin pădure, iar eu m-am gândit că ar putea să aibă vreun accident, cine știe? Așa că m-am oferit să-i duc cu mașina.

– Pe toți?

– Nu, nu pe toți, doar pe cinci dintre ei. A fost cam înghesuială și nu tocmai legal, dar tot mi s-a părut că e mai sigur decât să umble toți prin pădure așa amețiți cum erau.

– Și ce s-a întâmplat când ai ajuns acolo?

– Păi, era foarte cald azi-noapte, după cum știți, și toate luminile erau aprinse la piscină și s-au dezbrăcat cu toții și au sărit în apă.

– Și Tallulah?

– Da. A sărit în tricou și chiloți. Părea cam jenată.

– Păi da, încă n-a scăpat complet de greutatea luată în sarcină.

– Are un copil? Lexie pare surprinsă.

– Da. Noah, are un an.

– Vai, arată atât de tânără.

– Este. Kim își înăbușă încă un val de lacrimi și se forțează să zâmbească.

– Deci au sărit cu toții în piscină. Și apoi?

– Păi, cumva... În momentul ăsta am simțit că trebuie să-i supraveghez. Adică mama lui Scarlett era undeva în casă, dormea, cred, și mi-am dat seama că sunt singura persoană trează de la petrecere, așa că trebuia să stau cu ochii pe toată lumea. Am rămas până pe la unu. La ora aia toată lumea ieșise din piscină și a apărut puțină... Se uită la Kim iute cu colțul ochiului. ... iarbă. Puțină votcă. Muzică. Dar petrecerea se potolise un pic. Tallulah și iubitul ei au intrat în casă. Apoi Mimi s-a dus în casă. Așa că am hotărât să mă întorc. Un tip, Liam, a venit cu mine cu mașina, pentru că lucrează aici, la școală. Și asta a fost tot.

– Liam? Întreabă Kim bănuitoare. Cine e Liam?

– E asistent didactic aici. Locuiește în apartamentul de deasupra. A ieșit cu Scarlett la un moment dat, dar au rămas prieteni.

– Este, adică, este... Kim nu-și găsește cuvintele. Lexie scutură din cap.

– A, nu, spune ea. Doamne, nu, nu trebuie să vă faceți griji din cauza lui Liam. E cel mai drăguț tip din lume. Sincer. Kim clatină din cap, circumspectă. Apoi spune:

– Și a fost ceva, aseară – sub suprafața lucrurilor? Ai avut senzația că se întâmplă ceva nepotrivit? Lexie își răsfrânge buza de jos și scutură încet din cap.

– Nu.

– Iar când ai plecat, cine mai era?

– Tallulah. Iubitul ei. Scarlett și Mimi.

– Bun, spune Kim, începând deja să se ridice în picioare. Îți mulțumesc tare mult, Lexie. Chiar apreciez timpul acordat și îți

mulțumesc tare mult că i-ai condus aseară, că ai avut grijă de ei. Copii beți în piscină. Nici nu vreau să mă gândesc.

– Nu, spune Lexie. Așa zic și eu.

– Păi, mulțumesc. Și acest Liam. Crezi că merită să stau de vorbă cu el? Ar putea să aibă vreo idee?

– Mă îndoiesc, răspunde Lexie, parcă cerându-și scuze. N-are cum să fi văzut mult mai multe decât mine. Kim se uită la ceas pe telefon. E aproape șase. Se întoarce spre Kerryanne.

– Credeți că ar trebui să sun la poliție? întrebă încet. Au trecut cincisprezece ore. Dumneavoastră ce ați face? Kerryanne oftează.

– Păi, pentru mine e altceva, *in loco parentis* și toate cele, eu m-aș mișca iute dacă ar dispărea cineva de la școală. Și de fapt s-a întâmplat așa ceva și am chemat patrula de căutare și salvare în câteva ore. Dar ca mamă? Face o pauză. Nu știu. Vreau să spun că Tallulah și Zach sunt practic adulți. Au băut, au consumat droguri; sună ca și cum au responsabilități dincolo de cele ale adolescenților normali. Aș fi tentată să mă uit la imaginea de ansamblu. Ce vreau să spun, e posibil să fi fugit de acasă? Într-o clipă nebunească de spontaneitate? Kim închide ochii și își măsoară răspunsul.

– Nu, spune ea. Nu. În mod cert.

– Iar între ei, în cuplu? Se pregătea ceva? Poate s-au certat? Poate s-a întâmplat ceva? Și iată lucrul care i-a ros gândurile lui Kim toată ziua: cutiuța pe care a găsit-o în buzunarul hainei lui Zach în ziua precedentă, când căuta cheile de rezervă pe care i le împrumutase. Cutia în care era un inel cu un diamant mic, dar foarte limpede, montat în aur. Îi aștepta să se întoarcă logodiți noaptea trecută de la pub. Nu știa sigur ce părere are despre asta; sunt atât de tineri și nu e convinsă că Tallulah îi este devotată în totalitate lui Zach. Însă era pregătită să audă vestea, pregătită să pară uimită și încântată și să-i strângă pe amândoi la piept și să le spună că e încântată și să facă o poză și să i-o trimită tatălui lui Tallulah și să o pună pe Facebook și toate cele. Pentru că așa se face. Nu-i așa? Când ai un copil. Când ai un bărbat care te iubește. Te măriți. Dar apoi Kim se gândește cât de mult i-a luat lui Tallulah să accepte să se împace cu Zach după ce s-a născut Noah. Se gândește cum Tallulah evită atingerea lui Zach pe umărul ei, pe brațul ei, cum își dă ochii peste cap uneori pe la spatele lui. Avea de gând să înceapă o discuție cu Tallulah de câteva săptămâni, doar ca să ia pulsul

lucrurilor, să se asigure că încă e fericită că l-a primit înapoi pe Zach. Dar nu a făcut-o. Apoi au plănuisit seara asta în oraș împreună și Kim a văzut lucrul ăsta ca pe un semn că lucrurile se îmbunătățesc între ei. Și pe urmă a găsit inelul. Așa că, se întreabă: dacă Zach a cerut-o pe Tallulah de soție și Tallulah a spus nu? Pentru că Zach e băiat bun, dar are toane. A mai văzut cum îl apucă nervii uneori când se uită la sport la televizor sau când îi scapă ceva din mână și se lovește sau când îi taie cineva calea când conduce. Dacă o respingere a cererii sale în căsătorie ar fi declanșat acei nervi? Cum s-ar putea să fi reacționat?

10. August 2018

Sophie și Shaun sosesc la apartamentul lui Kerryanne la opt în seara aceea, cu o sticlă de vin rece în mână. Apartamentul are uși glisante din sticlă aproape pe toată lățimea livingului, care dau direct spre soarele la asfințit. E cald și înăbușitor; un ventilator cromat mare băgat în priză în perete nu oferă cine știe ce alinare.

– Scuze, le spune lui Sophie și Shaun, se face așa de cald aici în zilele însorite, rămâne captată căldura. Veniți, spune ea, putem să stăm pe terasă. Pe terasă are o canapea de răchită și o măsuță aranjată cu chipsuri în castroane, și pahare de vin, și o lumânare într-un pahar. Sophie se așază prima, urmată de Shaun. Priveliștea pădurii e frumoasă; cerul e turcoaz, brăzdat cu corai, iar o semilună tocmai iese din umbre.

– Ce frumos, spune Sophie. Parcă e altă lume față de cabană.

– Da, cabana e frumoasă, dar nu aveți priveliște. Pe de altă parte, nu aveți nici căldura asta. Toarnă vin în cele trei pahare și îl ridică pe al

ei în cinstea lui Shaun.

– Noroc, spune ea. Pentru al cincilea director de când sunt aici! Și pentru tine, Sophie, prima iubită a directorului meu!

– Suntem primul cuplu necăsătorit? Întreabă Sophie.

– Da, sunteți.

– E scandalos? Întreabă Sophie.

– O, Doamne, nu. Poate că acum douăzeci de ani s-ar fi ridicat niște sprâncene. Dar acum, nu. Nu cred că îi mai pasă nimănui de asemenea lucruri, nu-i așa? Și de fapt, Jacinta Croft – predecesoarea ta, Shaun – a sosit căsătorită și a plecat singură. Soțul ei a fugit. Un scenariu din acela în care bărbatul se duce după lapte și nu mai vine înapoi. Nimeni n-a aflat vreodată de ce. Cam ăsta e motivul pentru care a plecat, din cauza scandalului. Așa că nu, voi doi n-o să stârniți cine știe ce interes, pot să vă promit asta. Stau de vorbă o vreme despre prima zi la lucru a lui Shaun, despre școala la care a predat în Lewisham, despre diferențele dintre cele două regiuni, cele două școli. Apoi Kerryanne se întoarce spre Sophie și zice:

– Peter Doody îmi spune că ești scriitoare, Sophie. Romane polițiste, așa a zis.

– Da, zâmbește Sophie. Deși mă îndoiesc că le-ați citit. Sunt relativ de nișă. Sunt populară în Scandinavia. Râde așa cum râde mereu când trebuie să le explice oamenilor de ce probabil nu au auzit niciodată de ea.

– I-am spus fiicei mele despre tine, zice Kerryanne. Ea e cititoarea familiei. Nu eu. Cred că a și comandat una din cărțile tale. Cum ziceai că se numesc?

– Seria se numește „Mica agenție de detectivi din Hither Green“. Scriu sub pseudonimul P.J. Fox.

– Îți spun eu, zice ea, dacă vrei inspirație pentru cărțile tale, pot să-ți spun niște povești despre locul ăsta. Vreau să spun că pot să-ți povestesc niște chestii care chiar îți ridică părul pe ceafă. Am avut poliția de două ori aici numai anul trecut, să cutreiere pădurea după oameni dispăruți. Sophie se gândește la conacul abandonat de dincolo de pădure.

– Uau, spune ea. Ce s-a întâmplat? Kerryanne îi aruncă o privire lui Shaun și spune:

– Hm. Probabil e puțin indiscret. Mai bine nu. Dar îi aruncă lui Sophie o privire piezișă care îi spune că va fi și altă ocazie.

A doua zi, Sophie se trezește odată cu Shaun la șase dimineața și iau micul dejun împreună afară, cu razele aurii ale încă unei zi frumoase de sfârșit de august pătrunzând printre copaci și proiectând dăre pe fața de masă.

– Ce o să faci azi? întreabă Shaun, strângând farfuriile și tacâmurile și adunându-le împreună. Te mai duci la o plimbare fabuloasă?

– Nu, spune ea. Nu azi. Mă gândeam să explorez satul azi. Poate iau prânzul la notoriul Swan & Ducks.

– O să încerc să ne vedem atunci.

– Ar fi foarte drăguț, să știi. După ce Shaun pleacă, Sophie își petrece câțva timp despachetând cutii în casă. Apoi își pregătește încă o cafea și își ia laptopul la masa din bucătărie și răspunde la niște e-mailuri. Va pleca în Danemarca peste doar o săptămână, să participe la un festival de literatură polițistă sub numele de P.J. Fox și au apărut câteva adaosuri de ultim moment la itinerariul ei, inclusiv un interviu la un post de televiziune, ceea ce înseamnă că trebuie să-și facă ceva la păr înainte să plece. Se gândește să facă o excursie de o zi la Londra, să meargă la stilistul ei, poate să ia prânzul cu cineva, să vadă dacă editorilor ei le-ar plăcea să-i viziteze. Simte cum se entuziasmează la această perspectivă. După o vreme trece la cel mai recent scris. Nu s-a mai uitat de zile întregi la el. Viața nu a fost altceva decât împachetat și despachetat, și spus la revedere, și spus bună ziua. Nu a avut starea de spirit necesară pentru a lucra ceva. Dar acum nu mai are nici o scuză.

Sfârșitul ultimului paragraf o privește impasibil, ceva ce a scris în altă lume, pe când era londoneză, pe când avea un iubit care preda la o școală secundară uriașă din Lewisham, pe când mutarea la Surrey era o dată în agendă, și nu realitatea ei. Se uită la el o clipă, apoi derulează în sus prin restul capitolului, încercând să revină în pielea lui „Sophie de la Londra“, dar pur și simplu nu reușește. În schimb, deschide browserul și tastează *Maypole House* și *persoană dispărută*. Setează filtrul pe știri și intră pe primul link din rezultate: Părinți adolescenți rămân dispăruți după o noapte în oraș. Kim Knox, 39 de ani, care locuiește în Upfield Common, a raportat dispariția fiicei sale, Tallulah Murray, 19

ani, și a iubitului ei, Zach Allister, 19 ani, care nu au mai fost văzuți din zorii dimineții de sâmbătă. Murray și Allister, care au împreună un fiu de un an, și-au petrecut seara precedentă la pubul Swan & Ducks, după care au mers cu mașina cu o prietenă din zonă până la o locuință privată din apropiere de Upley Fold, unde au petrecut împreună cu prietenii, foști elevi ai Maypole House, până la ora trei dimineața. Potrivit acelorași prieteni, au plecat să ia un taxi spre casă, dar nu au mai apărut. Dacă are cineva informații despre unde s-ar afla, vă rugăm să contactați ofițerii de la Secția de Poliție Manton. Sophie simte cum îi urcă și îi coboară un fior unduitor pe șira spinării. Vizitează și restul linkurilor, căutând noutăți, dar nu găsește nimic, doar variații ale aceluiași reportaj din ziarul local. Apoi caută pe Google *Kim Knox, Upfield Common* și apar câteva rezultate, inclusiv vreo două linkuri la un buletin informativ al satului intitulat *The Upfield Gazetteer*. Un articol din buletinul informativ este despre un privesghi organizat în iunie ca să marcheze comemorarea de un an a dispariției lui Tallulah și Zach. Este și o fotografie atașată la articol: o femeie atrăgătoare cu părul brunet, de lungime medie, care poartă o rochie înflorată lungă, încheiată cu nasturi în față, și o pereche de cizme militare negre și care ține de mână un băiat foarte mic, tot brunet, care are în mână un singur trandafir roz. Un adolescent într-un tricou închis la culoare și pantaloni militari stă lângă femeie; seamănă destul de bine cu ea. În spatele lor se vede o mare de fețe, o mulțime de tineri. Kim Knox, 40 de ani, din Gable Close, Upfield Common, a condus sâmbătă seară o procesiune cu lumânări prin sat pentru a marca prima comemorare a dispariției fiicei sale, Tallulah Murray, care ar fi împlinit 20 de ani în martie. Ceremonia l-a comemorat și pe Zach Allister, partenerul lui Tallulah și tatăl fiului ei, care ar fi împlinit la rândul său 20 de ani în martie. Procesiunea a pornit de pe terenul comun și s-a încheiat la Capela St. Bride, unde un cor de la fosta școală a lui Tallulah, Upfield High, unde aceasta a învățat până în 2016, a cântat cântece pline de speranță și amintire. Tallulah studia asistență socială la Colegiul Manton când a dispărut în iunie anul trecut, după o noapte petrecută acasă la o prietenă. Celălalt link o duce pe Sophie la un articol publicat cu trei luni în urmă, o ceremonie funerară de la data când Tallulah ar fi împlinit douăzeci de ani în martie, la care s-a plantat o tufă de trandafiri. Tufa de trandafiri, un soi australian de tip arbust denumit

„Tallulah“, a fost plantată în spatele stației de autobuz de pe terenul comun, unde Kim Knox obișnuia să-și urmărească fiica în timp ce aceasta aștepta autobuzul care o ducea la școală.

Sophie se întoarce cu spatele la ecran. Simte cum o străbate un fior de emoție pură la gândul unei femei care trage o perdea, se uită peste stradă, căutând umbra copilului ei dispărut, și vede în schimb trandafiri.

11. Decembrie 2016

Tallulah stă la măsuța de toaletă a mamei sale. Mama ei are acolo o oglindă care mărește, plus lucruri precum bile de vată și pensule de machiaj, de care Tallulah nu are deoarece nu i-a plăcut niciodată prea mult să se machieze. Se dă cu rimel la ocazii speciale și folosește corector pentru cearcăne și coșuri, dar nu se obosește cu restul. Șuvițele din față ale părului ei brunet sunt în prezent un fel de bleumarin decolorat; sperase la albastrul electric al modelului de pe ambalaj, dar la fel ca toate lucrurile din viața ei, nu a ieșit așa cum s-a așteptat. Deschide portfardul mamei sale și caută în el tușul de ochi lichid, apoi își trece pensula peste pleoape, încercând să imite codițele perfecte pe care fetele de la școală par să le aibă întotdeauna. E un

dezastru. Le șterge și o ia de la capăt. În cele din urmă ia telefonul și îi scrie un mesaj mamei sale: *Poți să vii sus să mă ajuți să mă machiez?* Se simte puțin întristată. Mama ei face destule pentru ea zilele astea. Noah doarme și mama ei se bucură de un rar moment de liniște de una singură. Dar peste câteva secunde mama ei răspunde cu un emoji cu degetul mare ridicat și apoi e lângă ea și căldura ei umple imediat încăperea.

– Bun, ia zi ce îți trebuie?

– Codițele, răspunde Tallulah, întinzându-i mamei tușul lichid. Le tot stric. Mama ei trage un taburet din partea cealaltă a camerei și îl încalecă astfel încât ajunge la câțiva centimetri de fața lui Tallulah. Tallulah îi simte parfumul de pe gât: e de la The Body Shop și are mosc în el. Mama ei spune că moscul face bărbații să vrea să facă sex cu tine. Ceea ce lui Tallulah i se pare improbabil; de ce s-ar obosi cineva să facă toate celelalte lucruri pe care trebuie să le faci ca să convingi bărbații să vrea să facă sex cu tine dacă poți doar să porți un anumit parfum și gata? Conturul unuia dintre tatuajele mamei sale abia se vede peste decolteul bluzei: vârful unei pene care mai jos formează o parte dintr-o pasăre. Mama ei are șase tatuaje; și-a făcut unul înainte să se nască Tallulah, iar pe restul, după ce a născut-o. Are amprentele tălpilor de bebeluș ale lui Tallulah tatuate cu roz pal pe partea interioară a brațului, cu o lungime de șapte centimetri și jumătate, cu inițialele ei scrise cu un scris înflorit dedesubt. Pe partea interioară a celuilalt braț are tatuate amprentele tălpilor de bebeluș ale lui Ryan. Pe spate are un pește în stil japonez, pe gleznă are un stol de rândunele și pe inelar are un diamant. Spune că diamantul simbolizează căsătoria ei cu ea însăși: după ce s-a despărțit de tatăl lui Tallulah și Ryan, a jurat că nu se va mai căsători niciodată, iar inelul de logodnă tatuat acolo înseamnă că e deja într-o relație. Tallulah închide ochii și înclină capul spre mâna întinsă a mamei sale.

– Deci, zice mama ei, trecând cu pensula peste marginea pleoapei sale stângi. Ce e cu machiajul? În seara asta e petrecerea de Crăciun a colegiului, o discotecă la cantină; se știe că va fi oribil, dar Tallulah știe că o să fie acolo colegii șmecheri, Scarlett și gașca ei, pentru că ei sunt în comitetul de planificare socială, și simte foarte acut că dacă nu se duce, s-ar putea să rateze ceva, dar nu știe sigur ce. Ridică din umeri.

– Așa am avut chef, spune ea. Mama ei îi termină a doua codiță și Tallulah se întoarce să se vadă în oglindă. Codițele sunt perfecte.

– Mersi, mama, spune ea. Ești cea mai bună.

– Ce o să porți? Întreabă mama ei.

– Bluza aia, spune ea, știi, cea pe care am cumpărat-o de la Belfry săptămâna trecută. Cu inimi. Cu blugii negri.

– Ah, da, răspunde mama ei, o să vină bine. Tallulah zâmbește. Nu e cea mai minunată bluză din lume, dar o să-i ascundă burtica de după naștere, care pur și simplu nu pare să-și revină la forma inițială oricât ar încerca, asta e cel mai important. O oră mai târziu coboară la parter. Mama ei îl ține pe Noah în poală și se uită împreună la CBeebies⁶. Ryan e așezat la masă cu căștile pe urechi și își face temele.

– Arăți superb, spune mama ei. Absolut superb. Tallulah se apleacă să-l sărute pe Noah pe amândoi obraji.

– Cum ajungi acolo?

– Mă duce Chloe cu mașina. Mama ei încuviințează din cap.

– Ești sigură că te descurci? Întreabă Tallulah, atingându-și bebelușul pe creștetul capului. Nu e nevoie să plec dacă preferi să nu mă duc.

– Sigur că ne descurcăm. Într-un minut e ora de băiță, nu-i așa, îngerașule? Vocea mamei sale urcă cu o octavă sau două când se întoarce să i se adreseze lui Noah.

– Iar după aceea o să avem parte de o poveste frumoasă și un somn lung și frumos. Da! Chiar așa!

Noah se întoarce și îi zâmbește și mama lui Tallulah îl sărută cu putere pe obraz.

– Hai, du-te, spune ea. Distrează-te. Să-mi spui dacă întârzii.

– Sigur n-o să întârzii, spune ea. Mama lui Chloe i-a zis să fie acasă la unsprezece, așa că atunci o să mă întorc și eu. Tallulah aude sunetul unei mașini care trage în fața casei și țâșnește spre ușa din față. Se evaluează o clipă în oglinda din hol. Arată destul de drăguț, se gândește. Prima oră e la fel de nasoală cum se așteptase Tallulah să fie. Un sistem audio de rahat din care se aude muzică proastă; ghișeul din perete pe unde bucătăresele servesc de obicei prânzul e deschis și se servește bere în sticle de plastic și vin la pahar. Ea și Chloe stau pe o băncuță cu spatele la perete, fiecare cu o bere în mână, urmărind petrecerea care se desfășoară în jurul lor. Chloe a fost colegă de școală

cu Tallulah, în primară și generală; nu au fost niciodată prietene extrem de bune, dar s-au apropiat de nevoie în acest prim semestru la Manton. Apoi trece un zumzet prin încăpere, iar în cadrul ușilor duble apare Scarlett Jacques cu cei din gașca ei. Râd între ei și nici unul nu a făcut vreun efort să arate bine. Părul albastru decolorat al lui Scarlett e prins în două codițe scurte. Poartă blugi largi și un maiou cu imprimeu leopard și o haină de blană artificială supradimensionată. Toată atmosfera din încăpere se schimbă când intră. Chloe țâțâie.

– Ce dracu' caută aici? Tallulah se întoarce.

– De ce să nu fie aici? Au ajutat cu organizarea.

– Mă gândeam că sunt muuuult prea șmecheri și mișto pentru așa ceva. Tallulah se simte cuprinsă de un val ciudat de apărare.

– Sunt și ei oameni, o contreză ea. Dar știe că nu e adevărat. Sunt mai mult decât oameni. Sunt o stare, un sentiment, o vibrație, o aspirație. Sunt ca un videoclip muzical sau un *trailer* pentru un film foarte tare. Sunt un afiș de pe un panou publicitar care face reclamă la o marcă de haine la modă. În acvariul minuscul al Colegiului Manton, sunt practic vedete.

– Mai vrei ceva de băut? întreabă ea, ridicându-se în picioare. Chloe scutură din cap.

– Aici mă opresc, spune ea, mimând șofatul.

– Cola?

– Sigur, zice Chloe. Diet, dacă au. Tallulah își trage în jos bluza cu imprimeu cu inimioare ca să nu rămână spațiu între betelia blugilor și tivul bluzei, să nu i se vadă vreun pic din burta ca o budincă de orez rămasă după sarcină. Se îndreaptă spre ghișeu tocmai când sosesc Scarlett și grupul ei. Miros de parcă ar fi băut deja, parcă batjocorind ora petrecută de Tallulah în fața oglinzii, trează, acel rămas-bun tăcut spus copilului ei care se afla în poala mamei sale, cu fratele ei care stătea la laptop, făcându-și conștiincios temele. Cât de diferită fusese seara lor dinaintea petrecerii! Scarlett se uită lung la telefon în timp ce altcineva se așază la coadă să-i ia ceva de băut. Haina de blană îi atârna de pe umeri, dezvelind un tatuaj pe antebraț și o claviculă cizelată. Ia berea din mâna prietenului ei și atunci îi surprinde privirea lui Tallulah.

– O! spune ea. E Tallulah din autobuz. Tallulah încuviințează din cap.

– Da, eu sunt, din autobuz. Se salutaseră de câteva ori după interacțiunea din stația de autobuz din ziua aceea, cu câteva săptămâni în urmă, dar nimic mai mult.

– Arăți bine, spune ea, înclinând sticla de bere spre fața lui Tallulah, ca o trimitere la machiajul ei, presupune Tallulah.

– Mersi. Aproape spune: *Și tu*, apoi se gândește mai bine. Tipul care servește la bar o privește întrebător și ea comandă băuturile. Se așteaptă, când se întoarce de la bar, ca Scarlett să se fi dus la prietenii ei pe ringul de dans, dar ea o așteaptă. Tallulah încearcă să-și ascundă uimirea.

– Noroc, spune Scarlett, ciocnindu-și sticla de bere din plastic de sticla lui Tallulah.

– Noroc, spune Tallulah.

– Cu cine ești aici? Scarlett aruncă o privire prin încăpere.

– Chloe Minter. Arată spre prietena ei, care stă și derulează ceva pe ecranul telefonului. E în clasă cu mine. Stă în sat. Aproape de mine. Știi tu. Și era cu mașina. Așa că... Ridică din umeri, sugerând că motivele pentru care e aici cu Chloe Minter sunt strict practice. Ceea ce, într-un fel, e adevărat. DJ-ul pune „All I Want For Christmas Is You” cu Mariah Carey și se stârnește un entuziasm extraordinar, brațe se ridică în aer și lumea țâșnește pe ringul de dans.

O! O, o! spune Scarlett. Haide. Tre’ să dansăm! Tallulah clipește. Nu-i place să danseze nici în cele mai bune momente. Dar nu vrea să pară jalnică, așa că râde și spune:

– Încă nu sunt destul de beată. Scarlett vârmă mâna într-unul dintre buzunarele hainei sale uriașe de blană artificială și scoate o ploscă din aramă.

– Repede, zice ea, dă-o pe gât.

– Ce e?

– Rom, spune ea. Rom foarte, foarte bun. L-a adus tata din Barbados. E gen – formează un cerc cu degetul mare și cel arătător – cel mai bun. Tallulah adulmecă buza ploștii.

– Simți condimentele? zice Scarlett. Tallulah aprobă, deși de fapt nu simte decât mirosul de alcool. Ia o înghițitură mică și o dă înapoi.

– Nu, nu, nu, spune Scarlett. Asta n-o să te facă să dansezi! Mai mult! Tallulah duce din nou plosca la gură și ia patru înghițituri uriașe.

– Acum ești destul de beată să dansezi? Încuviințează din cap și Scarlett o trage pe ringul de dans. Dansează în direcția prietenilor ei și ea o răsucesce pe Tallulah în fața ei și Tallulah e conștientă că bluza ei cea nouă i se ridică atunci când înalță brațele și încearcă să le lase în jos, dar Scarlett i le tot trage în sus. Toată lumea cântă și Tallulah vede câțiva profesori care se alătură și ei, dar și oameni de la care nu s-ar aștepta să fie pe ringul de dans, iar alcoolul îi curge prin sânge și îi intră în creier și dintr-odată nu-i mai pasă de burta ei ca un terci sau de Chloe care stă pe bancă, vrea doar să danseze, să danseze ca și cum ar avea optsprezece ani și nici o grijă pe lume și nici un copil acasă, nici o mamă de care profită, care ar trebui să fie ea însăși la o petrecere în seara asta, nici un fost iubit care hoinărește prin culise încercând s-o recâștige, vrea să fie doar ea, o fată de optsprezece ani, în primul semestru la colegiu, cu toată viața înainte și cu cea mai tare tipă din lume care îi ține mâinile deasupra capului și care îi zâmbește cu gura până la urechi: Mariah, rom, sclipici care coboară din tavan și îi aterizează la picioare și în cap. Piesa se termină și Scarlett îi dă în sfârșit drumul la mâini.

– Acum, spune ea, a început oficial Crăciunul! Scoate un strigăt de bucurie și bate cuba cu prietenii ei și apoi, tocmai când Tallulah presupune că se va îndepărta de ea și se va întoarce în bula protectoare a găștii sale, Scarlett se întoarce către ea și spune:

– Vino afară cu mine. Tallulah se uită neliniștită peste umăr la Chloe.

– O să se descurce, spune Scarlett. Haide. O trage de mână, ies pe ușile duble, în holul de la intrare, apoi ies în parcare. Aerul e rece ca gheața și în timp ce Scarlett încă poartă haina uriașă de blană, Tallulah e doar în tricoul ei de bumbac cu mânecă scurtă.

– Hai, spune Scarlett, desfăcându-și haina. E loc pentru amândouă aici. Tallulah o privește nesigură, după care ridică din umeri și zâmbește și se cuibărește la pieptul osos al lui Scarlett și își trage cealaltă parte a hainei peste umeri.

– Unde mergem?

– Știu eu un loc. Tallulah clipește spre ea, începând să se simtă neobișnuit de incomod.

– Nu arăta atât de speriată.

– Nu sunt speriată.

– Ba ești. Se deplasează ca un singur corp pe sub carapacea hainei uriașe de blană și ajung pe o bancă. Scarlett umblă prin buzunarele hainei și scoate un pachet de țigări. Îl deschide și i-l oferă lui Tallulah. Tallulah scutură din cap. Nu a fumat niciodată și nici nu vrea.

– Scuze că te-am scos de acolo, spune Scarlett, scoțând o țigară din pachet. Tocmai mi-am dat seama că sunt prea beată. Mult prea beată. Am nevoie de aer curat. Și de o companie nouă, spune ea, dându-și ochii peste cap. Tallulah îi aruncă o privire. Nu mă înțelege greșit, îi iubesc de nu mai pot, chiar îi iubesc. Dar am ars-o cu toții împreună prea multă vreme. Știi, am fost toți colegi la Maypole House și acolo e foarte intens. Foarte intens, pe bune.

– Ce ați făcut acolo?

– Eh, știi tu, ciclul superior. Am făcut primul semestru dintr-a zecea la o școală cu internat, apoi am fost exmatriculată. Nimeni nu voia să mă primească în afară de Maypole, așa că tata a cumpărat o casă în apropiere, ca să nu stau la internat. Scarlett ridică din umeri și își aprinde țigara.

– Dar tu? Unde ai mers la școală?

– O, la Upfield High, aici, în zonă.

– Unde stai?

– În fundătura aia, știi, dincolo de terenul comun.

– Cu părinții?

– Da. Mă rog, cu mama. Și cu fratele meu. Tata stă în Glasgow. Răsuflarea ei se poticnește în următorul lucru pe care ar trebui să-l spună. Despre fiul ei, Noah. E acolo, îi stă în gât. Dar nu-l poate face să se desprindă. Nu știe de ce. E destul de sigură că unei fete ca Scarlett i s-ar părea de fapt destul de șmecher că are un copil și doar optsprezece ani. Dar, dintr-un motiv oarecare, în seara asta nu vrea să fie acea fată, fata care dă dovadă de o maturitate remarcabilă, fata care își ia responsabilitățile în serios, fata care se trezește în fiecare dimineață la șase, odată cu bebelușul ei, chiar și în weekend, care își face temele când doarme copilul, care își amintește să cumpere singură scutece și să sterilizeze singură biberoanele cumpărate din alocația pe care i-o dă mama ei, bani pe care alte fete i-ar cheltui pe benzi cu cărbune pentru punctele negre și gene false de la Superdrug. E acea fată de șase luni deja și se pricepe să fie acea fată, dar în clipa asta e ghemuită sub o haină de blană în aerul rece cu o fată slăbănoagă care

probabil n-o să facă un copil până la treizeci și șase de ani, care e exmatriculată de la internat și fumează și are tatuaje și un piercing în limbă și deocamdată, cel puțin, Tallulah vrea să fie altcineva.

– Da, încheie ea. Doar noi.

– Și ai stat mereu în Upfield?

– Da. Acolo m-am născut și am crescut.

– Și tatăl tău ce face în Glasgow?

– De acolo e. S-a mutat înapoi când s-a despărțit de mama.

Scarlett trage aer în piept și încuviințează din cap.

– Și tu? întreabă Tallulah. Cu cine stai? Scarlett ridică din sprânceană.

– Păi, *se presupune* că stau cu mama și tata, dar mama e oarecum bidimensională și tata e mereu plecat. Dar am un frate. E tare. Îmi place de el. Și avem, literalmente, *cel mai bun* câine din lume. E un Saint Bernard. Gen, cât un ponei, să mor eu, dar se crede un câine obișnuit. E cel mai bun prieten al meu. Efectiv aș fi pierdută fără el. Probabil aș muri.

– Mi-ar plăcea un câine, spune Tallulah. Dar fratele meu e alergic.

– Oh, Doamne, trebuie să-ți iei un câine. Ia-ți un cockapoo⁷! Sau orice combinație cu pudel. Sunt hipoalergenici. Și cavapoo⁸ sunt drăguți. Trebuie să-ți iei un câine, absolut. Preț de o clipă, Tallulah se trezește că visează cu ochii deschiși la un cavapoo, poate unul din aceia de culoarea caiselor, cu ochi mari și urechi moi. Se și vede plimbându-l prin sat și punându-l în geantă să-l ia cu ea la magazine și apoi se oprește și își amintește că nu poate să-și ia un cavapoo pentru că are un copil.

– Poate, spune ea. Poate. Scarlett își stinge țigara pe asfalt, sub toc, și scoate iar plosca de aramă din buzunar. Ia o gură și i-o pasează lui Tallulah, care ia și ea o gură și i-o dă înapoi.

– Ești foarte drăguță, spune Scarlett, privind-o destul de serios. Știi?

– Ăă, nu, nu chiar.

– Chiar ești. E ceva la... Îi înclină chipul lui Tallulah în sus, împingându-i bărbia cu vârful degetului, și o studiază.

– Cred că e nasul. Felul cum se întoarce un pic în sus, acolo, la capăt. Arăți ca Lana Del Rey. Tallulah râde răgușit.

– Nu exagera.

– Cred că e tușul de ochi, plus nasul. Îi încadrează chipul lui Tallulah cu mâinile.

– Ar trebui să te dai mereu așa cu tuș, spune ea, îndepărtându-se încet, dar ochii ei încă privesc detaliile feței lui Tallulah. Tallulah simte o străfulgerare prin corp, genul de aflux de adrenalină de care ai parte când aproape ratezi o treaptă când cobori scările, un fel de greață care îți dă fiori. Iar apoi apare o lanternă în întuneric și sunet de voci și iată gașca lui Scarlett, incapabilă să supraviețuiască fără oxigenul prezenței conducătoarei sale nici măcar zece minute înainte de a o căuta.

– Ah, aici erai, spune una dintre fete, aproape supărată pe ea că îndrăznește să fie altundeva. Jayden a zis că crede că te-ai dus acasă.

– Nup. Eram aici afară, stăteam de vorbă cu Tallulah din autobuz. Cele două fete se uită întrebătoare la Scarlett, iar Tallulah le vede cum observă forma corpurilor lor lipite laolaltă sub haina lui Scarlett și vede pe chipurile lor un fel de recunoaștere, un mic șoc al înțelegerii și se întreabă ce au văzut. Îi fac semn cu capul și ea le face semn la rândul ei, iar Scarlett spune:

– Ea e Mimi și ea e Roo. Sunt două ștoarfe pe care le știu de o sută de ani. Ea e Tallulah. Nu vi se pare drăguță? spune ea. Nu vi se pare că seamănă un pic cu Lana Del Rey? Fetele o privesc cu ochi goi, ușor stânjenite.

Scarlett se ridică în picioare și haina îi cade de pe umeri lui Tallulah și dintr-odată lui Tallulah i se face frig, foarte frig. Se uită la cele trei fete, cum își aprind toate țigări și dansează împreună pe bubuielile din fundal ale piesei „8 Days of Christmas” cântată de Destiny’s Child care emană din sala de mese și își aduce aminte de Chloe care stă singură și își așteaptă cutia de Cola Diet și spune:

– Ar trebui să mă întorc înăuntru. Mă așteaptă prietena mea. Scarlett își pune mâinile în șolduri și mijește ochii spre ea în semn de falsă enervare, apoi zâmbește și spune:

– Ne mai vedem, Tallulah din autobuz. Tallulah îi face un semn stângaci, ridicând degetul mare. Nu prea știe ce să mai spună. Iar apoi se întoarce și intră înapoi în sală, unde Chloe îi aruncă o privire îndurerată și întrebătoare.

– Îmi pare tare rău, spune Tallulah, așezându-se lângă ea. Nu prea înțeleg ce s-a întâmplat adineauri. M-a... acaparat cumva.

– Ciudat, spune Chloe, strâmbând ușor din nas.

– Da, zice Tallulah, mângâind formele unei sticle de bere din plastic destul de calde și privind în gol în depărtare. Da. Chiar a fost.

6. Canal de televiziune pentru copii operat de BBC

7. Rasă obținută prin încrucișarea unui cocker spaniel cu un pudel

8. Rasă obținută prin încrucișarea unui spaniel Cavalier King Charles cu un pudel

12. Iunie 2017

Kim părăsește apartamentul lui Kerryanne și traversează terenul comun împreună cu Ryan până la casa lui Megs ca să-l ia înapoi pe Noah. Copilul doarme în scaunul de mașină când Megs îl aduce la ușa

din față. Kim își înghite un val de enervare. I-a spus anume lui Megs că Noah trebuie să rămână treaz fiindcă altfel nu o să fie obosit la ora de culcare și acum o să fie nevoită să-l trezească pentru a-l schimba de haine și a-l pregăti de culcare și copilul o să fie morocănos și prost dispus și n-o să mai vrea să doarmă când o să-l pună în pat, dar Megs îi zâmbește indulgent copilașului din scaunul de mașină, cu părul negru umed de transpirație, și spune:

– Binecuvântat să-i fie sufletețul, era epuizat, n-am suportat să-l țin treaz. Kim zâmbește sumbru și apucă mânerul scaunului de mașină.

– Nu contează, spune încordată.

– Și să înțeleg...? începe Megs. Nimic despre copii?

– Nu, spune Kim. Nimic despre copii. Deși... s-a întâmplat să-ți spună ce plănuia pentru aseară?

– Nu. Adică nici măcar nu știam că se duc în pub până nu mi-ai spus tu. N-am prea vorbit cu el în ultimele zile.

– Deci nu știai nimic despre... Kim face o pauză, întrebându-se dacă să strice sau nu surpriza, apoi decide că nu, mai important decât surprizele e să afle unde sunt Tallulah și Zach. ... un inel? termină ea.

– Un inel?

– Da. Un inel de logodnă. Ți-a spus ceva Zach că are de gând s-o ceară de nevastă pe Tallulah? Megs râde.

– Doamne, spune ea, nu! Kim mijește ochii la ea. Habar nu are de ce lui Megs i se pare amuzant acest concept.

– Mai e cineva cu care poate să fi discutat Zach? Un prieten? Tatăl lui?

– Prietenii lui, bănuiesc, dar am vorbit deja cu toți și nici unul nu știe nimic despre ce s-a întâmplat azi-noapte. Și nu, nu ar fi vorbit cu tatăl lui despre asta. Tatăl lui nu e genul ăla de bărbat. N-are prea multă inteligență emoțională, știi. Kim își stăpânește un zâmbet ironic. Rareori a întâlnit pe cineva cu mai puțină inteligență emoțională decât Megs. Oftează.

– Bine, zice ea, OK, păi, atunci aș face bine să-l duc pe domnișorul ăsta acasă și să încerc să-l conving să se trezească și apoi să încerc să-l conving să se culce la loc. Megs îi zâmbește fără nici o expresie. Habar nu are.

– Te rog, anunță-mă dacă auzi ceva, da? o roagă Kim. O să sun la poliție în legătură cu Tallulah dacă nu se întoarce până adoarme Noah. În locul tău aş face la fel. Megs ridică din umeri.

– Eu tot cred că au fugit undeva să ia o pauză de la tot și toate. Dar da. Poate ar trebui să mă îngrijorez. Poate ai dreptate. Kim se întoarce atunci și pornește spre mașină, scuturând din cap aproape imperceptibil în timp ce merge, închizând ochii în fața imposibilității de a înțelege cum de o mamă și o bunică poate fi atât de puțin implicată în rolurile sale. Prima jumătate a serii se scurge repede în timp ce Kim trece prin procesul de a pregăti de culcare un copil de un an. Noah, conform așteptărilor ei, nu se liniștește și e aproape nouă seara când ațipește în cele din urmă. Kim tânjește după vin, dar trebuie să rămână cu mintea limpede și trează pentru că seara ei e departe de a se fi terminat. Stă în living. E ceva la televizor; nu știe exact ce: o emisiune zgomotoasă de sâmbătă seară. Ryan stă pe fotoliu derulând pe telefon, iar singurul lucru care îi trădează neliniștea e piciorul pe care îl bătaie în sus și în jos. Sună din nou pe numărul lui Tallulah. Intră căsuța vocală. Se uită la Ryan.

– Ți-a spus ceva Zach? întreabă. Că ar vrea s-o ceară de nevastă pe Tallulah? Știe imediat că i-a spus după tresărirea ușoară a capului lui Ryan, încetarea imediată a bătaielii piciorului.

– De ce?

– Mă întrebam doar. Ieri i-am găsit un inel în buzunarul hainei. Mă gândeam că poate avea de gând să o ceară aseară. Avea sens, știi, având în vedere că o scotea în oraș.

– Păi, mda, a zis ceva de genul că se gândește la asta. Dar n-a zis când are de gând să o facă.

– Ce a zis mai exact?

– M-a întrebat doar ce părere am. A întrebat dacă cred că ar spune da dacă ar cere-o.

– Și tu ce ai zis?

– Am zis că habar n-am. Pentru că așa e. Kim încuviințează din cap. Apoi se uită la ceas. E nouă. E destul, se gândește, destul. E timpul.

Cu inima bătându-i nebunește și un vârtej în stomac care îi produce greață, sună la poliție și face o sesizare privind o persoană dispărută. Un bărbat foarte atrăgător sosește la ușa ei în dimineața

următoare. Poartă un costum gri și o cămașă crem, deschisă la gât, cu un ecuson agățat de un șnur în jurul gâtului. Scoate o insignă din buzunarul sacoului și i-o trece pe sub ochi.

– Inspector Dominic McCoy, spune el. Ați sunat aseară în legătură cu niște persoane dispărute? Kim încuviințează din cap cu putere.

– Da, da. Doamne, da. Vă rog, intrați. Abia a dormit. În cele din urmă l-a adus pe Noah în patul ei fiindcă nu se liniștea în pătuț după trezirea de noapte și amândoi au stat întinși acolo, în întuneric, uitându-se în tavan. La un moment dat s-a întors spre ea, a apucat-o de obraz cu o mână fierbinte și a zis „ama”. A mai spus asta de trei ori până să-și dea seama că încerca să spună „mama”. Că încerca să rostească primul lui cuvânt întreg.

– Intrați, spune Kim acum, conducându-l pe Dominic McCoy în living. Vă servesc cu ceva?

– Nu. Tocmai am băut o cafea, deci e în regulă. Mulțumesc. Se așază unul cu fața la celălalt la măsuta de cafea și Kim îi dă lui Noah un pachet de rondele de orez expandat ca să-l țină liniștit o vreme.

– Deci, colegul meu îmi spune că fiica dumneavoastră n-a venit acasă vineri seară? Corect? Kim încuviințează.

– Fiica mea și iubitul ei – locuiește cu noi. Niciunul dintre ei n-a venit acasă.

– Și câți ani au?

– Amândoi au nouăsprezece ani. Au împlinit nouăsprezece ani în martie. Inspectorul McCoy o privește ciudat, de parcă n-ar trebui să-și facă griji în privința unor tineri de nouăsprezece ani.

– Dar sunt părinți, continuă ea. Noah e fiul lor. Așa că nu e ca și cum ar putea să plece când au chef. Sunt părinți buni. Responsabili. El încuviințează din cap, gânditor.

– Înțeleg. Ea se întreabă ce crede că înțelege. Dar apoi îi răspunde la întrebările despre evenimentele de vineri și sâmbătă. Îi dă adresa lui Scarlett, adresa lui Lexie, adresa lui Megs. Aproape pomenește de inelul de logodnă, dar decide în ultimul minut să nu o facă; nu știe sigur de ce. După jumătate de oră, inspectorul se ridică să plece.

– Deci, ce părere aveți? întreabă Kim. Ce credeți că s-a întâmplat cu ei?

– Păi, nu există nici un motiv real să credem că s-a întâmplat ceva cu ei. Doi tineri, o mulțime de responsabilități, prima seară în oraș

după multă vreme, poate că pur și simplu au fugit spre libertate.

– Nu, răspunde ea imediat. În nici un caz. Sunt devotați fiului lor. Amândoi. Mai ales fiica mea. Absolut devotați. El încuviințează din cap gânditor.

– Și iubitul, Zach? Era autoritar în vreun fel, ați spune? Erau semne de abuz?

– Nu, răspunde din nou, aproape prea repede, încercând să-și depășească micile îndoieli incomode pe care începe să le aibă. O adoră pe Tallulah. O iubește la nebunie. Aproape prea mult.

– Prea mult? Își dă seama ce a spus și bate în retragere.

– Nu. Nu prea mult. Dar, știți, o enervează uneori, presupun.

– Pe mine nu m-ar deranja să mă iubească cineva la nebunie, spune el și zâmbeste. Kim închide ochii și încuviințează. Bărbații nu știu, se gândește, nu știu că un copil te face să vrei să-ți protejezi pielea, corpul, spațiul. Când îți petreci toată ziua oferindu-te unui copil în toate modurile în care e posibil să te oferi altei ființe umane, ultimul lucru pe care ți-l dorești la finalul zilei e un bărbat în toată firea care mai vrea și el să-i oferi alte lucruri. Bărbații nu știu că o mână așezată pe ceafă poate părea o cerere, nu un gest de iubire, că problemele emoționale devin prea împovărătoare ca să le faci față, că iubirea lor pentru tine e uneori prea mult, pur și simplu prea mult. Kim se gândește uneori că femeile exersează pe bărbați faptul de a fi mame până când devin cu adevărat mame, lăsând în urmă un fel de loc vacant.

Inspectorul McCoy pleacă un minut mai târziu. Promite că va deschide o anchetă. Nu spune când sau cum. Kim îl urmărește de la fereastra din fața casei, cum urcă în mașina fără însemne, își reglează oglinda retrovizoare, își aranjează ecusonul, și sacoul, și părul, pornește motorul și pleacă. Se întoarce către Noah, care e în scaunul lui balansoar, cu o rondelă de orez molfăită în palmă, și își forțează un zâmbet trist menit să-i distragă atenția de la lacrimile care îi curg de o parte și de alta a nasului și spune:

– Unde e ama, Noah? Unde e?

13. August 2018

Sophie se apleacă să citească inscripția de pe o plăcuță de lemn din spatele tufei de trandafiri din spatele stației de autobuz. Scrie: „Tallulah Rose, pe curând“. Se îndreaptă din nou de spate și se uită în jurul ei, căutând fereastra la care ar fi stat biata mamă a lui Tallulah, privindu-și fata cum așteaptă autobuzul de școală. Nu există case chiar vizavi de stația de autobuz, dar e o mică fundătură dincolo de terenul comun, foarte aproape de Maypole House. De aici, Sophie vede licărul soarelui reflectat în geamuri. Traversează iar terenul comun și pornește spre fundătură. Aici se află șase case, aranjate în formă de semilună în jurul unui petic de verdeață, cu mașini parcate pe jumătate pe trotuar ca să facă loc altor mașini să se strecoare pe lângă ele. Casele sunt mici locuințe postbelice, cu fațade tencuite și verande din lemn. Se întoarce și se uită înapoi peste terenul comun, încercând să-și dea seama care dintre case ar putea avea vedere la stația de autobuz. Două dintre ele par să se încadreze. Una dintre ele pare destul de dărăpănată; cealaltă pare luminoasă și modernă, cu cactuși în ghivece din cupru la fereastră și o canapea de piele maro acoperită cu perne viu colorate care se întrezărește în fața peretelui îndepărtat. În articol scria că în noaptea în care au dispărut, Tallulah și iubitul ei fuseseră la Swan & Ducks, gastropubul local care le fusese recomandat lui Sophie și Shaun de Peter Doody în ziua când au sosit. Sophie tot dă târcoale terenului comun până ce se trezește în fața pubului. E foarte atrăgător, proaspăt vopsit în nuanțe de gri de patrimoniu, cu o zonă acoperită cu pietriș în față, cu mese rotunde și scaune din lemn, umbrele uriașe de soare de culoare crem și panouri pe care meniul și selecția de beri sunt scrise cu creta. Deschide ușa. Este un gastropub clasic: scânduri îmbinate în nut și feder, artă abstractă modernă pe pereți, tapet de designer, dușumea recondiționată și spoturi cu halogen. Femeia din spatele barului e trecută de patruzeci de ani și e atrăgătoare într-un fel neconvențional. Poartă un tricou negru mulat cu mâneci foarte scurte, pantaloni negri și un șorț de barman legat strâns în jurul taliei. Părul brunet îi e legat într-o coadă de cal. Când se apropie de Sophie, își odihnește palmele pe bar, își fixează un zâmbet și spune:

– Ce vă aduc?

– Oh, doar un cappuccino, vă rog. Mulțumesc.

– Imediat. Se întoarce spre espressorul mare cromat și Sophie îi remarcă tatuajele de pe partea interioară a brațelor. Întâi crede că sunt arsuri sau cicatrici, dar apoi vede că sunt amprente de tălpi de bebeluș.

– Tatuajele dumneavoastră sunt tare drăguțe, spune ea. Tălpile de bebeluș. Femeia se întoarce și Sophie vede cum zâmbetul i se șterge puțin. Privește în jos, la unul dintre brațe, și atinge delicat imaginea tălpii cu cealaltă mână.

– O, spune ea. Mulțumesc. Continuă să prepare cafeaua, iar șuieratul și bolborositul aparatului e asurzitor de tare și Sophie nu încearcă să continue discuția. Privirea îi coboară la picioarele femeii cât timp așteaptă. Are o constituție delicată, dar poartă niște cizme militărești din piele roasă oarecum în dezacord cu restul. Ceva tresare în amintirea lui Sophie. A mai văzut cizmele astea militărești recent, foarte recent. Iar apoi își amintește: fotografiile din buletinul informativ al satului, de la procesiunea în memoria lui Tallulah – mama purta cizme militărești cu rochia aceea înflorată drăguță.

Femeia se întoarce, cu ceașca de cappuccino a lui Sophie în mână.

– Ciocolată deasupra? întreabă, ridicând cutia. Iar Sophie vede că ea este. E mama lui Tallulah. Kim Knox. Pentru o clipă, rămâne tăcută.

– Da? Nu? zice femeia, fluturând cutia.

– Scuze, da. Vă rog. Mulțumesc. Femeia presară pudra de ciocolată peste cafea și i-o întinde. Sophie vâra mâna în geantă după portofel, abia reușind să se uite în ochii lui Kim Knox, simțindu-se de parcă urmează să fie prinsă că își bagă nasul unde nu trebuie. Plătește cu cardul contactless și își duce cafeaua la un mic fotoliu mov din catifea, așezat lângă o masă de cafea joasă din alamă. De aici o privește pe Kim Knox cum reprovizionează rafturile cu apă tonică Fevertree. Are o energie ciudată; arată de parcă n-ar cântări mai mult de cincizeci și șapte de kilograme, dar mișcările ei sunt ale unei persoane mai grele. Un tânăr intră în pub și pornește spre spațiul gol din bar.

– Salut, Nick, strigă după el, când trece pe lângă ea.

– 'Neața, Kim, spune el, după care dispare pe o ușă din spatele barului. Deci chiar ea este. Kim Knox. Bărbatul apare din nou un minut mai târziu, legându-și un șorț la brâu și apoi suflecându-și mânecile cămășii.

– Vrei o mână de ajutor? o întreabă.

– Sigur, spune ea și se mută puțin într-o parte ca să-i facă loc. Sophie coboară privirea și se preface că se uită în telefon.

Se întreabă de cât timp lucrează Kim aici. Se întreabă dacă lucra aici în noaptea când a dispărut fiica ei. Vrea să știe, vrea să întrebe atât de multe lucruri. Simte cum lujerii cuplului său de detectivi fictivi din sudul Londrei, Susie Beets și Tiger Yu, încep să i se strecoare prin minte. Când scrie, creierul ei inventează mistere și Susie și Tiger trebuie să i le rezolve; așa stau lucrurile. Iar Susie și Tiger nu ar avea nici o problemă să o abordeze pe această femeie tristă și frumoasă și să-i pună întrebări despre ce s-a întâmplat cu fiica ei; ar face-o și gata, fiindcă asta e treaba lor. Dar nu e treaba lui Sophie. Ea nu e detectiv. Ea e romancieră și nu are nici un drept să invadeze intimitatea acestei femei. Când pleacă, după câteva minute, Kim Knox zâmbește.

– Zi frumoasă, strigă ea, aplecându-se să ia ceașca goală de cafea a lui Sophie de pe bar, de unde a lăsat-o.

– Da, spune Sophie. Și dumneavoastră.

Sophie scoate o bicicletă veche din șopronul lipit de casă, o curăță de pânze de păianjen și frunze moarte și pornește cu ea spre Upley Fold. După o dimineață cețoasă, soarele începe acum să străpungă norii. Gardul viu miroase a hasmațuchi și paie vechi, iar aerul e greu și cald. Coboară de pe bicicletă în fața casei și traversează trosnind aleea din pietriș până la ușa din față, unde își face palmele căuș la geam și trage cu ochiul în hol. Pe covorașul din fața ușii e un mic evantai de corespondență răsfirată, iar sub ușă e un spațiu cu o bandă cu perie prinsă de partea inferioară. Scormonește în rucsac, iar mâinile ei caută umerășul din sârmă pe care îl pusese înăuntru mai devreme tocmai pentru această eventualitate. Se lasă în genunchi și îl strecoară prin banda cu perie.

Umerașul lovește ceva. Se apleacă și mai mult și manevrează umerășul și obiectul până când crede că e destul de aproape ca să-l localizeze cu degetul și apoi trage ușor de el și iată-l: un plic. Este o scrisoare adresată domnului Martin J. Jacques. Răsuflă ușurată. *Jacques*. Un nume neobișnuit. Un nume bun de căutat pe Google. Face o fotografie plicului și apoi îl împinge ușor la loc pe sub ușă. Se apropie de ora unsprezece. Mai are câteva minute, se gândește, să-și vâre nasul pe aici, înainte să pornească înapoi spre sat pentru prânzul cu Shaun. Înconjoară casa, intrând pe poarta frumoasă din fier forjat, cu boltă, care duce la

grădina din spate și la piscină. Trage cu ochiul pe geamuri. Intră într-o seră și ridică ghivece de plante ușoare ca fulgul, privește păianjeni care se adăpostesc iute în colțuri. Pe banca din lemn e o mistrie mică și ruginită, iar ea o strecoară în buzunarul exterior al rucsacului. I-a venit o idee. Săgeata de pe cartonul bătut în cuie pe gard arată în jos și ușor la stânga. Nu știe dacă „Sapă aici” este o instrucțiune precisă sau o sugestie generală, dar începe să sape cât mai aproape de vârful săgeții. Simte fluturi în stomac în timp ce sapă; sângele îi e plin de adrenalina groazei. Cu paisprezece luni în urmă, doi adolescenți au dispărut undeva între Dark Place și sat, poate undeva prin această pădure. Indicatorul care părea atât de nevinovat cu două zile în urmă, indicatorul despre care crezuse că rămăsese de la un exercițiu de team building sau o vânătoare de comori, indicatorul pe care încă simte atât de intens că l-a mai văzut altundeva, la altă răspântie a vieții ei, poartă acum umbra unei potențiale orori. Poate e o fâșie de haină ruptă? O mică așchie de os? O şuviță de păr legată cu o panglică de satin decolorat? Își ține răsuflarea în timp ce mistria pătrunde tot mai adânc în pământul uscat de căldura verii. De fiecare dată când lovește o piatră, inspiră din nou. Nouă minute mai târziu, vârful mistriei dislocă ceva mic și tare. Un cub închis la culoare. Îl scoate din pământ cu vârfurile degetelor și îl șterge de țărână. Este ștanțat cu o siglă aurie, imposibil să-ți dai seama ce anume, iar în timp ce îl pipăie cu degetele își dă seama că e o cutie pentru inel. O desface cu degetele mari. Înăuntru este un inel de logodnă de aur, strălucitor și desăvârșit.

14. Ianuarie 2017

Reîncepe școala și Tallulah se bucură. Crăciunul a fost frumos, primul Crăciun al lui Noah. Tatăl ei, pe care îl cheamă Jim, a venit în a doua zi de Crăciun; era abia a doua oară când îl vedea pe Noah de când se născuse. A stat două nopți într-o cameră deasupra pubului Swan & Ducks și chiar a plătit să ia cu toții cina acolo pe douăzeci și șapte. L-a îndrăgit tare mult pe Noah și l-a așezat pe genunchi și s-a uitat la el plin de uimire și i-a spus că e cel mai drăguț bebeluș pe care l-a văzut vreodată. Tatăl lui Tallulah era în mod normal foarte egocentrist și distant, însă faptul că a devenit bunic părea să fi dat la o parte un strat de protecție din jurul inimii lui. Însă magia Crăciunului s-a risipit curând și noutatea de a-l vedea pe Noah în costumașul de spiriduș al Crăciunului s-a dus și ea, iar în Ajunul Anului Nou urma să stea singură acasă în timp ce mama ei se ducea la pub cu un grup de prieteni și Ryan mergea la o petrecere. A fost unul dintre primele momente când Tallulah s-a simțit sufocată de responsabilitățile și limitările maternității. Așadar, când Zach s-a oferit să vină să stea cu ea în seara aceea, oricât nu ar fi vrut să-și facă o idee greșită și să creadă că s-au împăcat, nu voia nici să-și petreacă singură noaptea cu un bebeluș de șapte luni. Așa că a acceptat. A sosit la nouă seara, abia venit de la casa unui prieten, mirosind ușor a bere și țigări, cu gluga ridicată împotriva vântului rece, cu mâinile înfundate în buzunare și cu o pungă de la magazinul de băuturi alcoolice atârnată de încheietura mâinii. Ea a întredeschis ușa ca să poată intra și el s-a aplecat spre ea ca să-i dea un pupic rapid pe obraz.

– La mulți ani, a spus el.

– Nu încă, a zis ea.

– Noah s-a culcat? a întrebat el, privind în sus pe scări. Tallulah a încuviințat din cap.

– De ceva timp.

– Scuze că am întârziat un pic. N-aveau ce voiam la magazin, așa că a trebuit să intru în pub. Am stat o veșnicie la coadă. Era plin acolo. A deschis punga și a lăsat-o să tragă cu ochiul înăuntru. Șampanie, încă rece de la frigider. Ea a zâmbit; nu s-a putut abține. Adora șampania.

– Am văzut-o pe mama ta, a spus el, intrând după ea în bucătărie.

– Ah, da?

– Pare că se distra.
– Bun, a spus ea, strecurând șampania în frigider și scoțând două beri.

– Am și chipsuri, a zis el, scoțând două pungi de nachos și un borcan cu salsa. Și astea, că știu că-s preferatele tale. I-a prezentat o pungă de Cadbury Mini Fingers, iar ea a zâmbit din nou.

– Mulțumesc. S-au așezat în fața televizorului cu berile și chipsurile. Era prima dată când era singură cu Zach în ultimele săptămâni, chiar luni. De obicei venea în timpul zilei ca să-și petreacă timpul cu Noah când era treaz. Ea crezuse că s-ar putea să fie puțin ciudat, dar de fapt nu era.

Ea și Zach se cunoșteau de când aveau paisprezece ani, când el începuse cursurile la școala lui Tallulah după ce se mutase de la o școală de băieți din satul vecin, unde fusese agresat. Se împrietenise cu el pentru că arăta drăguț și îi părea rău pentru el și apoi începuseră să iasă împreună și asta a fost. Erau unul dintre acele cupluri de adolescenți care făceau parte din mobilier, un cuplu deloc surprinzător, care nu stârnea discuții sau bârfe. Așa că poate nu era atât de ciudat că Tallulah se simțea atât de confortabil în compania lui în seara aceea. Fuseseră prieteni, fuseseră iubiți, fuseseră foști iubiți și acum erau părinți. Nu exista nici un motiv pentru care să nu poată fi prieteni din nou. Nu au vorbit mult în seara aceea, au lăsat televizorul să-i distreze, s-au uitat în telefoane și și-au arătat unul altuia lucruri amuzante. La un moment dat, Zach i-a smuls telefonul din mână lui Tallulah și a zis:

– Stai, vreau să mă uit în galerie, dă-mi să văd.

– Dă-te, a râs ea. De ce?

– Vreau doar să văd poze cu Noah, a spus el, iar ea l-a lăsat să deruleze prin telefon și avea aproape sută la sută poze cu Noah. Dar apoi a ajuns la fotografiile de la petrecerea de Crăciun de la școală și Zach a încetinit și a început să se uite la poze cu mai multă atenție.

– Arăți bine, a zis el, mărindu-i fața într-un selfie pe care și-l făcuseră ea și Chloe chiar înainte să plece acasă. Te-ai machiat.

– Da, a spus ea. Doar tuș de ochi. M-a machiat mama.

– Îți stă bine, a spus el, întorcându-se și aruncându-i o privire ciudată. Nu-ți stă în fire să te împopoțonezi. Și asta cine e? a întrebat el.

E un selfie, făcut pe ringul de dans la discoteca de Crăciun, când ea și Scarlett dansau pe piesa lui Mariah Carey. Probabil Scarlett l-a făcut. Era făcut de sus, amândouă zâmbeau cu toți dinții, iar din plasa de deasupra capetelor tocmai începea să cadă sclipici, în care se reflecta lumina.

– E Scarlett, o fată de la școală.

– Arăți foarte fericită, a spus el, mărimdu-le zâmbetele. Mă gândeam că ai uitat să zâmbești așa. Ea a scos un sunet sec ce se voia a fi un hohot de râs. Era ceva acuzator în tonul vocii lui, de parcă l-ar fi dezamăgit cumva pentru că era fericită.

– Da, păi, puseseră Mariah. Și tu ai fi zâmbit.

– Ideea e că nu mă gândesc la tine ca la genul de petrecăreață, a continuat el, iar ea a simțit cum începe să se încordeze. De-asta, s-a gândit ea, de-asta nu voia să se împace cu el. Faptul că a născut o schimbare; schimbare totul la ea. Faptul că părăsise școala o schimbare din nou. Faptul că era singură după trei ani de relație o schimbare. Nu mai era fata romantică și duioasă care fusese înainte să rămână însărcinată, înainte ca el să o părăsească și să o lase să se descurce pe cont propriu. Și știa în sinea ei că acea versiune a lui Tallulah Murray era singura de care Zach era interesat cu adevărat.

– Păi, a spus ea, lucrurile se schimbă, nu?

– Presupun, a zis el, cu o notă de tristețe în glas. Cu câteva minute înainte de miezul nopții, au scos șampania din frigider și două pahare de vin și au ieșit în grădină. Pisica vecinilor stătea pe gard, ghemuită ca un covrig, privindu-i curioasă, după care s-a întors să se uite pe cer. Era frig și Tallulah tremura puțin. Băuseră deja câte două beri fiecare și când Zach a luat-o pe după umeri ca să o încălzească nu s-a retras. Și-au folosit telefoanele pentru numărătoarea inversă și Zach a deschis șampania și au auzit cum lumea din jurul lor chiuie și mașinile claxonează și artificii pocnesc și stropesc în întunericul cerului și au ridicat paharele cu șampanie și și-au spus „La mulți ani” unul altuia și s-au îmbrățișat. Când s-au desprins unul de celălalt, Zach arăta de parcă era gata s-o sărute, iar ea s-a gândit: „Nu. Nu, nu vreau să te sărut. Nu sunt sigură că vreau să te mai sărut vreodată”.

– Of, să mor eu, Tallulah, a zis Zach. Mi-aș dori să nu fi făcut niciodată ce am făcut anul trecut. E, gen, cel mai mare regret din viața mea. Știi asta, nu? Ea a încuviințat din cap.

– O să mă ierți vreodată? a întrebat el, luând-o de mâini, cu degetele întrepătrunse.

– Te-am iertat deja, a spus ea. Te-am iertat acum o veșnicie.

– Atunci de ce? De ce nu putem s-o luăm de la început?

– Păi... nu știu, nu simt că vreau o relație în momentul ăsta. Noah e de ajuns pentru mine. A simțit cum o strânge mai tare de degete.

– Dar Noah, spuse el, e al nostru, noi l-am făcut, asta ne face o uniune, o echipă. Acum nu mai e vorba doar de relația noastră, nu? E vorba de toți trei.

– Poți să-l vezi tot timpul.

– Da, a oftat el, nerăbdător. Știu asta, dar nu e același lucru, nu e același lucru ca dacă aș fi cu el zi și noapte. Ca o familie.

– Da, iar eu nu asta spun. Evident că ar fi mai bine pentru Noah dacă ai fi aici tot timpul. Dar nu știu dacă... A făcut o pauză, câștigând timp să găsească exact cuvintele potrivite. ... dacă e bine pentru mine. El a râs, ușor nepăsător.

– Lula, spuse el, ce dracu'? Ne cunoaștem de când aveam paispe ani. Știm că suntem potriviți unul pentru celălalt. Toată lumea știe că suntem potriviți unul pentru celălalt. Te rog. Dă-mi o șansă.

– Păi și unde să locuim?

– Aici! a spus el. Am putea să locuim aici. Ai patul ăla mare. Mama ta mă iubește. Ryan mă iubește. Îți spun eu, îți spun eu, contraatacă el iute, simțind clar lipsa ei de entuziasm față de idee. Hai să facem un test, da? Poate aș putea să rămân peste noapte o dată. Nimic de genul ăla, a liniștit-o el. Aș dormi pe podea. Închipuie-ți fața lui Noah de dimineață, când s-ar trezi și l-ar vedea pe tata acolo. Și aș putea să-i dau eu biberonul de dimineață și să te las pe tine să mai dormi. Da? N-ar fi drăguț? I-a zâmbit, folosindu-i mâinile ca s-o tragă mai aproape de el, astfel încât aproape li se atingeau abdomenele, fețele le erau la doar câțiva centimetri distanță, iar ochii lui îi sfredeleau adânc pe ai ei.

– N-ar fi? a întrebat din nou, sărutându-i articulațiile degetelor, privind-o cochet, cu un zâmbet leneș pe buze. Și înăuntrul ei a cedat ceva în clipa aceea, un fel de senzație de gol în stomac combinată cu un leșin în vintre, senzația că vrea să fie atinsă de cineva, dar nu de Zach, că vrea să fie dorită, dar vrea să fie lăsată în pace, toate în același timp; și a văzut cum gura lui Zach se apropie de a ei și s-a trezit că se apropie și ea de el și apoi se sărutau și toate îndoielile i s-au risipit într-o clipă,

toată ambivalența ei s-a cristalizat într-un singur dor de el, de sex, de carne, de brațe și guri și toate cele. Într-o clipă era lipită de perete, înconjurându-l cu brațele și picioarele, și totul s-a sfârșit în mai puțin de un minut și asta era ceea ce își dorea, era ceea ce își dorea atât de mult, iar după aceea el a cărat-o în brațe, încă în ea, cu brațele și picioarele ei încă în jurul lui, și a învârtit-o iar și iar în grădină, iar ea zâmbea, zâmbea cu adevărat, sângele îi pulsa prin corp, luna strălucea din cerul de catifea și când Zach a spus: „Te iubesc, Lula, te iubesc atât de mult“, ea nu s-a oprit nici măcar o secundă înainte să răspundă că și ea îl iubește. Pentru că atunci, în clipa aceea, chiar îl iubea.

15. Iunie 2017

Inspectorul McCoy părăsește casa lui Kim pe la zece dimineața, iar în jur de unsprezece telefonul lui Kim primește un apel de la un număr pe care nu-l recunoaște. Presupune că e el, că e inspectorul, că are vești, o noutate, o evoluție de vreun fel și inima începe să i-o ia imediat la galop și adrenalina îi curge în valuri prin corp.

– Da. – Oh, bună ziua, Kim Knox? E o voce de fată.

– Da, la telefon.

– Sunt, ăă, Mimi. Prietena lui Scarlett. A zis că vreți să vorbiți cu mine?

– Oh! Kim trage un scaun de bucătărie și se așază încet pe el. Mimi. Mulțumesc. Poți să vorbești?

– Da. Sigur.

– Voiam doar să știu, începe Kim, adică, am vorbit deja cu Scarlett și mama ei. Și cu Lexie. Și nimeni nu are idee ce s-a întâmplat vineri noapte. Dar mă gândeam că poate tu ai observat ceva? Ceva ce n-a mai observat nimeni, ceva ce ar explica ce s-a întâmplat după ce Tallulah și Zach au plecat? Se lasă o tăcere scurtă și o aude pe Mimi trăgând aer în piept, și-o închipuie cum trage dintr-o țigară ținută între articulațiile unor degete subțiri, cu unghii ronțăite.

– Vreau să zic, începe Mimi, efectiv singurul lucru la care pot să mă gândesc e că poate s-au certat? Capul lui Kim se dă ușor pe spate.

– S-au certat?

– Da. Păreau puțin, nu știu, de parcă era ceva între ei? Un pic de tensiune? Kim se răsuțește spre masa din bucătărie și își mută telefonul la cealaltă ureche.

– Cum ar fi? zice ea. Poți să descrii? Mimi oftează.

– M-am dus înăuntru, să-mi încarc telefonul, spune ea. Lula și Zach stăteau, gen, în camera mică de după bucătărie. E o odăiță intimă și retrasă. Nu m-au auzit când am trecut pe lângă ei. Dar m-am uitat cumva prin crăpătura ușii și am văzut că o ținea foarte strâns de încheieturi și ea încerca să se elibereze și el i le ținea strâns, de parcă încerca s-o împiedice să-l lovească, sau poate încerca s-o împiedice să plece... Nu știu. Părea tare furios. Kim clipește încet. Cuvintele lui Mimi își fac loc în spațiul din mintea ei unde îi cresc îndoielile, locul unde se întreabă cum ar fi reacționat Zach la o respingere. În timp ce se întâmplă acest lucru, simte cum o străbate un val de greață. Întrebarea

„dar dacă“ începe să capete formă, iar posibilitatea ca Zach să fi jucat vreun rol în dispariția fiicei sale o copleșește preț de o clipă.

– Ai auzit pe vreunul dintre ei să spună ceva despre un inel, poate? Sau o logodnă? O pauză solidă pe fir, iar apoi:

– Nu. Nimic de genul ăsta. Amândoi erau destul de tăcuți, de fapt. Ca să fiu sinceră, nici nu știam exact de ce erau acolo. Nu părea că ar vrea să fie. Înțelegeți?

*

Duminica nu se termină niciodată. În loc să-l pună în pătuț, Kim îl scoate pe Noah în cărucior la o plimbare lungă prin sat, pentru somnul de după-amiază, iar privirea ei scanează fiecare gard viu, fiecare alee și crăpătură dintre case. Când trece pe lângă Maypole House, ochii ei se îndreaptă spre partea din spate a terenului, unde se află căminul elevilor. Se gândește la fostul prieten al lui Scarlett, Liam, singura persoană care a fost acolo vineri seară cu care nu a vorbit. Dar e sigură, așa cum a spus și Lexie, că el nu a văzut sau auzit mai mult decât ea, fiindcă a plecat devreme împreună cu ea. O clipă mai târziu se trezește în fața pubului Swan & Ducks. Terasa din față e plină, ca întotdeauna într-o duminică însorită la prânz: prosecco pe mese în găleți cu gheață, carafe cu Pimm's, copii în scăunele înalte, hrăniți cu cârnați mărunțiți și piure de către mame în rochii vapoase, cu ochelarii de soare pe cap, cu căței cockapoo încovrigați sub mese, la umbră. Kim împinge căruciorul prin mulțime și intră înăuntru, unde e răcoare și mohorât. Aici sunt mai puțini oameni, iar ea se duce direct la bar. Îl recunoaște pe tânărul din spatele tejghelei; e Nick. E un actor fără activitate căruia îi place să flirteze cu bărbați de vârstă a doua doar ca să-i vadă cum roșesc.

– Salut, spune el, de obicei nu te văd pe aici ziua. Ce îți aduc?

– O, spune ea, nu. N-am venit să iau prânzul. Mă întrebam doar... ai fost aici vineri seară, da?

– Întâmplător, da, am fost. Mă muncesc ca pe un câine.

– Și Megs ți-a povestit despre fiica mea și fiul ei?

– Da, da. S-au întors OK?

– Nu, spune ea, iar vocea amenință să i se spargă. Nu.

Trage tare aer în piept și își recapătă controlul.

– Încă nu s-au întors. Am raportat la poliție acum. Presupun că o să vrea să stea de vorbă cu tine la un moment dat, să te întrebe ce ai văzut.

– Oh, Doamne, Kim. Îngrozitor. Cred că ești înnebunită de îngrijorare.

– Da, spune ea, storcându-și un zâmbet chinuit. Chiar sunt. Dar mă întrebam doar ce ai văzut, mai exact?

– Păi, nu mare lucru, mă tem. Au pornit de acolo, spune el, arătând spre un ungher din spatele barului. Comozi și drăgăstoși. El a cumpărat o sticlă de șampanie. Au comandat platoul cu fructe de mare. Erau așa drăguți. Și apoi mai era un grup. Un grup ca de la Maypole, știi? Gălăgios, genul care ți se bagă în suflet. Și cred că o cunoșteau pe fiica ta și s-au infiltrat oarecum în seara ei romantică. Mi-a părut tare rău pentru ei! Noah începe să se foiască în cărucior și Kim îl mișcă puțin, absentă.

– Ai văzut să se fi întâmplat ceva ciudat?

– Ciudat? Nick se întoarce și își fixează zâmbetul ca lumina unui far asupra unui client care a apărut lângă Kim. Îi ia comanda, apoi se întoarce spre Kim o clipă mai târziu și spune:

– Nu așa spune că ciudat, nu. S-a băut mult. Și având în vedere câte reduceri cereau puștii de la Maypole, bănuiesc că s-au și adus droguri de vreun fel, dar n-am văzut nici o dovadă. Și apoi s-a făcut ora închiderii și au plecat cu toții. Și asta a fost tot. O privește cu tristețe și spune: La dracu', Kim. Sunt sigur că o să se întoarcă din minut în minut, trebuie să se întoarcă. Știi cum sunt adolescenții.

*

Merge mai departe. Se duce la casa lui Chloe, prietena lui Tallulah, chiar la ieșirea din sat, ultima dintr-un șir de căsuțe cu fațada plată, cu uși care se deschid direct în strada principală. Chloe spune că nu, nu a mai vorbit cu Tallulah de o grămadă de timp. Dar spune și ceva interesant. Când Kim pomenește că Tallulah a fost văzută ultima oară la casa lui Scarlett Jacques din Upley Fold, Chloe mijește ochii și spune:

– Ciudat. Kim întreabă:

– De ce? Chloe ridică din umeri.

– Nu știu, e ceva ciudat la Scarlett și gașca aia. Ceva, nu știu, întunecat, și a fost o fază într-o seară, anul trecut, la petrecerea de

Crăciun de la școală, când stăteam cu Lula, și Scarlett a luat-o cumva de lângă mine, cumva obraznic, și nu pot să explic, dar era ca și cum Lula o cunoștea deja. Deși nu o știa. Și au dansat o vreme și apoi s-au dus afară vreo zece minute și Lula era tare încordată când s-a întors. Nu mi-am dat seama deloc ce s-a întâmplat. Adică, din câte știu eu, Scarlett și gașca aia sunt un fel de superbisericuță, nu vorbesc niciodată cu nimeni, și totuși ea a vorbit cu Lula. A fost ciudat. Oricum, nu prea am mai vorbit cu Lula după faza asta. Kim face o grimasă.

– După petrecerea de Crăciun?

– Da. Vreau să spun că ne salutăm dacă ne vedem, dar nu mai stăm împreună.

– Dar în februarie? Când ai... când treceai prin chestia aia prin care ai trecut? Chloe îi aruncă o privire goală. Te simțeai tare deprimată și Tallulah a venit și a rămas peste noapte la tine?

– Sunteți sigură că vorbiți despre mine?

– Da, în februarie, Tallulah mi-a spus că te simțeai foarte deprimată și că trebuie să stea peste noapte cu tine în caz că faci vreo prostie. Chloe scutură din cap.

– Doamne, nu. Nu, asta cu siguranță nu s-a întâmplat niciodată. Nu m-am simțit deprimată și nu a rămas peste noapte. Vă garantez, eu și Lula abia dacă ne-am spus două vorbe anul ăsta. Abia dacă ne-am văzut. Sună ca și cum v-a mințit, ca să fiu sinceră.

16. Septembrie 2018

Terenul de la Maypole House se umple încet, dar sigur în weekendul dinainte să înceapă semestrul. Clădirile goale prind viață, mișunând de oameni, de sunetele vocilor și muzicii, de uși care se deschid și se închid, de sonerii de telefon și motoare de mașini, de râsete și strigăte. Sophie se simte ciudat, nu atât de parcă ar fi în mijlocul pustiei, așa cum s-a temut, cât mai degrabă de parcă ar fi de fapt în mijlocul tuturor lucrurilor din lume. Din grădina din fața bucătăriei poate să stea și să-i urmărească pe elevi cum își părăsesc camerele și pornesc spre clădirea principală pentru micul dejun. Unii dintre ei ies la o alergare de dimineață în jurul școlii. Începe să recunoască anumite fețe, anumite grupuri de prieteni, și își dă seama chiar și de la distanță cine e nou la școala asta și cine nu, după încrederea cu care traversează terenul școlii. În seara duminicii de dinaintea începutului oficial al semestrului, are loc ceea ce se numește Cina din ziua înscrierii. Ziua înscrierii este cea mai aglomerată zi din pregătirea noului semestru, când majoritatea elevilor sosesc de acasă să se cazeze și să se înscrie la cursuri. În realitate, cele mai multe astfel de activități se rezolvă online înainte ca elevii să pășească măcar în campus, dar este o tradiție veche și o modalitate bună ca elevii să-și vadă colegii înainte să ajungă în clase. Și apoi are loc cina, care, potrivit lui Shaun, este adevărata atracție. Odinioară, era o petrecere la care stăteau la masă, dar de când s-a construit noul corp de cămin cu zece ani în urmă, dublând numărul elevilor, cina s-a transformat într-o petrecere cu bufet și DJ.

Dintr-un motiv sau altul, Sophie vrea să arate extraordinar la petrecere. Să nu fie doar drăguță, ci uluitoare, nemaipomenită, superbă, astfel încât toți elevii să vorbească despre ea pe la spate, să spună: „Uau, iubita domnului Gray chiar e drăguță, nu?” Își dorește, dintr-un motiv sau altul, să câștige aprobarea unora dintre băieții arătoși pe care i-a văzut făcând jogging prin campus. Nu a celor mici, evident, ci a tipilor de nouăsprezece ani, a celor aproape-bărbați, cu bronzul lor de vară și părul des și mersul de fanfaroni. Își trage pe ea un maiou de satin cu bordura și spatele din dantelă. Îl asortează cu niște pantaloni negri mulați și sandale negre cu tocuri înalte și își aranjează părul într-o coadă într-o parte, care i se odihnește pe umăr. Își tamponează fața cu lucruri care promet să *ilumineze* și să *sclipească*. Shaun se oprește când intră în hol. Spune:

– Doamne, uau, Soph, ce bine arăți, iar ea își dă seama că vorbește serios. Zgomotul din sala principală este asurzitor. Tavanul este arcuit, tapetat cu lemn, și ferestrele sunt așezate atât de sus încât lasă să intre doar lumină, nici o priveliște. Dar există trei perechi de uși duble uriașe deschise către gazon, unde se află un cort și mese și scaune așezate sub soarele de după-amiază prefăcută în seară. Ea și Shaun se plimbă pe gazon împreună, ea cu brațul petrecut pe sub al lui, afișându-le zâmbete oamenilor și oprindu-se să-i salute. Găsesc o masă goală și Shaun o lasă pe Sophie ca să se ducă să ia ceva de băut. Privirea ei cutreieră scena în timp ce îl așteaptă să se întoarcă, spre grupurile de tineri drăguți adunați unii în jurul altora ca în niște buzunare mici, impenetrabile, ușor înfricoșătoare, cu forța și totuși cu ridicolul lor, cu convingerea că știu totul și de fapt nu știu nimic. Nu doar tinerețea lor strălucește, se gândește ea în timp ce îi urmărește cu privirea, ci și mediul din care provin, privilegiul lor înăscut, sugestia din felul în care își ating părul, din felul în care își țin paharele, din felul în care umblă cu atâta nonșalanță pe telefoane. Provin din locuri care nu sunt ca locurile din care provin cei mai mulți oameni și au pojghița lucioasă a banilor care iese strălucitoare la iveală până și prin exteriorul cel mai neîngrijit. Sophie provine dintr-un loc cu case înșiruite, și mașini care merg până mor de-a binelea, și școli de stat, și drumuri săptămânale la Tesco, și fursecuri pe farfurii în apartamentul bunicii în fiecare sâmbătă. Nu a ratat nimic: întotdeauna a avut ce mânca, a avut parte de vacanțe în străinătate și cumpărături pe Oxford Street și mâncare comandată vineri seară; a avut mereu destul din toate. Viața ei a fost perfectă. Dar a fost mată, nu lucioasă. Se gândește la Dark Place, la familia Jacques, la piscina care probabil că odinioară strălucea albastră ca gheața în soarele verii, la statuetele care probabil că au stat odinioară pe soclurile din plexiglas, la muzica pe care probabil că o auzeai revărsându-se pe ușile duble, peste gazonul întreținut, la râsul deosebit al oamenilor cu mașini numeroase, și cai, și cabane în Alpi. Fata lor, Scarlett, a fost odată elevă aici, potrivit lui Kerryanne Mulligan. Shaun apare din nou cu două pahare de vin și se așază lângă Sophie.

- Scuze că a durat atât, spune el. M-au prins la înghesuială.
- Hai să bem astea, spune ea, și după, putem să socializăm.
- Of, Doamne, chiar trebuie? spune el, lăsându-și fruntea pe umărul ei gol. Ea îi ciufulește părul de la ceafă și râde.

– Păi, cam cred că trebuie, da. Practic, tu ești regele. Trebuie să ieși în public.

– Știu. Ridică capul și îi pune o mână pe genunchi. Știu. Își beau vinul și într-un minut sau două li se alătură la masă un cuplu, Fleur și Robin, care sunt profesoara de geografie și profesorul de fotografie, și care locuiesc într-o căsuță din afara satului și au un câine border terrier pe nume Oscar și un iepure pe nume Bafta și amândoi sunt foarte vorbăreți. La jumătatea acestei conversații, li se alătură un bărbat de vârstă a doua pe nume Troy, care are o barbă magnifică. Este profesorul de filosofie și teologie și locuiește în campus și are o mulțime de recomandări de magazine locale de mezeluri, prăvălii cu vinuri și măcelării. Cineva îl răpește pe Shaun și o vreme rămân doar Sophie și Troy, și e în regulă. Troy e o persoană cu care discuți foarte ușor, apoi li se alătură cineva cu un accent francez și cineva cu un accent spaniol și curând masa ei e copleșită de oameni ale căror nume abia dacă are timp să le prindă, ce să nu mai vorbim de slujbele sau funcțiile lor de la școală. Apoi remarcă un bărbat mai tânăr, care stă la marginea grupului adunat în jurul mesei sale: ține o bere într-o mână; cealaltă mână e în buzunarul unor pantaloni scurți din bumbac bleumarin. Părul lui șaten e scurt și ondulat; poartă o cămașă albă cu mânecile suflecate până imediat deasupra coatelor și pantofi sport albi, fără șosete. Are un fizic plăcut. Seamănă puțin cu o vedetă de cinema, unul dintre actorii pe nume Chris, Sophie nu reușește niciodată să-și aducă aminte care e care. Stă de vorbă cu o femeie mai în vârstă; Sophie își dă seama că nu o cunoaște prea bine, că face un efort să fie fermecător și politicos. Îl vede cum se întoarce foarte vag în direcția ei, de parcă i-ar simți privirea asupra lui, așa că întoarce capul. Când se uită în direcția lui din nou, vede că femeia mai în vârstă s-a întors să discute cu altcineva și l-a lăsat baltă. El duce sticla de bere la buze și ia o înghițitură cu un aer gânditor. O vede că se uită la el și zâmbește.

– Cred că ești partenera domnului Gray, spune el, apropiindu-se de ea.

– Da, spune ea vesel. Mă numesc Sophie. Încântată de cunoștință.

El își trece sticla de bere în cealaltă mână și îi oferă mâna să i-o strângă.

– Încântat. Eu sunt Liam. Sunt asistent didactic aici. Lucrez cu unii dintre copiii cu nevoi speciale, știi, dislexie, dispraxie, genul ăsta de

lucruri. E elocvent, dar are un fel de subton aspru de Gloucester în accentul său.

– O, sună foarte interesant. El încuviințează din cap, plin de efuziune.

– Da, e minunat. Adică, nu e, gen, ambiția vieții mele sau ceva, e doar temporar, dar deocamdată e foarte, foarte satisfăcător.

– Atunci, care e ambiția vieții tale?

– Ah, da, corect. Își trece mâna pe după ceafă și se strâmbă.

– Încă n-am găsit-o. Tot mai încerc s-o găsesc, presupun, zâmbește el. Am douăzeci și unu de ani și merg pe cincisprezece. M-am maturizat mai greu. Sună de parcă și-ar cere scuze, iar Sophie se trezește că îl liniștește.

– Nu, spune ea, lucrezi, ai o slujbă foarte importantă, asta e mai mult decât au o mulțime de tineri de vârsta ta.

– Da, zice el. Poate. Apoi întreabă: Și, ce părere ai despre Maypole House? Ea aruncă o privire în jur și încuviințează din cap.

– Da. Îmi place. Nu e genul de loc cu care sunt obișnuită. Vreau să spun că m-am născut și am crescut în Londra, n-am mai locuit niciodată în afara Londrei, așa că viața la țară e un oarecare șoc.

– O, aici nu suntem la țară, spune Liam. Aici nu suntem la țară, crede-mă. Eu am crescut la o fermă de vite din Gloucestershire. Acolo eram la țară. Țsta e doar un loc drăguț unde locuiesc oamenii care nu vor să stea la oraș. Sophie zâmbește.

– Așa o fi, bănuiesc. De cât timp predai aici? întreabă apoi.

– Păi... zâmbește timid. Eu de fapt am fost elev aici, dacă îți vine să crezi. Am fost trimis aici de părinții mei când aveam cincisprezece ani ca să-mi dau examenele din ciclul inferior pentru că începeam să fiu prea, ăă, distras de alte lucruri la fosta mea școală. Și apoi mi-a plăcut aici, așa că am rămas și pentru examenele din ciclul superior. Le-am picat pe toate. Le-am dat din nou. Am picat unul. M-am gândit să le dau din nou... Așa că, da, am fost elev aici... Mijește ochii în timp ce face calculul mintal. ... patru ani și un pic? Posibil să fie un record absolut la Maypole. Cei mai mulți elevi nu rămân aici decât vreo doi ani. Iar acum nu mai scapă de mine. El râde și Sophie râde la rândul ei. Apoi spune:

– Deci presupun că știi o grămadă de lucruri despre locul ăsta, despre istoria lui?

– Sunt expertul mondial în Maypole House, da, așa este.

– Atunci dacă Shaun trebuie să știe ceva, la tine trebuie să vină?
– Da, presupun. Trimite-l încoace. Eu sunt omul lui.
– Deci... erai aici vara trecută, începe ea, precaută. Când au dispărut adolescenții aceia? O umbră îi traversează chipul.

– Da, spune el. Eram aici atunci. Nu doar atât, ci eram acolo. Sophie tresare.

– Acolo?

– Da. La casă. În noaptea când au dispărut, adică. Eram prieten cu Scarlett, fata care locuia acolo. N-am văzut nimic, evident. N-am știut nimic. Dar da. Șocant, serios. Șocant. Schimbă subiectul, iute, spre frustrarea lui Sophie.

– Dar tu? Cu ce te ocupi? Dacă trăiai la Londra, a trebuit să-ți părăsești locul de muncă sau...? Ea scutură din cap.

– Nu. Nu. Vreau să spun că am fost odată asistentă didactică, la fel ca tine, de fapt. La o școală primară în Londra. Dar acum sunt liber-profesionistă, pot să lucrez de acasă, așa că nu s-a schimbat mare lucru pentru mine în privința asta. Deși, ca să fiu perfect sinceră, încă n-am reușit să revin la vreun fel de disciplină. Mă tot las distrasă de lucruri. Râde cu dezinvoltură, dar de fapt o îngrijorează faptul că, după aproape o săptămână la Maypole House, nu a scris nici un cuvânt la cea mai nouă carte. De fiecare dată când o deschide și începe să tasteze, gândul îi zboară la Tallulah Murray, și Dark Place, și Scarlett Jacques, și tufa de trandafiri de peste terenul comun, și la piciorușele roz de bebeluș tatuate pe brațul lui Kim Knox, și la inelul de logodnă din cutia neagră prăfuită pe care a ascuns-o în sertarul de machiaj. Se gândește la Martin Jacques, pe care l-a căutat pe Google după ce i-a umblat prin corespondență, se gândește la bărbatul pe care l-a văzut online, înalt și tras la față, cu un ciuf de păr gri-oțel care se vede că i se rarește și o expresie severă, bărbatul care este descris pe LinkedIn drept CEO-ul unui fond speculativ din Guernsey și care, potrivit altui rezultat de pe Google, locuiește în prezent singur în Dubai, după despărțirea de soția lui. Nu a găsit nici o mențiune despre fosta lui nevastă sau copiii adulți pe nici o pagină de pe internet, dar despărțirea i s-a părut lui Sophie explicația evidentă pentru faptul că Dark Place a fost abandonată și lăsată în paragină.

– Ei, bine, spune Liam, sunt convins că după ce școala își găsește rutina, ți-o vei găsi și tu. Sophie zâmbește recunoscătoare.

– E un mod foarte bun de a te gândi la asta, spune ea. Mulțumesc. Ești foarte înțelept. În timp ce spune acest lucru, îl vede pe Shaun apărând peste umărul lui Liam. Preț de o clipă, e frapată de contrastul dintre ei: cei douăzeci de ani care îi despart. Cu toată frumusețea și charisma lui, Shaun arată destul de în vârstă cât să fie tatăl lui Liam.

– Salut, zice el, întinzându-i o mână lui Liam. Liam, așa-i?

– Da, așa e. Mă bucur să vă văd din nou. Conchid că s-au cunoscut deja, iar conversația se diluează cu alți oameni și alte subiecte și curând Sophie nu mai vorbește deloc cu Liam; băiatul a fost absorbit în alt grup. Se trezește singură și traversează gazonul spre barul din cort. Aici își ia al doilea pahar de vin și îl duce înapoi afară. Îl vede pe Shaun dincolo de peluză, adâncit într-o conversație cu Peter Doody și Kerryanne Mulligan. Apoi îl vede pe Liam mergând pe iarbă spre clădirea principală și, spontan, se ia după el. Liam merge mai departe pe coridor, apoi iese pe ușile din partea cealaltă. După aceea traversează curtea din spate și se îndreaptă spre corpul de cămin. Îl vede cum introduce codul de securitate și, cu un bâzâit și un clic, a dispărut. Ea se așază pe o bancă din curte, bucuroasă că are un moment doar pentru ea, înainte de a se întoarce la agitația petrecerii. Vinul e cald, dar îl bea oricum. Soarele serii pătrunde ca niște lumini stroboscopice printre panglicile de nori liliachii și se întoarce cu fața la el, cu ochii închiși, ascultând murmurul îndepărtat al conversațiilor și râsetelor. Se scutură ușor ca să-și revină, apoi deschide ochii și, în clipa aceea, vede o pereche de tălpi bronzate atârinate peste barele unui balcon de la etajul al treilea al corpului de cămin, cu cotorul unei cărți și o bere rece așezate pe o masă. E Liam. Pentru un moment, cochetează cu ideea de a se duce la el, de a se invita singură înăuntru, de a bea o bere rece împreună cu el și a-l întreba ce crede că s-a întâmplat de fapt la Dark Place în noaptea aceea. Scutură din cap ca pentru sine, apoi se întoarce la petrecere prin arcadele clădirii.

17. Ianuarie 2017

Zach își petrece cu Tallulah noaptea de Anul Nou și nu se mai duce acasă. Când Tallulah se trezește pentru prima zi de școală cinci zile mai târziu, se trezește într-un pat împărțit cu copilul ei și cu tatăl copilului ei. Ea și Zach nu au mai făcut sex din noaptea de Anul Nou, dar seara stau unul lângă altul pe canapea și se sărută de rămas-bun și bine te-am găsit și se îmbrățișează și se ating. Mama lui Tallulah e mulțumită. Tallulah știe că ea întotdeauna s-a simțit vinovată că s-a măritat cu un bărbat care nu era făcut pentru tumultul vieții de familie, care a fugit înapoi acasă la maică-sa în clipa în care ea i-a spus că are nevoie de el și i-a lăsat pe toți în urmă fără pic de remușcare. Iar Tallulah își dă seama că e mulțumită că ea și Zach o să încerce să fie o familie adevărată și că Zach o să ușureze o parte din presiunea pe care o resimte Tallulah ca părinte singur. Tallulah o sărută pe mama ei de rămas-bun în prima zi înapoi la școală. În grădina din față, ridică privirea și îi vede pe Zach și Noah la fereastra dormitorului ei, unde Zach îi ține sus mânuța lui Noah și îl ajută să facă cu mâna. Îl vede cum șoptește: „Pa-pa, mami. Pa-pa, mami“. Le trimite săruturi prin aer și apoi pleacă. La stația de autobuz se trezește că se uită după Scarlett. Scarlett nu a mai apărut niciodată în stația de autobuz după acea primă dată, iar Tallulah nu a mai văzut-o și nici nu a mai vorbit cu ea după petrecerea de Crăciun, însă, din cine știe ce motiv, Scarlett a lăsat o urmă în psihicul lui Tallulah. Cele două interludii de care au avut parte îi par importante lui Tallulah, iar ea simte că acum trebuie să se întâmple ceva, un al treilea act, un fel de încheiere. Sosește autobuzul; mai aruncă o ultimă privire dincolo de terenul comun, spre Maypole House, oftează și urcă în el. După prânz, în ziua aceea, Tallulah decide să viziteze corpul dedicat cursurilor de artă. Nu a mai fost niciodată aici; este o clădire scundă și pătrată în mijlocul campusului, destul de urâtă. Coridoarele dinăuntru sunt decorate cu șiruri de autoportrete ușor alarmante. Găsește o ușă spre capătul unui coridor, pe care scrie Arte Plastice Anul 1, și trage cu

ochiul pe geam. Camera e goală, dar încuiată. Trece prin alte coridoare tapetate cu alte lucrări și apoi găsește una etichetată „Scarlett Jacques A1“. Tallulah se oprește. Este un portret al lui Scarlett într-un tricou scurt și un șort supradimensionat, întinsă pe un scaun uriaș din catifea roșie, care seamănă cu un tron, purtând o tiară înclinată într-o parte, ghete sport, cu părul prins la spate, cercei rotunzi mari și încheieturile acoperite cu elastice. La picioarele ei stă așezat un câine maro gigantic, aproape la fel de mare ca Scarlett, care poartă la rândul lui o coroană. Amândoi se uită drept la privitor, câinele cu o expresie de mândrie, Scarlett, cu una provocatoare. Este o imagine uluitoare; atrage atenția mai întâi către Scarlett și apoi către toate celelalte detalii: un morman de încărcătoare argintii și crem pe podea, care reflectă lumina, o fereastră mică în spate, cu sugestia unui chip care privește fix prin ea, de parcă ar urmări-o. E un pistol pe o masă, un telefon Apple, un vas cu o inimă roșie proaspătă în el, care arată de parcă încă mai bate. Pe altă masă e un tort din care lipsește o felie, iar cuțitul folosit pentru a o tăia are un strop de sânge pe el. Tallulah nu are idee ce înseamnă nimic din toate astea, dar e frumos pictat, numai în nuanțe de roz și verde și gri deschis decolorate de soare, cu creștături și pete șocante de roșu. Se trezește murmurând „Uau“ ca pentru sine.

– Extraordinar, nu? Se întoarce spre vocea din spatele ei. Credea că e singură. E o tipă din gașca lui Scarlett; nu-și mai amintește numele ei.

– Da, adică, nu i-am mai văzut lucrările până acum, dar tabloul ăsta e incredibil.

– Știi că a plecat? Tallulah clipește, simte un fel de nod în stomac.

– Poftim?

– Scar a plecat. Nu se mai întoarce. Fata face din gură un zgomot ca un pocnet, de parcă Scarlett ar fi un balon care s-a spart.

– Dar de ce?

– Nu știe nimeni. Îi tot dau mesaje și îmi tot zice că o să-mi spună când poate, dar acum nu poate să-mi spună, așa că... Tallulah se întoarce înapoi spre tablou.

– Ce păcat, spune ea.

– Da, aprobă fata. A naibii idioată. Toată munca și talentul ăsta și lasă totul în urmă. Dar ce să-i faci? Asta e Scar. O enigmă. Înășurată

într-o pătură, zâmbește ea. Ești Tallulah din autobuz, nu? Tallulah încuviințează din cap.

- Mimi. Ne-am cunoscut la petrecerea de Crăciun.
- A, da. Bună. Mimi înclină capul spre Tallulah și zice:

– Ești și tu la Arte?

Tallulah scutură din cap.

– Nu, doar voiam să mă uit la tablouri. Cineva a zis că sunt foarte bune. Mimi o privește curioasă o clipă. Apoi își apropie călcâiele, se îndreaptă din spate și zice:

– Oricum, e timpul să plec. Și dacă o vezi pe Scarlett în zonă, spune-i să nu mai fie așa de de rahat și să-mi scrie, bine? Tallulah zâmbește.

– Da, spune ea. Promit. După aceea, Tallulah se uită după Scarlett de fiecare dată când pleacă de acasă. Știe că iubitul lui Scarlett, Liam, învață la Maypole House, așa că e mai mult decât posibil ca Scarlett să fie în sat din când în când. Uneori, Tallulah se uită în galeria telefonului ca să ajungă la poza cu ea și Scarlett la petrecerea de Crăciun și încearcă să-și aducă aminte cum s-a simțit în seara aceea, persoana care era când se afla sub lampa roșie ca focul a atenției lui Scarlett. Din când în când, mai caută pe Google și numele lui Scarlett, absentă, în caz că a ajuns cumva în ziare. Nu știe unde locuiește Scarlett, doar că e undeva destul de aproape de sat dacă mergi pe jos, ceea ce ar putea fi oriunde; există cel puțin trei cătune pe lângă Upfield Common și drumurile dintre ele sunt presărate cu alei private ce duc la genul de case mari în care Tallulah își imaginează că locuiește Scarlett. Apoi, într-o zi, în ultima săptămână din ianuarie, Tallulah o vede pe Scarlett coborând de pe locul pasagerului al unui Smart parcat în fața magazinului Co-op de pe strada principală a satului. Poartă ceva ce seamănă cu o pijama, cu haina de blană artificială deasupra. Părul îi e ciufulit și poartă niște pantofi sport scâlțiați peste șosete flaușate. Pe scaunul șoferului, Tallulah vede un tânăr. Se uită la telefon, iar din mașină emană sunetul înfundat al muzicii. O clipă mai târziu, Scarlett iese cu o pungă de cumpărături și sare înapoi în mașina Smart. Băiatul de pe locul șoferului se uită scurt la ea, închide telefonul și conduce mașina spre drumul ce duce la Manton. Tallulah se ridică în picioare, privind-o cum dispare de parcă ar putea să-i ofere un indiciu despre destinația sa finală. Apoi își amintește ceva. Mama ei pomenise cu câteva zile în urmă că a văzut-o pe Keziah, una dintre prietenele cele mai bune ale lui Tallulah din școala primară, lucrând la Co-op. Tallulah nu a mai văzut-o pe Keziah de luni de zile; ultima dată abia începuse să i se vadă burta și Keziah a pus o mână pe burta ei și a scos un sunet de

parcă era gata să leșine fiindcă era atât de copleșită de situație. Keziah este la una dintre casele de marcat când Tallulah intră o clipă mai târziu în magazin. Chipul i se luminează când o vede.

– Lula! spune ea. Unde te-ai ascuns? Tallulah zâmbește și ridică din umeri.

– Mă duc la magazinele mai mari acum, spune, cu mașina. E mai ușor cu scutecele și laptele praf, să știi. Keziah îi zâmbește călduros.

– Ce mai face bebe?

– Oh. E minunat, răspunde ea.

– Atras de toate, pun pariu.

– Nu încă. E prea mic. Dar e cuminte oricum, să știi. E un mic Buddha.

– Acasă, cu mama ta?

– Păi, da, cu mama. Și cu Zach.

– O, spune Keziah. Credeam că v-ați...?

– Da. Și apoi ne-am împăcat. După Anul Nou. Keziah îi zâmbește larg.

– Oh, e minunat! Mă bucur tare mult. Voi doi sunteți făcuți unul pentru altul. Tallulah zâmbește încordată.

– E drăguț, spune ea. Drăguț pentru Noah. Și e drăguț să mai ai două mâini de ajutor. Știi ce zic.

– Chiar arăți altfel, zise Keziah.

– Da?

– Da, arăți, oarecum, nu știu, foarte matură. Foarte drăguță.

– O! Mulțumesc, spune Tallulah.

– Ar trebui să ieși în oraș într-o seară. Cu mine și fetele.

– Da, mi-ar plăcea. Nu e sigură că i-ar plăcea. Întotdeauna s-a gândit că există un motiv pentru care nu a păstrat legătura cu prietenele ei din școala primară, dar nu a știut niciodată cu siguranță care ar fi motivul acela – ceva adânc înrădăcinat și subconștient, ceva ce chiar și acum o face să se simtă ciudat când se gândește la ideea unei reuniuni.

– Fata aia în pijamale, spune ea, care tocmai a intrat... Știi cine e?

– Aia cam panaramă, vrei să zici? Tallulah scutură ușor din cap, încercând să alinieze felul în care o vede pe Scarlett cu felul în care ar putea să o vadă altcineva și apoi spune:

– Da. Aia cu haină de blană.

– Da. E fata care locuiește în Dark Place.

– Dark Place?

– Da, știi tu, casa aia mare și veche din Upley Fold? Ea scutură din cap. Trebuie s-o știi, spune Keziah. E cea mai mare casă din zonă, gen. Tallulah scutură din nou din cap și apoi întreabă:

– Ce a cumpărat? Keziah pufnește din nas.

– De ce vrei să știi?

– Nu știu. Doar că... o cunosc oarecum de la școală și a plecat într-un stil tare misterios, nimeni nu știe de ce, și sunt doar curioasă, presupun.

– A cumpărat rom, tutun de rulat și tampoane, răspunde Keziah, dându-și ochii peste cap. Ce panaramă!

– A zis ceva?

– Glumești, nu? De parcă cineva ca *ea* ar sta de vorbă cu tipa de la casă din Co-op. Țâțâie din buze și apoi privirea îi alunecă dincolo de umărul lui Tallulah, la un client care așteaptă să fie servit.

– Mă cheamă datoria, spune ea. Pupă-l pe bebe. Adu-l încoace data viitoare, să-l văd. Da?

– Da. Promit, zâmbește Tallulah. Pornește încet spre casă, căutând Dark Place pe Google pe telefon, cu degetul mare de la o singură mână, în timp ce merge. Apare o pagină de Wiki pentru ceva ce arată ca o casă dintr-un basm sau o poveste cu fantome; ochii ei scanează textul și surprinde fragmente dintr-o poveste despre plantații de cafea, și gripa spaniolă, și tentative de asasinat, și oameni cărora le-au ciugulit ciorile ochii. Se întreabă de ce casa nu e celebră sau deschisă publicului, cum poate o asemenea vilă să fie doar o casă de familie, locul în care trăiește Scarlett, încotro se îndreaptă chiar acum cu tutunul ei, și romul, și cutia de tampoane. Curiozitatea o năpădește dintr-odată și se lasă pe vine ca să pipăie prin rucsac după agenda de la școală. O deschide la ultima pagină și scanează lista de contacte de acolo până când degetul ei dă peste numele lui Scarlett. Înainte să se poată răzgândi, formulează un e-mail: *Bună, Scarlett, sunt Tallulah din autobuz, voiam doar să văd ce mai faci, sper că ești OK. Ne mai vedem, pup, T.* Apasă pe trimitere înainte să se răzgândească, vâă agenda la loc în rucsac și pornește spre casă, la bebelușul ei.

18. Iunie 2017

Kim îl sună pe inspectorul McCoy la ora opt luni dimineată. Bărbatul răspunde după câteva încercări.

– Inspector McCoy.

– O, bună. Scuze că sun așa devreme. Sunt Kim Knox, din Upfield Common. Mă întrebam dacă aveți noutăți despre fiica mea, Tallulah Murray?

– Ah, da, bună, Kim. Îl aude cum răsfoiește niște hârtii în fundal.

– Scuze. Nu avem nimic de raportat momentan, din păcate. Am fost la casa din Upley Fold; am vorbit cu familia de acolo. Dar nu am găsit nici o pistă în urma discuțiilor. Acum pornim spre sat, doi dintre polițiștii mei se duc la pub, ăă – alte hârtii răsfoite – la Swan & Ducks, ca să stea de vorbă cu managerul de acolo, să vadă dacă poate să facă lumină.

– Dar pădurea... zice Kim. O să trimiteți pe cineva în pădure? Pentru că, știți, e posibil să fie pe acolo pe undeva. Să fi hotărât să o ia pe jos înapoi când n-au găsit un taxi, și ceva... poate au căzut în vreun puț vechi sau ceva sau... Trage aer în piept. Abia suportă să se convingă să spună ceea ce e pe cale să spună, dar trebuie, pentru că e relevant, e important. Poate s-au certat, spune ea, iar cuvintele se rostogolesc unele peste altele. Prietena lui Scarlett, Mimi, mi-a spus că i-a văzut când se certau, acasă la Scarlett. Aparent, Zach era puțin agresiv cu Tallulah. O ținea de – de încheieturi. Îl aude pe inspectorul McCoy cum rămâne nemișcat. Hârțiile nu mai foșnesc.

– Aha, spune el. Și genul acesta de agresivitate? Ați mai văzut și alte dovezi? Din câte vedeți acasă? Din discuția noastră de duminică, am avut impresia că erau destul de drăgăstoși. Iată-l din nou.

Drăgăstoși. Același termen pe care l-a folosit ieri Nick de la pub ca să-i descrie.

– Păi, oftează ea, ideea e că el este așa. Zach e drăgăstos. El e cel romantic. Tallulah, am simțit de multe ori, doar îl suporta. Mai degrabă cred că voia să fie lăsată în pace. Dar nu, n-am văzut niciodată nimic agresiv între ei.

– N-ați auzit niciodată nimic în spatele ușilor închise?

– Nu. Nimic de genul ăsta. Adică, Zach e iute la mânie uneori. Dar niciodată cu Tallulah. Niciodată cu copilul.

– Atunci ce... începe inspectorul McCoy, iar Kim aude scârțâitul unui scaun când își schimbă poziția, ce credeți că ar fi provocat cearta pe care prietena lui Tallulah spune că a surprins-o vineri seară? Mintea lui Kim revine la inelul de logodnă din buzunarul hainei lui Zach, la conversația pe care Ryan își amintește că a avut-o cu Zach despre ideea de a o cere de nevastă pe Tallulah. I se pare un lucru atât de intim de împărtășit cu un străin, de parcă ar trăda o bucățică din inima lui Zach. Dar trebuie să-i spună inspectorului; s-ar putea, după cum nu poate să nu se gândească, să fie cheia întregii situații.

– Vineri dimineață, începe ea ezitant, am găsit ceva în buzunarul hainei lui Zach. Un inel. Arăta ca un inel de logodnă. Un diamant pe un inel de aur. Iar fiul meu, Ryan, spune că Zach a pomenit ceva vag că ar vrea s-o ceară de nevastă pe Tallulah. Iar ieri vorbeam cu barmanul de la Swan & Ducks și mi-a spus că Zach și Tallulah au băut șampanie în seara aceea, înainte să stea cu Scarlett și gașca ei. Și e posibil, să știți, s-o fi cerut. Iar ea poate... înghite în sec. Poate a spus nu. Se aude o pauză scurtă, apoi inspectorul McCoy întreabă:

– Și dumneavoastră credeți că Zach s-ar putea să fi avut o reacție negativă la asta?

– Nu... Kim trage aer în piept. Nu știu ce să cred. Dar e *posibil*, spune ea, să se fi certat pe drum spre casă de la Scarlett și Zach să-și fi pierdut cumpătul și... să se fi întâmplat ceva și acum el să se ascundă undeva. E posibil, atâta tot. Dar chiar în clipa când cuvintele îi ies de pe buze știe că nu e doar posibil, ci probabil. Cum e aforismul? *Întotdeauna soțul e făptașul.*

– Am înțeles, spune inspectorul McCoy, păi, cred că acum avem destul cât să trimitem o patrulă de căutare. Lăsați pe mine, doamnă

Knox. Lăsați pe mine. O să iau legătura cu dumneavoastră să vă spun orele exacte. Etcetera.

– Am căutat deja puțin, spune ea. Sâmbătă. Câțiva dintre noi. În pădure.

– Aha.

– Vreau să spun că n-am găsit nimic, n-am atins, cel puțin cred că n-am atins sau n-am tulburat nimic. Cred că e...

– E în regulă, o întrerupe el. Sunt convins că e în regulă. În fine. O să iau legătura cu dumneavoastră cu detalii de îndată ce le am. Și, înainte să închid, aș vrea să stau de vorbă cu familia lui Zach. Aveți un număr de telefon sau o adresă?

– Da, bineînțeles. Turuie adresa lui Megs și apoi spune: N-o să le spuneți nimic, nu? Despre ce am zis, despre Zach? Adică, avem un nepot în comun, nu putem avea așa ceva între noi. Ar fi incredibil de dificil. Ar fi... O întrerupe din nou.

– Absolut, spune el. Vă rog să nu vă faceți griji. Vom fi foarte discreți.

– Mulțumesc. Vă mulțumesc foarte mult. Se uită la Noah când închide telefonul. Copilul stă în scaunul înalt și mănâncă cereale Cheerios uscate de pe tăviță. Se uită la ea și zâmbește.

– Ci-os, spune el, cu ochii strălucind de mândrie, arătând cu degetul spre inelușele din cereale. Ci-os. Kim închide ochii.

– Da! spune ea, adunându-și curajul. Da! Cheerios! Bravo! Ce băiat deștept! Ești un băiat tare deștept! Cuvintele i se opresc în gât și se întoarce cu spatele. Al doilea cuvânt al lui Noah. Și Tallulah le-a ratat pe amândouă.

Căutarea din pădure începe în Upley Fold la amiază. Asta și-a dorit Kim, dar în același timp, e ceva înspăimântător. Explozia bruscă de energie și oameni, când timp de atâtea ore a fost doar ea singură, o tulbură. Îi vede pe Megs și Simon stând la marginea pădurii când se apropie. Megs se întoarce și o privește și Kim vede cum chipul implacabil îi e traversat de ceva ce seamănă cu frica. Îi spune ceva lui Simon și acesta ridică privirea.

– E o nebunie, îi spune Megs lui Kim când se apropie de ea. Vreau să spun că știu că e ciudat că nu s-au întors acasă, înțeleg asta, dar chiar și așa, asta... Întinde mâna și descrie un arc de cerc în care cuprinde

patrula de polițiști cu veste reflectorizante, câinii de miros. E cam exagerat, nu crezi? Kim nu răspunde imediat, nu știe sigur ce să spună.

– Au venit să stea de vorbă cu tine? întreabă în cele din urmă. De la poliție?

– Da. Absolut ridicol. Au stat o grămadă. Au pus tot soiul de întrebări despre Zach, despre ce fel de băiat era, cum se descurca la școală, despre slujba pe care o avea. Mă gândeam, gen, pentru ce naiba mă întrebați toate astea? E aproape ca și cum ar crede că a făcut ceva rău. O spune nonșalant, dar Kim surprinde ceva dur în privirea ei când ridică ochii spre ea. Ryan e acasă cu Noah și poliția a rugat familiile să nu se alăture căutării încă. Așa că, deocamdată, Kim, Megs și Simon stau împreună, în timp ce polițiștii se mocăie îngrămădiți la câțiva metri, iar echipa de căutare și câinii se pregătesc să intre în pădure. Astăzi e din nou cald, iar Kim se simte lipicioasă și neliniștită.

– Cât credeți că o să dureze? strigă Megs direct către grupul de polițiști în civil. Inspectorul McCoy se întoarce auzind întrebarea, le aruncă o privire colegilor, după care se apropie de ei.

– Păi, spune el, nu avem de unde să știm. Din fericire, în perioada asta a anului, avem lumina zilei de partea noastră, așa că putem să căutăm până se întunecă. Iar apoi depinde de ce găsim. Trimitem o patrulă dinspre spatele proprietății familiei Jacques, presupunând că pe acolo au venit, și altă patrulă din partea asta – face un gest către pârleazul din lemn care formează intrarea publică în pădure – în caz că au părăsit deja proprietatea familiei Jacques înainte să decidă să se întoarcă prin pădure. Așa că vom avea două echipe, care se vor împrăștia pe măsură ce intră mai adânc în pădure, ca să acopere cât mai mult teritoriu cu putință.

– Și ce căutați, mai exact? întreabă Megs, irascibilă.

– Pe copiii dumneavoastră, doamnă Allister. Îi căutăm pe copiii dumneavoastră.

– N-au cum să fie acolo. Kim i-a căutat deja și dacă ar fi fost ceva, ar fi găsit.

– Ei, bine, atunci căutăm dovezi pentru cazul în care copiii dumneavoastră *au fost* acolo. Că au fost acolo și li s-a întâmplat ceva și apoi vom folosi acele dovezi pentru a încerca să punem cap la cap imaginea a ceea ce s-a întâmplat vineri noapte și unde ar putea să fie acum copiii dumneavoastră.

– Mai bine ați sta din nou de vorbă cu companiile alea de taxi. Pun pariu că în jumătate din cazuri nici măcar nu notează informațiile. Femeia care o conduce pe cea din Manton doarme jumătate din timp, zace la propriu cu capul pe birou, doarme buștean. Am văzut-o eu. Mă gândesc că are atâtea slujbe că nu se culcă de fapt niciodată. Ar trebui să vorbiți din nou cu ea. Sigur le-a trimis un taxi, dar a uitat să noteze. Inspectorul McCoy îi zâmbeste răbdător lui Megs.

– Vă referiți la Carole Dodds, cred? De la Taxis First? Da, am vorbit de două ori cu ea. Nu a lucrat vineri noapte, nu se simțea bine, așa că soțul ei i-a preluat tura și ne-a spus că fiecare rezervare intră direct în sistemul informatic, că nu pot să trimită nici o mașină fără să treacă prin sistemul lor.

– Ei, bine, știți cum sunt computerele. Nu poți să ai deloc încredere în ele.

– Deci dumneavoastră tot mai credeți că au luat un taxi, doamnă Allister?

– Așa ar trebui.

– Și unde i-a dus taxiul acela?

– Sunt copii, răspunde ea zgomotos. Cine știe? Inspectorul McCoy își înăbușă un oftat.

– În fine, spune el, suntem aproape gata să pornim, așa zice. Sunteți bineveniți să rămâneți aici și să așteptați noutăți, sau ne putem întâlni înapoi în sat. Cum preferați. Kim îi aruncă o privire lui Megs. Aceasta ridică din umeri. Kim spune:

– Păi, eu aș prefera să rămân aici cât timp sunteți în capătul ăsta, iar apoi să mă duc în sat când echipele de căutare se vor apropia mai mult. Dacă e OK.

– Absolut. Megs și Simon schimbă o privire. Megs spune:

– Da, cred că noi pornim înapoi spre Upfield și așteptăm la capătul ăla. Poate la Ducks. O atinge pe Kim pe braț, făcând-o să tresară ușor. Ne vedem acolo, spune ea, apoi se îndreaptă cu toții înapoi spre stradă, unde mașina lor e parcată într-un loc de depășire, chiar în fața mașinii lui Kim. Din mașina ei, Kim urmărește mașina lui Megs și Simon cum face o întoarcere lentă din opt mișcări pe alea îngustă, după care pornește înapoi spre Upfield. Megs îi face încet cu mâna de la fereastra pasagerului când trec pe lângă ea, iar Kim îi răspunde cu același gest. E înfiorată de răspunsul lui Megs la această criză. Nu are absolut nici un

sens pentru ea. Știe că e mai puțin înfricoșător să crești băieți decât fete – le-a făcut pe amândouă și știe că se simte mai puțin neliniștită când Ryan e în oraș după lăsarea întinericului decât atunci când Tallulah e plecată. Dar chiar și așa, au trecut aproape trei zile. Disparația oricui pe o asemenea durată este pur și simplu esențialmente îngrijorătoare. Și totuși Megs nu e deloc îngrijorată. Pentru o clipă, lui Kim îi trece prin minte că poate Megs nu e îngrijorată pentru că știe ceva, pentru că știe că fiul ei e în siguranță, dar nu poate, din cine știe ce motiv, să spună nimănui. Dar nu, își corectează imediat înlănțuirea aceasta de idei. Dacă Megs ar minți ca să-și protejeze fiul sau persoana responsabilă de dispariția fiului ei, cu siguranță măcar s-ar *preface* că este îngrijorată. Dar reacția ei la acest eveniment e prea autentică, prea reală, prea tipică pentru Megs. Kim se întoarce și îi privește pe polițiștii îmbrăcați cu veste reflectorizante și pe câinii lor în timp ce intră, în sfârșit, în pădure. Polițiștii în civil rămân pe loc o vreme, după care se întorc la mașinile lor. Este neobișnuit de liniște. O mașină trece pe lângă ea câteva momente mai târziu; cuplul de vârstnici dinăuntru se uită curioși la șirul de mașini ale poliției parcate pe acostament și apoi încetinesc.

- Ce se întâmplă? întreabă bătrânul pe un polițist.
- Doar o anchetă a poliției locale, răspunde acesta.
- Altă spargere? întreabă doamna.
- Nu, răspunde el. Căutăm o persoană dispărută.
- Din Upley Fold? zice bărbatul.

– Nu, din Upfield Common. Apoi pleacă mai departe. Kim se uită la telefon. E unu și patruzeci și cinci. Îi scrie un mesaj lui Ryan. *Totul în regulă? Totul bine. La tine? Deocamdată toate bune.* Minutele trec îngrozitor de încet. De fiecare dată când îl vede pe vreunul dintre polițiști ducându-și telefonul la ureche, sângele i se preface în gheață. Imaginația ei născocesc zeci de scenarii, iar în toate Zach o lasă fără suflare pe fetița ei frumoasă în pădure; îl vede cum o strangulează pe pământ, cum îi imobilizează membrele cu ale lui. Îl vede cum scoate un cuțit de undeva, cine știe de unde, poate a luat unul din bucătăria lui Scarlett, o mișcare premeditată, cum se apropie de ea din spate și îi spintecă albul moale al gâtului, iar sângele ei se face negru și lipicios pe pământul uscat. Sau pur și simplu o bate, o bate și o bate până ce nu mai rămâne nimic de bătut, chipul ei frumos e făcut terci, iar el se

împleticește fără suflu prin pădure după aceea, cu pumnii învinețiți, însângerați. În cele din urmă, unul dintre acei polițiști va primi un apel de la unul dintre căutători și ceva se va întipări pe fața lui sau a ei și va veni la mașina ei, la geamul ei, iar ea îl va coborî și polițistul va spune: „Au găsit ceva“, iar atunci ea va ști. Va ști ce i s-a întâmplat frumoasei sale fete. Însă deocamdată stă, privește, urmărește și așteaptă.

19. Septembrie 2018

Prima zi a noului semestru a sosit la Maypole House. Shaun e la lucru deja de câteva zile, desigur, dar e ceva nou și strălucitor la ziua asta în timp ce îl privește pe Shaun cum se pregătește în luna asta însoțită. Ziua va începe cu o adunare, iar Shaun a tot scris zile în șir la discursul pentru prima zi. L-a exersat aseară în fața lui Sophie, stând la picioarele patului, doar în boxeri și șosete, în timp ce ea stătea întinsă în pat, jucând rolul publicului său.

– Minunat, spusese ea, aplaudându-l. Cu adevărat minunat. Călduros, te inspiră, te face să empatizezi.

– Nu-i prea scurt?

– Nu-i prea scurt, îl liniștise ea, are lungimea perfectă. Tonul perfect. Și judecând după felul cum au reacționat oamenii la tine la cina din seara asta, deja le place tuturor de tine.

– Crezi?

– Afecțiunea era tangibilă, spusese ea. Serios. Și era adevărat. O simțise pretutindeni unde mersese Shaun în seara precedentă, sentimentul de implicare autentică pe care îl lăsa în urma lui, senzația că oamenii fuseseră inspirați de el, flatați de atenția lui, că stârnise un fel de interes față de noul semestru ce avea să înceapă prin simpla sa

prezență, înainte să conducă măcar vreo adunare sau să citească vreun discurs. Acum Shaun a plecat și Sophie e singură. Casa e răcoroasă și tăcută, laptopul ei e deschis pe masa din bucătărie, romanul ei clipește pe ecran, căsuța de mesaje de pe e-mail e plină de lucruri legate de muncă de care chiar ar trebui să se ocupe, mașina de spălat vase trebuie golită și încă mai are cutii de despachetat, dar nu face nimic din toate astea. Schimbă ecranul, deschide browserul și caută pe Google: „Liam Bailey“. Așa cum s-a așteptat, termenul de căutare îi aduce o sută de oameni care nu sunt acel Liam Bailey care trebuie. Adaugă „Maypole House“ la căutare. Apare site-ul școlii. Șterge „Maypole House“ și adaugă „Scarlett Jacques“. *Nu au fost găsite rezultate.* Adaugă numele „Zach Allister“ la căutarea lui Liam. *Nu au fost găsite rezultate.* Oftează și se lasă pe spate pe scaun. Cum pot doi oameni să meargă în pub într-o vineri seară și să nu se mai întoarcă niciodată și nimeni să nu știe ce s-a întâmplat cu ei? Misterul o consumă în întregime. Îl simte cum îi șoptește printre ramurile copacilor din pădure, pe coridoarele școlii, de la balconul lui Liam, peste suprafața heleșteului pentru rațe de pe terenul comun, de la fereastra lui Kim Knox cu vedere la stația de autobuz și de la inelul din cutie, așezat în colțul din spate al sertarului ei. La gândul acesta se ridică brusc în picioare și aleargă pe scări în sus spre dormitor, deschide cu forța sertarul măsuței de toaletă și scoate cutia afară. Șterge din nou pământul de pe capac cu vârfurile degetelor, dar tot e imposibil să deslușească scrisul imprimat pe partea de sus. Duce cutia în baie și o freacă imediat cu colțul umezit al unui prosop. Făcând acestea, negreala se duce și încep să apară majuscule aurii. Freacă mai tare, umezește din nou prosopul, mai freacă puțin. Și iată, vizibile, cuvintele „Mason & Son Fine Jewellery, Manton, Surrey“. Inima îi tresaltă.

Manton. Este orașul mai mare aflat la aproape zece kilometri de Upfield Common. Orașul unde Tallulah a mers la școală. Sophie vrea să meargă acolo. Vrea să meargă acum. Dar nu știe să conducă. Și habar nu are cum chemi un taxi să vină la Upfield Common. Poate că recepționista de aici i-ar putea spune, dar simte, ciudat, că nu vrea să știe nimeni că se duce la Manton. Iar apoi se gândește la stația de autobuz, de lângă tufa de trandafiri a lui Tallulah. Își ia geanta, aruncă în ea cutia cu inelul, traversează terenul școlii și terenul comun, până la stație. Autobuzul sosește o jumătate de oră mai târziu. Se așază la

jumătatea șirului de scaune. Mai sunt doar două persoane în autobuz. În timp ce acesta înaintează pe drumurile de țară și apoi iese pe șosea către sensul giratoriu, Sophie și-o imaginează pe Tallulah stând aici, cum stă și ea, cu rucsacul așezat în poală, cu trăsăturile delicate, cu un aer gânditor, cu soarele reflectându-se în cerceul ei din nas, cu părul negru acoperindu-i jumătate din față. Drumul până la Manton durează douăzeci de minute. Stația de pe strada principală este capăt de linie pentru autobuz, iar șoferul aprinde și stinge luminile ca să-i încurajeze pe toți să coboare. Sophie introduce numele magazinului de bijuterii pe Google Maps și urmează indicațiile până la o cotitură mică imediat de pe strada principală. Este un magazin foarte mic și foarte vechi, cu ferestre joase care sunt menite să invite privirile. Sophie se oprește și admiră vitrina o clipă, după care deschide ușa. O clipă i se taie răsuflarea; este exact genul de magazin pe care l-ar folosi pentru una dintre cărțile ei cu Mica agenție de detectivi din Hither Green, cu tot cu proprietarul cu o înfățișare ușor comică, în spatele vitrinei acoperite cu geam, așezat pe un taburet înalt, citind o carte cartonată. E îngrozitor de scund, cu părul alb tuns foarte scurt și ochelari cu rame roșii, iar când ridică privirea spre ea, chipul i se preface într-un zâmbet de bucurie pură.

- Bună dimineața, doamnă, spune el, ce mai faceți astăzi?
- Foarte bine, mulțumesc.
- Cu ce vă pot ajuta?
- Am o cerere neobișnuită, de fapt, spune ea, vârând mâna în poșetă. Bărbatul sare de pe scaun și ridică mâinile în aer.
- Nu trageți! spune el. Nu trageți! Luați tot ce vreți! Preț de o clipă, Sophie se uită la el cu o privire goală.
- Ăăă... Bărbatul râde, mult prea tare.
- Glumeam doar, spune el, iar Sophie se gândește: „Poftim, să nu iei niciodată în serios un bărbat care poartă ochelari roșii“.
- Oh, spune ea. Bine. Apoi scoate cutia cu inelul din geantă și o așază pe tejghea între ei.
- Am găsit asta, spune ea, îngropată în capătul grădinii mele. Mă întrebam dacă aveți idee cui îi aparține? Adică, nu știu dacă țineți evidența undeva.
- Ba da, bineînțeles că da! Bate ușor coperta unui registru mare, legat în piele, aflat pe biroul din stânga lui.

– Am totul aici, din ziua când am primit cheile de la magazinul ăsta, tocmai în 1979. Deci, hai să aruncăm o privire, bine? Deschide cutiuța și scoate inelul, ținându-l între degetul mare și arătător; apoi îl ține sub un bec puternic de la capătul unui furtun flexibil, folosind un mic monoclu ca să-l examineze.

– Ei, bine, spune el, mi-ar plăcea să spun că îmi amintesc imediat acest inel – am tendința să mă mândresc cu faptul că memorez tot ce vând, dar bineînțeles că anumite piese au o rezonanță mai mare decât altele, iar aceasta nu are o rezonanță mare. Dar pot să vă spun că este contemporan, nu de anticariat; marca spune 2011. Este aur de nouă carate și deși acesta este un diamant strălucitor și foarte drăguț, nu este de cine știe ce valoare. Însă, spune el, aruncându-i o privire poznașă, din fericire, eu sunt un om care pune preț pe importanța unor sisteme bune. Iar unul dintre lucrurile pe care le fac cu tot ce trece prin magazinul acesta este să le aloc un număr. În caz de jaf sau furt. Cereri de asigurare. Știți ce spun. Așadar... Trage cutia inelului înspre el și vâra degetele sub umplutura acoperită cu catifea albastră. O scoate și o întoarce, iar acolo, lipit de partea inferioară, este un autocolant minuscul. Pofțiți, spune el, coborând monoclu și zâmbindu-i larg lui Sophie. Numărul 8877. Așa că acum tot ce trebuie să fac este să-l caut în biblia asta. Se simte tare bine, Sophie își dă seama. Îi zâmbește afabil în timp ce el răsfoiește încet paginile registrului, urmărind cu degetul șiruri de text, murmurând încet pe sub mustăți în tot acest timp, după care se oprește brusc, împunge pagina cu vârful degetului și zice:

– Evrika! Asta e. Inelul acesta a fost cumpărat în iunie 2017 de un bărbat pe nume Zach Allister. A plătit trei sute cincizeci de lire pe el. Un fior urcă și coboară pe șira spinării lui Sophie atât de iute încât aproape o lasă fără suflare.

– Zach Allister?

– Da. Din Upfield Common. Numele parcă îmi spune ceva, dacă mă gândesc mai bine. Îl cunoașteți?

– Nu, zice ea, nu. Nu chiar. Vreau să spun, nu, deloc. Se întâmplă să aveți o adresă? Ca să-i returnez inelul?

– Păi... spune bărbatul și face o pauză. Păi, presupun că aș putea să vă dau adresa. Probabil n-ar trebui, dar păreți o persoană de încredere. Pofțiți. Întoarce registrul și Sophie scoate iute telefonul din geantă ca să fotografieze înregistrarea. În timp ce lasă obiectivul să focalizeze pe

text, recunoaște adresa; este fundătura lui Kim Knox. Bineînțeles. Probabil că acolo locuia Zach când el și Tallulah au dispărut.

– Ce chestie ciudată, spune proprietarul magazinului. Să îngropi un inel drăguț ca ăsta în grădina din spate. Nu pot decât să presupun, continuă el, că doamna în cauză trebuie să-i fi refuzat cererea în căsătorie. Pare trist un minut, după care își revine: Aveți de gând să reuniți inelul cu proprietarul lui? Întreabă.

– Păi, da, răspunde Sophie veselă. Da, cunosc adresa asta. Sigur pot să-l returnez.

– Mă întreb ce fel de plan a stricat *asta*, spune el pe un ton care sugerează că i-ar plăcea să fie o muscă pe perete.

– Vă țin la curent!

– Oh, da, vă rog. Mi-ar plăcea să aflu ce se întâmplă.

– O să mă întorc, promit, spune ea, vârând inelul în geantă și îndreptându-se spre ușa micului magazin. Vă mulțumesc foarte mult.

*

O oră mai târziu, autobuzul o aduce pe Sophie înapoi în Upfield Common. Se uită la ceas. E aproape ora prânzului. Traversează terenul comun și se îndreaptă spre fundătură. Pare că cineva e acasă; fereastra din față este întredeschisă și aude râsete de copil și un televizor aprins undeva. Apasă soneria și face un pas în spate, își drege glasul, o clipă se întreabă ce face, aproape se răzgândește, dar apoi își încleștează maxilarul și își amintește că atunci când îți dispare copilul, cel mai mult tânjești după informații, iar inelul din geanta ei s-ar putea să ofere un fel de răspuns. Apoi se deschide ușa și iat-o pe Kim. Poartă o fustă mini din denim și un tricou negru cu mânecă scurtă. Are picioarele goale și părul legat într-o coadă la spate. Se uită la Sophie prin lentilele ochelarilor de citit cu rame negre, la modă, și spune:

– Salut.

– Salut, zice Sophie. Ăă, mă numesc Sophie. Tocmai m-am mutat în casa de pe terenul Maypole House. Acum o săptămână. Iar în grădină e o poartă care duce în pădure, și știu că sună ciudat, dar era un indicator bătut în cuie de gard, pe care scria: „Sapă aici“, așa că am luat o mistrie și am săpat și am găsit ceva. Un inel. Și potrivit domnului de la

magazinul de bijuterii, a fost cumpărat de cineva pe nume Zach Allister, care locuia la adresa asta. Poftiți. Scoate cutia cu inelul din geantă și i-o oferă lui Kim. Kim clipește la ea și privirea ei se îndreaptă încet spre cutia din mână lui Sophie. O ia și o deschide. Diamantul reflectă imediat lumina, trimițând pete de lumină pe fața lui Kim. O închide iute și apoi spune:

– Scuze, unde ziceați că l-ați găsit?

Sophie îi spune din nou.

– Am mers cu el la Manton. Ca să văd dacă pot afla cui îi aparține. Proprietarul de acolo ținea evidența. A spus că inelul a fost cumpărat de cineva pe nume Zach Allister. În iunie 2017. De la adresa asta. Uitați. Întoarce telefonul ca să-i arate lui Kim imaginea cu înregistrarea scrisă de mână în registru. Nu poate să spună nimic altceva. Dacă ar spune altceva, ar sugera că știe mai multe decât simte că ar trebui să știe. Fața lui Kim și-a pierdut o parte din culoare. Televizorul din fundal e dintr-odată zgomotos.

– Dă-l mai încet, Noah, strigă peste umăr.

– Nu, vine un răspuns ferm. Kim își dă ochii peste cap. Arată de parcă s-ar gândi să facă din episodul de intransigență unul de proporții, dar în schimb scutură ușor din cap și trage ușa din spatele ei. Sophie o urmează până la zidul grădinii, unde se așază amândouă.

– Inelul ăsta, zice Kim, deschizând din nou cutia. Iubitul fiicei mele l-a cumpărat pentru ea. Ca să o ceară de nevastă. Apoi, în noaptea când avea de gând să o ceară, amândoi au dispărut. Iar în tot acest timp, spune ea, m-am întrebat ce s-a întâmplat cu inelul și apoi dumneavoastră îl găsiți, îngropat în terenul de la Maypole House chiar lângă pădurea unde am căutat, și am căutat, și am căutat după copiii ăia. Și spuneți că era o săgeată?

– Da, încuviințează Sophie. Am făcut o poză, de fapt, pentru că era atât de ciudat. Uitați. Derulează în telefon până la fotografia pe care a făcut-o înainte să înceapă să sape. Kim o studiază cu fascinație.

– Cartonul, spune ea. Arată nou. Nu pare să fie acolo de multă vreme.

– Știu, spune Sophie. Asta m-am gândit și eu când l-am văzut. Întâi am crezut că poate o fi ceva rămas de la o vânătoare de comori, poate de la unul dintre cursurile cu cazare care au fost organizate la Maypole pe timpul verii. L-am ignorat întrucâtva. Dar acum, nu știu. Nu pot să

nu mă gândesc că poate cineva l-a lăsat acolo intenționat, ca să-l găsesc eu. Kim îi aruncă o privire.

– De ce ar face cineva așa ceva?

– Nu știu, spune ea. Doar că era prima zi, pentru mine și partenerul meu, Shaun, el e noul director al școlii, și era prins de gardul grădinii noastre și m-am gândit... Sophie își dă seama că trebuie să dea puțin înapoi ca să evite să sune ca și cum știe prea multe.

– Mă rog, nu știu ce am crezut.

– Va trebui să duc asta la poliție, spune Kim, oarecum absentă. Va trebui să se întoarcă. Va trebui să caute din nou. Iar indicatorul, spune ea, arătând spre telefonul lui Sophie. Indicatorul de carton. Mai e acolo? L-ați lăsat?

– Da, încuviințează Sophie. Da, l-am lăsat acolo. Nici măcar nu l-am atins.

– Bine. Asta e bine. E... Iar atunci Kim începe să plângă și Sophie o înconjoară cu un braț, fără să se gândească.

– Îmi pare rău, spune ea. N-am vrut să vă aduc o veste atât de tulburătoare. Nu știam...

– Nu. Kim își trage nasul zgomotos. Nu e vina dumneavoastră. Nu vă faceți griji, vă rog. Iar asta. E grozav. Serios. Poliția. N-au mai făcut nimic de luni de zile. Au epuizat toate căile. Au epuizat resursele. Practic, au renunțat. Așa că asta e ceva uimitor. Își trage din nou nasul. Vă mulțumesc foarte mult, spune ea. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să-l găsiți, să ne găsiți. Să-l dați înapoi. Dinăuntru, se aude o voce de copil, care o strigă nerăbdător:

– Nana! Nana! Acum! Kim își dă iarăși ochii peste cap.

– Nepotul meu, spune ea, ridicându-se în picioare. Noah. Suntem în toiul vârstei de doi ani, cea mai teribilă. Sincer, îl iubesc de nu mai pot, dar abia aștept să se întoarcă la creșă săptămâna viitoare. Se duce la ușa din față, ținând inelul în pumn. Se uită înapoi la Sophie și spune:

– Simt că vă cunosc. Ne-am mai întâlnit?

– Mi-ați servit ieri un cappuccino în pub.

– Oh, spune ea, da, corect. Flutură cutia inelului spre ea și zâmbește. Mulțumesc foarte mult. Nu pot să vă spun cât de recunoscătoare vă sunt, sincer. Kim intră înapoi în casă, iar pe geamul deschis, Sophie o aude cum vorbește cu nepotul ei.

– Uite, spune ea, uite ce a găsit o doamnă drăguță. E un inel pe care l-a cumpărat tăticul tău să i-l dea lui mami, dar n-a mai avut ocazia. Ce crezi? Nu e drăguț?

20. Februarie 2017

În fiecare zi din semestrul acela, Tallulah sosește la școală, scanând fiecare colțișor al campusului după haina de blană a lui Scarlett, atentă să-i audă vocea tărăgănată și apatică, încercând să simtă energia care se învâрте întotdeauna în cercuri în jurul ei. Dar nu e nimic; zumzetul intens al lui Scarlett a dispărut, luând cu el tot ce a mai rămas în urmă. Zilele care odinioară păreau pline de posibilități acum îi par insipide și înăbușite, iar Tallulah redevine mama adolescentă studioasă cu o povară pe umeri. Dar povara de pe umerii ei nu este Noah. Povara de pe umerii ei este Zach. E bun, e *atât de bun* cu Noah. Nu îl deranjează să se trezească noaptea, să împartă patul cu un bebeluș care se foiește, să schimbe scutece, să se plimbe la nesfârșit cu căruciorul pe terenul comun. E bucuros să stea și să răsfoiască aceleași cărți din material textil iar, și iar, și iar, să repete aceleași cuvinte iar, și iar. Îi face baie lui Noah, îl usucă pe Noah cu prosopul, îl îmbracă pe Noah în salopete, îi pasează mâncarea, i-o dă cu lingurița în gură, face curat după el, îl ia în brațe când nu vrea să fie lăsat jos, stă o veșnicie lângă pătuțul lui când ațipește în timpul zilei, îi cântă, îl gâdilă, îl iubește, îl iubește, îl iubește. Însă aceeași intensitate a iubirii pe care o folosește pentru a-și răsfăța bebelușul i-o arată și lui Tallulah. Iar

Tallulah nu o vrea. Îl iubește pe Zach, dar îl iubește mai degrabă în calitate de tată al copilului ei decât ca pe un bărbat. Îl dorește ca să o ajute cu copilul, să dea încet roată prin supermarketuri cu ea, să împingă căruciorul, să-și apropie cardul contactless de POS când apare totalul. Dar nu îl dorește pentru dezmierdări sau tovărășie sau intimitate emoțională. Nu vrea să fie mereu *acolo*. Iar el este întotdeauna atât de *acolo*. Dacă ea se duce la bucătărie, se duce și el la bucătărie. Dacă ea decide să se pună în pat în timp ce Noah trage un pui de somn, se întinde și el lângă ea. Dacă e la birou în camera ei și își face temele, el se întinde pe pat și își trimite mesaje cu amicii. Uneori Tallulah se ascunde în grădină, doar ca să scape de el, doar pentru câteva minute, și atunci îi aude vocea plângăreață din casă: „Lules. Lules! Unde ești?” Iar ea își dă ochii peste cap și spune: „Sunt aici, afară”. Iar el apare și spune: „Dar ce faci afară? Nu ți-e frig?” Și apoi o împinge de la spate să se întoarcă în casă și îi face o cană de ceai și stă cu ea până îl bea și o întreabă lucruri despre care ea nu vrea să vorbească sau spune: „Vino încoace” și o trage într-o îmbrățișare pe care ea nu și-o dorește, iar ea încearcă să nu-l lase să o simtă în tendoanele corpului ei, nevoia pe care o simte de a-l împinge pur și simplu, de a spune: *te rog, te rog, chiar nu poți să mă lași în pace măcar cinci minute?* Duminicile, însă, Zach joacă fotbal cu prietenii pe terenul comun și Tallulah are casa doar pentru ea. Ea și mama ei mănâncă pâine prăjită și se joacă cu Noah și totul pare atât de plăcut și de ușor. În prima duminică din februarie, Tallulah așteaptă până ce Zach pleacă din casă, iar apoi coboară în bucătărie.

– ‘Neața, frumusețe, îi spune mama ei, luându-i capul în palme și sărutând-o pe creștet.

– ‘Neața, spune ea, îmbrățișând-o scurt pe mama ei și apoi aplecându-se să-l sărute pe Noah, care stă în scăunelul lui înalt. Ce mai faci?

– Bine, draga mea. Dar tu?

– Bine, spune ea încuviințând din cap, dar până și ea aude îndoiala din propriul glas.

– Arăți obosită, zice mama ei. Noapte grea?

– Nu, spune ea. Nu. A dormit bine. S-a trezit doar o dată și Zach i-a sușotit cum face de obicei, și l-a adormit la loc. O vede pe mama ei cum zâmbește cu indulgență. Știe că mama ei vede faptul că Zach locuiește

aici ca pe un fel de experiment și că îl urmărește cu un interes optimist de pe margini. Tallulah simte un imbold brusc de a deschide gura și a vorbi, de a spune tot ce ține încuiat în ea de câteva săptămâni. Vrea să-i spună mamei ei că se simte sufocată, controlată, că Zach i-a sugerat să treacă la învățământul la distanță, că Zach îi aruncă întotdeauna o privire ciudată când ajunge acasă: capul i se înclină ușor într-o parte, mijește ochii, de parcă o suspectează de ceva, de parcă există ceva ce vrea s-o întrebe, dar nu poate. Vrea să-i spună mamei ei că lui Zach nu-i place ca ea să încuie ușa de la baie când face duș, că se așază uneori pe toaletă lângă ea, jucându-se cu telefonul, bătând nerăbdător din picior de parcă durează prea mult. Vrea să-i spună mamei ei că uneori simte că nu poate să respire, că pur și simplu *nu poate să respire*. Dar dacă începe să-i spună mamei ei aceste lucruri, atunci ce se va întâmpla după aceea? Mama ei îi va lua partea, atmosfera din casă se va acri, experimentul va fi un eșec, Noah va crește fără să locuiască împreună cu tatăl lui. Experimentul e ținut în viață numai de credința mamei ei în el.

– De ce nu te duci să te uiți la Zach cum joacă fotbal? întrebă mama ei. E o dimineață frumoasă. Pot să am eu grijă de Noah. Du-te, spune ea. Gândește-te ce s-ar bucura dacă te-ar vedea acolo. Poate că după aceea puteți să mergeți să beți ceva împreună, la Ducks?

Tallulah zâmbește încordată și scutură din cap.

– O, nu. Mersi. Mă bucur doar să stau aici cu tine. Mama ei îi aruncă o privire întrebătoare.

– Serios?

– Da, zâmbește ea. Mi-e dor să stăm doar noi două împreună.

– De când s-a mutat Zach aici, vrei să spui?

– Da. Presupun.

– Nu ești...? Ea scutură din cap.

– Nu. Nu, e în regulă. Doar că e un pic cam disperat. Mama ei mijește ochii către ea.

– Presupun că da, puțin. Bănuiesc că, din cauza situației lui familiale, probabil e o schimbare foarte mare să fie aici cu voi doi, cu atâta iubire în jur. Poate că doar se obișnuiește cu asta?

– Presupun, zice din nou Tallulah, tăind încă o felie din pâinea rustică.

– Ai nevoie de puțin spațiu? întrebă mama ei.

– Nu, zice ea, introducând pâinea în prăjitor. Nu. E în regulă. Doar mă obișnuiesc și eu, cum spui tu. Și e extraordinar cu Noah. Se întoarce spre bebelușul ei și zâmbeste larg.

– Nu-i așa? zice pe un ton foarte ascutit. Nu e extraordinar tăticul tău? Nu e cel mai bun tătic din lume? Iar Noah zâmbeste și bate cu palmele în tava scăunelului și, pentru un moment, sunt doar ei trei, în bucătărie, zâmbind, în timp ce soarele îi luminează prin geam și, pentru o clipă, Tallulah simte că totul e în regulă, totul e bine. Zach e acolo când Tallulah iese din școală a doua zi la prânz. Așteaptă în umbrele micului crâng din fața intrării principale. Tallulah se uită iute la el și apoi la ceasul de pe telefon. E unu și un sfert. Zach ar trebui să fie la lucru acum. Lunea are turele de la prânz până la opt seara la depozitul de materiale de construcții de lângă Manton. El își îndreaptă spatele când o vede pe Tallulah că se apropie și îi face semn cu capul. În timp ce merge îl vede cum scanează împrejurimile, privind în spatele ei, în jurul ei, de parcă s-ar aștepta să fie însoțită de altcineva.

– Surpriză, spune el când ea traversează strada.

– Ce faci aici? întreabă ea, îngăduindu-i să o tragă spre el și să o îmbrățișeze scurt.

– Am zis că-s bolnav, spune el. De fapt, ca să fiu sincer, chiar mă simțeam puțin rău. Am crezut că mă prinde ceva. Dar acum mă simt bine. M-am gândit să vin să te conduc acasă. El zâmbeste și Tallulah se uită în ochii lui, aceiași ochi în care se uită de când era practic copilă: ochii cenușii cu gene negre, pielea fină, gropița mică imediat de lângă colțul stâng al gurii. Nu e cel mai arătos băiat din lume, dar arată bine, are un chip bun și amabil. Dar acum e ceva acolo, ceva ce s-a înrădăcinat acolo de când s-au despărțit anul trecut, o sclipire dură și metalică în ochii lui. Arată ca un soldat întors din război, un deținut întors din izolator, de parcă ar fi văzut lucruri despre care nu poate vorbi și care sunt captive în capul lui.

– Ce drăguț, zice ea, mersi.

– Mă gândeam că o să te văd ieșind cu prietenii, spune el, iar privirea i se întoarce la intrarea în școală, la șirurile de elevi care pleacă să ia prânzul.

Ea scutură din cap.

– Dar fata aia? zice el. Știi tu, cea din poza cu tine?

– Ce fată? Știe ce fată și își aude propria voce cum se prinde ușor în minciună.

– Cea care avea brațul în jurul tău. La discoteca de Crăciun.

– Oh, Scarlett, spune ea. Da. A plecat. El încuviințează din cap, dar ochii îi rămân pironiți asupra ochilor ei, de parcă ar aștepta ca aceștia să trădeze un fel de înșelăciune. Un grup de elevi la științe sociale pleacă chiar în clipa aceea. Tallulah abia dacă îi cunoaște, dar ei se uită curioși înspre ea. Unul dintre ei ridică timid o mână. Ea ridică mâna la rândul ei.

– Cine sunt?

– Doar niște colegi de la cursul meu, spune ea. Apoi se uită la telefon. Autobuzul vine în șase minute. Ar trebui să mergem. Pentru o clipă, el arată de parcă nu are de gând să o urmeze, privindu-i în continuare pe elevii de peste drum.

– Haide, spune ea. El își întoarce încet privirea de la ei și o prinde din urmă.

– Mi-aș dori să nu fii nevoită să faci asta, spune el după o tăcere ușor contemplativă.

– Ce?

– Școala. Mi-aș dori să câștig destui bani cât să am grijă de tine și de Noah, ca să nu fii nevoită să-ți iei o slujbă.

Ea inspiră și apoi expiră încet.

– Și eu vreau să am grijă de Noah, spune ea. Vreau să contribui și eu cu bani. Vreau o carieră.

– Da, dar, Lules – asistentă socială. Știi cât de epuizant o să fie? Cât de greu? Ce program va trebui să ai? Cu ce chestii o să vii acasă? N-ai prefera să-ți iei, gen, o slujbă la un magazin sau ceva? Ceva ușor? Ceva local? Ea se oprește, se întoarce și se uită la el.

– Zach, spune ea, am luat trei examene finale. De ce aș vrea să-mi iau o slujbă la un magazin?

– Ar fi mai ușor, atâta tot, zice el. Și ai fi mai aproape de casă.

– Manton nu e tocmai la capătul lumii, spune ea.

– Nu, dar urăsc când suntem amândoi atât de departe de Noah în timpul săptămânii. Nu e bine pentru el.

– Dar o are pe mama! spune ea, exasperată.

– Știu. Dar ar fi mai bine pentru el să fie cu noi. Nu?

– O iubește pe mama. Zach se oprește atunci și o trage pe Tallulah spre el, încleștându-și mâinile pe antebrățele ei. Ea îl privește și vede acea sclipire rece și metalică în ochii lui cenușii.

– Vreau doar... Sclipirea din ochii lui se stinge. Vreau doar să fim noi, noi trei, întotdeauna. Atât. Ea își trage brațele din strânsoarea lui și începe să meargă mai repede.

– Haide, spune ea. Aud că vine autobuzul, repede, trebuie să fugim.

Sar în autobuz chiar în clipa când e gata să închidă ușile și stau o clipă, răsuflând greoi. Tallulah se uită pe geam, frecându-și pielea moale de pe antebrățe, care încă o ustură de la strânsoarea lui Zach. Duminica următoare, când Zach se duce să joace fotbal, Tallulah o întreabă pe mama ei dacă e OK să iasă puțin.

– Sigur, puiule. Sigur. Te duci să-l vezi pe Zach cum joacă?

– Nu, ridică din umeri. Nu, doar vreau puțin aer curat, s-ar putea să trec pe la Chloe. Nu o să treacă pe la Chloe. Ea și Chloe abia dacă au vorbit după seara petrecerii de Crăciun când a abandonat-o ca să stea cu Scarlett.

– Pot să împrumut bicicleta?

– Sigur că da, spune mama ei. Dar ai grijă, da? Și să porți cască.

Tallulah îi sărută de rămas-bun pe Noah și pe mama ei, apoi smucește bicicleta mamei ei de pe aleea din jurul casei și o scoate pe stradă. Tallulah nu a mai mers pe bicicletă de când avea vreo treisprezece ani. Nu e tocmai în largul ei pe două roți, însă nu are alternativă. După un start cam nesigur, pornește spre terenul comun și de acolo, spre drumul ce duce la Manton. Chiar înainte să ajungă la sensul giratoriu, face dreapta, pe o cotitură cu un singur fir, spre cătunul Upley Fold, spre Dark Place.

21. Iunie 2017

Patrula de căutare a poliției iese pe cealaltă parte a pădurii trei ore și jumătate mai târziu. Kim sare de pe banca de pe terenul comun și o ia la fugă spre aleea de vizavi, care duce de-a lungul laturii școlii Maypole House. Polițiștii coboară din mașină, iar Megs și Simon apar lugubru de pe cealaltă latură a terenului comun, unde au stat și au tras de niște băuturi în fața pubului Swan & Ducks. Kim se retrage inițial, lăsându-i pe polițiști să se alăture patrulei de căutare. Privește, ținându-și răsuflarea. Aceștia arată în spatele lor, ridică din umeri, scutură din cap. Kim se apropie, încercând să audă ce se spune, prinzând doar bucăți de cuvinte pe care e prea speriată să le audă.

– Ce se petrece? întreabă Megs, ivindu-se alături și suflând înspre ea un iz de vin. Avem vești? Kim scutură din cap și își duce degetul la buze.

– Încerc să ascult, șoptește ea.

– De ce nu te duci să întrebi? tâțâie Megs, după care pornește înspre polițiști. Ați găsit ceva? întreabă ea tare. Kim se întoarce și îi

aruncă o privire piezișă lui Simon, care se uită la ea cu colțul ochiului. Simte cum o străbate un fuior de disconfort și se îndepărtează iute de el ca să ajungă lângă Megs.

– Nimic, spune Megs, aproape triumfător. Nu au găsit nimic. La propriu. O fixează pe Kim cu o privire usturătoare, de parcă asta ar dovedi cumva că ea greșește crezând că li s-a întâmplat ceva rău copiilor lor.

Kim se uită la inspectorul McCoy.

– Îmi pare tare rău, spune el. Nici o urmă. Nici câinii n-au găsit nimic.

– Dar au acoperit toată suprafața? Și zona care dă spre școală? Mai e o intrare acolo. S-ar putea să fi venit pe acolo.

– Pe cuvânt, doamnă Knox. Am acoperit fiecare centimetru și nu pare că Tallulah sau Zach au fost prin preajma pădurii. Îmi pare foarte rău. Kim simte cum inima i se prăbușește în prăpastia stomacului.

– Deci, zice ea amortită, ce ne rămâne de făcut?

– Păi, încă avem ancheta în desfășurare, desigur. Acum o să ducem câinii prin sat, o vreme, pe terenul comun, cu toate că, după cum știm, nu a apărut nimic pe vreuna dintre camerele video. Am strâns niște dovezi din jurul Dark Place și Upley Fold, niște urme de anvelope pe care le urmărim. O să stăm iar de vorbă cu copiii, cu cei care au fost la petrecere vineri seară. Încercăm să facem rost de un mandat să percheziționăm reședința familiei Jacques, să ne uităm la înregistrările de pe camerele lor de supraveghere, dar nu sunt convins că îl vom primi. Ne uităm la toate înregistrările de pe camerele de aici până la hotarele comitatului să vedem dacă au apărut pe undeva copiii dumneavoastră. Și vom sta de vorbă mâine cu profesorii lui Tallulah și angajatorii lui Zach. Încă mai există zeci de căi pe care să o luăm și o mulțime de lucruri de urmărit. Îi zâmbește lui Kim încurajator, dar precaut. Ne ocupăm de caz, să știți, doamnă Knox. Păstrați-vă încrederea. Kim zâmbește încordat. Stomacul i se strânge de furie, și frică, și groază. Furie că nimeni nu-i poate spune unde e copilul ei, frică la gândul că nimeni n-o să-i spună vreodată și groază de cum ar fi să afle că Zach i-a făcut rău lui Tallulah.

– Păi, spune Megs, oftând zgomotos. Presupun că atât putem spera deocamdată. Așa că putem, știți, să ne vedem de restul zilei. Nodul din stomacul lui Kim se întărește și se întoarce spre Megs și zice:

– Ce dracu’ e în neregulă cu tine? Ha? Serios, ce dracu’ e în neregulă cu tine? Copiii noștri lipsesc de *trei zile*. Trei zile! Și tu tot ce poți să faci e să te plângi, și să țâțâi, și să oftezi, și să te porți de parcă toată chestia asta ar fi cine știe ce mare inconvenient. Ei bine, îmi pare *foarte rău* că te trag afară din pub, din grădina casei, îmi pare foarte rău că te împiedic *să-ți vezi de restul zilei*. Și ce naiba *este* de fapt ziua ta, Megs, ha? Cu ce te ocupi măcar? Fiindcă îți zic eu un lucru de care nu te ocupi, și anume să-ți pese cât negru sub unghie de vreunul dintre copiii tăi. Ca să nu mai zic de singurul tău *nepot*, ce mama dracului? Kim se clatină când simte că tirada îi ia sfârșit. Închide ochii cu putere și apoi îi deschide din nou. Simte mâna inspectorului McCoy pe braț și se scutură.

– Sunt bine, zice ea cu o șoaptă întunecată. Sunt bine. Mă duc acasă. Se îndreaptă de spate și adaugă: Mulțumesc, domnule inspector. Vă rog să mă țineți la curent. Apoi se îndepărtează de polițiști, și câini, și vecinii băgăcioși, și de Megs care stă cu gura căscată, și de Simon cu privirea lui dubioasă, și urcă în mașină și o conduce în jurul terenului comun, ajungând în fundătura ei și apoi stă, în timp ce motorul se oprește, cu fața lipită de volan, cu lacrimile șiroindu-i pe față, spunând: *Tallulah, Tallulah, Tallulah*, iar, și iar, și iar.

22. Septembrie 2018

Sophie se trezește înconjurând fără țință terenul școlii când se întoarce de la casa lui Kim Knox. Teoretic, ar trebui să-și limpezească mintea, să-și repună gândurile în mișcare, să încerce să reintre în starea de lucru. În realitate, în timp ce privirea ei se oprește plină de speranță asupra fiecărei persoane pe care o vede, descoperă că se uită după Liam. Își justifică atunci căutarea unui tânăr chipeș pe terenul clădirii unde lucrează partenerul ei cu faptul că dacă ar scăpa măcar de misterul lui Tallulah Murray, și Zach Allister, și Scarlett Jacques, atunci poate i-ar rămâne destul loc în minte să se concentreze pe munca ei. Dar apoi i se taie răsuflarea când vede o siluetă care părăsește clădirea principală și care seamănă cu Liam, iar când se apropie mai mult de el

și vede că este, într-adevăr, el, inima începe să-i bată cu putere și obrajii îi sunt inundați de culoare și e nevoită să respire conștient, cum trebuie, ca să-și revină la o aparență de calm înainte să-l poată saluta cu un aer nonșalant:

– Liam! Bună! Mă bucur să te văd. El o recunoaște imediat și spune:

– Sophie, da? arătând spre ea cu o mână ce imită un pistol.

– Exact. Ce mai faci?

– Da, zice el, bine. Mă întorc în cameră să iau o carte pentru un elev. O spune de parcă ar încerca să se explice, de parcă ea ar încerca să-l prindă în vreun fel, iar ea își amintește brusc că este „soția” directorului, așa că unii o pot vedea ca pe o figură de autoritate.

– Oh, spune ea, fără să-i ia în seamă explicația, desigur. În fine. Eu doar pierd vremea pe aici, încerc să evit munca.

– Da, spune el. Îmi amintesc că ai spus că ți-e greu să te concentrezi. Cu ce te ocupi, mai exact?

– Sunt romancieră, spune ea. Vede cum chipul ei se luminează.

– Oh, spune el, uau! Extraordinar! Ai publicat? Adică, presupun că da, altfel n-ai spune „romancieră”, ci ai spune doar: „scriu un roman”. Ea râde.

– Păi, spui tu asta, dar ai fi surprins să afli cât de mulți oameni încă mă întreabă dacă am publicat când le spun că sunt romancieră. Dar da, am publicat. Și nu, probabil nu ai auzit de mine, decât dacă ești danez, sau suedez, sau norvegian. O, sau, din cine știe ce motiv, vietnamez. Vând o grămadă în Vietnam. El scutură din cap spre ea, uluit.

– E incredibil, spune el. Uau! Probabil e minunat să te gândești că munca ta ajunge în lume în toate limbile astea, la toți oamenii ăștia din alte țări care citesc ce ai scris. Ce fel de romane sunt?

– În domeniu se numesc *cosy crime*.

– Da, spune el, încuviințând din cap. Cred că am auzit. Romane polițiste fără violență, ceva de genul ăsta?

– Da, zâmbește ea. Ceva de genul ăsta. – Uau! spune Liam, mi-ar plăcea să citesc unul. Scrii sub nume propriu?

– Nu, am un pseudonim, P.J. Fox.

– Și cum se cheamă? Cartea ta?

– E o serie, de fapt, se numește „Mica agenție de detectivi din Hither Green“. Nu sunt sigură că ar fi pe placul...

– Stai, spune el, scoțând telefonul din buzunarul pantalonilor, stai. Vreau să notez. Mai spune o dată. Ea repetă titlul și privește cum el îl introduce minuțios în telefon. Împunge ecranul cu vârful unui singur deget, nu cu două degete mari rapide, ca majoritatea oamenilor de vârsta lui. Își înăbușă un zâmbet.

– Așa, spune el. O să comand vreo două. Ea zâmbește și apoi observă că el arată de parcă ar trebui să plece.

– Ascultă, zice ea, înainte să pleci. Mai ții minte când vorbeam aseară? Și ai zis că ești expertul mondial în Maypole House? Liam zâmbește, dar apoi mijește ochii și întreabă:

– De ce am impresia că mi se întinde o capcană? Sophie râde.

– Nu e nici o capcană, promit. Dar mă întrebam doar ce știi despre pădure. Face un gest către ea cu o mișcare din cap.

– Despre pădure?

– Da. Știu că poate sună ciudat, dar am găsit ceva lângă pădure. Chiar în spatele căsuței directorului. Ceva foarte interesant, care are legătură cu adolescenții dispăruți. Și încep să mă gândesc că poate a fost lăsat acolo cu un scop, ca să-l găsesc eu. Sau poate Shaun. Mă întrebam doar dacă ai vreo idee. El o privește, apoi se uită spre pădure și ea vede o umbră cum îi traversează chipul.

– Da, spune el, sigur. Poate mai târziu? Am putea, nu știu, am putea să ne vedem undeva? Eu termin lucrul la patru. Să vin la cabană?

– Da, spune Sophie, știind că Shaun nu se va întoarce până la șase, cel puțin, dacă nu mai târziu. Vino la patru. Ne vedem atunci.

Sophie a descoperit mai multe despre Dark Place în ultimele două zile. În afară de articolul de pe Wikipedia, casa apare în multe documente online despre clădiri importante din punct de vedere arhitectural și istoric. Găsește un articol scris de un istoric local, care locuiește chiar lângă Manton. Acesta descrie casa drept „un ghiveci de stiluri și epoci, îmbinate laolaltă ca un tort distrus, însă reușind cumva să pară cu atât mai glorioasă din pricina asta“. Repovestește diversele legende referitoare la casă într-un limbaj mult mai colorat decât cel utilizat în articolul de pe Wikipedia, aducând personajele la viață și însuflețindu-le. Momentul când asasinul este prins în capcana pentru animale este descris cu detalii dureroase, agonizante. Era toiu verii,

se pare, capcana era așezată într-o zonă neumbrită, bărbatul a zăcut fierbând de căldură, prăjindu-se la soare, iar pielea i-a făcut bășici și arăta ca „pielea unui porc la frigare” când i-a fost găsit trupul neînsuflețit, șase zile mai târziu. Spre sfârșitul articolului, istoricul menționează în treacăt cei mai recenti locuitori: În prezent, Dark Place se află în proprietate privată, locuința principală a unei familii originare din Insulele Canalului. Aplicațiile de urbanism arată că au adăugat o extensie din sticlă la partea posterioară a aripii georgiene centrale și au instalat o piscină în spate, cu o căsuță separată lângă piscină, proiectată astfel încât să repete arhitectura din jur și delimitată de mai multe coloane recuperate în stil palladian, despre care se spune că au aparținut odată unui conac de lângă York, incendiat din temelii de către un iubit răzbunător. O adăugire adecvată pentru o locuință care nu a încetat niciodată să evolueze și nu a încetat niciodată să găsească povești de spus despre sine și locuitorii săi. O secțiune anume îi atrăsese cu adevărat atenția lui Sophie. Cam pe la jumătatea articolului, istoricul aruncă degajat următoarele rânduri: Circulă de multă vreme zvonul că ar exista un tunel de evacuare care leagă Dark Place de pădurea ce mărginește casa, săpat în timpul Războiului Civil englez, însă nu s-au găsit niciodată dovezi ale vreunei intrări sau ieșiri ale acestui tunel, în ciuda eforturilor concertate ale locuitorilor de-a lungul anilor. Pe Sophie o trece un fior pe șira spinării când citește aceste rânduri. Se uită la ceas și vede că e aproape patru. Întoarce camera telefonului în modul selfie și își inspectează fața. Simțind că arată cam ștearsă, își mai aplică un strat de rimel și puțin balsam de buze colorat. O clipă mai târziu se aude o bătaie în ușa din față.

– Eu sunt, Liam. Își închide cardiganul peste rochia de vară, care e puțin cam decoltată pentru o întâmpinare în pragul ușii.

– Bună, spune ea. Mulțumesc. Ce drăguț din partea ta că ți-ai făcut timp! El zâmbește neliniștit.

– Bănuiesc că n-o să fiu de cine știe ce ajutor, ca să fiu sincer, dar mă bucur să încerc. Pot...? întreabă el, indicând holul din spatele ei. O urmează prin bucătărie, până în grădina din spate. Ea îi ține poarta deschisă și se întoarce cu fața la indicator. Liam se uită lung o clipă la indicator, fără să spună nimic.

– Ciudat, spune el, în cele din urmă. Și? Mimează săpatul.

– Da. Am săpat. Și am găsit... Derulează printre fotografiile de pe telefon. Asta. Întoarce telefonul cu fața la el și îi arată fotografia cu inelul. Îi urmărește chipul să vadă un fel de reacție viscerală, dar nu vede nimic.

– E un inel, spune el după o vreme.

– Da, știu. Și am aflat cui îi aparținea.

– Da? Din nou, nu există nimic în reacția lui Liam care să sugereze că știe ceva despre acest inel, proveniența sau povestea lui.

– Da. Am fost la bijutier și se pare că a fost cumpărat în iunie 2017 de cineva pe nume Zach Allister. Vede cum îl străbate un mic fior. Proprietarul magazinului mi-a dat adresa lui, continuă ea. Am fost acolo ieri și i l-am dat femeii care locuiește acolo. Kim Knox. Mama lui Tallulah. Așteaptă o clipă înainte să-și formuleze următoarea întrebare. Nu vrea să spună ce nu trebuie și să-l descurajeze să vorbească. Ce... ce s-a întâmplat? începe ea. Vreau să spun, în noaptea aceea? Tu ce părere ai? El oftează și se uită la picioare. Apoi ridică privirea spre ea și întreabă:

– Cât timp ai la dispoziție?

PARTEA A DOUA

Liam era deja de doi ani la Maypole House când Scarlett Jacques și-a făcut apariția la jumătatea anului școlar. Nu era internă ca el, era la cursuri de zi, localnică, tocmai sosise în zonă din Guernsey. A apărut în refectoriu în prima dimineață a semestrului de primăvară purtând apărători pentru urechi și o fustă mini; încă se mai îmbrăca precum o fată pe vremea aceea. Avea părul negru, prins în două cozi împletite, cu un breton drept. Avea un piercing în sprânceană și trăgea cu ochiul de după un fular verde uriaș înfășurat până sus în jurul gâtului, ca o viperă ce apărea dintr-un coș, tremurând ușor într-un pulover subțire din lână de miel, cu toate că în școală era cald. Liam a urmărit-o cum își ia de mâncare din vitrină: chifle, șuncă, un castron cu cereale de porumb, ciocolată caldă, un ou fiert. Îți dădeai seama întotdeauna cine sunt elevii noi după cât de mult își umpleau tăvile de mic dejun. A rămas atunci în picioare o clipă, cu tava în față, cu coatele ieșite în afară ca aripile unui pui de pasăre, privind în jur peste fularul ei uriaș. Liam a văzut-o cum tremură din nou, după care se îndreaptă spre o masă goală de lângă un

calorifer. A privit-o o clipă cum își decojea oul cu unghiile vopsite în roz.

*

Liam nu a mai zărit-o câteva zile. Când a văzut-o următoarea dată, era înconjurată de oameni, cu totul altfel, o zeiță care nu mai tremura, nu mai privea neliniștită peste un fular care îi acoperea jumătate de față. În nici o săptămână trecuse de la adorabilă la inabordabilă. Liam a curtat-o pe Scarlett destul de deschis în acele zile întunecate de ianuarie; era fermier, băiat de la țară: dacă îți plăcea o fată, nu avea rost să stai degeaba, sperând că o să se prindă. La început, părea să reziste farmecelor lui: era clar că nu era genul ei, era prea echilibrat, prea prezentabil, nu destul de deștept, nu destul de ciudat. „Știi care e problema, Liam Bailey?” i-a spus într-o seară în barul elevilor. „Arăți prea bine. Nu pot suporta cât de bine arăți”. Iar el dăduse un pumn în aer și spusese: „Da!”, fiindcă faptul că arăta prea bine era un obstacol pe care îl puteau da la o parte. S-au sărutat, în sfârșit, în vacanța din februarie de la jumătatea trimestrului, când școala era aproape goală și cei mai mulți dintre prietenii lui Scarlett se duseseră acasă. L-a invitat la școala de echitație din zonă și au închiriat doi cai pentru toată ziua; ea purta un pulover bleumarin și o jachetă matlasată bleumarin despre care el bănuia că îi aparținea mamei ei, iar cu casca de echitație pe cap arăta deodată ca una dintre fetele de acasă. Avea obrajii îmbujorați când s-au sărutat, aerul din jurul lor era plin de scânteierea răsuflării lor, iar Liam a știut atunci că este, pentru prima dată în viață, îndrăgostit nebunește, așa cum trebuie, exact ca mama și ca tatăl lui. Când s-a terminat vacanța și prietenii ei s-au întors la Maypole, Liam s-a așteptat să fie dat la o parte, însă a fost primit în schimb în sanctuarul interior al bisericuței lui Scarlett. Mimi. Jayden. Rocky. Roo. Cu toții studiau materii legate de artă și erau personaje colorate, intense, foarte diferite de Liam. Îl tratau ca pe o mascotă, ca pe un urs luat drept animal de companie; îl tachinau și îi spuneau „Boobs”⁹ pentru că aveau impresia că arată ca Michael Bubl  , deși nu semăna cu el, nici pe departe. Îi copiau dialectul slab de West Country și făceau glume despre tipii care și-o trăgeau cu oile și se însurau cu verișoarele lor, iar pe Liam nu îl deranja deloc, fiindcă acesta era și genul lui de umor; îi plăcea să tachineze oamenii și să-i provoace. Găștii lui Scarlett îi spunea

„groupies”¹⁰ fiindcă stăteau împreună numai când era Scarlett în preajmă. Nu ieșeau niciodată fără ea și deseori vedeai câte unul singur, aparent hoinărind prin campus, uitându-se lung la telefon, iar Liam întreba: „Ce faci?” „O aștept pe Scarlett”, răspundea. Scarlett s-a schimbat în primul an. Din genul de fată căreia îi plăcea să călărească ocazional și care își împletea părul a devenit genul de fată care folosea un buletin fals ca să-și facă tatuaje în Soho și experimenta cu droguri de mare risc. Și-a tuns părul negru și l-a decolorat. Și-a dat piercinguri în buză, în nas, în limbă (Liam detesta piercingul din limbă, de fiecare dată când îl întrezărea, i se strângea stomacul de stinghereală). A încetat să mai poarte haine feminine și a început să se îmbrace ca un băiat de doisprezece ani din Bronx. Pe Liam asta nu îl deranja. Când erau singuri, era doar Scarlett, pur și simplu, fata pe care o iubea de când o văzuse prima dată cum își decojește oul. Au fost împreună toate cele optsprezece luni pe care le-a petrecut Scarlett la Maypole House. Liam era relaxat și deloc complicat, punând-o în valoare pe Scarlett, cu dispozițiile ei și prietenii ei ciudați, și o vreme practic a locuit acasă la Scarlett, în satul vecin – Dark Place. Cuvintele abia puteau descrie splendoarea locuinței lui Scarlett. Liam văzuse o mulțime de case uluitoare la viața lui, dar nici una la fel de frumoasă precum cea în care stătea Scarlett. În anii aceia era într-o stare constantă de reamenajare, cu camionetele constructorilor pe alee, se dădeau găuri, se ciocănea, se vopseau pătrate de nuanțe întunecate pe pereți și apoi se acopereau, erau eșantioane de tapet peste tot, cutii cu faianță scumpă. Amenajarea casei era treaba mamei lui Scarlett. Joss era exact așa cum ți-ai fi imaginat-o pe mama lui Scarlett: zgomotoasă, autoritară, oarecum narcisistă. Liam l-a întâlnit pe tatăl lui Scarlett doar o dată sau de două ori în cele optsprezece luni cât au fost împreună. Martin Jacques lucra în City¹¹ și avea un apartament închiriat în Bloomsbury. Era foarte slab și distant, cu părul argintiu și subțire și un zvâcnet aproape constant în obraz. Și apoi mai era fratele mai mare al lui Scarlett, Rex, mai apropiat ca vârstă de Liam, un tip grozav, fix pe gustul lui Liam, chiar dacă uneori era cam plin de sine și zgomotos, bucățică ruptă din maică-sa. Familia Jacques îl adora pe Liam. L-au făcut să se simtă ca un membru al familiei, ca o parte din mobilier. Joss avea întotdeauna să-i dea câte ceva de făcut; un sifon care curgea și trebuia strâns mai bine, un ceainic electric care trebuia recablat, o mașină care trebuia dusă la service. Iar

el era întotdeauna bucuros să fie tipul acela, tipul practic, cel pe care te puteai baza că știe cum să repornească o bandă de alergare sau să țină vulpile departe de gazonul tău. Și apoi totul s-a schimbat. Scarlett a terminat ciclul superior al liceului în iunie 2016, după care ea și familia ei au plecat să navigheze o mare parte din vară – Liam a fost invitat să vină cu ei, dar era nevoie de el acasă, fiindcă tatăl lui își distrusese spatele. Când Scarlett s-a întors din călătorii și Liam din Cotswolds, abia dacă au avut o clipă liberă pe care s-o petreacă împreună înainte ca Scarlett să înceapă cursurile de arte plastice la Colegiul Manton. Între timp, Liam era în continuare la Maypole House, unde își dădea din nou ultimul examen final. Fără prânzurile regulate împreună, fără momentele când aveau ferestre între cursuri și se furișau în camera lui Liam din corpul de cămin ca să facă sex sau să se uite la televizor, fără proximitatea pură a celui alt, totul părea să le scape printre degete, ușurința și apropierea, iar spre sfârșitul primului semestru, chiar înaintea Crăciunului din 2016, Scarlett l-a dus pe Liam la Swan & Ducks și i-a cumpărat bere, și pește, și cartofi prăjiți și i-a spus că probabil ar fi mai bine să rămână doar prieteni. Iar Liam a ridicat din umeri și a spus:

- Da, știam cumva că așa o să se întâmple.
 - Ești trist? a întrebat ea, cu ochii mari, mușcându-și buza inferioară cu dinții.
 - Da, a spus el. Sunt trist.
 - Îmi pare rău, a zis ea, apucându-l de mână.
 - Nu trebuie să-ți pară rău. Ești tânără. Viața merge mai departe.
- Înțeleg.

- Am voie să mă răzgândesc? El a râs.
- Doar dacă te răzgândești în următoarele cinspe minute. După aia, las-o baltă. Ea și-a lăsat capul pe umărul lui și apoi a ridicat din nou privirea către el și a spus:

- Fără tine s-ar putea să dispar, să știi. S-ar putea să-mi pierd busola. S-ar putea... Nu știu, s-ar putea să fac niște lucruri îngrozitoare.
- Nu fi tâmpită.
- Nu, a zis ea. Vorbesc serios. Tu ești lucrul care mă ține pe linia de plutire. Tu ești stânca. Iar eu mă desprind de tine. Și nu știu ce o să se întâmple după.

– Eu nu plec nicăieri, a spus el, degajat. O să fiu chiar aici. A arătat pe geamul pubului, peste terenul comun, spre Maypole House.

– Da, dar... Vocea i s-a stins, iar el a văzut cum o umbră îi străbate chipul.

– Ce e? a zis el. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, a spus ea. Nu s-a întâmplat nimic. S-a forțat să zâmbească neconvincător și apoi s-au îmbrățișat puțin, iar Liam a inspirat mirosul ei și a încercat din răspuțuri să nu plângă, să nu-i arate că îl omoară. Liam s-a dus acasă de Crăciun. Era tăcut, dar nimeni nu a observat, pentru că nu așa stăteau lucrurile la el acasă. Avea trei frați și o soră și acum erau nepoți și nepoate, și vaci care trebuiau ajutate să fete, garduri de reparat și baloturi de mutat, iar când Liam s-a întors la Maypole House în ianuarie, aproape își luase gândul de la Scarlett. Aproape, dar nu chiar. După câteva zile înapoi la școală a decis să renunțe la repetarea examenului. Se înscrisese doar ca să fie aproape de Scarlett, iar fără Scarlett plutea în derivă într-o școală plină de oameni mai tineri decât el. Avea notele de care avea nevoie ca să se înscrie la colegiul agricol. Nu mai era nevoie să se afle aici. A plănuit să plece de la Maypole House și să se ducă acasă ca să-l ajute câteva luni pe tatăl lui cu ferma, dar în ziua când trebuia să plece, a primit un telefon de la Scarlett.

– Am nevoie de tine, Boobs, a zis ea. Nu suna ca Scarlett. Suna altfel. Suna ca o ființă găunoasă și speriată.

– Ce e? a zis el. Ce s-a întâmplat?

– Nu pot să-ți zic la telefon. Poți să vii încoace? Acasă? Te rog? Liam a dat roată cu privirea prin cameră, s-a uitat la bagajele pe jumătate făcute, la rafturile goale, la încheierea acestui capitol al vieții sale, gata să-l înceapă pe următorul. Avea de gând să plece la drum până la șase seara și era deja aproape trei. A oftat și și-a lăsat umerii să cadă și a spus:

– Sigur. Bineînțeles. Vin în vreo două ore, gen.

– Nu, vino acum. Te rog. Vino acum! A oftat din nou.

– Nici o problemă, a spus. Ajung în zece minute.

– Și ce era? întreabă Sophie acum. Ce voia Scarlett?

– Un fel de cădere nervoasă, cred, răspunde Liam. Tremura, era în poziția fetală. Mama ei a sugerat cumva că își dorea atenție. Ridică din umeri. Poate așa e. Nu știu. Dar știam că nu pot s-o las. Știam că încă

are nevoie de mine. I-am spus tatei că nu vin acasă și m-am mutat cu ea o vreme. Apoi s-a ivit un post de asistent didactic aici, la școală, și m-am gândit că pot să fac asta câteva săptămâni, doar ca să rămân aproape de Scarlett. Oftează. Și da, iată că încă sunt aici, după mai bine de un an.

– De ce? Întreabă Sophie. De ce nu te-ai dus acasă după ce a plecat Scarlett?

– Nu știu... Face o grimasă. Nu știam că nu se mai întoarce. Credeam că au plecat doar pe timpul verii. Și apoi s-a făcut septembrie iar și nu s-au întors. Și apoi am crezut că o să se întoarcă de Crăciun și nu s-au întors. Apoi s-a făcut 2018 și Scarlett a încetat complet să-mi mai răspundă la mesaje și la telefoane și m-am gândit că a trecut mai departe. S-a terminat. Dar mi-a plăcut aici. Așa că am rămas.

– Și petrecerea de la piscină? Întreabă ea cu delicatețe, nevrând să insiste prea mult. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea? El ridică privirea spre ochii ei și oftează.

– Doamne! Cine știe? Tot ce știu eu e că habar nu am de ce erau măcar acolo copiii ăia. Tipul, Zach, aș zice că era cam dubios. Am tot surprins o energie ciudată între el și fată. În pub, aveam impresia că fata nu voia să vină acasă la Scarlett; tipul chiar a trebuit s-o convingă. Și apoi, după ce au ajuns acolo, la Scarlett, păreau pur și simplu nelalocul lor. Nu prea voiau să se integreze. Îți dădeai seama că tipul tot cugetă la ceva. Era invidios, probabil.

– Invidios? De ce? Liam clipește și ea îl vede cum își ține răsufarea.

– O, Doamne, nu știu. Pentru mărimea casei, pentru starea privilegiată, toate lucrurile astea, presupun. Oricum, atmosfera era ciudată. Și apoi amica mea, Lexie – locuiește și ea aici, e fiica lui Kerryanne. Sophie încuviințează din cap. Se întorcea cu mașina la școală și eu atunci mă săturasem deja și ne-am oferit să-i ducem pe cei doi înapoi în sat, iar ea a zis: da, ar fi grozav. Dar el a spus: nu, rămânem. Am văzut cum a tras-o cumva înapoi pe scaun și chiar mi-a părut rău pentru ea. Și am spus toate astea poliției la momentul respectiv, evident, și cred că mama fetei, Kim, cred că ea se gândea că e ceva puțin în neregulă cu el. Că ar fi avut o legătură cu el. Că i-a făcut felul. Apoi a dispărut cumva. Dar vezi tu, cum să nu fie nici o dovadă? Asta m-a nedumerit mereu. Au fost acolo, iar apoi n-au mai fost. Nici un strop de

sânge, nici un miros de moarte. Doi oameni care au dispărut pur și simplu. Nu are nici un sens. Nu? Coboară privirea la telefonul lui Sophie și se uită din nou la fotografia cu inelul.

– Și acum, zice el, mărand imaginea cu degetele, totul o ia din nou de la capăt.

9. Țățe, în limba engleză

10. Termen ce desemnează fanii unei formații care o urmăresc în turneu sau participă la cât mai multe concerte ale acesteia, de obicei în speranța de a se culca cu membrii trupei

11. Cartierul administrativ și de afaceri al Londrei.

24. Februarie 2017

Tallulah se uită la aleea lungă, dincolo de porțile metalice elaborate către casa lui Scarlett, care se ivește dintr-o coroană de copaci aflați în vârful unui delușor. Arată de parcă mai e vreun kilometru și jumătate până acolo. Își strecoară bicicleta prin spațiul îngust pentru pietoni din lateralul porților și apoi urcă din nou în șa și pornește mai departe. Nu știe ce face sau de ce face asta. Simte doar că zidurile vieții ei se apropie și o prind între ele și trebuie să găsească un spațiu gol fie și numai un minut, doar ca să poată respira. Când se apropie de casă, exclamă ca pentru sine. E magică, e genul de casă despre care ai vise foarte intense și apoi te trezești în dimineața următoare, trist că nu e adevărată. Își sprijină bicicleta de un zid și

pornește trosnind pe pietrișul alb până la ușa din față. O clipă se gândește să o sune pe Scarlett, să-i dea ocazia să pretindă că e plecată sau să se ascundă. Dar apoi se uită la ceas și vede că mai e doar o oră până când Zach se va întoarce de la fotbal și a ajuns până aici și își dorește foarte, foarte mult să o vadă. Apasă soneria și își drege glasul și își pune mâna în păr și își drege iarăși glasul și o clipă mai târziu aude o voce feminină care strigă: „Vin!” Și e ea, e Scarlett, și se apropie de ușă și deschide ușa și Tallulah își dă seama că își ține răsuflarea și când ușa se deschide și privirea lui Scarlett o cuprinde, e o fracțiune mărunță de secundă când cineva ar trebui să spună ceva, dar nimeni nu spune nimic, iar Tallulah aproape spune: „Ar trebui să plec”. Dar înainte să-iasă cuvintele din gură, Scarlett scutură ușor din cap, clipește și zice:

– O, Doamne! E Tallulah din autobuz. Apare un câine mare. E câinele din autoportretul lui Scarlett din corpul dedicat cursurilor de artă de la colegiu. E gigantic.

– Bună, zice Tallulah. Îmi pare rău că am venit așa, dar vorbeam cu Mimi și a zis că dacă te văd prin sat, să te salut și să-ți zic să-i scrii și apoi te-am văzut în sat, dar ai plecat cu mașina înainte să pot să-ți zic ceva și fata de la magazin, o cunosc oarecum și mi-a zis unde stai și m-am gândit... că aș putea să trec să-ți transmit mesajul personal. Gen.

– Mi-ai scris pe e-mail, nu?

– Da, după ce te-am văzut în sat.

– Iar eu n-am răspuns.

– Nu. Dar e în regulă. Chiar e în regulă, nu mă așteptam.

– Cum ai ajuns aici? Tallulah întoarce capul spre bicicletă.

– Ăăă, pe bicicletă. Câinele a trecut de Scarlett și acum stă drept lângă Tallulah, gâfâind zgomotos.

– Pot...? întreabă ea. Pot să-l mângâi?

– Sigur că poți. Doamne! Da. Trăiește pentru mângâierile străinilor. E disperat. Tallulah își afundă mâna în blana deasă a câinelui și zâmbește.

– Îmi amintesc, zice Scarlett. Îți plac câinii. Ai zis că vrei unul. Ți-ai luat? Tallulah scutură din cap și se lasă pe vine ca să ajungă față în față cu câinele.

– Cum îl cheamă? zice ea, scărpinându-l sub fălcile mari.

– Toby.

– Da, are față de Toby. Pentru un moment, se pare că nu mai e nimic de spus. Tallulah se îndreaptă și spune:

– În fine. Asta era tot, de fapt. Doar că Mimi zice să nu mai fii așa de căcat și să le zici tuturor ce mai faci, că își fac griji pentru tine. Îi aruncă o privire lui Scarlett, evaluându-i reacția la mesaj. Vede că Scarlett e mai slabă ca oricând, că părul ei a crescut, iar rădăcinile sunt surprinzător de închise la culoare, că e îmbrăcată mai puțin teatral decât se îmbrăca la colegiu, în niște jeanși obișnuiți și o bluză de trening veche cu cuvintele „Clubul de iaht Guernsey” și un steguleț roșu cu alb imprimat pe ea.

– Vrei să intri? întreabă Scarlett.

– Ăă, da. Sigur. Dacă e OK.

– E OK.

– Nu pot să stau mult. Trebuie să ajung acasă până la două. Așa că...

– Hai să bem un ceai, spune Scarlett. Toată lumea e plecată, așa că e liniște și pace. Tallulah o urmează pe Scarlett pe hol și intră într-o bucătărie extraordinară care arată ca o cutie din sticlă lipită de spatele casei. Chiar și în ziua asta mohorâtă e orbitor de luminoasă, iar o duzină de becuri cu halogen scânteiază reflectându-se în suprafețele de lucru și dulapurile lucioase. O masă delicată din lemn înconjurată de scaune tapițate cu catifea gri se află lângă un set de uși glisante uriașe care dau spre o terasă și, imediat dincolo de ea, ceva ce seamănă cu o piscină acoperită cu o prelată. Deasupra se găsește un candelabru din plexiglas din care picură mărgelile roșii. Pereții sunt din cărămidă vopsită în alb și sunt decorați cu tablouri abstracte. În celălalt capăt al cutiei de sticlă se află o zonă de relaxare, cu o canapea în formă de L de un albastru electric și cel mai mare televizor cu plasmă pe care l-a văzut vreodată Tallulah. Câinele o urmează îndeaproape pe Tallulah și apoi se prăbușește la picioarele ei când ea se așază.

– Iubește musafirii mai mult decât își iubește propria familie. E jalnic, să știi, spune Scarlett, umplând fierbătorul și pornindu-l. Tallulah zâmbește și spune:

– E foarte drăguț. Ești tare norocoasă. O clipă de liniște.

– Deci, spune ea. Ai un mesaj pentru Mimi și gașca veselă? Scarlett, care stă cu spatele la ea, oftează.

– Nu vreau să am nimic de-a face cu Mimi. Sau cu Roo. Sau cu oricare dintre ei. Deci, nu. Doar să nu le spui că m-ai văzut.

– O, zice Tallulah. V-ați certat?

– Păi, nu. Doar că... Deschide ușa frigiderului și scoate o sticlă și spune: Lapte? Tallulah încuviințează din cap.

– E complicat, continuă Scarlett. Aș prefera să nu vorbesc despre asta. Termină de făcut ceaiul și vine cu câștile la masă.

– Și, cum mai e la colegiu? Întreabă Scarlett. Tallulah ridică din umeri.

– Plictisitor.

– Ce înveți tu, de fapt?

– Științe sociale și asistență socială.

– Deci vrei să lucrezi în asistența socială?

– Da. Încuviințează din cap și își ia ceaiul. Asta e planul.

– Păi, e ceva foarte nobil. Se vede că ești o persoană foarte drăguță. Tallulah râde nervos.

– Dar tu? Tu ce vrei să fii?

– Moartă, în principiu, răspunde Scarlett sumbru. Da. Moartă ar fi bine. Apoi își revine iute și întreabă: Vrei să vezi ceva extraordinar?

– Aă, da. Sigur, răspunde Tallulah nesigură. Lasă jos ceaiul și se ridică în picioare. Câștile se ridică și el greoi.

– Acum, spune Scarlett, serios, nu poți să spui absolut nimănui despre asta, OK? Vreau să zic că te face praf efectiv și sunt efectiv singura persoană din lumea întreagă care știe despre asta și într-un minut tu o să fii efectiv a doua persoană din lume care știe. Pot să am încredere în tine? Tallulah încuviințează.

– Da. Bineînțeles. Privirea lui Scarlett rămâne o clipă asupra ei, evaluând-o. Apoi zâmbeste și spune:

– Vino. Pe aici. Înaintează prin casă, printre cămăruțe intime, și camere cu pian, și camere de depozitare, și holuri, și birouri, și sufragerii, și livinguri, și saloane, până ce ajung la o ușă mică încastrată în colțul a ceea ce Scarlett numește „aripa Tudor“. Încăperea este mică și conține doar un birou mic lăcuit, o lampă obișnuită de alamă cu abajur din catifea roșie și un tablou modern atârnat pe un perete străvechi placat cu lemn. Ușa e din lemn și se încuie cu un zăvor.

– Deci, spune Scarlett, deschizând ușa și trăgând cu ochiul în sus. Asta e scara ce duce la camera din foișor.

Se dă la o parte astfel încât Tallulah să vadă. Este un șir de trepte din piatră ce urcă în spirală, foarte mici, foarte înguste. Arată ca genul de scări la care stau la coadă turiștii ca să urce în catedrale și alte asemenea.

– O, spune ea, uau!

– Păi, da, dar nu asta e chestia extraordinară. Chestia extraordinară e asta. Scarlett se lasă în genunchi și scoate un instrument ciudat din buzunarul de la spate al jeanșilor. Arată străvechi, ușor ruginit, are un mâner lung cu un fel de suport neted în partea de jos, pe care ea îl vâra în partea de dedesubt a primei trepte și îl folosește apoi pentru a ridica piatra din locașul ei. Scoate cu grijă piatra și o așază în spatele ei. Un curent rece suflă prin gaură și Tallulah se cutremură ușor.

– Am găsit cartea asta, spune Scarlett când vâra mâna în gaura din scară. O istorie a casei. Și acolo scria ceva despre un tunel secret. Ca un tunel de evadare. Aripa asta a fost construită în timpul Războiului Civil englez în 1643, iar arhitectul a fost rugat să includă un tunel secret în caz că locuitorii casei trebuiau să se ascundă sau să fugă. Și – fața i se contorsionează în timp ce încearcă să apuce ceva din gaură – planurile au fost distruse într-un incendiu care a măcinat jumătate din clădire. De fapt, de-asta a căpătat numele de Dark Place, din cauza cercului negru care a înconjurat-o după incendiu, de la tot lemnul carbonizat. Deci casa a fost abandonată și pustie aproape șaptezeci de ani până când un cuplu de tineri foarte șmecheri din Londra a cumpărat-o, probabil echivalentul hipsterilor din ziua de azi. Au vrut o casă pe care s-o renoveze, ceva cu un pic de caracter. Și ei au fost cei care au atașat aripa georgiană. La vremea aia era considerată super, super modernă, nimănui nu-i venea să creadă; numai despre asta se vorbea în sat. În fine, tipii ăștia habar nu aveau unde se află tunelul și și-au petrecut ani de zile încercând să-l găsească și s-au mutat înapoi, la Londra, la bătrânețe fără să-l fi găsit vreodată, iar în anii 1800 deja toată lumea credea că e doar un mit. Că nu a existat niciodată. Și apoi, la începutul lui 2017, o tânără pe nume Scarlett Jacques, care nu avea nimic de făcut toată ziua pentru că părăsise școala în dizgrație și era deprimată și incredibil de plictisită, a hotărât să facă din găsirea tunelului misiunea ei. Și în cele din urmă, după multe, multe zile, i-a venit o idee. Ce-ar fi dacă? Gâfâie ușor când trage tare de ceva din gaură, ridicând deodată

întreaga lespede de piatră, dând-o la o parte și așezând-o lângă prima bucată de piatră. Ce-ar fi dacă arhitectul ar fi hotărât că cel mai bun loc pentru o scară subterană este la baza unei scări supraterane? continuă ea. Și ce-ar fi dacă chestia aia ciudată de metal care atârână de un cârlig în magazia de lemne din ziua când ne-am mutat aici, ce-ar fi dacă aia e cheia care deschide baza? Se dă pe spate și își dă la o parte părul de pe față. Și ce să vezi, îi spune lui Tallulah, fluturând din braț în fața deschizăturii, a avut dreptate, să mor eu de nu. Tallulah a rămas cu gura căscată. Se uită lung în groapă și apoi din nou la Scarlett.

– Oh, Doamne, șoptește ea. Câinele adulmecă pietrele și acum trece pe lângă Tallulah ca să arunce o privire în groapă, mirosind zgomotos aerul.

– Vrei să vii să arunci o privire? spune Scarlett, aprinzând lanterna telefonului.

– Ăă, nu sunt sigură. Chiar trebuie să mă întorc acasă. Și am arahnofobie. Serios, gen. Atacuri de panică de-adevăratelea.

– Vino puțin să vezi camera de la capătul scărilor. Nu sunt păianjeni acolo, îți promit. E foarte tare. Vino. Prin subconștient îi trece o imagine, o imagine cu ea într-un tunel plin cu păianjeni, privind în sus la Scarlett, care râde maniacal și trage lespedea de piatră la locul ei. Tallulah nu a spus nimănui că vine aici. Nu mai e nimeni în casă. Aici nu e decât bicicleta mamei ei, de care Scarlett se poate debarasa foarte ușor. Poate s-o închidă pe Tallulah acolo jos și nimeni n-ar auzi-o vreodată și nimeni n-ar afla vreodată. Se gândește la autoportretul lui Scarlett din corpul dedicat cursurilor de artă de la Manton, la cuțitul de tort murdar de sânge, la pistol, la inima pulsând de pe farfurie, și se întreabă cine e fata asta pe care abia dacă o cunoaște. Cine e Scarlett Jacques? *Ce e ea?* Dar pe urmă se uită la Scarlett și o vede pe tipa șmecheră de la colegiu, fata cu care toată lumea vrea să semene, și ea se uită la Tallulah cu un zâmbet jucăuș, spunând: „Haide, nu te mănânc” și o urmează în groapă, agățându-se cu mâinile de pereții umezi din cărămidă în timp ce treptele o conduc în jos.

25. Iulie 2017

Iunie se face iulie. De la douăsprezece luni, Noah trece la treisprezece. Kim renunță la slujba cu jumătate de normă de la agenția imobiliară de pe stradă. Ryan își anulează prima vacanță fără părinți în Rhodos. Pe calendarul de pe peretele bucătăriei, Kim își vede scrisul din pătrățica de pe 17 iulie: „Ultima zi semestru, Tallulah“. Plânge. Poliția a primit în cele din urmă permisiunea să percheziționeze locuința familiei Jacques, dar nu a găsit nimic necorespunzător și s-a dovedit că sistemul de securitate nici nu fusese activat în noaptea aceea, că toate camerele erau oprite. „E numai vina mea“, a spus Joss Jacques. „Niciodată nu urmez instrucțiunile cum trebuie. Pe Martin îl scoate din minți.“ La scurt timp după aceea, Scarlett și familia ei au luat

avionul spre casa lor din Insulele Canalului și nu s-au mai întors. Spre sfârșitul lui iulie, Kim își anulează vacanța din august din Portugalia, din mica stațiune drăguță, potrivită pentru familii, cu o creșă la fotografiile căreia se uitase cu drag împreună cu Tallulah, imaginându-și-l pe Noah acolo, făcându-și prieteni noi, poate mergând în picioare deja, plescăind în piscina pentru bebeluși cu aripioarele de înot la mâini, cu vesta gonflabilă de salvare și o șăpcuță de soare. Doamna de la telefon este incredibil de înțelegătoare când Kim îi explică situația și îi rambursează integral prețul vacanței. Kim plânge jumătate de oră după aceea. Fostul soț al lui Kim, Jim, vine și pleacă; stă câteva nopți, cât poate să-și ia liber de la lucru, cât îl lasă maică-sa să o părăsească, apoi se întoarce la Glasgow. Cumva, Kim ar prefera să nu vină deloc. Nu aduce nimic situației, nici o asigurare, nici o asistență practică, doar mâncare în plus de cumpărat, și ceai de făcut, și așternuturi de spălat.

La începutul lui august vine din nou și în clipa când intră în casă, Kim își dă seama că i s-a întâmplat ceva. Pare frânt și încordat.

– Tocmai am văzut-o pe femeia aia, spune el, lăsându-și haina și geanta să cadă pe podea, în hol. Maică-sa.

– Megs?

– Da. Cum naiba o cheamă. Știi ce mi-a zis? Kim coboară privirea. A încercat din răsputeri să îi evite pe Megs și Simon încă din ziua căutării efectuate de poliție. Traversează pe partea cealaltă a străzii când îi vede, se întoarce și iese din magazine.

– Oh, Doamne, zice ea. Nu, spune-mi.

– A zis că ea crede că Tallulah și Zach au fugit. Că au plecat într-o lună de miere prelungită. A zis: „A fost prea mult pentru ei, să aibă un copil atât de tineri. Nu pot să spun că sunt surprinsă“. Kim oftează și scutură din cap.

– Și tu ce-ai zis?

– Am zis că e nebună. Am zis că trebuie s-o vadă cineva la cap.

– Simon era acolo?

– Da.

– El ce-a zis?

– Nu mare lucru.

– I-ai amintit că niciunul dintre ei nu și-a folosit contul bancar din noaptea când au dispărut?

– Da. A zis că probabil folosesc numerar.

– Chiar așa, spune Kim, dându-și ochii peste cap. Sigur că da. Probabil se tăvălesc în bancnote în apartamentul nupțial de la Ritz Carlton, în pizda mă-sii.

– Sunt atât de furios, zice Jim. Atât de furios că pot s-o ia atât de puțin în serios. Când fiul lor poate că... știi tu... Și apoi începe să plângă. Și în sfârșit, pentru prima dată de când a dispărut Tallulah, Kim simte că ea și Jim sunt în același loc, un loc al groazei, și furiei, și mâniei împărtășite, și desface brațele și el vine spre ea și se țin în brațe multă vreme și e prima dată când se ating așa de mai bine de zece ani și, preț de o clipă, Kim e bucuroasă că e acolo, bucuroasă că are pe cineva cu care să împartă toate astea, care să stea cu ea în colțul acesta al iadului și care să se agațe de ea. Apoi îi simte obrazul trecând pe lângă obrazul ei și coapsele puțin cam aproape de coapsa ei și buzele lui sunt dintr-odată pe buzele ei și ea exclamă și îl împinge, tare, atât de tare încât el aproape își pierde echilibrul. Se uită lung la ea timp de o clipă, iar ea se uită la el, respirând greoi, iar apoi privește cum el își ia haina și geanta de pe jos, deschide ușa din față și apoi o închide încet în urma lui.

Curând e septembrie și Kim vede pătrățica din calendarul din bucătărie în care a scris cuvintele: „Tallulah prima zi de școală“. Se simte prea amorțită ca să mai plângă. Noah împlinește cincisprezece luni și poate să meargă și să vorbească. Ryan își face o iubită pe nume Rosie cu care își petrece tot timpul în camera lui. Kim rămâne fără bani și e nevoită să ia un credit bancar. Inspectorul McCoy sună ocazional cu noutăți care par mai degrabă vechituri. De fiecare dată când vorbește cu ea, devine din ce în ce mai clar că nu au nimic pe care să se bazeze. Urmele de cauciucuri de pe aleea din fața casei Dark Place sunt de la mașina lui Lexie Mulligan. Filmarea de pe CCTV cu drumurile principale care intră și ies din Upfield Common și împrejurimi nu arată nimic. Angajatorii lui Zach spun că era un băiat bun. Colegiul lui Tallulah spune că era o fată grozavă. O mare de chipuri goale și scuturări din cap. Nimeni nu are o explicație pentru ce s-ar putea să li se fi întâmplat. Kim e bântuită constant de imaginea lui Zach apucând-o pe Tallulah de brațe în odăița din casa lui Scarlett în noaptea aceea din miezul verii și de inelul strălucitor din buzunarul hainei sale. Se duce uneori în camera lui Tallulah, să caute iar și iar lucrul care îi va dezlega misterul, care va debloca impasul. Dar nu găsește nimic și lunile trec. Curând e din nou iunie și Noah împlinește doi ani și are parte de prima

lui tunsoare. La comemorarea dispariției lui Tallulah, Kim conduce o procesiune cu lumânări prin sat, în încercarea de a obține mai multă publicitate pentru fiica ei dispărută, în încercarea de a-i face pe oameni să le pese din nou. Megs și Simon pleacă din sat ca să locuiască mai aproape de două dintre fiicele lor adulte care au născut recent. Nu își iau rămas-bun. Kim îi găsește lui Noah un loc la creșă din sala bisericii de la St Bride's, patru zile pe săptămână, și își ia o slujbă la Swan & Ducks, unde primește turele de la prânz. Își achită creditul. Ryan și Rosie se despart și Ryan își face o nouă iubită pe nume Mabel care are un apartament în Manton și se mută cu ea. Iar acum asta e viața lui Kim: îl lasă pe Noah la creșă, își face tura la pub, îl ia pe Noah de la creșă, face cumpărături, gătește, mănâncă. Acum nu mai iese în oraș vineri seara pentru că nu are cine să stea cu Noah. Bea vin singură și se uită la emisiuni despre operații estetice eșuate și câini supuși unor operații de înlocuire a șoldului.

Și tot nu se schimbă nimic. Nu se întâmplă nimic. Până într-o dimineață, la început de septembrie, la cincisprezece luni de la dispariția lui Tallulah, când o femeie apare la ușa ei, o femeie frapant de atrăgătoare cu părul blond și moale și o rochie drăguță, iar femeia asta, pe care o cheamă Sophie, a găsit un inel pe terenul școlii Maypole House și e inelul lui Zach și avea, se pare, o săgeată lângă el care sugera ca cineva să sape după el, ca cineva să-l găsească. Și iată-l. În sfârșit. Un semn că cineva știe ceva. Un semn că povestea lui Tallulah încă nu s-a sfârșit. Când femeia pleacă, Kim ia telefonul și caută prin lista de contacte până găsește unul pe care nu l-a mai folosit de luni întregi.

– Alo, Dom, Kim la telefon. (A încetat să-i mai spună inspector McCoy cu ceva timp în urmă, iar el a încetat să-i mai spună doamna Knox.) S-a produs o schimbare.

26. Septembrie 2018

– Ăă, Soph. A venit un anume inspector McCoy să stea de vorbă cu tine. La recepție. La telefon e Shaun, care pare mai degrabă confuz și distras.

– O, răspunde ea. Da. Probabil că da. Se lasă liniștea o clipă, timp în care Sophie își dă seama că ar trebui să spună ceva. Am săpat după chestia aia, spune ea. În pădure. Se pare că are legătură cu cazul unei persoane dispărute.

– Chestia aia?

– Știi tu. Indicatorul despre care ți-am povestit, de pe gardul grădinii, pe care scria „Sapă aici”? Am săpat. Era un inel de logodnă.

– O, zice Shaun. Mda. Nu mi-ai povestit.

– Păi, nu, abia ieri am aflat cui îi aparținea și tu erai la lucru și...

– În fine, o întrerupe el. Ce ar trebui să...?

– Să vin acolo? întreabă ea, aproape cu răsufierea tăiată.

– Presupun. Da. O să rog pe cineva să-ți găsească o sală. Apoi închide, destul de brusc, iar Sophie se gândește că e prima oară când i-a vorbit vreodată repezit.

*

Inspectorul McCoy este dezarmant de atrăgător: un bronz intens de vară, păr șaten decolorat de soare, o cămașă apretată de culoare albastru-deschis sub un costum bleumarin. Stă într-o mică sală de ședințe chiar în spatele recepției. În ușă este o bucată de geam prin care Sophie vede un cap care se mișcă imediat dincolo de raza vizuală. Prezența unui polițist în școală provoacă frisoane de energie deformată. Faptul că e aici ca să stea de vorbă cu iubita noului director face situația și mai controversată. Inspectorul McCoy se ridică în picioare când ea intră și îi strânge mâna.

– Vă mulțumesc, spune el. Îmi pare rău să vă întrerup în mijlocul zilei de școală.

– Oh, nu, sincer, e în regulă. Eu nu lucrez aici. Așa că, știți...

– Bun. Se așază din nou. Presupun că știți de ce sunt aici ca să vorbesc cu dumneavoastră.

– Inelul? Inspectorul McCoy își verifică notițele.

– Da. Inelul. Găsit pe terenul școlii. De către dumneavoastră.

– Corect.

– Și asta când a fost, mai exact?

– Acum câteva zile. Întâi l-am pus deoparte, într-un sertar, pentru că nu știam ce să cred. Apoi îmi tot venea în minte. Așa că l-am scos din sertar și am curățat cutia și am găsit numele bijuteriei. L-am dus acolo ieri și apoi am fost cu el direct la proprietar. Dar nu mai locuiește acolo. Mă rog, femeia care locuiește acolo, Kim, mi-a spus că este o persoană dispărută?

– Așa este. A dispărut pe 16 iunie 2017, împreună cu iubita lui. Și a existat o teorie cum că ar fi ieșit cu iubita lui în oraș în seara aceea ca s-o ceară de nevastă. Așa că faptul că inelul reapare dintr-odată după tot acest timp este o schimbare destul de mare. Practic, redeschide cazul. Sophie încuviințează din cap, cu o oarecare înflăcărare, încercând să nu-și trădeze entuziasmul.

– Presupun că da, spune ea.

– Deci doamna Knox îmi spune că ați găsit inelul după ce ați urmat instrucțiunile scrise pe un bilet?

– Oarecum. Era un indicator prins în cuie de gardul grădinii noastre. Cu o săgeată. Pot să vă arăt dacă vreți. E tot acolo. Nu m-am

atins de el.

– Da. Da, vă rog. Inspectorul își vâără pixul și carnetul înapoi în buzunarul sacoului și se ridică în picioare. Ea îl conduce pe terenul colegiului, apoi prin casă.

– L-am văzut în prima zi când am venit aici, spune ea, deschizând ușa din spate. Am presupus că a rămas de la o vânătoare de comori sau ceva de genul ăsta. Deschide poarta din spate și face un semn către gard cu mâna stângă. La început chiar nu mi s-a părut cine știe ce. Inspectorul McCoy se uită la gard, apoi ridică privirea spre Sophie, întrebător. Sophie privește în jos. Indicatorul a dispărut.

27. Februarie 2017

Tallulah ajunge acasă la treizeci de secunde după Zach. El stă pe treapta cea mai de jos, desfăcându-și șireturile pantofilor de sport, cu un prosop în jurul gâtului și părul lucios de sudoare. Se uită la ea cu o privire stranie.

– Bună, zice Tallulah degajată.

– Unde ai fost?

– Să pedalez un pic, răspunde ea. El mijește ochii la ea.

– Cu bicicleta? Ea râde sec.

– Da. Cu bicicleta, normal. Cu ce altceva?

– Tu n-ai bicicletă.

– Am împrumutat-o pe a mamei.

– Păi și Noah?

– Ce e cu Noah?

– L-ai lăsat acasă?

– Da. L-am lăsat cu mama. Ea mi-a spus să ies și să fac puțină mișcare. Mă durea capul. El își scoate al doilea pantof și îl așază lângă primul.

– Unde te-ai dus?

– Pe-aici, zice ea, desfăcându-și fermoarul hainei și scoțând-o de pe ea. O agață în cuier, apoi o strigă pe mama ei.

– Aici.

Urmărește vocea mamei sale până în living, unde ea stă pe canapea cu Noah în poală. Tallulah îl ia pe Noah de la mama ei și îl învâрте în aer, apoi îl sărută zgomotos pe obraz și îl strânge în brațe.

– Ce mai face băiatul meu extraordinar? zice ea. Ce mai face băiatul meu extraordinar, extraordinar? Senzația copilului în brațele ei după timpul petrecut acasă la Scarlett îi oferă o ușurare imposibil de descris. Pielea încă o furnică de la amintirea umedă a zidurilor tunelului de sub casa lui Scarlett și se șterge de pânze de păianjen imagine de pe față, din păr, de când a ieșit din groapă și a revenit la lumina zilei. „Nu e cea mai tare chestie?” spusese Scarlett, cu ochii strălucind în lumina telefonului. Tallulah zâmbise nervos și se frecase pe pielea goală a antebrațelor și zisese: „E așa de sinistru”. „Da, dar gândește-te numai”, continuase Scarlett, „s-ar putea să fim primii oameni care au coborât aici de vreo trei sute, patru sute de ani, gen. Ultimii oameni care au coborât aici probabil că purtau năframe, gen. Vorbeau limba lui Shakespeare.” „Ai mers până la celălalt capăt?” „În nici un caz.” Scarlett scuturase tare din cap. „Naiba știe ce e acolo jos. Un Demogorgon¹², să mor eu!” S-a cutremurat și și-a tras mânecile hanoracului peste palme. Tallulah s-a cutremurat și ea și și-a vârât palmele în blana moale a lui Toby, care stătea și gâfâia încet lângă ea. Apoi Scarlett a pus mâna în blana lui Toby și degetele ei au găsit degetele lui Tallulah și s-au întrepătruns cu ele și lui Tallulah i s-a tăiat răsuflarea la acea senzație. A ridicat privirea și a văzut-o pe Scarlett privind-o fix, cu un zâmbet timid și jucăuș în colțurile gurii. Tallulah plecase câteva clipe mai târziu și pedalase cu putere până acasă, încercând să uite întunericul tunelului, senzația degetelor lui Scarlett întrepătrunse cu degetele ei și fluxul de energie ușor îngreșător pe care l-a simțit trecând între ele și care sugera ceva atât de străin de ea sau de persoana care considera că este încât i s-a părut aproape ca o rană. Acum stă cu Noah pe genunchi și își lipește buzele de creștetul capului său, savurând mirosul scalpului copilului, sentimentul că se află acasă. Mama ei spune:

– A fost bine cu bicicleta?

– Da, spune ea. A fost bine să ies puțin la aer. Zach intră în cameră.

– Cum a fost la fotbal? întreabă Tallulah, vrând să se îndepărteze de subiectul ieșirii ei cu bicicleta.

– Super, zice el, așezându-se greoi lângă ea și înconjurându-i ceafa cu mâna. I-am terminat. Patru-zero. Miroase a teren, a bărbati, a sudoare proaspătă. Dintr-odată e scârbită de apropierea lui, de senzația palmei sale pe pielea ei, de mirosul lui foarte specific de bărbat.

– Nu te duci la duș?

– Miros? Ridică brațul și își adulmecă subsuorile. Ea zâmbește forțat și spune:

– Sigur că nu. Ești plin de sudoarea altora, în schimb. El îi întoarce zâmbetul și o strânge ușor de ceafă înainte de a se ridica în picioare.

– Mesaj primit și înțeles. Când pleacă din cameră și ele îi ascultă sunetul tălpilor goale urcând pe scări, mama lui Tallulah se întoarce către ea și spune:

– E un băiat bun. Chiar este. Mă bucur tare mult că l-ai primit înapoi în viața ta. Tallulah zâmbește încordată. Se gândește: „Tu n-ai văzut cum s-a uitat la mine adineauri pe scări. Tu nu știi cum se uită la mine când nu ești în cameră, cum vocea i se face tare ca piatra, cum ochii lui mă sfredelesc ca niște lasere. Chiar nu știi“. Scarlett așteaptă în stația de autobuz luni dimineață.

– 'Neața, T din A, spune ea, alunecând puțin pe bancă pentru a-i face loc. Să ai o zi frumoasă. Arăți obosită.

– Ce faci aici? răspunde Tallulah. Te întorci la colegiu?

– Pe naiba, zice Scarlett. Am venit să te văd. Tallulah face ochii mari.

– De ce? Scarlett își vâra brațul pe sub brațul lui Tallulah și își lasă capul pe umărul ei.

– Că mi-a fost dor de tine. Tallulah râde sec.

– Cum să nu, zice ea, aruncând o privire peste stradă, spre casa ei, închipuindu-se văzută alături de fata asta cu păr albastru, care stă cu capul pe umărul ei. Scarlett ridică capul și își retrage brațul, vârându-și mâna în buzunarul hainei de blană. Mijește ochii către Tallulah și întreabă:

– Îți place de mine?

Tallulah râde din nou.

– Sigur că îmi place de tine.

– Dar îți *place* de mine, știi ce zic?
– Nu știu ce zici. Scarlett oftează și își dezumflă obrajii.
– Nu contează, spune ea. Sunt așa de plictisită, să mor eu. Așa de plictisită.

– De ce nu te întorci la colegiu?
– Niciodată, răspunde ea.
– Dar de ce? Ți-am văzut lucrările. Ești atât de talentată. Ce s-a întâmplat? De ce ai plecat? Scarlett oftează, lasă capul în jos și apoi îl ridică iar.

– O, știi tu, *chestii*. Amândouă se întorc la sunetul autobuzului care se apropie din cealaltă parte a satului.

– Vin cu tine, zice Scarlett, ridicându-se în picioare. Să-ți țin de urât. Tallulah se uită iarăși dincolo de terenul comun, spre casa ei. Simte foarte puternic că este urmărită. În autobuz, se așază pe scaunele din spate. Scarlett se înghesuie lângă Tallulah, care stă la geam. Comentează continuu, ușor hiperactiv, despre peisaj, despre un miros din autobuz (brânză de sub unghii), despre cât de mult îi plac pantofii sport ai lui Tallulah (19,99 lire de la New Look), despre cât de plictisită e, că îi e dor de fratele ei, o urăște pe mama ei, și-ar dori să aibă sâni mai mari, și-ar dori să aibă dinți mai mari, un nas mai mare, și-ar dori să locuiască la Londra, își urăște vocea, îi e dor să picteze, vrea un pui de câțel, vrea o friptură de duminică cu tot tacâmul. Iar Tallulah încuviințează din cap și zâmbește și se gândește: „De ce îmi spui toate astea? De ce stai atât de aproape?” În cele din urmă, când traversează sensul giratoriu și se apropie de oraș, Scarlett se oprește din vorbit și se întoarce să se uite pe geamul din cealaltă parte a autobuzului. Tallulah așteaptă câteva clipe înainte să spună ceva. Scarlett e ca o pisică, una care te lasă să o gâdili pe burtă o vreme, după care te zgârie brusc și fuge. O atinge ușor pe braț și întreabă:

– Ești OK? Scarlett ridică din umeri și Tallulah observă o peliculă de lacrimi ce apare în ochii ei.

– O, știi tu, zice ea, cu vocea ușor spartă. Sunt doar o fată bogată și distrusă, de mâna a doua, care are o criză stupidă. Mai bine mă ignori. E cel mai bine.

– Ce s-a întâmplat cu iubitul tău? întreabă Tallulah, gândindu-se că poate Scarlett are inima frântă. Cel care stă la Maypole? Scarlett scutură din cap.

– Am terminat-o, zise ea. Chiar înainte de Crăciun.

– Ah. Îmi pare rău.

– Nu. Serios. A fost OK. Eu am încheiat. Trena de prea multă vreme. Nu eram îndrăgostită de el. Dar să știi că mă făcea fericită în atât de multe feluri. Mă proteja. Iar acum sunt doar eu. Și totul e ca un fel de accident de mașină, de fapt. Am un pic de ADHD, așa că eu am nevoie de cineva calm în jurul meu. Cineva care să-mi amintească cum să mă port. Liam chiar se pricepea la asta, oftează ea. Mi-e dor de el.

– Nu vă puteți împăca? Scarlett scutură din cap.

– Nu. Am făcut ce trebuie. L-am eliberat. Se oprește. Dar tu? Tallulah o privește întrebător.

– Ai prieten?

– A, spune ea, da. Oarecum. Ne-am despărțit acum un an, dar ne-am împăcat. Imediat după Anul Nou.

– Ce te-a făcut să decizi să te împaci cu el? Tallulah dă să vorbească, dar se oprește. Cuvintele care să-i descrie fiul, maternitatea, viața reală, îi stau pe vârful limbii, așteptând să fie vărsate. Dar nu se poate convinge să o facă. Odată ce cuvintele acelea îi ies de pe buze, va fi Tallulah, mama adolescentă, nu Tallulah din autobuz.

– Nu știu, răspunde după o clipă. Încep să cred că poate a fost o greșeală. Scarlett ridică o sprânceană.

– Rahat.

– Da. Știu. S-a schimbat de când am fost împreună data trecută. E mai... Trece printr-o duzină de adjective în mintea ei până să-l găsească pe cel potrivit. Autoritar. Scarlett inspiră zgomotos și scutură din cap.

– O, zice ea. O, nu. Nu, nu, nu. Bărbați autoritari. Sunt cei mai răi. Trebuie să scapi. Trebuie să scapi repede de acolo. Tallulah se întoarce spre geam, fără să spună ce ar trebui să spună, că nu e atât de simplu, că locuiește cu ea, că au un copil împreună.

– Da, murmură ea. Ai dreptate.

– Cine era fata aia? Din stația de autobuz azi-dimineață? .

Zach stă întins pe patul lor dublu în hainele de lucru. Încă ar trebui să fie la serviciu și îi face inima să-i sară din piept.

– Doamne, Zach, spune ea, ducându-și o mână la inimă. Ce faci aici?

– Mă durea capul, zice el. Am cerut să plec mai devreme. Ea mijește ochii la el.

– Nu puteai să iei niște pastile?

– N-aveam la mine. Se ridică în șezut și își înconjoară genunchii cu brațele.

– Era fata aia? zice el. Cea din poza din telefonul tău. De la petrecerea de Crăciun?

– Da. Locuiește în apropiere.

– Credeam că ai zis că nu mai merge la colegiu. Ea clipește. Cum de își amintește că i-a spus asta?

– Da. Nu mai merge. Se ducea în oraș. El încuviințează din cap.

– Părea foarte apropiată. Ea ridică din umeri.

– Pare ciudat, continuă el. O fată pe care abia o cunoști, dar ai selfie-uri cu ea pe telefon și apoi se cuibărește lângă tine în stația de autobuz de parcă e cea mai bună prietenă a ta.

– Pur și simplu e genul ăla de persoană, spune Tallulah, desfăcându-și rucsacul și scoțându-și dosarul de școală. Noah doarme în camera mamei sale și avusese de gând să folosească ora de liniște ca să-și facă niște teme. Puțin intensă, știi ce zic?

– Atunci unde locuiește? Fata asta intensă?

– Habar n-am, răspunde ea. Ultima silabă i se blochează în gât. Pe undeva prin zonă. Asta e tot ce știu. El încuviințează din cap, după care se ridică de pe pat. Face câțiva pași spre ea, apoi se înalță îndreptându-și spatele. O privește în ochi de sus și îi vâără un deget sub bărbie, ridicându-i fața spre el. Ochii lui trasează cercuri pe tot corpul ei.

– Ești altfel, zice el. Ea îi împinge degetul de sub bărbie și se întoarce.

– Nu, nu sunt. El o trage înapoi tare, apucând-o de braț.

– Nu pleca de lângă mine. Încerc să stau de vorbă cu tine. Capul ei se lasă ușor pe spate de forța cuvintelor lui.

– Am teme de făcut. N-am timp de așa ceva.

– Așa ceva? zice el. Adică *noi*. N-ai timp de *noi*.

– Nu, spune ea, simțind cum inima îi bate cu putere. N-am timp de noi. Am timp de Noah. Am timp de școală. Și asta e tot. N-am timp de noi. Ai dreptate. Se lasă o tăcere imediată și profundă. Zach se mută de pe un picior pe altul.

– Ce încerci să zici, Lula?

– Nu încerc să zic nimic. Ai zis că n-am timp de noi și eu sunt de acord cu tine. N-am timp. Niciodată nu e timp.

– Dar... dacă chiar ai vrea să meargă, ți-ai găsi timp. Atunci care e faza? Vrei să meargă? Sau nu? Pentru că eu am o slujbă, Lula. Eu chiar muncesc să aduc bani în familia asta. În fiecare zi. Și mă implic sută la sută cu Noah, douăș patru din douăș patru. Dar da, ce chestie, tot am timp de tine. De noi. Atunci tu de ce n-ai?

– Nu știu, răspunde ea. Nu știu. O clipă de tăcere, după care Zach oftează și o trage spre el, o trage atât de tare încât ea simte cum cutia toracică i se îndoaie sub presiune, plămânii i se contractă, iar răsuflarea i se oprește în gât.

12. (Aici) Monstru imaginar din serialul de televiziune *Stranger Things*.

28. Septembrie 2018

Poliția a înconjurat din nou pădurea. Imaginea panglicii de plastic care flutură în adierea sfârșitului de vară o duce pe Kim înapoi în timp, la căldura cețoasă și pârjolită a acelei după-amiezi de iunie de anul trecut, la greutatea lui Noah în brațele ei, la sudoarea care îi curgea pe spinare, la strălucirea albă orbitoare a casei familiei Jacques din Upley Fold, la albastrul cobalt al piscinei, la ochii goi ai lui Megs și Simon, la mirosul stătut al vinului roze de la prânz din respirația lor, la freamătul înflăcărat al câinilor de miros când au pornit în întunericul pădurii. Se cutremură la vederea ei, dar apoi se îndreaptă de spate și zâmbește când îl vede pe inspectorul Dom McCoy ieșind din mașina lui fără însemne.

– Bună, zice ea.

– Mă bucur să te revăd, Kim, răspunde el. Se pare că o luăm de la început. Ea își dă ochii peste cap și spune:

– Într-adevăr. O conduce într-un loc departe de mașini, la umbra unui copac mare.

– Indicatorul a dispărut. M-am dus să-l văd cu domnișoara Beck în dimineața asta și a fost luat de acolo. Cuiul a rămas înfipt în gard, dar indicatorul nu mai e. Din fericire, însă, domnișoara Beck s-a gândit să-l fotografieze, așa că putem să trimitem poza la analiză. Scrie romane polițiste, se pare, așa că presupun că așa îi funcționează mintea.

– Chiar așa? întreabă Kim și ridică o sprânceană.

– Da. Știu. Nu pare genul, nu e tocmai o Agatha Christie, nu-i așa? Kim zâmbește.

– Nu, nu chiar.

– În orice caz, am trimis fotografia la analiza grafologică și așa mai departe. Dar mie chiar îmi dă impresia că cineva încearcă activ să ne atragă înapoi spre caz. Cineva care știa că sosește un director nou la școală. Cineva care voia ca inelul de logodnă să fie descoperit. Cineva, am impresia, care vrea să se joace cu noi.

– Dar de ce ar vrea cineva să facă asta? Dom oftează.

– Oamenii vor să facă tot felul de lucruri, Kim. Dacă n-ar fi oamenii care fac lucruri pe care unii ca mine și ca tine nu le-ar face niciodată, ar rămâne fără slujbă. Teoria mea, în momentul de față, este că e vorba de cineva care a știut ceva în tot acest timp, dar a rămas în umbră. Cineva care știe ce s-a întâmplat cu Tallulah și Zach. Și dintr-un motiv sau altul, s-a plictisit de tăcere. S-a plictisit să nu fie nimeni prins. Kim tresare la auzul cuvântului „prins”. „Prins” sugerează că cineva i-a făcut ceva copilului ei. Sugerează că fata ei e moartă. Și nici măcar o dată în cele aproape cincisprezece luni care au trecut de când a văzut-o pe fata ei cum pleacă de acasă în blugii scurți și bluza cu volane, cu un zâmbet nesigur pe față când și-a sărutat copilul de rămas-bun și a ieșit în căldura catifelată a unei seri însorite de vară, nici măcar o dată nu și-a imaginat Kim că acea posibilitate e altceva decât un crâmpeli dintr-un vis urât pe care l-ar putea alunga cu ușurință cu forța propriilor gânduri.

– Din păcate, rețeaua CCTV a școlii nu ajunge atât de departe. Se oprește chiar la limita zonei rezidențiale. Domnișoara Beck și domnul Gray au camere de supraveghere în fața casei, dar nu și în spate. Acum ne uităm la filmări, dar dacă nu avem o imagine cu cineva care să traverseze flagrant campusul cu un indicator de carton, un cui și un

ciocan în mână, o să fie ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Dar – ridică din umeri și zâmbește, plin de speranță – nu se știe niciodată. Kim închide o clipă ochii și se chinuie să zâmbească.

– Ești OK?

– Nu, răspunde ea. Mi-e greață.

– Nu mă mir, spune Dom. Întinde mâna și îi atinge brațul. Dar poate că asta e, Kim, spune el. Poate asta e punctul de cotitură. O mică flacără de speranță.

– Da, zice ea. Poate. Îl sună pe Ryan când ajunge acasă și îl pune la curent cu activitatea poliției din pădure. E ora prânzului, dar nu-i e foame. Bagă mâna într-o pungă cu cerealele preferate ale lui Noah și mănâncă bucățelele din palmă, ca un ponei care înhață cuburi de zahăr. Se uită la ceas. Trei ore până îl ia pe Noah de la creșă. Dom i-a spus că o să aibă vești pentru ea la începutul serii. Următorul ei schimb la Swan & Ducks e abia mâine. S-a bucurat când a văzut golul dintre schimburi de pe programul turelor săptămâna trecută, abia aștepta să aibă puțin timp liber, dar acum își dorește să fi fost la muncă, să nu stea cu gândul la evenimentele dureroase care se desfășoară în spatele Maypole House. Deschide laptopul și tastează, nu pentru prima dată, numele „Scarlett Jacques” în caseta de căutare. Și încă o dată, internetul nu-i arată nimic. Un cont de Instagram defunct. O pagină de Facebook defunctă. Un cont de Twitter defunct. Tastează numele „Joss Jacques” și nu găsește nimic. Nu își amintește nici s-o pici cu ceară numele fratelui lui Scarlett, băiatul atrăgător care i-a deschis ușa casei cu atâtea luni în urmă, cu o bere în mână.

Așa cum a tot făcut la diferite intervale în ultimul an, încearcă s-o sune pe Mimi pe numărul care i-a rămas în telefon după conversația de când au dispărut Tallulah și Zach. Și așa cum se întâmplă de fiecare dată, telefonul nu are ton. Oftează și își trece mâinile prin păr. Jucătorii-cheie, toți oamenii care au fost acolo în seara aceea, oamenii care ar putea să știe ce s-a întâmplat, au dispărut. Singurii care au rămas sunt băiatul bun, Liam, fostul lui Scarlett, și Lexie Mulligan, care vine și pleacă din sat și nu stă niciodată mult. Nu poate fi o coincidență, se gândește acum; nu poate fi o coincidență că au dispărut cu toții, că și-au abandonat casele, conturile de pe rețelele de socializare, locurile de la școală, prietenii. Și acum asta: prezentarea deliberată în fața lumii a inelului dispărut, cineva care repornește intenționat motoarele

anchetei. Dar de ce? De ce acum? Și cine? Iar când se gândește la asta, se gândește din nou la băiatul bun pe nume Liam, băiatul masiv ca un urs cu accentul lui blând de West Country. Se gândește la faptul că el încă e aici, el, care avea cele mai multe motive să plece. El încă e în sat, încă e la Maypole House, unde lucrează ca asistent didactic. El ar fi știut că urmează să sosească un nou director. El ar fi știut despre intrarea în pădure din spatele casei directorului. El a fost acolo în noaptea când Zach și Tallulah au dispărut. Poate că el a găsit inelul? Poate că Zach l-a aruncat și Liam l-a găsit și l-a păstrat din cine știe ce motiv? Sau poate... Nu. Scutură din cap ca să-și alunge gândul. Un băiat tare bun. Nu există nici un motiv pentru care ar fi vrut să-i facă rău lui Zach sau Tallulah. Absolut nici unul. Dar poate că el știe cine a făcut-o și poate că a obosit să păstreze secretul. Pornește telefonul și tastează un mesaj către Dom: *Ar trebui să stai din nou de vorbă cu Liam Bailey.*

O clipă mai târziu, Dom răspunde. *Bună idee.*

29. Septembrie 2018

Poliția e ocupată la intrarea în pădure. De la fereastra bucătăriei, Sophie vede un polițist într-o vestă reflectorizantă care ține lesa unui câine spaniel englez alb-roșcat, care poartă la rândul lui o vestă reflectorizantă. Se întoarce la sunetul ușii din față care se deschide și se închide și strigă:

- Bună. Shaun intră în bucătărie, obosit și îngrijorat.
- Ce naiba, Sophie, spune el, scoțându-și ecusonul și așezându-l pe blatul din bucătărie. Ce ai stârnit?
- Inelul ăla, zice ea. Era al băiatului care a dispărut. Știi tu, cuplul ăla despre care ți-am povestit, care a dispărut din sat anul trecut. Băiatul a cumpărat inelul dintr-un magazin din Manton și avea de gând să o ceară de nevastă pe iubita lui în seara aceea. Și apoi au dispărut odată cu inelul și acum... Cuvintele i se revarsă în grabă; se simte vinovată dintr-un motiv ciudat.

– Cineva a vrut ca noi să-l găsim? Clipește către el, surprinsă că și-a dat seama atât de iute.

– Da, zice ea. Cel puțin așa pare. El deschide frigiderul, scoate un pachet de șuncă și începe să-și pregătească un sendviș.

– Vrei? întreabă, fluturând pachetul spre ea.

– Nu, zice ea. Probabil o să mănânc ceva un pic mai încolo. După ce pleacă poliția.

– Doamne, spune el, ăsta e ultimul lucru de care aveam nevoie. Slujbă nouă, an școlar nou, adolescenți morți în pădure, în pana mea. Oftează. Lui Sophie i se taie răsuflarea.

– Crezi că o să-i găsească morți?

– Nu. Mă îndoiesc. Se pare că au cercetat în întregime pădurea de două ori când au dispărut. Dar chiar și așa, chiar dacă nu găsesc nimic, presa o să sară la subiectul ăsta, nu-i așa? Iar eu o să fiu nevoit să mă ocup de un circ mediatic. Oftează din nou.

– Mă urăști? întreabă ea.

– Sigur că nu te urăsc. Dar mă întreb de ce nu mi-ai povestit despre inel. De ce nu mi-ai spus că l-ai găsit. Că aveai de gând să-l duci la femeia aia, la mama fetei. Întinde unt pe pâinea albă pufoasă. Sophie vede cum mușchii feței i se încordează sub piele, cum încheieturile degetelor îi sunt albe și pronunțate. Se gândește la bărbatul bronzat, care purta tricouri și pantaloni scurți, cu care își petrecuse ultimele săptămâni de vară la Londra, tipul cu un zâmbet pentru oricine și privirea unui bărbat căruia nu-i vine să creadă ce noroc a căzut pe capul lui. Se întreabă unde a dispărut, la o săptămână de când a început viața asta nouă.

– Presupun că m-am gândit că ai lucruri mai importante pe cap, spune ea. Eram plictisită, bănuiesc, și m-am gândit că ar fi distractiv să urmăresc un mister. Doar că a mers puțin mai departe decât am crezut. Îmi pare rău că a căzut pe capul tău, chiar îmi pare rău. Sper că o să se stingă repede.

– Hm, zice el, închizând brusc capacul cutiei de unt și punând-o la loc în frigider. Mă îndoiesc. Tocmai au cerut să stea de vorbă cu un membru al personalului.

Inima lui Sophie tresare ușor.

– Care...? Adică, cine?

– Liam Bailey, zice el. E asistent pentru copiii cu nevoi speciale. Cred că l-ai cunoscut la Cina din ziua înscrierii. Se pare că a fost prin preajmă în noaptea când au dispărut copiii ăia. Închide sendvișul și îl taie în două. Deci, da. Bănuiesc că o să se lungească puțin.

– Dar dacă descoperă ce s-a întâmplat cu adolescenții, atunci o să merite, da? El mușcă din sendviș și se sprijină de blat, cu gleznelor încrucișate, cu privirea fixată asupra podelei de la picioare. Ea îl privește cum își șterge o urmă de unt din colțul gurii, îi aude maxilarul cum mestecă mâncarea.

– Îmi pare rău, zice ea. El ridică privirea din pământ și ochii lui îi întâlnesc pe ai ei și fața i se relaxează. Îi zâmbește.

– Nu-i nevoie, spune el. Nu e vina ta. Și ai dreptate. Dacă descoperă ce s-a întâmplat cu adolescenții ăia, vei fi făcut un lucru bun. Mi-aș dori doar să mă fi implicat și pe mine, atâta tot. Nu uita că acum suntem o echipă. Tu și cu mine. Lucrăm împreună. Da? Ea zâmbește, recunoscătoare pentru îndulcirea dispoziției lui.

– Da. Știu asta. Te iubesc. El o privește o clipă, apoi, după o mică pauză, spune:

– Și eu te iubesc.

– Să-mi spui, zice ea puțin mai târziu, în timp ce el își așază farfuria în mașina de spălat vase și își ia din nou ecusonul, ce se întâmplă cu asistentul didactic. Cu Liam. Da?

*

Sophie își petrece după-amiaza cutreierând prin campus, încercând să-și dea seama prin osmoză de evoluția situației. Administratorul terenului școlii și Kerryanne Mulligan supraveghează căutarea din pădure; elevii care trec de la un curs la altul încetinesc când zăresc activitatea. Sophie își simte pulsul în timp ce dramatismul situației se răspândește prin pământ. Se gândește la mâna ei pe lemnul aspru al mistriei din sera familiei Jacques, la degetele ei care scormoneau în pământ, la senzația de groază că era pe cale să descopere ceva înfiorător; își amintește cât de singură a fost atunci, cât de mic a fost acel moment în schema vieții ei și cât de ciudat e că acel moment mărunț și stingher a degenerat cumva în treaba asta: ofițeri, câini, un potențial circ mediatic. Pe la ora trei, Sophie simte în sfârșit că îi e foame, decide că nu-i place cum arată nimic din lucrurile sănătoase

din frigider și se duce la automatul din fața refectoriului școlii. Găsește niște monede pe fundul portofelului și le vâără în aparat, apasă butoanele pentru chipsuri cu sare și oțet și un baton de ciocolată Dairy Milk, fiindcă numai de atât se simte în stare, le ridică și pornește spre arcadele din partea din spate a holului. Aici se așază pe aceeași bancă pe care a stat în seara petrecerii din ziua înscrierii, privind picioarele lui Liam Bailey. Soarele apare dintr-odată de după un nor și ea închide ochii, ferindu-se de raze. Când îi deschide, Liam stă în fața ei. Ea tresare.

– Scuze, spune el. Credeam că m-ai văzut. Sophie râde ca să-și ascundă jena de a fi fost prinsă cu ochii închiși în public.

– Nu, e în regulă. Ce mai faci? El ridică din umeri și zice:

– Sunt puțin cam stors. Tocmai am avut o întâlnire de gradul trei cu poliția. Se pare că au impresia că inelul îngropat acolo are ceva de-a face cu mine. Scutură din cap a nedumerire. Sophie se mută mai încolo pe bancă și îi face semn să se așeze. El privește în sus, la ferestrele colegiului, și apoi înapoi la ea.

– Ar trebui să mă întorc la ore, de fapt, deja am pierdut o oră întreagă.

– Repede, atunci, despre ce te-au întrebat?

– Păi, tot aceleași lucruri despre noaptea când au dispărut copiii ăia. Cine era acolo. La ce oră am plecat. Ce am văzut. Ce n-am văzut. Aceleași întrebări la care am răspuns de o sută de ori după ce s-a întâmplat. Mi-au arătat inelul, au întrebat dacă l-am mai văzut vreodată. Le-am spus că mi l-ai arătat în poză. Sophie tresare.

– Da?

– Da. Păi, voiam să le răspund la toate întrebările sută la sută sincer, iar când au întrebat: „Ai mai văzut inelul ăsta vreodată?” a trebuit să le spun că da. Adică, e OK, nu păreau să fi făcut caz de asta. Și oricum, sper că asta a fost tot. Sper că n-o să se întoarcă să mă întrebe alte chestii, pentru că îți spun sincer că își pierde vremea. Își umflă obrazii, apoi expiră. Păi, bine, chiar trebuie să mă întorc. Poftă bună, spune el, văzându-i chipsurile și ciocolata.

– Liam, spune ea repede. Înainte să pleci. Familia Jacques. Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fi fost ei? Știi tu, că s-ar putea să fi avut ceva de-a face cu dispariția copiilor ălor?

– Sigur că m-am gândit, răspunde el. E singura teorie care are sens.

– Dar de ce să fi vrut să le facă rău? Și cum de au scăpat basma curată? Și inelul? Cum rămâne cu inelul? Cine l-o fi pus acolo? Și de ce? El scutură încet din cap.

– Chiar trebuie să plec acum, spune el. Dar poate ne vedem altă dată?

– Da, zice ea, da. Te rog. El înclină capul spre ea, îi zâmbeste și se îndepărtează. Dar apoi se întoarce și spune:

– Oh, era să uit! Am comandat toate cărțile tale, toată seria; au sosit în dimineața asta. Am început s-o citesc pe prima imediat.

– Ce drăguț din partea ta. Chiar nu trebuia.

– Știu, zice el. Dar așa am vrut.

Când Shaun sosește de la lucru la ora opt în seara aceea, poliția a plecat și școala pare să-și fi recăpătat echilibrul. Soarele a asfințit deja, ziua de vară s-a transformat instantaneu în toamnă, iar Sophie stă în genunchi în dormitorul de oaspeți, despachetând în sfârșit unele dintre cutiile de la mutare, aproape, bănuiește ea, ca o scuză tăcută față de Shaun pentru că i-a făcut primele zile la noul loc de muncă mai stresante decât trebuiau să fie. Copiii lui vin încoace la sfârșitul săptămânii și e timpul să-i facă să se simtă ca acasă. El o strigă de la capătul scărilor, iar ea răspunde:

– În dormitorul copiilor! Cobor într-un minut. Dar ea îi aude pașii urcând pe scări și apoi intră în cameră. Vede că a făcut paturile cu cearșafuri curate, aceleași așternuturi care le îmbrăcaseră paturile în dormitorul de oaspeți din casa lui din Lewisham. Vede că a atârnat tablourile pe perete, că le-a împăturit prosoape la picioarele paturilor, le-a băgat în priză lămpile de pe noptiere și a așternut pe jos covorașe din blană de oaie. Se îmbunează la vederea tuturor acestor lucruri.

– Oh, Doamne, Soph, îți mulțumesc așa de mult! Îmi stătea pe creier. Aveam de gând să mă ocup... aveam de gând... *nu știu*. Nu știu când aveam de gând să mă ocup. Îți sunt așa de recunoscător! Chiar nu era nevoie.

– N-ai pentru ce, spune ea. Sunt căpiată rău de tot și nu mă pot concentra să lucrez, așa că e bine să am ceva simplu de care să mă ocup. Se ridică în picioare și trece camera în revistă. Arată minunat.

– Mergem la pub? zice el, trăgând-o aproape de el. La cină? Ea se gândește la chipsurile și ciocolata pe care le-a mâncat la prânz și își dă seama că i-ar plăcea tare mult o masă adevărată, un pahar de vin, puțin timp departe de casa asta, doar ea și Shaun.

– Dă-mi un minut, spune ea. Să pun ceva mai călduros pe mine.

– Aici au fost, îi spune ea lui Shaun când se așază la o masă în mica zonă de *lounge* la stânga barului. Zach și Tallulah. Au fost aici, cu puștii de la Maypole House. Au ajuns apoi cu toții la casa unei fete, chiar lângă sat. Liam Bailey a fost cu ei. Și fata lui Kerryanne. Shaun încuviințează din cap.

– Încep să văd tabloul întreg. E puțin cam tulburător.

– Ai vorbit cu Peter Doody despre asta?

– Da, l-am sunat mai devreme, când era poliția aici. A fost foarte expeditiv. Foarte blazat. E clar că nu e un subiect pe care să vrea să-l alimenteze.

– Dar era implicat la școală? La vremea aceea? Știa de legătură?

– Da, a fost foarte implicat la vremea aceea. S-a ocupat de presă, de partea de PR, i-a mulțumit pe părinți. Vreau să spun că de fapt nu are nici o legătură cu școala, sau copiii, sau familiile lor. Elevii implicați plecaseră deja de la școală când au dispărut cei doi, iar Liam și Lexie s-au întors în noaptea aia la școală cu mult înainte să se petreacă orice lucru nepotrivit. Pădurea practic nu e proprietatea școlii, iar după părerea lui Peter, nu are nici o legătură cu noi. Și ar prefera ca lucrurile să rămână așa.

– Și fosta directoare, Jacinta nu mai știi cum? Era aici când s-au întâmplat toate astea?

– Da, a fost chiar în toiul acțiunii. A fost un coșmar, din câte mi s-a spus. Atunci sosește un ospătar; e același tip care fusese la bar cu Kim atunci când Sophie a venit data trecută la o cafea. Le afișează un zâmbet de un alb strălucitor și spune:

– Salut! Cum vă simțiți în seara asta? Sophie îi zâmbește la rândul ei și zice:

– Foarte bine, mulțumim. Și tu?

– Frânt, răspunde el. Mă muncesc ca pe un câine aici. Își dă ochii peste cap. Ați apucat să vă uitați la meniu?

– Nu, răspund amândoi ca o scuză.

– Putem să comandăm niște vin? întreabă Shaun.

– Absolut. Și cine v-ar învinovăți? După ziua de azi... Iar a venit poliția.

– Oh, spune Sophie. Au fost aici?

– Da. Îi știți pe copiii ăia doi care au dispărut din sat vara trecută? Se pare că se redeschide cazul. Avantajul este că s-a întors ofițerul ăla sexy de tot. Le arată din nou dinții albi. Scuze. În fine. Vin, ați spus? Comandă vinul și apoi așteaptă până ce ospătarul se întoarce la bar, după care Shaun se uită la Sophie și spune:

– Poftim, s-au stârnit deja necazurile. Ce ar face Tiger și Susie? Ea zâmbește la gluma lui Shaun și ridică din umeri. Dar în sinea ei se gândește că știe ce ar face Tiger și Susie. Ar sta de vorbă cu femeia care conducea școala când Zach și Tallulah au dispărut. Ar sta de vorbă cu Jacinta Croft.

30. Februarie 2017

Scarlett îi scrie un mesaj lui Tallulah mai târziu în seara aceea. Telefonul îi vibrează în mână în timp ce stă lângă Zach pe canapea și îi simte privirea cercetându-i ecranul telefonului. Îl oprește repede când vede numele lui Scarlett.

– Cine era?

– Nimeni, spune ea. Doar Chloe.

– Ce vrea Chloe?

– Nu știu. Probabil vrea să vorbim prostii despre alții. Îl simte cum se înfoaie, plin de întrebări pe care vrea să i le pună, dar mama ei e acolo și Zach e numai dulceață și luminează când mama ei e în preajmă. Trebuie să aștepte douăzeci de minute până ce Zach pleacă din cameră ca să verifice mesajul. Așază telefonul pe canapea și îl pornește acolo, ca să-l poată ascunde imediat dacă se întoarce Zach.

Hei T din A. Vii încoia vineri după școală? Mama nu e în oraș în seara aia. Poate rămâi peste noapte?

Îl oprește, simțind cum inima îi accelerează sub coaste. Scarlett crede că Tallulah e o fată obișnuită de optsprezece ani, genul care poate să vină și să plece după cum are chef, genul fără obligații. Iar acum Tallulah se gândește la această versiune diferită a ei, cea fără obligații, și și-o închipuie pe cealaltă Tallulah cum se gândește: „Păi, n-am școală a doua zi, aș putea să merg la Scarlett, am putea să bem ceva, să stăm treze până târziu, să mâncăm cereale la mahmureala din dimineața următoare în bucătăria ei mare și lucioasă“. Dintr-odată, își dorește viața celeilalte Tallulah mai mult ca orice pe lume. Întoarce capul spre ușa camerei de zi, uitându-se după Zach, dar nu e nici urmă de el, așa că scrie pe ecranul telefonului, cât de repede poate: *Poate. Da. Văd c pot să fac.*

Tot restul săptămânii, Tallulah construiește o poveste despre Chloe. Chloe, îi spune ea mamei sale, e intimidată de un grup de copii de la colegiu. Chloe nu-i poate spune mamei ei ce se întâmplă pentru că mama lui Chloe n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Chloe are gânduri de sinucidere. Chloe tot vorbește că vrea să-și taie venele. Mama ei îi spune că ar trebui să vorbească cu cineva, poate cu cineva de la colegiu. Tallulah spune că nu, Chloe sigur n-ar vrea ca ea să stea de vorbă cu cineva de la școală, nu vrea ca nimeni să stea de vorbă cu cineva de la școală. Iar apoi, pe la ora patru vineri după-amiază, Tallulah îi spune mamei sale că tocmai a sunat-o Chloe și că are o criză și are nevoie de ea și că se duce acasă la ea.

– Poți să ai tu grijă de Noah, o întreabă pe mama ei, măcar până se întoarce Zach de la muncă? E OK? Mama ei încuviințează din cap cu înflăcărare.

– Sigur, da, sigur. Dar te rog să ținem legătura. Să-mi spui dacă trebuie să fac ceva. Sună-mă, te rog, dacă pare că are de gând să facă vreo prostie. O atinge pe Tallulah pe obraz și spune: Ești o persoană

atât de bună, o prietenă atât de bună. Sunt așa de mândră de tine. Tallulah se simte atât de vinovată încât aproape îi vine să vomite. Pleacă înainte să se trădeze în vreun fel, pleacă fără să-și ia măcar rămas-bun de la Noah. Trece pe lângă casa lui Chloe în drum spre ieșirea din sat și se oprește, doar o clipă, doar în caz că se uită cineva, doar ca să poată spune: Ah, da, am văzut-o pe Tallulah în fața casei lui Chloe. În buzunarele hainei are o pereche de chiloți de schimb, o periută de dinți și cardul bancar. Așteaptă un minut sau două și apoi merge mai departe pe bicicletă. Zach va fi în autobuz, întorcându-se pe drumul ăsta de la lucru peste numai o oră, așa că își ține gluga pe cap și rămâne în umbre și pe trotuare, unde acestea se îndepărtează de marginea șoselei printre șiruri de copaci. Iese de pe strada principală și oftează ușurată; apoi merge până la porțile casei Dark Place și îi scrie un mesaj lui Scarlett. *Sunt aici*, scrie ea. *Sunt afară*.

– Arăți drăguț, spune Scarlett, luându-i bicicleta de coarne și ascunzând-o după garaj.

– Ăă, nu, răspunde Tallulah. Nu arăt drăguț. Am venit literalmente direct încoace și nici măcar nu m-am uitat în oglindă.

– Ei, bine, eu am doi ochi sănătoși în cap și amândoi te văd drăguță. Tallulah zâmbește și o urmează pe Scarlett în casă. Toby le întâmpină în hol și li se alătură în zona de relaxare din extensia bucătăriei mari.

– Cum a fost la școală? întreabă Scarlett.

– Azi n-am fost. Merg doar de trei ori pe săptămână.

– Oh, spune Scarlett. Cum așa?

– Așa e cursul, răspunde Tallulah, fără să menționeze că lucrase îndeaproape cu directorul cursului ca să construiască un orar potrivit pentru celălalt rol al ei, de părinte.

– Și în rest înveți acasă?

– Da.

– Ce tare, răspunde Scarlett. Ai camera ta?

– Da, zice ea din nou.

Strict vorbind, nu e o minciună. Strict vorbind, este camera ei. Se întâmplă doar să o împartă cu iubitul ei și un bebeluș de opt luni.

– Cum arată casa ta?

– E... Nu știu. E ca o casă. Știi ce zic. O ușă, niște ferestre, o scară, niște camere. Nu e ca... Întinde brațul descriind un arc de cerc dintr-un

capăt în altul al structurii extraordinare din sticlă în care se află.

– Da, păi, nu multe locuri sunt ca ăsta, presupun.

– Cum era fosta ta casă? Din Guernsey?

– O, știi tu. Destul de spectaculoasă și ea. Chiar pe marginea unei stânci. Cu vedere la mare. Încă o mai avem.

– Uau, spune Tallulah, scuturând încet din cap, uluită de conceptul de a deține nu una, ci două proprietăți atât de incredibile ca aceasta.

– Plus că mai e apartamentul tatei din Bloomsbury.

– Are un apartament la Londra?

– Da. Un penthouse cu vedere la British Museum. E foarte mișto. Tallulah scutură iar din cap.

– Cum e să fii așa bogat? întreabă. Scarlett zâmbeste și se ridică în picioare.

– E bine, presupun. Dar să știi că ar fi bine și să ai un tată care vrea să locuiască împreună cu tine și o mamă care te place și un frate care nu are mereu ceva mai bun de făcut. Ar fi bine doar să fim o familie normală. Ca alea din *Gogglebox*¹³. Știi ce zic. Arată spre vitrina cu băuturi din spatele ei și spune: Rom? Sau e prea devreme?

Tallulah se uită la ceasul supradimensionat ce atârna pe peretele de lângă ea. E ora cinci. Acum Zach probabil pleacă de la lucru. Peste vreo patruzeci și cinci de minute sau așa ceva o să ajungă acasă și mama lui Tallulah o să-i explice unde este și el o să încerce s-o sune și ea o să fie nevoită să-i ignore telefonul și apoi să-i trimită o minciună printr-un SMS. Nu vrea să fie beată atunci. Trebuie să-și păstreze mintea limpede.

– La șase ar fi mai bine, zice ea. Scarlett zâmbeste.

– Tu, spune ea, întorcându-se cu spatele la vitrina cu băuturi, ești o influență pozitivă. Aveam eu o presimțire că așa va fi. Ceai?

– Un ceai ar fi minunat. Cerul începe să se întunece. Tallulah vede cum începe să arunce vântăi peste vârfurile copacilor din spatele casei, simte cum seara începe să-i închidă opțiunile.

– Rămâi peste noapte? întreabă Scarlett, de parcă i-ar citi gândurile.

– Nu știu încă. Poate.

– Poate? răspunde ea, tachinând-o.

– Da, poate. Tallulah zâmbeste și își dă seama că face ceva ce n-a mai făcut niciodată în viața ei. Flirtează. Se miră o clipă de asta, în timp

ce se uită lung la conturul corpului lui Scarlett, la unghiurile ascuțite ale acesteia, la întinderea lungă a încheieturii palide care se vede de sub manșeta întoarsă a bluzei ei de trening neîngrijite, la liniile întinse ale cartilajelor și oaselor ce îi împung pielea. Se uită la bobitele de pe șosetele sport ale lui Scarlett, la peticele de păr de câine de pe genunchii pantalonilor ei de trening. Se uită cum îi atârnă pe jumătate părul dintr-o coadă prinsă cu un elastic de frotir. Se uită la coșul mare de pe linia maxilarului ei și observă că buzele ei par uscate și ar trebui să se dea cu balsam. Se uită la o față care e prea slabă și prea șleampătă și care poate n-a făcut duș în dimineața asta și poate nici măcar săptămâna asta. Vede o față care bea rom când e singură și renunță la prietenii când acestea amenință să o copleșească și la iubiți când aceștia sunt prea buni pentru ea. Vede o față care se află în pragul uitării, care caută probabil ceva de care să se agațe și cumva știe că lucrul acela este ea.

– Păi, spune Scarlett, umplând fierbătorul cu apă de la robinet, atunci trebuie să văd ce pot face ca să te conving.

– Unde e mama ta?

– La întâlnire cu tata la Londra. Se duce peste el neanunțată de fiecare dată când bănuiește că are pe cineva pe acolo. Știi ce zic.

– Că are o aventură, adică?

– Da. Ceva de genul ăsta.

– Și are?

– O aventură? întrebă ea, ridicând din umeri. Naiba știe. Probabil. E bogat și bătrân. Tipii bogați și bătrâni au parte de o grămadă de gagici. Pufnește și pune fierbătorul la loc pe baza electrică.

– În fine. Nu-mi pasă. Sunt doar chestii de boșorogi. Stau cu cămile de ceai și Scarlett pune un *playlist* la sistemul de boxe Sonos și stau de vorbă o vreme, despre viețile lor, părinții lor, planurile lor. La un moment dat se face întuneric de tot și Tallulah este surprinsă când îi vibrează telefonul.

Îl întoarce, aruncă o privire la ecran, vede numele lui Zach, blochează ecranul și întoarce telefonul.

– Cine era?

– Nimeni, răspunde ea. Câteva secunde mai târziu, telefonul îi vibrează din nou. De data asta îl ia și spune:

– Scuze, probabil trebuie să răspund.

Mesajul lui Zach spune: *Chloe nu e pb ta. Zi-i să sune la Samaritans. Am nevoie de tn. Noah are nevoie de tn.* Ea stă o clipă înainte să răspundă. *Rămân aici cât e nevoie. S-ar putea să rămân peste noapte. Te rog să nu-mi mai dai mesaje.* Telefonul începe să-i sune din clipa în care blochează din nou ecranul. Respinge apelul și își trece telefonul pe silențios. Adrenalina îi curge prin vene, grețos. Inspiră cu putere ca să-și readucă pulsul la normal.

– Probleme? întreabă Scarlett.

– Nu, răspunde ea. Nu-i nimic. Se uită iar la ceasul uriaș de pe perete. E cinci și cincizeci și unu.

– Ora de rom? întreabă ea, ridicând o sprânceană spre Scarlett.

– Sigur că da, zice Scarlett, sărind în picioare și țâșnind spre vitrină. Sigur că da. Tallulah se trezește a doua zi în lumina ca de cremă de vanilie a soarelui din zori filtrat prin draperii groase de culoare crem. Telefonul îi spune că e șapte și un sfert. Pe perna din stânga ei e una dintre tălpile lui Scarlett; piele albă moale, unghii perfecte vopsite în negru, făcute de o profesionistă, dezmințind imaginea tipei dure și gata de orice pe care se străduiește atâta să o proiecteze. Tallulah se uită lung la unghiile ei de la picioare, și-o imaginează la salonul elegant de lângă Manton Station, cu pereți roz și perne cu sclipici, cu telefonul în mână, cu picioarele întinse pe un scaun din piele înspre o vietnameză cu mască. Tallulah nu a fost niciodată la manichiură sau pedichiură. S-ar simți prea jenată. Mahmureala începe să i se scurgă în corp când se ridică în șezut. Se uită la mesajele de pe telefon. Treisprezece de la Zach. Nu se obosește să le citească. Unul de la mama ei, trimis la două noaptea.

Voiam doar să văd ce faci. Sper că e totul OK cu Chloe. Zach mi-a spus că rămâi peste noapte. Totul bine cu Noah. Te iubesc, mama.

Se dezlipește încet de pilota grea din puf a lui Scarlett și se lasă să alunece de pe patul ei dublu uriaș, iar tălpile îi aterizează pe o blană moale de oaie. Capul lui Scarlett e îngropat sub capătul celălalt al pilotei, de unde se vede doar un ciuf de păr albastru. O amintire explodează în mintea lui Tallulah, degetele ei în clăia aceea albastră, buzele ei pe buzele acelea, mâna lui Scarlett... Scutură din cap, tare. Foarte tare. Nu, se gândește. Nu, nu, nu. Nu s-a întâmplat așa ceva. Mintea îi joacă feste. Îi aruncă din nou o privire lui Scarlett, cercetându-i forma corpului, cu susul în jos, sub pilotă. De ce e cu susul în jos?

Apoi își amintește, își amintește cum i-a dat la o parte aseară mâna lui Scarlett, cum s-a retras de lângă buzele ei, cum și-a scos mâna din părul ei, rostind cuvintele: „Nu, asta nu sunt eu“. Scarlett se retrăsese și o privise sfredelitor în ochi și zisese: „Păi, atunci, cine naiba ești, Tallulah din autobuz?“ Iar Tallulah scuturase din cap și răspunsese: „Sunt doar eu“. Scarlett își dusesse un deget la buzele subțiri, îl trecuse peste locul unde tocmai fuseseră buzele lui Tallulah, oftase și spusese: „Ei, bine. Asta e. Sincronizarea e totul“. Tallulah nu știa ce vrea să spună cu asta. Dar știa că o rugase pe Scarlett să-i cheme un taxi, că voia să se ducă acasă, iar Scarlett spusese: „Nu fi fraieră, e două noaptea, rămâi“. Își dusesse mâna la inimă și spusese: „Dormim una cu capul la picioarele alteia, OK?“ Acum Tallulah oftează și iese din cameră în vârful picioarelor, luându-și jeanșii și telefonul. În baia din marmură albă, îi scrie un mesaj mamei sale.

Abia m-am trezit. Totul bine. Vin acasă în jumătate de oră. Ce face Noah? Mama ei răspunde imediat. E bine. Tocmai a mâncat de dimineață. Nu e grabă. Rămâi cât trebuie. Întoarce-te când ești gata. Ea răspunde cu trei emojiuri cu inimioare la rând, iar apoi, cu inima grea, deschide mesajele lui Zach: Ce tâmpenie. Pentru mine n-ai timp, dar pentru ea ai? Noah plânge după tine. Mai zici că ești mamă? N-ai voie să faci așa ceva! Ce plm, întoarce-te în plm acasă, vorbesc serios. Ce căcat sunt fazele astea? Dă-te-n morții mă-tii, Tallulah...

Printre ele sunt scurte înregistrări vocale cu Noah care plânge. Dincolo de sunetul lacrimilor fiului ei sunt sunetele lui Zach care îl liniștește în șoaptă: *E OK, băiețelul meu, e OK. Mama e cu altcineva de care îi pasă mai mult decât de tine, dar nu-ți face griji, băiețelul meu, tata e aici pentru tine și tata te iubește, să nu uiți niciodată asta...* Ridică privirea la auzul unei scânduri care pârâie în fața băii și închide repede telefonul.

- Lula?
- Da.
- Ești OK?
- Sunt bine. Pe toaletă.
- Mi s-a părut că am auzit un bebeluș care plânge.
- Ciudat, zice Tallulah încet. Se lasă liniștea o clipă și aude scândura pârâind iar. Apoi Scarlett spune:
- Da. Ciudat.

Iau micul dejun împreună, exact așa cum și-a imaginat Tallulah. Picioare goale, tricouri supradimensionate, dermatograf întins, respirație grea. Cerul de afară e de un gri murdar, plin de zăpadă gata să cadă. Cutia mare din sticlă din spatele casei ține rece. Scarlett îi aruncă o pătură din blană artificială când o vede că tremură. Aici a sărutat-o Scarlett în noaptea precedentă. Chiar aici. Tallulah întinde o mână să atingă pătratul de piele pe care stătea când Scarlett s-a apropiat de ea azi-noapte, a atins-o pe față și a zis: „Nu știi cât de frumoasă ești?” Își amintește fiorul de energie care a străbătut-o când și-a dat seama ce se întâmplă.

– Nu sunt... zisese încet, aproape expirând cuvintele.

– Nu ești ce? Nu a răspuns pentru că nu a fost în stare. Nu știa ce e. Tot ce știa este că atunci când e cu Scarlett, simte că poate fi oricine vrea să fie. Acum Scarlett îi zâmbește cu indulgență.

– Doamne, zice ea. Cât de drăguță ești! Tallulah zâmbește și spune:

– Ești așa ciudată! Apoi îi pierde zâmbetul și zice: Ai făcut vreodată... Adică, ești, gen, gay?

– Etichete, spune Scarlett, fals teatral. Etichete plictisitoare și stupide.

– Bine, atunci, sunt prima tipă...?

– Da. Ești prima tipă. Oh, spune ea, ducându-și brusc mâna la obraz, în afară de toate celelalte tipe.

– Serious?

– Da. Serious. Dar ești prima tipă după multă vreme. Multă, multă vreme. Telefonul lui Tallulah vibrează. Se uită vag la el. E alt mesaj de la Zach. *Ce căcat, Tallulah?* Vibrează iar. De data asta e o poză. E Noah. Fața lui Zach e lipită de fața copilului și pare furios. O clipă, Tallulah se simte speriată. Zach arată de parcă ar putea să-i facă rău lui Noah. Se ridică în picioare și apoi se așază la loc. Nu, se gândește, nu. Zach nu i-ar face niciodată rău lui Noah. Niciodată. Doar se folosește de Noah ca s-o controleze.

– Ești OK?

– Da. Doar că... e prietenul meu.

– Îți face probleme?

– Da. Un pic.

– Nu acceptă să ai o viață în afara lui?

- Ceva de genul. Scarlett își dă ochii peste cap.
- Bărbații, spune ea. Ce ratați. Se apleacă spre Tallulah și o fixează cu ochii ei de un cenușiu palid.
- Orice ai face, nu-l lăsa să te joace pe degete. OK? Rămâi fermă pe poziție. Ține-te tare. Tallulah încuviințează din cap. A decis deja că asta va face.
- Dacă te duci acum la el, a câștigat, și data viitoare o să-i fie un pic mai ușor să te controleze. Da? Ea încuviințează din nou din cap. Scarlett se lasă iar pe spate.
- Fată bună, zice ea. Fată bună. Iar când rostește aceste cuvinte, Tallulah simte cum ceva se umflă înăuntrul ei, ceva fierbinte, și lichid, și crud, și roșu și îi urcă iute dintre picioare prin inimă, spre membre și sare de pe scaun și se duce la Scarlett și o încalecă cu picioarele goale lipite de picioarele ei, și o sărută.

13. Emisiune britanică de tip reality show în care mai multe familii și grupuri de prieteni de pe întreg teritoriul Regatului Unit reacționează la diverse emisiuni pe care le urmăresc acasă.

31. Septembrie 2018

În dimineața următoare, Sophie își sună coafeza din Deptford și își face o programare pentru aceeași zi, mai târziu.

– Azi mă duc la Londra, îi spune lui Shaun, să-mi aranjez părul pentru călătoria în Danemarca.

– Călătoria în Danemarca?

– Da. Ți-am povestit. Mai ții minte? Lunea viitoare? E doar o noapte. El încuviințează din cap, distras.

– Nu poți să mergi la coafeza din sat?

– Nu, răspunde ea, în nici un caz. Și în plus, aș vrea să merg la Londra. S-ar putea să mă văd cu cineva la prânz. Să stau toată ziua acolo. El încuviințează iar din cap.

– Drăguț. Bănuiește că dacă îl întreabă peste treizeci de minute ce i-a zis adineauri, habar nu va avea.

– Ce se mai întâmplă azi cu poliția? întreabă ea, privindu-l cum își trece cravata pe sub gulerul cămășii, la ceafă. Se întorc?

– N-am idee. Presupun că o să aflu când ajung la birou. Își netezește gulerul peste cravată și și-o îndreaptă în oglindă. La început o încântase vederea lui Shaun în costum și cravată, firele cărunte din părul lui de pe piept, pantofii eleganți din piele, oamenii mici care îi spun „tati“. Ieșea să bea cu prietenele și spunea: „E așa plăcut să fiu în sfârșit cu un adult, știți ce zic, un bărbat adevărat“. Iar ele încuviințau din cap entuziasmate și îi spuneau ce noroc are. Însă acum, acea maturitate liniștitoare a început să se închege în altceva, într-un soi de rigiditate. Cravata pare să stea mai dreaptă și mai strânsă. Maxilarul îi e mai încleștat. Îmbrățișările lui sunt mai scurte, aproape bruște. Se apropie de el și îl sărută pe obraz. El o privește surprins.

– O să avem un weekend minunat, zice ea. Cu copiii. Da?

– Așa sper, zice el. Chiar sper.

Jacinta Croft, fosta directoare de la Maypole House, fusese ușor de găsit. Acum e directoarea unei mari școli private pentru fete din Pimlico. Chipul ei îi zâmbi lui Sophie de pe ecranul laptopului, de deasupra unui comunicat de presă despre noua ei funcție. O blondă fără vârstă într-o bluză crem, cu un lănișor de aur la gât. La prânz, Sophie pleacă de la coafor, ia trenul de la Deptford la London Bridge și apoi metroul. O învăluie zăngănitul cald al metroului Londrei, mirosul cunoscut de metal uns și respirații reciclate, exemplarele din *Metro* împrăștiate pe scaune, legănatul blând în față și în spate. Închide ochii

și inspiră. La Pimlico urmărește indicațiile de pe Google Maps până la școala Jacintei. Este găzduită de o clădire iacobină cu trepte curbate, simetrice, care se întâlnesc la ușa din față. Nu i-a scris Jacintei. Știe că un e-mail ar fi trecut pe la o asistentă sau secretară și ar fi primit un răspuns politicos în care i s-ar fi sugerat că ar fi mai bine să lase cazul în mâinile poliției. În schimb, sună la ușă și îi spune tinerei de la recepția dinăuntru că vrea să ia o broșură. Înăuntru, o angajează pe tânără într-o conversație foarte detaliată despre fiica ei vitregă, Pixie, care vine săptămâna viitoare la Londra de la New York ca să locuiască împreună cu ea și tatăl ei. Pixie e foarte isteată, foarte creativă, excelentă la limbile străine, își dorește să devină avocat. Îi pune femeii o mulțime de întrebări despre școală și apoi o întreabă despre noua directoare, iar chipul femeii se luminează și spune că Jacinta e o femeie incredibilă, a transformat total școala, toate fetele o adoră, fiindcă ea le inspiră și le protejează, iar Sophie spune:

– Uau, sună extraordinar. Presupun că nu există nici o șansă să o pot întâlni, nu-i așa?

– Oh, spune ea. Nu, mă tem că nu. Are ședințe toată după-amiaza.

– Înțeleg. Și fratele meu e director, la o școală din Upfield Common. E întotdeauna atât de ocupat.

– Upfield Common? zice femeia.

– Da. Surrey Hills. O cunoașteți?

– Păi, nu, nu chiar, dar sunt destul de sigură că acolo a lucrat Jacinta înainte să vină aici. Cum se numește școala?

– Se cheamă Maypole House. Cred. Tânăra bate din palme și zice:

– Da! Maypole House. Acolo a predat. Vai, ce coincidență! Și spuneți că fratele dumneavoastră lucrează acolo?

– Da, tocmai a început. Uau, chiar e o coincidență. Sophie habar nu are unde vrea să ajungă cu subterfugiul său, dar chiar în clipa în care povestea ei neplanificată începe să i se destrame în minte, tânăra privește cu interes peste umărul ei, se ridică pe jumătate în picioare și strigă:

– Oh! Jacinta! Sophie se întoarce și vede o femeie mărunță care traversează holul de la intrare din spatele ei, îmbrăcată într-un pulover negru pe gât și pantaloni roșii ecosez. Părul ei blond e adunat într-un coc împletit la ceafă și poartă tocuri incredibil de înalte, într-o încercare

evidență de a câștiga în înălțime. Îi zâmbește întrebător femeii de la recepție.

– Alice! spune ea. Cu ce pot să te ajut?

– Scuze, văd că ești ocupată, dar doamna aceasta a venit să ceară o broșură pentru fiica ei vitregă și stăteam de vorbă și se pare că fratele ei e directorul de la fosta ta școală. Jacinta mijește ochii și o privește pe Sophie cu curiozitate. Își atinge lăntișorul din jurul gâtului și zice:

– Fosta școală...? Scuze, cum vă numiți? Mă tem că n-am fost atentă.

– Susie, răspunde Sophie în grabă. Susie Beets.

– Jacinta Croft. Îi oferă o mână micuță de porțelan. Încântată de cunoștință, Susie. Și fratele tău e la Maypole House, deci?

– Da, abia a început semestrul acesta, dar, vai de mine, a dat de necaz. Nici n-a început semestrul de câteva zile și deja a venit poliția la școală, se pare. Privește cu atenție reacția Jacintei și vede cum îi tresar pleoapele și un mușchi i se contractă ușor sub pomete.

– Chiar așa, zice ea, conducând-o pe Sophie cu blândețe de lângă recepție, într-un alcov tapetat cu lambriuri din lemn în care sunt sculptate numele fostelor reprezentante ale școlii.

– Da, continuă Sophie cu ipocrizie. Se pare că niște copii au dispărut anul trecut în apropierea școlii și acum au găsit niște dovezi noi, pe terenul școlii. Vreau să spun că, de fapt, dacă erați acolo anul trecut, poate știți ceva despre asta? Trântește ultima întrebare remarcabilă cu ochii mari. O imită atât de tare pe Susie Beets încât abia dacă a mai rămas vreun pic din Sophie. Chipul cu osatură mică al Jacintei tresare din nou.

– Cuplul de adolescenți, adică?

– Da, răspunde Sophie. Cred că da. Fratele meu nu prea mi-a povestit multe.

– Erau foarte tineri. Aveau un copil. A fost îngrozitor, scutură ea din cap. N-au găsit nici urmă de ei, din câte știu. Dar, Doamne, ce zvonuri au fost după aceea! Scutură iar din cap și își duce o mână la gât. Atâtea bârfe, atâtea teorii ale conspirației. Pentru că, din păcate, și nu știu dacă fratele tău știe acest lucru, fata la care fusese perechea acasă înainte să dispară era o fostă elevă de la Maypole House. Și erau cu încă o fostă elevă de la școală, plus un asistent didactic și fiica administratoarei. Așa că totul a fost un mare haos o vreme, din punctul

de vedere al școlii, cu toate că nici unul dintre copiii aceia nu mai era în grija noastră la momentul acela. A fost unul din lucrurile care m-au făcut să vreau să plec, oftează ea. Bietul tău frate, să se zgândărească iarăși toată povestea asta. Ce au găsit, mai exact?

– O, zice Sophie. Ceva în pădure, chiar în spatele casei, a spus? Un inel?

– Un inel? Jacinta ridică o sprânceană. Ce ciudat! Credeam că o să spui... Se oprește, iar Sophie o privește întrebător.

– Nimic, continuă ea. Doar că nu înțeleg de ce un inel ar readuce la suprafață tot cazul. Privirea ei se duce către ceasul de pe peretele din spatele lui Sophie.

– Îmi pare tare rău, spune ea. Chiar trebuie să plec. Dar te rog să-i urezi fratelui tău tot norocul din lume la noua slujbă.

Sophie zâmbește și îi mulțumește din nou Jacintei. Apoi se întoarce să plece și îi face cu mâna fetei pe nume Alice de la recepție. În timp ce se îndreaptă spre ușa glisantă din sticlă, Alice o strigă:

– Doamnă Beets. Nu uitați broșura. Pentru Pixie. Sophie se întoarce și ia broșura lucioasă din mâna femeii.

– Mulțumesc, spune ea vesel. Nu-mi vine să cred că era să uit! Sophie expiră cu putere când dă colțul și iese înapoi pe Vauxhall Bridge Road. Găsește un container de reciclat și aruncă broșura în el. Apoi se uită la ceas și își dă seama că încă e devreme și nu se grăbește deloc să se întoarcă la Upfield Common, așa că îi scrie un mesaj prietenei sale, Molly, care lucrează în Victoria și întreabă dacă e liberă la prânz. Molly răspunde imediat că da. Când se strecoară pe bancheta din piele moale din braseria plină de viață, în nuanțe de fistic, câteva minute mai târziu, simte cum totul începe să se desprindă de ea: izolarea existenței sale, tăcerea din timpul nopții sub tavanul înclinat al dormitorului din căsuța de lângă pădure, mica tufă de trandafiri din spatele stației de autobuz, chipul trist al lui Kim Knox în timp ce șterge pahare în spatele barului de la Swan & Ducks, nervozitatea lui Shaun, precizia cravatei sale, zâmbetul pe care nu i l-a mai văzut de zile întregi. Dintr-odată se simte de parcă nici n-ar fi plecat, de parcă nimic din toate acele lucruri nu există; sunt doar ea și Molly, un pahar de vin și cei trei oameni de afaceri de la masa de vizavi care le privesc înfometați, și Sophie aproape rămâne șocată când se termină prânzul, că nu se întoarce la apartamentul ei din Deptford și că în schimb urmează să ia un tren

greoi și scârțâitor de la gara Victoria și să stea în el timp de patruzeci și cinci de minute, privind cum Londra dispăre în depărtare.

– Știi, îi spune lui Molly când își îmbracă jachetele și se pregătesc să plece, mi-e atât de dor de Londra.

– Iarba vecinului e întotdeauna mai verde, spune Molly. Eu aș da orice să mă duc să locuiesc la țară. Cu un director de școală arătos. Și *fără chirie*. Sophie zâmbește încordat.

– Știu, zice ea. Știu. Doar că... mă simt un pic pierdută.

– O să-ți găsești tu calea, zice Molly. Nu au trecut nici două săptămâni. O să te obișnuiești. Ești o persoană atât de flexibilă, Soph. Mereu ai fost așa. E aproape două și jumătate când Sophie și Molly se despart în fața restaurantului. Sophie rămâne un moment pe loc, cu picioarele ținute straniu în pământ. Se uită peste stradă la forma întunecată a gării Victoria. Nu se simte pregătită să se întoarcă. Nu încă. Ia metroul până la Oxford Circus și își petrece o oră târându-și picioarele în susul și în josul trotuarelor sale enervante, pline de oameni care merg fie prea încet, fie prea repede. Se plimbă orbește printr-un magazin Zara, printr-un Gap, intră pe o ușă a magazinului Selfridges și iese pe cealaltă fără să se uite de fapt la nimic. Capul i se învâрте, plin de gânduri și gol în același timp. Nu vrea să se întoarcă la Upfield Common și gândul acela o îngheață. Merge și merge mai departe. Se așază într-un Starbucks și bea un ceai tare dintr-un pahar de carton. Se uită la cărțile dintr-o librărie, examinează cotoarele din secțiunea D-F de la Ficțiune, găsește un singur exemplar dintr-o singură carte cu P.J. Fox și oftează. Nu-i de mirare că nu se vând dacă nu se găsesc în librării. Se învâрте prin magazinul uriaș Primark de la Marble Arch și iese cu trei perechi de chiloți cu dantelă la șapte lire.

E patru și jumătate. Tot nu vrea să se întoarcă acasă. Gândurile ei se întorc la Jacinta Croft în timp ce străbate străzile dosnice din Mayfair și iese pe Park Lane. S-a oprit, nu-i așa, la un moment dat în timpul conversației. S-a oprit în momentul în care Sophie i-a spus despre inel. Ce a zis? Cum că s-ar fi așteptat să dezgroape altceva din pădure? Sophie găsește numărul de la școala Jacintei pe Google și sună. Spre surprinderea ei, i se face legătura imediat și o clipă mai târziu, o salută vocea caldă, dar profesionistă a Jacintei.

– Aveam o presimțire că o să mai primesc un semn de la tine, zice ea.

32. Septembrie 2018

Lui Kim îi sună telefonul. Îl ia de unde stătea în echilibru, pe marginea chiuvetei din bucătărie, și vede numele *Megs*. Inițial se gândește: „De ce naiba mă sună Megs?” Și apoi își amintește. Apasă butonul de răspuns și zice „alo”.

– Kim. Megs sunt.

– Da, spune ea. Presupun că ai vorbit cu Dom?

– Da, m-a sunat ieri. Ce se petrece?

– Ți-a spus despre inel?

– Da. Mi-a spus despre inel. Mi-a spus că au căutat iar prin pădurea aia nenorocită. Și cam atât. Alte noutăți? Kim oftează.

– Nimic. Au stat din nou de vorbă cu Liam, au stat de vorbă cu fata lui Kerryanne. Și au chemat un grafolog să se uite la scrisul de pe indicatorul care era lângă inel.

– Amprente? zice Megs. Pe inel? Au găsit amprente?

– E la poliție. Sunt sigură că o să caute și amprente. Dar femeia care l-a dezgropat a trebuit să curețe cutia ca să găsească numele bijuteriei, așa că e puțin probabil să mai găsească ceva amprente pe el. Megs murmură ceva la telefon. Apoi zice:

– În fine, ce mai faci? Kim tresare ușor. Nu se aștepta la conversație liberă.

– Sunt OK. Un pic speriată.

– Da, zice Megs. E puțin ciudat, nu-i așa? E o pauză pe care Kim o lasă goală, intenționat, ca să-i dea lui Megs ocazia să întrebe de nepotul ei. Dar ea nu o face.

– În fine, spune Megs în schimb. Ține-mă la curent. Nu-mi vine să cred că s-ar putea să aflăm în sfârșit ce s-a întâmplat de fapt.

– Nici mie, spune Kim. Apoi, simțind o urmă de delicatețe în tonul lui Megs, întreabă:

– Tu ce mai faci? Te descurci OK? O aude pe Megs cum trage aer în piept.

– Nu, spune ea, în cele din urmă. Nu, nu chiar. Dar așa stau lucrurile, nu? Trebuie să te resemnezi și să mergi mai departe.

– Ai avut vreo idee, întreabă Kim, vreo teorie? Despre ce s-a întâmplat? Pentru că tu ai crezut mereu că au fugit împreună. Nu-i așa? Îi adresează întrebarea cu blândețe, de parcă e un ou mititel pe care nu vrea să-l spargă.

– Păi, da. Asta am crezut. Și, ca să fiu sinceră, o parte din mine încă mai crede asta. E singurul lucru care are sens, de fapt.

– Înțeleg, continuă Kim cu atenție. Înțeleg că unii oameni ar putea să creadă că o mamă și un tată și-ar abandona pur și simplu copilul ca să pornească împreună spre asfințit și, da, sunt de acord că s-ar putea întâmpla. Unii oameni ar putea face asta. Dar nu și Tallulah. Și nici Zach. Îl venera pe Noah. Urma s-o ceară de soție pe Tallulah. Strângea bani pentru avansul la un apartament pentru ei trei. Așa că știu, Megs, că e mai ușor să te gândești că trăiesc undeva fericiți împreună și că nu vor să fie găsiți, dar asta nu înseamnă că are sens. Pentru că nu are deloc.

– Mă întreb uneori... începe Megs, apoi se oprește. Nu știu, zice ea. Tu te-ai întrebat vreodată dacă copilul chiar e al lui Zach? Kim simte cum ceva i se zdrobește în creier. Nu spune nimic pentru că nu își poate găsi cuvintele.

– Vreau să spun că e doar o teorie. Dar așa s-ar putea explica?

– Ce să se explice?

– Știi tu, ce s-o fi întâmplat în noaptea aia. Poate că Zach a descoperit că nu e el tatăl și s-au certat. Poate că a fost atât de umilit încât a fugit, prea rușinat ca să se întoarcă acasă. Și poate că lui Tallulah i s-a întâmplat ceva acolo, în întuneric. Sau poate că nici ea nu putea să dea ochii cu nimeni de rușine. Știi tu. Kim deschide gura să spună ceva și apoi o închide la loc. Megs continuă:

– Pentru că mie nu mi s-a părut niciodată că Noah seamănă prea mult cu Zach și de obicei copiii arată exact ca tații lor, nu-i așa? Și Noah nu seamănă. N-am simțit niciodată sentimentul ăla al legăturii cu el, cum am simțit cu ceilalți nepoți. Și... Kim împunge ecranul telefonului cu degetul ca să închidă apelul și îl aruncă pe blatul din bucătărie de parcă ar frige-o. Se înclină ușor pe spate, sprijinindu-se de marginea blatului. Aha, se gândește ea, așa deci. În sfârșit. Megs nu crede că Noah e fiul lui Zach. Crede că Tallulah s-a culcat cu alt băiat și a rămas

însărcinată și apoi s-a prefăcut în fața lui Zach că bebelușul e al lui pentru ca el să aibă grijă de ei. Cu toate că Zach practic a trebuit să o implore timp de șase luni ca să-i dea voie să facă parte din familie. Și nu doar atât, ci Megs crede că dispariția lui Zach și a lui Tallulah au fost cumva două evenimente separate. Că bietul, emasculatul, înșelatul de Zach a părăsit-o pe Tallulah, lăsând-o fie să fie ucisă în noapte, fie să fugă și să-și lase în urmă copilul, copleșită de rușine. Kim aruncă o privire prin bucătărie. Vede stafiile clipelor care au trecut acum în istoria de neimaginat. Micul Noah în scaunul lui înalt, cu obraji plini de culoare, bătând cu pumnul în tavă de bucuria descoperirii că poate să scoată limba cu zgomot. Tallulah filmându-l cu telefonul și râzând atât de tare că îi curgeau lacrimi pe obraji. Iubirea pură și incandescentă care îi lega pe ei trei. Felul în care umplea mica bucătărie a lui Kim până la cele mai îndepărtate colțuri ale încăperii. Și acum Tallulah e dispărută și Noah e un copil de doi ani dificil și obsedat de ecrane care își petrece zilele fie departe de casă, la creșă, fie aici, unde o enervează pe Kim cât de tare poate, care scoate limba cu zgomot nu pentru că poate, ci pentru că vrea să-și exprime dezgustul față de lumea pe care i-a făurit-o Kim din ce a mai rămas când mama lui a dispărut în noapte. Iar Kim e atât de singură și lumea ei pare atât de mică. Și o vrea pe toată înapoi, pe toată. Își lasă capul în piept și plânge până când rămâne fără lacrimi.

33. Martie 2017

Scarlett se întoarce la Colegiul Manton la începutul lui martie. Tallulah o urmărește pe mama ei cum o aduce la școală cu o Tesla neagră, vede pe scaunul șoferului sugestia unor ochelari de soare negri în vârful capului cu părul negru lucios, pietre prețioase sclipind pe degetele cu unghii ca niște gheare, care strâng un volan din piele, și apoi silueta inconfundabilă a lui Scarlett ieșind de pe locul pasagerului, cu gluga pe cap, cu umerii lăsați. Ușa se trânteste, Tesla se îndepărtează și privirea lui Scarlett o întâlnește pe a lui Tallulah.

– Salut. Tallulah simte cum i se întoarce stomacul pe dos la vederea ei. Au trecut zece zile de la noaptea petrecută împreună și i-a evitat până acum telefoanele lui Scarlett, SMS-urile, mesajele de pe Snapchat, mesajele vocale, secvențele ușor dezechilibrate de GIF-uri cu oameni care dansează, imploră, se sărută, sar în aer, se învârtesc și se îmbrățișează care nu au absolut nici un sens. A ignorat selfie-urile triste, fotografiile cu câinele Toby însoțite de cuvintele: „Unde s-a dus omul bun?” Își ține mereu telefonul pe modul silențios pentru ca Zach să nu se întrebe ce naiba se petrece.

– Ăă, începe ea, bună.

– Mama e de vină, începe Scarlett. A zis că dacă nu mă întorc la școală o să mă trimită să stau cu bunica. Așa că a dat un telefon și iată-mă. Tallulah se mișcă ușor pe loc de pe un picior pe altul. E o dimineață cu un frig mușcător și în aer sunt petice de ploaie înghețată care înțepă unde îi ating pielea de pe dosul palmelor. Își vâcă mâinile în buzunarele hainei și spune:

– Scuze că n-am răspuns la nimic.

Scarlett ridică din umeri, dar nu răspunde.

– E Zach. Știi ce zic. E mereu acolo.

– Puteai să vii duminică. Atunci când merge la fotbal. Scarlett are o voce spartă, nici pe departe volumul și fanfaronada dinainte.

– Încă e supărat după vinerea aia. Tallulah urăște cum sună cuvintele pe buzele ei. O fac să pară atât de jalnică.

– Și cui îi pasă? răspunde Scarlett. Cui îi pasă ce crede Zach? Ai optsprezece ani, Tallulah. Nu ești o nevastă bătrână. Spune-i că nu-ți pasă și gata. Dă-l în pizda mă-sii.

– Nu pot.

– De ce nu? Ce crezi că o să se întâmple?

– Nimic, zice ea, gândindu-se la senzația mâinilor lui în jurul încheieturilor ei, la felul cum uneori o trage de păr puțin cam tare. Nimic. Se plimbă împreună pe terenul școlii și o vreme nu spun nimic. Apoi Scarlett întreabă:

– Deci, care e faza cu noi două? Tallulah se uită în jur, având grijă să nu le poată auzi nimeni.

– Nu știu. Nu... Se oprește și se întoarce cu fața la Scarlett și îi vorbește în șoaptă. Nu știu ce simt în legătură cu asta. Nu știu ce să cred.

– Păi, dacă fugi de asta n-o să te ajute să-ți dai seama.

– Știu. Doar că... am nevoie de timp. Totul e nou pentru mine. Chipul lui Scarlett se înmoaie.

– Am mințit legat de maică-mea, apropo. Nu ea m-a pus să mă întorc la școală. Eu am cerut să vin înapoi. Tallulah o privește curioasă. M-am gândit că așa putem să stăm împreună. Fără, știi tu, Zach cel Zevzec care să-ți spună ce poți și ce nu poți să faci. Tallulah își înăbușă un hohot de râs. *Zach cel Zevzec*. Apoi zice, mai serios:

– Acum trebuie să plec. Am întârziat deja.

– Ne vedem la prânz atunci, poate, la cantină? Da? Tallulah simte cum hotărârea pe care și-a adunat-o toată săptămâna începe să crape și să se năruie sub ochii luminoși ai lui Scarlett, care presupune că se vor întâlni la prânz, că vor deveni ceva.

– Scarlett, spune ea când Scarlett se întoarce să plece.

– Da. Tallulah coboară vocea până la o șoaptă.

– Asta, spune ea, făcând un gest cu mâna între ele două. Asta e secret, da? Doar noi două? Nimeni altcineva? Scarlett încuviințează din

cap și își duce două degete la obraz, unul lângă altul.

– Pe cuvânt de cercetaș, șoptește ea. Tu și cu mine. Nimeni altcineva. Apoi își duce degetele la gură și le sărută, după care le întoarce spre Tallulah și suflă pe ele. Mimează din buze cuvintele „Ne vedem mai târziu” și pleacă.

În următoarele săptămâni, Tallulah și Scarlett își dezvoltă un fel de rutină. Lunea, mama lui Scarlett o aduce la școală în drum spre ședința de yoga de la centrul de agrement, iar ea și Tallulah se întâlnesc în fața colegiului și intră împreună în școală. Miercurea și joia, Scarlett se întâlnește cu Tallulah la stația de autobuz din Upfield Common și se așază pe bancheta din spate și vorbesc, și vorbesc, și vorbesc. La prânz, uneori se duc la cantină, unde Tallulah joacă rolul noii prietene tăcute a lui Scarlett. Ceilalți, Mimi, Roo, Jayden și Rocky, vorbesc peste ea și se poartă de parcă n-ar fi acolo. Ea nu îi învinovățește, pentru că încearcă din răspuțuri să nu fie remarcată sau considerată semnificativă în vreun fel în viața lui Scarlett. În după-amiezile de luni, când Tallulah și Scarlett termină amândouă devreme și Zach lucrează până târziu, se întâlnesc la colțul străzii următoare după ore și se duc la ceainăria mică și amuzantă de pe strada principală, unde merg toate bătrânele, dar niciunii dintre copiii de la școală, și comandă felii de tort de casă cu morcov și câni cu ceai și stau într-un separeu în spate de tot, unde se pot privi în ochi și se pot juca una cu mâinile celeilalte și își pot apuca picioarele pe sub masă și nu le vede nimeni, și chiar dacă le-ar vedea, n-ar avea cui să spună pentru că nimeni din ceainărie nu știe cine sunt. Iar apoi duminicile, când Zach joacă fotbal și mama lui Scarlett e la centrul de agrement din Manton unde se duce la înot cu o prietenă, Tallulah împrumută bicicleta mamei sale și străbate cărările de țară cu inima plină de anticipare și emoție, și entuziasm, și încântare, iar Scarlett o întâmpină în ușa casei și amândouă urcă împleticindu-se, iute, înfierbântate, înnebunite, până în dormitorul lui Scarlett și se prăbușesc pe patul ei și Tallulah simte cum toate lucrurile care o țin în loc toată săptămâna se topesc în locurile aurii unde se întâlnesc cele două fete la jumătatea drumului. Își spun lucruri la ureche cu răsuflarea caldă și buze moi, se îndoaie împreună și blochează lumea una cu alta, iar după aceea Tallulah nu vrea să facă duș, nu vrea să-și spele frumoasa pată a atingerii lui Scarlett de pe piele, așa că se duce acasă la iubitul ei și la copilul ei, încă mirosind a gura lui Scarlett, a cearșafurile

lui Scarlett, a parfumul franțuzesc de modă veche al lui Scarlett pe care i-l face cadou mătușa ei în fiecare an de ziua ei pentru că i-a spus odată că îi place când avea cinci ani. Și nimeni nu observă. Nici măcar Zach, care acceptă acum noul hobby al lui Tallulah: biclclitul de duminică dimineață pe cărări de țară, ca să intre în formă, ca să dea jos grăsimea de pe burtă. Crede că ceea ce miroase e mirosul efortului lui Tallulah. Crede că obrazii ei roșii sunt de la aerul de țară. Tallulah simte cum începe să înflorească și să crească în săptămânile acestea, în timp ce iarna lasă loc primăverii. Acum viața îi oferă două surse de bucurie. Copilul ei. Iubita ei secretă. Zilele se fac mai lungi, nopțile mai calde, Noah se face mai mare și învață cum să îmbrățișeze, Scarlett își vopsește părul lila și își tatuează inițialele lui Tallulah pe laba piciorului. tm

– Dacă întreabă cineva, spune ea, o să spun că e semnul de la „trade mark“.

Dar Zach e în continuare în viața lui Tallulah și Zach nu e o sursă de bucurie. Lucrează ore suplimentare la depozitul de materiale de construcții, disperat să strângă un purcoi de bani ca să-și poată cumpăra un apartament împreună. Are o foaie de calcul și îi cere lui Tallulah să stea în fiecare seară cu el să se uite peste ea.

– Uite, zice el, arătându-i cifrele, derulând în sus și în jos. Dacă fac rost de promovarea ca asistent de manager de raion luna viitoare, asta înseamnă încă șaiszeci și opt pe lună. Plus orele suplimentare. Plus că mama zice că ne poate împrumuta vreo două mii, așa că mă gândesc că până la vară, uite... am avea 13 559 de lire. În bancă. Și evident că o să ne luăm într- un complex în coproprietate, cel mai probabil, dar sunt unele foarte drăguțe, chiar lângă Reigate. Uite. Și apoi trece la alt ecran, la o nouă filă unde are detaliile unor apartamente minuscule, ca niște cutii de chibrituri, fără spațiu în aer liber pentru Noah, la kilometri și kilometri depărtare de aici, de mama ei, de Manton, de Scarlett, și Tallulah încuviințează din cap și zâmbește și spune:

– Arată foarte drăguț. Dar în tot acest timp se gândește: „Nu, nu, nu. Nu, nu vreau să locuiesc acolo cu tine“. În schimb, se gândește la o lume fără Zach, încearcă să-și imagineze contururile unei asemenea lumi, cât de liniștit și perfect ar fi să existe doar pentru Noah și Scarlett, să nu fie nevoie să existe pentru nimeni altcineva. La începutul lui aprilie, după ce ea împlinește nouăsprezece ani și Zach împlinește

nouăsprezece ani și au petrecerea comună – o reuniune discretă la un restaurant în stil american din Manton, doar cu familia, fără prieteni, economisind bani pentru apartamentul în care Tallulah nu are de gând să se mute vreodată, pentru viața pe care nu are de gând să o trăiască vreodată – Zach rezervă o vizionare la unul dintre apartamentele de pe lista lui scurtă pentru sâmbătă dimineată. E în priză toată dimineata în timp ce face duș și se îmbracă.

– Nouăsprezece ani, zice el. Nouăsprezece ani, gata să-și cumpere prima proprietate. Ha! Mama lui Tallulah îi conduce cu mașina la complex și toți trei trag cu ochiul pe geamuri la blocurile ridicate pe jumătate, aliniate de-a lungul șoselei A25. Sunt construite dintr-un fel de cărămidă neagră-cenușie, cu zone placate cu plastic gri închis cu aspect de lemn. Fiecare bloc e construit în jurul unei curți mărginite de puieți mici înconjurați cu garduri din lemn și iarbă nouă acoperită cu plasă. O femeie dintr-un birou de sticlă îi întâmpină exuberant și își exprimă uimirea față de vârsta lor fragedă, cât de drăguț e Noah și entuziasmul față de conceptul de *prima lor casă*.

Îi duce să vadă trei apartamente. Toate sunt reci ca gheața și miros a vopsea și adeziv de parchet și vocile lor au ecou când vorbesc. Unul are vedere la A25, următorul are vedere la curtea centrală, iar ultimul, la marginile prăpădite ale suburbiilor din Reigate. Bucătăriile sunt lucioase și albe, proiectate să imite bucătăriile uriașe și strălucitoare din conacele bogaților, însă de zece ori mai mici. În jurul căzii, e faianță Metro de culoare gri închis lucios, ca să se asorteze cu placajul de pe exteriorul clădirii. Totul e foarte elegant. Totul e foarte modern. Totul e atât de diferit față de ce își dorește Tallulah. Dar mama ei scoate tot felul de sunete pozitive și se stârnește o conversație care îi bâzâie în cap, între Zach, agenta de vânzări și mama ei, legată de amenajare, de potențial, care va fi camera lui Noah, ce culoare poți vopsi pereții, zona în care se află, noul supermarket gata să se deschidă în complexul comercial de peste drum, iar Tallulah se simte amorțită și speriată că lasă să i se întâmple așa ceva; furioasă că are nouăsprezece ani și e îndrăgostită de Scarlett Jacques, dar se uită la apartamente într-un bloc rece împreună cu un bărbat pe care l-ar vrea mort. În mașină, în drum spre casă, stă în spate și îl ține pe Noah de mână în timp ce doarme. În față, Zach și mama ei stau de vorbă. După o clipă, mama ei se întoarce spre ea și întreabă:

– Cum ți s-au părut, draga mea?

– Sunt drăguțe.

– Care ți-a plăcut mai mult?

– Cel cu vedere la curte, răspunde ea cuminte, fiindcă știe că acela îi place și lui Zach cel mai mult, iar asta va îndepărta discuția de la ea. În pat, în noaptea aceea, în spațiul cald și lipsit de aer dintre corpul adormit al lui Noah și cel al lui Zach, Tallulah decide că a doua zi, când se va întâlni cu Scarlett, îi va spune despre Noah. Îi va spune lui Scarlett că e mamă, că are un copil, că vergeturile peste care și-a trecut degetele Scarlett nu sunt pentru că „a fost grasă”, ci pentru că odată a avut un bebeluș de 3 kilograme și 680 de grame în burtă. Și apoi o va ruga să nu mai fie iubita ei secretă și să fie iubita ei adevărată și îi va spune mamei ei și îi va spune lui Zach și își va împiedica viața să vireze înspre locul acela cu apartamente de la marginea șoselei și iubiți autoritari și secrete. Va fi stăpâna propriului destin, a propriei identități; va fi cinstită, și autentică, și sinceră, va fi cea mai bună, mai autentică și mai pură versiune a ei. A doua zi îl urmărește pe Zach de la fereastra dormitorului, văzând cum iese pe ușă cu echipamentul de fotbal aruncat peste umăr, și apoi își aruncă lucrurile în geantă, coboară în fugă în bucătărie, îi sărută pe Noah și pe mama ei, ia bicicleta din spațiul pentru pietoni, își pune casca și pedalează cum n-a mai pedalat niciodată până la Dark Place. Însă la ușa din față vede altă bicicletă, sprijinită de locul unde ea și-o lasă de obicei pe a ei. Aruncă o privire în jur, dar nu vede nici urmă de altcineva. Poate e grădinarul, se gândește, poate e un om de la curățenie sau cineva care a venit să strângă frunzele de pe suprafața piscinei. Sună la ușă, cu inima răpăindu-i sub coaste de efortul de a pedala atât de repede, de anticiparea de a o vedea pe Scarlett, iar ușa se deschide și în fața ei e Scarlett, încă în pijamale, cu părul strâns cu greu într-un coc țepos, și mai e un tânăr, în jeansi și un pulover bleumarin de modă veche cu guler înalt, cu fermoar. Scarlett se uită la Tallulah și apoi la bărbat, iar apoi spune:

– Lules. El e Liam. Liam, ea e Tallulah. Tallulah îi aruncă lui Scarlett o privire întrebătoare. Vede cum mâna lui Scarlett i se duce la gât ca să-și acopere un semn. Vede că pe sub bluza de pijama nu poartă sutien. Se uită la Liam, care o privește ciudat, după care spune:

– Încântat de cunoștință. Are picioarele goale și pantofii lui nu se văd pe nicăieri.

– Liam a venit aseară, spune Scarlett, cu mâna încă la gât. Am făcut o criză și mama nu era. A hotărât – mă rog, *noi* am hotărât...

– Eu am hotărât, de fapt, intervine Liam. Eu am hotărât să rămân peste noapte pentru că am băut ceva...

– Da. Era mai sigur. Așa că a rămas.

– Da. Am rămas. Și acum, zice el, plec, dacă îmi mai aduc aminte unde mi-am lăsat pantofii. Începe să umble prin hol, vânându-și pantofii, iar Tallulah se uită la Scarlett.

– Ce naiba? șoptește Tallulah. Scarlett ridică din umeri.

– N-am voie să te sun pe tine. Așa că l-am sunat pe el. Tallulah îi dezlipește lui Scarlett degetele de pe gât și vede urma inconfundabilă, roz- cenușie a unei mușcăături. Degetele lui Scarlett se lipesc la loc de punctul acela.

– A fost o noapte haotică, zice ea. N-am făcut sex. Doar... știi tu...

Tallulah deschide gura să spună ceva, dar când îl vede pe Liam că apare din nou cu o pereche de ghete de drumeție din piele maro, o închide la loc. Simte cum lacrimile îi zvâcnesc în sinusuri. Îi vine să plângă și îi vine să verse. Stau în tăcere până ce Liam își leagă șireturile și e gata să plece. Îl privește cum se apleacă să o sărute scurt pe Scarlett pe obraz. Scarlett își drege vocea și zâmbește încordat și spune:

– Mersi că ai venit. Ești extraordinar.

– Pa, Tallulah, zice el, mă bucur că te-am cunoscut.

– Da, spune ea cu voce ascutită și strânsă, și eu. Iar apoi el pleacă și rămâne singură cu Scarlett pe hol. Scarlett vine spre ea ca să o atingă, iar Tallulah tresare. Scarlett țățâie.

– Jur, spune ea, n-a fost nimic. A fost doar, știi tu, e *Liam*. Noi doi. Avem o poveste împreună. Și am băut mult prea mult și a fost o prostie, știi tu, doar ne-am prostit. Lui Tallulah nu-i vine în minte nici un cuvânt potrivit. Stă cu brațele încrucișate și se uită în podea.

– Adică, pe bune acum, Tallulah. Nu prea ești în măsură să judeci. Locuiești cu iubitul tău, în pana mea. Și să nu-mi spui că nu faci sex cu el, că știu că nu-i așa. Tallulah se gândește la clipele furate pe care i le oferă lui Zach pentru că știe că dacă scapă de grija lor, el n-o să-i mai ceară acest lucru într-un moment și mai nepotrivit. Îi spune: „Vino, mama îl duce pe Noah la heleşteu, avem cinci minute. Dar să te grăbești”. Iar apoi el se grăbește și ea își cumpără încă două săptămâni în care el nu o bate la cap, în care nu trebuie să se gândească la asta. Așa

că da, fac sex, dar nu, nu e nimic pe lângă diminețile de duminică pe care le petrec ea și Scarlett în patul dublu al lui Scarlett, pe cearșafurile ei de bumbac egiptean cu 120 de fire pe centimetru. Absolut nimic.

– Nu e același lucru, zice ea.

– Sigur că e același lucru. E confort. E un obicei. E un mod de a-i ține de partea ta. Pentru că trebuie să-i ținem de partea noastră.

– Uau!

– Uau, ce? Fii serioasă, Lules. Știi că e adevărat. Zach pentru ce e? Ce îți oferă de nu vrei s-o termini cu el, de te mai culci cu el încă? Trebuie să fie ceva.

– Nu e nimic, zice ea. Zach nu îmi oferă nimic.

– Atunci de ce vrei să rămâi cu el?

– Nu vreau, zice Tallulah. Vreau să-l părăsesc. Dar suntem împreună de când eram copii. E singurul bărbat pe care l-am... Se oprește o clipă, când îi vin lacrimi în ochi. Mă culc cu el pentru că *trebuie*. Pentru motive pe care n-ai putea să ți le imaginezi vreodată. Dar tu? Tu nu trebuia să faci orice ai făcut aseară cu Liam. Nu ești într-o relație cu el. Știe că nu-l iubești, că s-a terminat. Atunci de ce? Scarlett oftează și îi aruncă lui Tallulah o privire enervant de blândă.

– De-aia...

– De-aia?

– Uite, eu de fapt nu sunt... Vreau să zic că pot să prioritizez oamenii, dar nu să-i *limitez* cu totul.

– Să-i limitezi?

– Da, adică, gen, tu ești prioritatea mea. Tu ești sută la sută cea mai importantă persoană din viața mea, gen, vreodată, probabil. Dar asta nu înseamnă că n-o să existe și alți oameni în viața mea. Care nu sunt la fel de importanți ca tine. Pentru care nu *simt* ce simt pentru tine. Dar care există și de care n-o să mă descotorosesc.

– Vrei să spui că nu practici monogamia?

– Presupun, dacă vrei s-o iei așa. Dar, sincer. Te rog. Uită de treaba asta, spune ea, arătând spre ușă. Hai s-o luăm de la început. Vino încoace. Am pateuri cu nuci pecan în bucătărie. Sunt de ieri, dar încă sunt foarte, foarte bune. Te rog. Mi-a fost așa de dor de tine... Gândul de a sta pe canapeaua albastră din bucătăria uriașă de sticlă a lui Scarlett și de a linge glazura de pe un pateu cu nuci pecan sub o pătură de blăniță și apoi de a găsi unghiurile corpului lui Scarlett în dormitorul ei

și de a sta apoi împreună cu câinele, discutând despre ce părți din el le plac cel mai mult pare tot ce își dorește pe lumea asta. Dar nu pentru asta a venit aici. A venit să i se ofere complet lui Scarlett, sută la sută. Iar acum știe că nu va avea niciodată sută la sută din Scarlett, că Scarlett va avea mereu goluri și spații intime unde încap alți oameni, și nu asta își dorește pentru ea însăși, sau pentru Noah, sau pentru viitorul ei. Și își dă seama că niciodată nu a fost mai mult decât o experiență pentru Scarlett, la fel cum a fost și Liam. Un experiment. Un lucru de încercat și de hotărât dacă îi place sau nu, pentru ca într-o bună zi să-i poată spune omului cu care decide că vrea să-și petreacă viața că atunci când era tânără, a încercat un băiat distins de fermier cu o pasiune pentru puloverele cu guler cu fermoar, și că apoi, când s-a plictisit de asta, a încercat o fată din fundătura din sat, care studia să devină asistentă socială. Iar după aceea va mai fi altcineva sau altceva. Așa că se uită la Scarlett cu ochii plini de lacrimi și zice:

– Nu. Mă duc acasă. Las-o baltă. Merit mai mult. Trânțește ușa lui Scarlett în urma ei și urcă pe bicicletă, pedalează cu putere până acasă, cu ochii orbiți de lacrimi, gândindu-se la ultimele cuvinte pe care i le-a spus lui Scarlett și întrebându-se dacă sunt adevărate măcar.

34.

Septembrie 2018 Sophie se întâlnește cu Jacinta Croft într-un mic *wine bar* după colțul stației Victoria, la șase după-amiaza. Pe telefon are mesaje de la Shaun, care întreabă unde e. Se pregătește să răspundă când ridică privirea și o vede pe Jacinta apropiindu-se.

– Nu pot să stau mult, zice Jacinta, desprinzându-și de pe umăr o geantă uriașă de piele și așezând-o pe masa din fața ei.

– Nici eu, spune Sophie. Trenul meu pleacă în treizeci de minute.

– Bun, atunci hai să comandăm niște vin, *pronto*. Îi face semn unei chelnerițe și comandă două pahare mici de ceva franțuzesc fără să o întrebe pe Sophie dacă asta i-ar plăcea și apoi se întoarce cu fața la ea și zice:

– Deci, Susie Beets, te-am căutat pe Google după ce ai plecat. Era ceva ce nu se leagă la tine.

– Ah.

– Bănuiesc că nu ești un detectiv fictiv dintr-o serie de cărți populare scrise de cineva pe nume P.J. Fox. Presupun că ești de fapt P.J. Fox însăși, cunoscută și sub numele de Sophie Beck, născută în Hither Green în sud-estul Londrei în 1984. Spune toate acestea cu un zâmbet ironic.

– Da. Scuze, doar că...

– Uite ce e. Lucrez în învățământul privat. Nu-i nimic ce să nu fi văzut sau întâlnit. Dar de ce ai mințit?

– N-am vrut să mai fac valuri, presupun, zice Sophie. De fapt, iubitul meu e noul director, nu fratele meu. Și eu am găsit inelul pe terenul școlii. Le sosește vinul și Jacinta ridică imediat paharul și ia o înghițitură mare, privind-o curioasă pe Sophie peste buza lui.

– Fii atentă, nu am în fiecare zi ocazia să stau de vorbă cu autoare de romane polițiste transformate în detectivi amatori și din păcate nu pot să-ți spun prea multe lucruri pe care nu le știi deja, dar când ai spus că au găsit ceva în pădurea din spatele colegiului, am presupus că o să spui altceva.

– Da?

– Se pare că există un tunel, continuă Jacinta, care vine de la vila unde locuia Scarlett Jacques.

– Am citit ceva despre asta. A fost săpat în timpul Războiului Civil?

– Corect, spune Jacinta. Iar eu m-am întrebat mereu, când se întâmplau toate astea, m-am întrebat ce e cu tunelul ăla. Am spus poliției despre el și l-au căutat, dar familia lui Scarlett n-a găsit niciodată intrarea și nici familia care a locuit acolo înaintea lor, iar înainte de asta casa a stat goală destul de multă vreme. Au rugat chiar și un istoric specializat în case să-l caute, dar n-au găsit nimic. Și asta a fost tot. Dar tot mă gândesc, până în ziua de azi... Vreau să spun că membrii acelei familii, Jacques, erau, nu știu, erau o gașcă de narcisiști. Toți.

– În ce fel?

– Păi, fata lor, Scarlett, nu mai era elevă la Maypole la data disparițiilor, dar a fost acolo în cei doi ani dinainte și era o fată foarte drăguță. Dar atât de distrusă, m-am gândit mereu. Avea felul ăsta de a-i controla pe oameni, făcându-i să creadă că are nevoie de ei, făcându-i să creadă că e o tipă lipsită de speranță și că numai ei o pot ține pe linia de plutire. Dar dincolo de toate astea eu am simțit mereu că știe exact ce face. Iar mama – o femeie îngrozitoare. Numai imagine, fără substanță. Pe tată l-am întâlnit doar o dată, la interviul inițial al lui Scarlett. A dispărut la jumătatea interviului ca să răspundă la telefon. Era foarte distant. Rece. Toată familia îmi dădea impresia că e un grup de banchize de gheață care plutesc aiurea cumva, fără să se atingă vreodată. Așa că, atunci când cuplul ăsta a dispărut și am auzit că ultima dată au fost văzuți acasă la familia Jacques, aș zice că nu m-a surprins deloc.

– Dar nu a existat nici o legătură, nu? Vreau să zic, din ce am citit, cuplul i-a cunoscut pe elevii de la Maypole abia în seara aceea.

– Păi, nu chiar. Nu uita că Scarlett și fata au fost la Colegiul Manton împreună.

– Da, dar din spusele celorlalți copii, nu se cunoșteau prea bine.

– Ei, asta nu e chiar adevărat. Era o fată pe nume Ruby, și ea fostă elevă la Maypole. Ea nu a fost la petrecerea de la piscină din noaptea aia, dar a spus poliției că avea impresia că între fete s-ar putea să fi fost ceva mai mult – nu-mi amintesc, cum o cheamă pe fată?

– Tallulah.

– Da, sigur. Tallulah. Credea că e ceva între Scarlett și Tallulah. Se pare că Scarlett era bisexuală și că ea și Ruby avuseseră și ele un fel de relație când erau mai mici. Proprietara unui magazin de prăjituri din Manton nu departe de colegiu a spus că a văzut-o pe Tallulah acolo de câteva ori cu câteva luni în urmă, cu o fată a cărei descriere se potrivea cu a lui Scarlett. Dar Scarlett a negat, a spus că la colegiu sunt o mulțime de fete care arată ca ea. Jacinta își dă ochii peste cap și ridică paharul la gură, punându-l la loc înainte să ia o gură, ca să spună:

– Și iubitul lui Scarlett. Liam. L-ai cunoscut?

– Da. Da, l-am cunoscut. Sophie simte cum roșește ușor când aude numele lui.

– Păi, era acolo în noaptea aia și susține că n-a mai întâlnit-o niciodată pe Tallulah înainte, dar... oftează ea. Nu sunt așa de sigură. Mereu am avut impresia că ascunde ceva. Mereu am avut impresia că poate o protejează pe Scarlett, cumva, pentru că era atât de îndrăgostit de fata asta, era îndrăgostit de ea nebunește, până peste cap. Și a rămas cu inima frântă de-a binelea când ea a pus capăt relației. Chiar și ca profesori la școală, eram cu toții la curent, și îngrijorați – știi ce spun?

– Aha, zice Sophie. Când Liam mi-a povestit despre asta, a zis că e împăcat cu faptul că s-a terminat.

– Ei, bine, te-a mințit. Eu am fost acolo. Cu toții l-am văzut cum umbla aiurea prin școală, ca un om sfârșit. Jacinta își trece degetul în jurul bazei paharului de vin.

– Știi, spune ea, acela a fost probabil cel mai urât an din viața mea. Atâta stres! Am aflat că soțul meu a avut o aventură în anul acela, ne-am despărțit, apoi el a plecat la plimbare într-o după-amiază și nu s-a mai întors niciodată. Ca să fiu sinceră, eram într-o criză profundă la vremea aceea. Eram în toiul divorțului. El era acasă doar la sfârșitul săptămânii. Așa că, atunci când nu s-a mai întors, la început nu mi-am

făcut cine știe ce griji. Am presupus că s-a dus înapoi, la apartamentul lui, fără să-și ia la revedere. Dar pe urmă, când n-a sunat în seara aceea ca să vorbească cu fiul nostru, și nici în seara de după, când nu a răspuns la nici unul dintre SMS-urile fiului meu și nici n-a întrebat de câine, l-am dat dispărut la poliție. Au trimis câini în pădure, dar n-au găsit nimic. Și a trebuit să accept, în cele din urmă, că pur și simplu nu mai voia să facă parte din viețile noastre. Că voia să dispară. La cealaltă femeie. Exclusiv. Oftează greu, apoi continuă. Iar după aceea au dispărut adolescenții ăia și totul a fost prea mult. *Annus horribilis*, așa îi zic. Cel mai urât an din viața mea. Știam că trebuie să plec.

Sophie se întoarce acasă cu câteva minute înainte de ora opt. Shaun abia s-a întors de la muncă și pare extenuat în timp ce caută prin dulapurile de bucătărie încă necunoscute după un pahar de apă. Ea vine din spate și îi înconjoară mijlocul cu brațul, îngropându-i un sărut în bumbacul șifonat de sub omoplat.

– M-am întors, zice ea.

– Am auzit, spune el, fără să se întoarcă să desăvârșească îmbrățișarea. Cum a fost în oraș?

– A fost drăguț. Se desprinde de el și spune: Uite ce bine îmi stă părul. El se întoarce și îi atinge vârfurile, care încă îi stau întoarse în afară după coafat.

– Foarte drăguț, spune el, distras. Mă bucur că ai avut o zi bună. Sophie nu i-a povestit despre adevăratele întâmplări ale zilei. Și-ar dori să poată împărtăși totul cu el, dar simte foarte acut că el nu ar fi de acord.

– Am avut, spune ea. A fost minunat să ies în oraș. El o privește curios.

– Ești OK? întreabă el.

– Da, sunt bine.

– Vreau să spun, cu asta? Cu noi? Cu mutarea? Te descurci OK?

– Da, adică, nu e... Nu știu. Nu e...

El o întrerupe.

– Regreți? Că ai venit înapoi cu mine?

– Nu, spune ea, convingător. Nu, nu regret. Vede cum chipul i se înmoaie de ușurare.

– Bine, zice el.

– Știam la ce mă înham, spune ea. Știam totul. Și e bine. Serios. Vreau doar să te concentrezi pe munca ta și să nu-ți faci griji pentru mine. Te rog. El expiră și zâmbește și o trage spre el într-o îmbrățișare marcată de regret, și vinovăție, și frică, pentru că, în pofida cuvintelor pe care tocmai le-au schimbat, amândoi știu, în sinea lor, că nu o să meargă, că ceea ce i-a adus împreună la Londra, cu romantismul caselor separate și al prietenilor separați și al slujbelor la care se pricepeau amândoi fără să se gândească prea mult la ele, nu mai există, că s-au aruncat cu capul înainte în povestea asta într-o furtună a sexului și verii, fermecați de noțiunea romantică a vieții la țară în Anglia, și a grădinilor îngrijite, și a prințeselor străine și acum se zbat în van. Telefonul lui Shaun vibrează pe blat în spatele lui și se întoarce să se uite la el. Nu își ignoră niciodată telefonul pentru că nu locuiește cu copiii lui, iar Sophie îl înțelege perfect.

– E Kerryanne, zice el. Vrea să mă duc la apartamentul ei. Zice că e urgent.

– Să vin și eu? Ea vede cum nehotărârea îi traversează chipul. Ar trebui să spună nu. Dar în lumina conversației pe care tocmai au avut-o, încuviințează din cap și spune:

– Sigur. Bineînțeles.

*

Cerul tocmai se întunecă în timp ce traversează aleea cu pietriș care le trosnește sub picioare, spre corpul de cămin. E prima seară rece a toamnei și Sophie tremură ușor într-un cardigan subțire și picioarele goale. Kerryanne așteaptă în fața ușii, cu brațele încrucișate la piept. Pare ușurată când îi vede pe Shaun și Sophie apropiindu-se și zice:

– Îmi pare tare rău să vă deranjez în timpul liber. Chiar îmi pare rău. Dar trebuie să vedeți asta. Îi conduce până în fața clădirii, unde balcoanele dau spre pădurea de după școală și unde terasa ei întinsă atârnă deasupra locului unde stau și arată peste straturile cu flori.

– Nu eu l-am văzut, ci Lexie. Tocmai s-a întors din Florida la prânz, fuma pe terasă și l-a văzut. Nu s-a atins de el. Slavă Domnului că i-am povestit deja toată tărașenia, așa că a știut ce înseamnă. În spatele straturilor cu flori se află o mică porțiune dezordonată de peluză, apoi o

alee lată de pietriș și dincolo de ea, o a doua poartă spre pădure. Însă acolo, pitită, dar vizibilă de la balcoanele de deasupra, este o bucată de carton bătută în cuie de trunchiul unui copac, pe care sunt scrise cu marker negru cuvintele „Sapă aici” și este desenată o săgeată care arată spre pământul de dedesubt.

35. Septembrie 2018

Noah adoarme de îndată ce Kim îl pune la culcare. A fost țăfnos toată seara. Kim nu își mai amintește bine cum au fost copiii ei la vârsta asta. Memoria ei a recalibrat detaliile. Știe că unul dintre ei făcea crize în supermarket și bănuiește că Tallulah era aceea, însă acea suspiciune a fost sabotată în ultimele cincisprezece luni, deoarece Kim nu își poate aminti nimic rău despre Tallulah. Nu își poate aminti mai departe de chipul lui Tallulah îndreptat în sus, în dormitorul ei, în timp ce îi trasa codițe la ochi cu tușul negru lichid înainte de petrecerea de Crăciun de la colegiu: luminescența palidă a pielii ei, curba ascendentă desăvârșită a nasului, buzele roz ca niște boboci de trandafir, frumusețea fragilă, abia detectabilă care a părut întotdeauna un secret cunoscut doar de ele două. Nu poate să împace acea fată calmă și minunată cu fetița de doi ani care urla în supermarketuri. Nu pot fi aceeași persoană, așa că tinde să-și imagineze că aceste lucruri nu s-au întâmplat de fapt sau că a fost Ryan, sau poate copilul altcuiva. Nu al ei. Nu Tallulah. Însă părerea ei despre nepotul său nu e înfășurată în asemenea văluri fantomatice. Îl iubește, dar vai, i se pare atât de dificil să trăiască împreună cu el. Nu și-a dorit un al treilea copil. I s-a oferit ocazia; a existat un bărbat la vreun an sau așa ceva după ce s-a despărțit de Jim,

un bărbat care a spus că îi va oferi un copil, iar ea avea treizeci și ceva de ani și Ryan era pe cale să termine școala primară și a simțit, o clipă, că e momentul potrivit să o facă. Însă nu a fost în stare să înfrunte perspectiva nopților nedormite și îngrijorarea de a adăuga încă optsprezece ani la călătoria sa de mamă. Își imaginase cum va arăta la vârsta pe care o are acum, când abia a împlinit patruzeci de ani, cu doi copii mari și nu i-a plăcut ideea. Așa că i-a spus nu bărbatului drăguț care a vrut să-i ofere un copil și au continuat ca iubiți, iar apoi el a plecat când și-a dat seama că își dorește mai mult și asta a fost tot. A ales special să nu facă un al treilea copil și acum are unul și acesta e răutăcios și furios și ea e obosită tot timpul. Tot timpul. Însă momentan copilul doarme și au traversat podul încă unei zile împreună, iar iubirea față de el este la fel de completă ca iubirea pe care o simte față de cei doi copii cărora le-a dat naștere, mai ales acum, când el e aproape, dar nu e treaz, când are douăsprezece ore în care poate fi ea însăși. Deschide o sticlă de vin și își toarnă un pahar mic. Sărutul rece al băuturii când îi atinge fundul stomacului este imediat și plăcut. Mai ia o înghițitură și își ia telefonul, gata să petreacă puțin timp uitându-se distrată la fluxul de pe Facebook. Dar tocmai când degetul ei mare atinge pictograma albastră de pe ecran, aceasta e ștersă de un apel telefonic primit. *Dom McCoy*. Își drege vocea și apasă pe acceptare apel.

– Kim. Eu sunt. Dom. Am găsit ceva. La Maypole House. Poți să vii încoace? Lui Kim i se taie răsuflarea.

– Ăă, tocmai am pus copilul la culcare. Sunt singură. N-am pe cine să chem să stea cu el. Nu poți să-mi spui la telefon? Se lasă liniștea o clipă, după care el spune:

– OK, Kim, dă-mi cinci minute. Zece. Vin la tine. Rămâi acolo. Cele zece minute se fac optsprezece până când umbra lui Dom trece în sfârșit prin fața ochiurilor de geam din ușa casei lui Kim. Deschide ușa înainte ca el să sune și îl conduce în living. Cât timp l-a așteptat, a turnat vinul la loc în sticlă și a băgat-o la frigider. A umflat pernele și a strâns o parte din jucăriile lui Noah. Și-a prins părul la spate și și-a pus o pereche de șosete ca Dom să nu-i vadă unghiile nedate cu oă.

– Ce mai faci? începe Dom, așezându-se pe fotoliul albastru din denim pe care îl preferă de fiecare dată când vine la Kim cu noutăți.

– Sunt OK, zice ea. Obosită. Știi tu.

– Da, spune Dom. Empatizez total. Nu mai poartă verighetă. Kim a observat asta prima dată în urmă cu vreo șase luni. Și a slăbit. Îl privește cu nerăbdare, vrând să audă o veste bună.

– Ne-a sunat Kerryanne Mulligan acum vreo oră. Fiica ei a văzut ceva pe terenul școlii, de la balcon. S-a dus să cerceteze și a găsit asta. Întoarce telefonul spre ea și îi arată o fotografie cu un indicator care arată exact ca acela de carton pe care l-a găsit iubita directorului prins de gard în săptămâna precedentă.

– Ce e? întreabă ea, răgușită. Ce-a găsit? El întoarce telefonul înapoi spre el și glisează la stânga pe ecran, după care îl întoarce înapoi la ea. Kim se uită lung la imagine. Este un obiect grosolan într-o pungă transparentă pe care scrie ceva. Nu are nici un sens.

– Ce e? întreabă.

– Păi, zice Dom, speram că poți să ne spui tu asta. Ea duce vârfurile degetelor la ecran și deschide imaginea. Este o unealtă ciudată din metal, cu un capăt îndoit din care lipsește o bucată în formă de U, aproape ca un fel de mistrie de grădină foarte mică.

– Nu știu ce e. Habar n-am.

Vede cum chipul lui Dom e traversat de o străfulgerare de dezamăgire.

– Ei, bine, spune el, a ajuns pe mâna criminaliștilor, așa că sperăm ca ei să aibă vreo idee despre ce este. Iar între timp, încă așteptăm vești de la tipii cu amprente, despre inel și cutie, dar trebuie să fiu sincer, Kim, acolo nu prea sunt motive de optimism. Și a venit analiza grafologică, se pare, așa că o să mă uit peste ea mâine-dimineață la prima oră. Deci, încă avem multe de rumegat. Îi zâmbește și ea știe că încearcă să pară optimist, dar știe și că lucrurile nu se desfășoară așa cum a sperat el, pentru că, deși fiica lui Kim e cea care a dispărut, știe și că faptul că n-a reușit să rezolve cazul îl tulbură profund și pe Dom de atâta timp. Se străduiește să zâmbească și spune:

– Mulțumesc, Dom. Mulțumesc pentru tot.

– Mi-aș dori să pot face mai mult, răspunde el. Parcă niciodată nu pot să fac destul. Dar asta, zice el, vârându-și telefonul în buzunar, e mai bine decât nimic. Cineva știe ceva și vrea să știm ce știe. Așa că rămâi cu ochii în patru, Kim. Păstrează-ți calmul. Dacă auzi orice de la oricine, dacă îți spune oricine că a văzut ceva ciudat, anunță-mă imediat. OK? El o privește serios, iar ea zâmbește și spune: „Sigur“ și pentru o clipă se simte de parcă ar putea să deschidă gura și să spună:

„Am vin. Ai timp?“ Dar își dă seama imediat că bineînțeles că nu are timp, că e în mijlocul rezolvării unei probleme, că are de condus o mașină acasă și de trăit o viață, are copii de pus la culcare și că a făcut ce avea de făcut când a venit încoace și că bineînțeles că nu vrea să stea și să bea vin cu o femeie obosită și tristă. Așa că și ea se ridică în picioare și îl conduce la ușă.

– Te sun din nou mâine la prima oră. Ai grijă, Kim.

– Da, spune ea, apucând marginea ușii, simțind îndemnul insistent de a vrea să fie aproape de altă ființă umană, de a-și dori ceva mai mult decât pe ea și Noah, și casa asta, și toate întrebările astea fără răspuns, după care închide ușa după el și își vârstă imediat pumnul în gură ca să-și rețină lacrimile.

36. *Mai 2017*

Primăvara se preface încet în vară într-o zăpăceală de zile anoste de școală și nopți plictisitoare petrecute înfiptă lângă Zach pe canapea, cu monitorul pentru bebeluși pâlپând pe măsuta de lângă ei. Noah ajunge în punctul în care capul îi e prea mare pentru corp și amândoi glumesc că arată ca o jucărie cu capul mare și trebuie să-i sprijine craniul uriaș cu perne când adoarme pe bancheta din spate a mașinii. Apartamentul de pe centura din jurul orașului Reigate iese din discuție atunci când banca le refuză ipoteca și Zach se întoarce la foaia lui de calcul și extrasele de cont cu un aer sumbru și ranchiunos. Se pare că acum singurul lucru care contează pentru el este să cumpere o proprietate, că a fi proprietar la nouăsprezece ani e un fel de insignă de onoare care îl va face să se simtă câștigător. Au căpătat obiceiul să facă sex miercurea după-amiază, când Zach vine acasă mai devreme, Kim e la lucru, Ryan e la școală și Noah doarme ca în fiecare zi. Este la fel de fiecare dată, o serie de mișcări exersate care se încheie, în aproximativ zece minute, cu Zach care are un orgasm mut cu fața înfiptă într-o

pernă și Tallulah care fuge după aceea la baie în vârfurile picioarelor și se uită la ea în oglindă, întrebându-se cine e fata dezbrăcată, cu ochi goi și sâni cu pete roșii care o privește de acolo. Însă are și un sentiment de ușurare, un sentiment că s-a terminat, că acum are la dispoziție o săptămână în care corpul îi aparține. Săptămânile trec una după alta și zilele se lungesc. Examenele din vară bat la ușă și Tallulah își petrece mai mult timp acasă recapitulând și mai puțin stând pe canapea cu Zach, care tot intră și iese din dormitor când ea învață, găsind scuze stupide ca să-i distragă atenția. La școală, o vede pe Scarlett aproape în fiecare zi și au învățat cum să se ignore una pe alta până în punctul în care Tallulah reușește uneori să creadă că poate nu s-a întâmplat nimic, că totul a fost un vis. Prietenii lui Scarlett nu au acceptat-o niciodată ca făcând parte din viața lui Scarlett și acceptă cu bucurie că nu mai e acolo. Îi fac cu mâna dacă se întâlnesc în campus, spun: „Bună, Lules”, iar Tallulah le spune și ea „Bună”. Însă la prânz, la cantină, Tallulah stă cu colegii ei de la cursul de asistență socială sau singură. Ea și Scarlett nu au schimbat nici un cuvânt din dimineața de duminică în care Tallulah a sosit și a găsit-o cu urmele dinților fostului iubit pe gât. Scarlett i-a trimis câteva zile mesaje plângărețe pe WhatsApp și Snapchat, dar Tallulah le-a șters pur și simplu pe toate imediat și apoi a blocat-o. Nu contează, însă, cât de mult timp trece sau cât de eficient reușesc să pretindă că nu se cunosc, sentimentul că o dorește pe Scarlett este încă la fel de crud, de roșu, de real ca atunci când erau împreună. Pe Tallulah o doare, fizic, când se gândește la atingerea mâinii lui Scarlett pe mâna ei pe sub masa de la magazinul lor secret cu prăjituri, unde merg doar doamnele în vârstă. La diminețile acelea de duminică. Atunci când închide ochii, își amintește mirosul lumânării parfumate din dormitorul lui Scarlett, căldura gurii lui Scarlett pe pielea ei, roșeața pielii care i se păstra ore întregi după ce se întorcea acasă. Și vrea totul înapoi. Însă nu poate avea asta deoarece Tallulah este mamă, are un copil și are responsabilități și nu poate lăsa nimic din toate astea în grija cuiva care nu înțelege că nu e în regulă să-ți lași fostul să te muște de gât în timp ce dragostea ta actuală e pe bicicletă și vine să te vadă. Îi este datoare lui Noah să-i ofere o fundație stabilă, iar Scarlett este în multe feluri, numai stabilă nu. Dar apoi, într-o dimineață însorită de marți, în timp ce Tallulah împinge căruciorul lui Noah către heleșteu, cu o punguță de plastic cu felii de pâine uscată

vârâtă în copertina căruțului, vede o siluetă cunoscută dincolo de terenul comun. Marțea, Scarlett e la școală toată ziua. N-ar trebui să fie aici. N-ar trebui să fie dincolo de teren, uitându-se drept la Tallulah. Tallulah intră în panică. Pentru un moment, crede că poate să întoarcă la 180 de grade căruciorul lui Noah și să se ducă acasă, dar Scarlett grăbește pasul și acum vine drept spre ea, iar Tallulah vede că are sprâncenele încruntate a confuzie, iar privirea îi oscilează între Tallulah și cărucior. Tallulah lasă capul în piept, trage adânc aer în piept și pornește să o întâlnească pe Scarlett în mijlocul terenului.

– Oh, Doamne, e al tău? Tallulah încuviințează din cap.

– Da. El e Noah. E al meu. Scarlett o privește și nu-i vine să creadă. Apoi se lasă pe vine și întinde mâinile în cărucior și pentru o clipă inima lui Tallulah începe să o ia la goană; crede că poate Scarlett o să-l smulgă din căruț, o să-l ciupească, o să-i facă rău. Trage căruciorul spre ea, dar Scarlett doar îl salută pe Noah.

– Bună, scumpete, zice ea, frecându-i obrazul lui Noah cu dosul degetelor. Noah se uită la ea, cu ochii mari, dar netulburat. Privirea lui Scarlett se întoarce către Tallulah.

– Oh, Doamne! Ce frumos!

– Mersi. Scarlett râde nervos.

– Doamne, Lules! Ești mămică. Tallulah oftează și încuviințează din cap.

– De ce nu mi-ai spus, ce pizda mă-sii?

– Ai putea, începe Tallulah, detestându-se pentru că o spune, dar fiind nevoită să o spună fiindcă acele cuvinte dor fizic când e în fața copilului ei, ai putea să nu înjuri? Te superi? Scarlett își duce ambele mâini la gură.

– Căcat, zice ea. Scuze.

– E OK. Doar că e la vârsta aia, știi tu, când începe să încerce să vorbească. Și nu știu ce mă fac dacă ăla ar fi primul cuvânt pe care-l rostește. Știi ce zic. Scarlett încuviințează din cap și zâmbeste.

– Doamne! Da. Sigur. Se ridică la loc și își vâcă mâinile în buzunarele unui bluzon ciudat, croit din petice. Are părul scurt și dezordonat și i-a ieșit un ciorchine de coșuri în jurul gurii. Dar tot îi taie răsuflarea lui Tallulah.

– De ce nu mi-ai zis? întreabă ea din nou. Tallulah ridică din umeri.

– Nu prea știu.
– Deci de-asta tre' să stai cu ratatul ăla. În sfârșit, înțeleg. Tallulah simte cum i se ridică barierele de apărare.

– Nu e un ratat.
– Mă rog, ridică Scarlett din umeri. Se ridică și se privesc o clipă. Noah începe să mârâie puțin și să dea din picioare.

– Îl duc la heleșteu, spune Tallulah. Nu adaugă: *Vrei să vii*, dar Scarlett o urmează oricum.

– Nu-mi vine să cred, Lules. Mi-ai dat papucii că m-am sărutat cu fostul și în tot timpul ăsta tu aveai un copil, în pizda mă-sii. Tallulah îi aruncă o privire severă și Scarlett spune:

– Doamne! Scuze. Da. Dar nici măcar nu pot... Adică, nimeni de la școală nu știe că ai un copil. Nu înțeleg, de ce n-ai pomenit despre asta?

– De fapt, asta nu e adevărat. Sunt o mulțime de oameni de la școală care știu că am un copil, doar că nu sunt oameni cu care te-ai gândi vreodată să vorbești. Scarlett țâțâie și spune:

– Ah, da, fă-mă pe mine să par ticăloasa în povestea asta. Mereu sunt eu aia, nu? Niciodată altcineva. Și cui îi pasă, oricum, ideea e că mi-ai ascuns, gen, secretul ăsta imens și eu nu ți-am ascuns nimic niciodată. Absolut niciodată. Mereu am fost complet sinceră cu tine. Chiar și în ultima duminică. Puteam să-l dau afară pe Liam și să am grijă să nu vi se întâlnească drumurile. Dar n-am făcut-o. Pentru că deși ce am făcut a fost un pic dubios, eu n-am vrut să te păcălesc. Nu puteam să te mint. Sunt incapabilă să mint, practic. Asta e una din cele mai mari probleme ale mele. Așa că, uau, vreau să zic, faza asta... Arată spre cărucior. Uau, n-am ce zice. Tallulah activează frâna căruciorului când ajung la marginea eleșteului și se apleacă să desfacă curelele lui Noah, după care îl scoate din căruț.

– Nu e același lucru, răspunde ea, scurt și la obiect. Nu e deloc același lucru. Scoate o felie de pâine veche din geantă și rupe o bucățică.

Noah i-o smulge din mână și încearcă s-o arunce în heleșteu, dar pâinea cade la picioarele lui Scarlett. Ea o ridică și i-o dă înapoi, zicând:

– Mai încearcă o dată, amice. Îi acoperă mâna cu palma ei și îl îndrumă ușor să arunce cum trebuie și îl aclamă când pâinea atinge suprafața apei.

– Bate cuba! spune ea, atingându-i palma cu mâna în timp ce el o privește uluit. Știi că ador copiii, ce naiba, Lula. Ți-am și zis că ador copiii. Doar că nu înțeleg nimic din toate astea. Tallulah mai rupe o bucată de pâine și îl ajută pe Noah să arunce.

– Da, zice ea. Ar fi trebuit să-ți spun. Ai dreptate. Dar nu ți-am zis pentru că voiam... Face o pauză ca să găsească niște cuvinte care să nu o facă să pară atât de rea pe cât se simte.

– Voiam să crezi că sunt ca tine. Știi tu. Un spirit liber.

– Dar ai un iubit, în pana mea! N-ai cum să fii mai puțin liberă de atât!

– Da, dar un iubit nu e permanent. Un copil e permanent. Oriunde mă duc, vine și el. Orice aș face, sunt mama lui. Douăș patru de ore pe zi, șapte zile din șapte. Tot restul vieții mele. Și e foarte mult, să știi.

– Să mor eu, Lula. *Viața* e foarte mult. Toate astea sunt foarte mult. Tu și cu mine am avut chestia asta, chestia asta absolut extraordinară care credeam că e cel mai important lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Din minutul unu, din ziua aia în autobuz, te-am văzut și am știut, am știut tot ce urma să se întâmple, că tu și cu mine eram menite să fim împreună. Și apoi am fost, și m-ai făcut atât de fericită, în... Îi aruncă o privire lui Noah și se oprește. M-ai făcut atât de fericită. Și știi, știu că ce am făcut cu Liam a fost greșit, dar presupun că m-am gândit că atât timp cât tu îl ai pe Zach în viața ta, atât timp cât faci un secret din noi două – face un gest cu mâna între ele –, atunci nu eram pe bune. Atunci aplaudă amândouă, când următoarea încercare a lui Noah de a arunca pâine se sfârșește triumfător și un grup de rațe se strânge iute în jurul ei. Scarlett întinde mâna și îi cuprinde lui Noah ceafa cu palma.

– Doamne, zice ea. E atât de scump. Atât, atât de scump. Tallulah simte ceva în stomac, un fior de plăcere, dar și de frică. Îl trage pe Noah ușor mai aproape de ea și Scarlett își lasă mâna să-i cadă de pe capul lui.

– Știi, spune ea, am putea să facem asta. Am putea. Simt că ai impresia că sunt vreo frumoasă tâmpită, știi ce zic? Și știu că așa mă port. Știi. E mai ușor să faci față oamenilor dacă te subestimează. Dar eu nu sunt o tâmpită, Lules. Am trăit o viață, s-au întâmplat niște lucruri, lucruri nasoale. Am crescut și am învățat și... și... m-am maturizat. Chiar aș putea să fac treaba asta cu copilul. Cu tine. Dar

întrebarea e... tu ești gata să fii sinceră în privința noastră? Tallulah o privește întrebător.

– Adică să le spun oamenilor? Scarlett încuviințează din cap. Tallulah întoarce privirea înapoi spre apă, la capetele plecate ale rațelor care urcă și coboară după pâinea udă. Încearcă să-și închipuie cum le-ar spune diversilor oameni din viața ei. Mama ei n-ar avea nici o problemă. Ryan ar fi surprins, dar ar accepta. Practic cam toată lumea pe care o știe la colegiu ar accepta. Există o singură persoană căreia nu își imaginează că i-ar putea spune vreodată.

– N-aș putea să-i spun vreodată lui Zach, zice ea. M-ar omorî.

– Te-ar omorî? Scarlett face ochii mari.

– Da. M-ar omorî.

– Vorbești serios?

Tallulah închide ochii. Își imaginează fața lui, felul cum își încleștează maxilarul când e nemulțumit de ceva, felul cum pumnul lui coboară asupra unor obiecte neînsuflețite când e enervat, cum i se lărgesc nările, cum înclină bărbia când examinează obiectul nemulțumirii sale, de parcă ar fi îndreptățit să se poarte astfel. Și își amintește strânsoarea mâinilor lui pe brațele ei când i-a spus că nu are timp pentru el și își imaginează acest lucru amplificat de zece ori dacă i-ar spune că îl părăsește pentru o fată. Zach nu e liberal. Nu are timp pentru corectitudine politică. E fiul mamei sale: îngust la minte, încrezut, egocentric, un pic rasist, un pic homofob, un pic misogin. Toate acele lucruri care nu contează când ai paisprezece ani și ești îndrăgostită, dar care încep să iasă pe nesimțite la suprafață de-a lungul anilor de care e nevoie ca să te transformi din copil în adult, și chiar dacă nici acum nu e ceva flagrant, îl cunoaște destul de bine cât să știe că e acolo. Și îl cunoaște destul de bine cât să știe că ar fi umilit dacă ar afla despre aventura ei cu Scarlett, iar acea umilire s-ar preface în furie și știe că e puternic și că e deja la o străfulgerare distanță de a o răni, constant.

– Da, răspunde ea, deschizând ochii. Da. Cred că da.

– Oh, Doamne, Lula. Te-a lovit vreodată? Ea scutură din cap.

– Nu chiar.

– Nu chiar?

– Nu. Nu, nu m-a lovit.

Scarlett își înfige degetele în părul scurt și trage de el, face câțiva pași mai departe și apoi se întoarce.

– Lula! Doamne! E nasol rău de tot. Îl iubești măcar?

– Îl iubeam.

– Dar acum? Tallulah ridică din umeri și își trage nasul.

– Nu, zice ea încet. Nu îl mai iubesc. Nu chiar.

– Și vrei să-ți petreci tot restul vieții cu el? Ea scutură din cap cu putere. Simte cum îi dau lacrimile și nu le vrea.

– Nu, zice ea, și vocea i se sparge. Nu. Nu vreau.

– Atunci în pizda mă-sii, Tallulah, trebuie să rezolvi chestia asta. Trebuie să scapi de el. Pentru că nu poți să trăiești așa. Nu poți să-ți trăiești viața în frică.

– Dar cum scap de el? zice Tallulah. Cum?

PARTEA A TREIA

37. *Mai 2017*

În după-amiaza următoare, când ajunge acasă de la școală, Tallulah îl ia pe Noah la o plimbare prin sat cam pe la ora la care l-ar pune la somnul de după-amiază și ar face sex cu Zach. Își dă telefonul pe silențios și își pune căștile în urechi, cu muzica dată tare, refuzând să permită imaginii lui Zach întorcându-se acasă de la muncă într-o casă goală să-i mânjească gândurile. Împinge căruciorul în Co-op și dă roată cu privirea în magazin după Keziah. O zărește în raionul de brutărie, umplând rafturile cu făină cu agent de creștere.

– Salut, zice ea. Keziah se întoarce. Se uită la Tallulah și apoi în cărucior. Când îl vede pe Noah, își duce mâinile la gură și scoate un chițait înăbușit.

– O, Doamne! Își ia mâinile de la gură. O, Doamne! Lula! Ce frumos e! Tallulah zâmbește și simte vârtejul din stomac pe care îl capătă mereu când îi spune cineva că fiul ei e frumos.

– Mulțumesc, zice ea. Scuze că nu e treaz. Dar am zis să-l aduc să ți-l arăt.

– Cât are acum?

– Unsprezece luni.

– Doamne! Când a trecut timpul? Parcă abia acum cinci minute erai însărcinată! Tallulah zâmbește din nou.

– Zach ce mai face?

– Oh, e bine.

– Mai sunteți împreună?

– Da. Cu greu, râde ea sec.

– E greu cu un copil, nu?

– Da, răspunde ea. Sunt anumite momente. Mai ales că locuim împreună. De fapt, voiam să zic: mai ții minte că spuneai să ne vedem cu fetele? De la școală?

– Da! Chipul lui Keziah se luminează. O, sigur că da. De fapt, chiar ieșim mâine. Până la Ducks. Vrei să vii?

– Da, te rog, spune Tallulah veselă, simțind cum planul prinde contur. Ar fi grozav. La ce oră?

– Pe la șapte? Sau oricând poți să scapi, de fapt. Acum că ai bebe și toate cele. Keziah face din nou acea grimasă îndurerată, pe care o face de fiecare dată când se uită la Noah, aproape de parcă frumusețea lui este un fel de năpastă îngrozitoare.

– Perfect, zice Tallulah. Ne vedem atunci! Împinge căruciorul înapoi afară din magazin și apoi se plimbă o oră, până în celălalt capăt al satului unde se află moșia, apoi până la terenul comun, luând-o pe aleile secundare. Își potrivește plimbarea astfel încât să se întoarcă acasă cu jumătate de oră înaintea mamei sale și a lui Ryan, suficient cât să se termine cearta. Când se apropie de fundătură, inima îi bate cu putere de anticipare. Întoarce cheia în broască și împinge ușa.

– Bună, strigă ea. Noah încă doarme și îl lasă în cărucior pe hol și trage cu ochiul după ușa livingului. Zach stă pe canapea, cu telefonul în mână. O privește cu o expresie întunecată.

– Unde căcat ai fost? Ea închide ușa în urma ei.

– L-am scos pe Noah la plimbare. Era prea drăguț să stau în casă și mi-am terminat recapitularea.

– Te-am sunat de vreo sută de ori. De ce căcat n-ai răspuns? Ea își scoate telefonul din buzunarul hanoracului și se uită la el.

– Ah, zice ea. Rahat. Scuze. Era pe silențios.

– „Rahat. Scuze. Era pe silențios“, o imită el. Ce fel de mamă iese din casă fără să spună nimănui și își lasă telefonul pe silențios?

– Păi, eu, presupun. Tonul ei e nonșalant, însă sub coaste, inima îi bubuie ca un ciocan.

– Efectiv habar n-aveam unde sunteți amândoi. Puteați foarte bine să fi murit.

– Ei, bine, n-am murit. Așa că e OK. El scutură din cap.

– Incredibil. Absolut incredibil. Și nu numai atât, dar e și miercuri. Știi tu, miercurea *noastră*.

– Ah, la naiba, zice ea. Doamne! Am uitat. Îmi pare tare rău.

– Nu, nu îți pare. Nu îți pare rău deloc. Îmi dau seama.

– Ba da. Serios. Doar că am terminat de recapitulat și era atât de frumos afară și Noah începea să mârâie de somn și m-am gândit doar cât de drăguț ar fi să ies un pic afară și am uitat complet că e miercuri.

– *Ai uitat că e miercuri?* Zach bombăne și își dă ochii peste cap. Și uite cum iar o luăm de la început. Tocmai când credeam că ajungem în sfârșit undeva, că în sfârșit iei treaba asta în serios. Ar fi trebuit să bănuiesc. E ca o glumă pentru tine, nu? Asta. Arată cu un gest între ei doi. Eu. Tu. Noah. Doar un joc. Știi, uneori am impresia că dacă ar apărea ceva mai bun, ne-ai părăsi imediat pe Noah și pe mine, știi, de parcă ți se rupe de oricine în afară de tine. Tallulah își înghite o explozie de furie. Ideea că l-ar putea părăsi pe Noah este monstruoasă, de neimaginat. Înclină ușor capul și zice:

– În fine.

– În fine?

– Da. În fine. E clar că te-ai hotărât deja în privința mea și ce fel de persoană sunt și ce vreau și ce nu vreau. Și n-am chef să mă cert cu tine, oftează ea. Mă duc să-mi fac un ceai, spune și se întoarce spre bucătărie. Vrei ceva? El scutură ferm din cap și ea vede cum un mușchi din obraz îi zvâcnește de furie.

– Ah, strigă ea, apropo. M-am întâlnit cu Keziah mai devreme. O mai ții minte pe Keziah, cu care am fost la școala primară? M-a invitat la o seară de fete, un fel de reuniune, la Ducks. Măine-seară. E în regulă să rămâi tu cu Noah, da? Din living se simte o tăcere surdă și Tallulah își ține răsuflarea. O clipă mai târziu, Zach e în ușa bucătăriei, strângându-și și desfăcându-și pumnii.

– Scuze, zice el. Care Keziah?

– Keziah Whitmore. Am fost colege la școala primară. Acum lucrează la Co-op.

– Aha. Bun. Deci hai să lămurim o treabă. Te cunosc de aproape cinci ani și n-am mai auzit niciodată de persoana asta și acum tu ieși să *beți ceva*.

– Da, spune ea, închizând ușa frigiderului. Mâine-seară.

– Și cum ai de gând să plătești? Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Probabil că mama o să-mi dea niște bani.

– Aha, deci eu trudesca ca un animal zi de zi, nu cheltui niciodată vreun penny pe nimic, nici măcar un penny. Doar eu încerc să fac rost de o casă unde să locuim și tu te duci aiurea la pub cu o parașută pe nume *Keziah* despre care nici măcar n-am auzit vreodată, ce căcat.

– Nu îți cer să lucrezi atât de mult, răspunde ea pe un ton egal. Nu mă aștept să nu cheltui nici un ban. Nu îți spun că nu poți să ieși în oraș. Și sincer, nici măcar nu vreau să ne cumpărăm un apartament. Îmi place să stau aici cu mama. Îi aruncă o privire fugară. Vede cum maxilarul lui încleștat începe să macine.

– Poftim?

– Nu vreau să mă mut. Vreau să rămân aici, cu mama. El mormăie.

– Doamne, ce copilă ești, Tallulah, să mor eu. Tu încă nu te-ai maturizat, așa-i? Tot mai ai impresia că viața înseamnă să umbli teleleu, să faci ce ai chef, să te duci în pub, să pierzi vremea cu mami. Ei, bine, nu e așa. Avem un copil. Avem responsabilități. Nu mai suntem copii, Tallulah. E timpul să te maturizezi, în pizda mă-sii. Acum se apropie amenințător de ea și ea îi simte pe față dogoarea răsuflării.

– Cred că ar trebui să te muți de aici, zice ea. Urmează o tăcere încordată.

– Poftim?

– Cred că ar trebui să ne despărțim. Nu vreau să mai fiu cu tine. Privirea lui Tallulah rămâne în podea, dar simte cum furia lui Zach se coagulează în aerul din jurul ei.

Urmează altă tăcere prelungă și Tallulah așteaptă. Așteaptă să fie lovită, așteaptă să urle la ea, așteaptă ca furia care există atât de aproape de cusăturile strânse ale psihicului lui Zach să explodeze în cele din urmă. Dar nu se întâmplă asta. După câteva secunde, simte cum prezența lui se înmoaie și se micșorează, vede cum umerii îi cad și

apoi dispare. Se duce după el pe hol. Zach se apleacă deasupra siluetei adormite a lui Noah din cărucior și îi șoptește ceva. Tallulah simte cum o străbate un fior îngrozitor. Se duce mai aproape și privește, cu corpul pregătit să facă orice e nevoie ca să-l apere pe Noah de Zach. Aude clicul hamului de siguranță care se desface și vede cum Zach îl scoate grijuliu pe Noah din cărucior și îl ridică pe umăr. Noah nu se mișcă, e cufundat într-un somn adânc. Capul lui mare atârână ușor în căușul gâtului lui Zach, iar Zach îl sărută blând pe creștetul capului. Ochii lui îi întâlnesc pe ai lui Tallulah deasupra capului copilului lor și spune, pe un ton întărit de hotărâre:

– Nu plec nicăieri, Tallulah, nu plec nicăieri, în pizda mă-sii.

38. Septembrie 2018

Sophie stă la biroul ei din holul căsuței, lângă ușa din față. Mirosul ciudat de benzină arsă din hol care e acolo de când s-au mutat a început în sfârșit să se mai ducă, așa că și-a mutat aici zona de lucru, unde fereastra are vedere la campusul colegiului, pentru a putea urmări cine vine și cine pleacă de pe terenul școlii. Aseară, Shaun i-a spus ce au găsit polițiștii în stratul de flori din fața corpului de cămin; a spus că e un fel de levier, o bucată de metal cu mâner și un capăt îndoit, aparent foarte vechi. Nimeni nu știe ce este sau de ce a fost îngropat acolo sau de către cine. E un mister total. Dar mai există un mister care dă târcoale minții lui Sophie. Indicatorul de carton a fost zărit de Lexie Mulligan, fiica lui Kerryanne, la doar câteva ore după ce s-a întors acasă dintr-o călătorie în Florida. Ea susține că l-a văzut când stătea pe terasă și fuma. Mai devreme, Sophie a ieșit la o plimbare în jurul corpului de cămin și s-a uitat în sus la terasa lui Kerryanne Mulligan și a simțit un fior în stomac când și-a dat seama că terasa e mult prea joasă ca să vezi dincolo de stratul de flori, în locul unde fusese lăsat indicatorul de carton, și și-a dat seama imediat că, din cine știe ce motiv, Lexie a mințit. Sophie deschide capacul laptopului și o caută pe Google pe

Lexie Mulligan. Intră pe contul ei de Instagram, care se cheamă @lexiegoes. Lexie arată cu totul altfel în fotografii față de cum arată în viața reală. În viața reală este atrăgătoare, însă are o anumită banalitate a trăsăturilor, o lipsă de delicatețe, dar în aceste cadre arată ca un fotomodel. Iată-o îmbrăcată într-o rochie elegantă de satin negru cu imprimeu cu trandafiri, stând cu picioarele încrucișate și sorbind dintr-un cocktail pe balconul ei din Florida cu o piscină în formă de inimă pe fundal. Textul însoțitor este o promovare voalată a hotelului și e plin de *hashtaguri* referitoare la hotel și compania sa mamă. Sophie se uită în susul paginii și vede că Lexie are 72 000 de urmăritori. Presupune că șederea la hotel a fost gratis, drept recompensă pentru publicitate, și presupune că, de vreme ce are atâția urmăritori (Sophie are 812), Lexie probabil că primește o grămadă de lucruri gratis sau chiar e plătită de companiile pe care le promovează și se întreabă de ce o femeie adultă cu o carieră ce pare excelentă încă mai locuiește cu mama ei într-un apartament minuscule dintr-o școală cu internat din Surrey. În timp ce se gândește la asta, se uită din nou pe fereastră și o vede pe Lexie în persoană plimbându-se prin campus. Poartă colanți cu model și un hanorac negru și părul îi e împletit în două cozi. Are o sacoșă de cumpărături care seamănă cu cele de la Co-op și arată extrem de diferit față de tipa din postările de pe Instagram. Sophie o privește cum se duce spre corpul de cămin. Câteva minute mai târziu, vede cum se deschide ușa terasei lui Kerryanne și Lexie apare cu o cană de ceai. Privește o clipă dincolo de campus, în pădurea din spate, după care se întoarce și intră înapoi în casă. Din cine știe ce motiv, este ceva neliniștitor la felul în care face asta, ceva neobișnuit de studiat. Sophie se uită din nou la pagina de Instagram a lui Lexie și derulează, și derulează, trecând prin Cuba, Columbia, Quebec, Saint Barts, Copenhaga, Belfast, Insulele Hebride, Beijing, Nepal, Liverpool, Moscova. I se învârt capul de la cât călătorește Lexie. Derulează mai departe până ce ajunge la ceva mai cunoscut: Lexie în fața superbilor uși principale ale școlii. În spatele ei, lumina de la vitraliile din zona recepției cade pe podeaua acoperită cu gresie formând băltoace colorate. Poartă o haină de blană artificială lungă până la glezne și o căciulă verde din lână cu un moț pufos. Lângă ea se află două valize uriașe. Sub fotografie scrie: *Casă, dulce casă.*

Sophie are o reacție întârziată. Derulează prin comentarii și vede că urmăritorii lui Lexie au impresia că acestea sunt ușile de la casa ei. Că asta e casa ei. Iar Lexie nu face nimic pentru a corecta aceste neînțelegeri. Îi lasă pe urmăritorii ei să creadă că da, aici locuiește ea. Sophie vede un comentariu de la @kerryannemulligan: *Și mămica ta se bucură tare mult că te-ai întors!* Clipește din ochi. Kerryanne pare să susțină iluzia că Lexie locuiește într-un conac georgian. E gata să treacă la alte fotografii de pe contul lui Lexie când aude o bătaie în ușa din spate. Închide laptopul și traversează cabana. Strigă să vadă cine e.

– Bună, Sophie, eu sunt, Liam. Lui Sophie i se taie râsuflarea.

– Oh, zice ea. Bună. Stai un minut. Își verifică reflexia în oglinda de pe perete și își dă părul de pe față. Apoi deschide ușa și îl întâmpină pe Liam cu un zâmbet. El stă în fața ei, cu un roman în mâini. Ea se uită în jos și vede că e cartea ei, prima din serie, cea pe care a scris-o pe când încă era asistentă didactică, cea pe care habar nu avea că o va citi cineva vreodată. Și iat-o aici, în mâinile bune și puternice ale unui băiat frumos pe nume Liam, iar cuvintele ei, își dă seama și tresare, au trecut prin mintea lui.

– Îmi pare tare rău să te deranjez, spune Liam, întrerupându-i șirul gândurilor, dar ți-am terminat cartea aseară. Și pur și simplu... mi-a plăcut foarte mult. Foarte, foarte mult. Și mă întrebam, dacă ai un minut, mi-ar plăcea să te întreb ceva despre ea. Dar pot să vin și altă dată dacă ești ocupată. Ea îl fixează o secundă cu privirea, apoi scutură puțin din cap și zice:

– O, mulțumesc. Nu mă așteptam... Adică, da, scuze. Intră, te rog. El o urmează în bucătărie și bate de câteva ori cu cotorul cărții în palma mâinii sale libere.

– Nu te rețin. Voiam doar, ăăă... Dar cartea ta, voiam să te întreb ceva. Susie Beets ești tu? Sophie clipește. Nu la întrebarea asta se aștepta.

– Vreau să spun, continuă el, că aveți aceleași inițiale. Și ea e blondă și trecută de treizeci de ani și vine din sudul Londrei și a fost profesoară.

– Nu, spune ea. Nu. Nu sunt eu. E mai degrabă o prietenă foarte bună. Sau sora pe care n-am avut-o niciodată. Este un răspuns obișnuit, dar continuă:

– Din contră, Tiger are în el mai multe din trăsăturile mele de personalitate și opiniile mele.

– Serios? întreabă Liam și i se luminează fața. Uau! Ce interesant! Pentru că, nu știu, am simțit că citesc despre tine, când îmi imaginam totul în minte; te vedeam pur și simplu făcând tot ce face Susie. Până la pantofi.

– Până la pantofi? Amândoi se uită la picioarele ei. Poartă pantofi sport albi, cum face aproape întotdeauna.

– Adică, nu îi descrii niciodată pantofii, dar mi-am imaginat-o în pantofi sport albi. Pentru că asta porți tu. Sophie nu prea știe cum să răspundă.

– Nu-i descriu pantofii?

– Nu. Niciodată, spune Liam și scutură din cap.

– Păi, spune ea, cu răsuflarea tăiată, îți mulțumesc că mi-ai atras atenția. Data viitoare când o să descriu ce poartă, o să includ și o descriere a pantofilor, doar pentru tine.

– Serios? zice el.

– Da. Serios.

– Uau! Și în ce carte ar fi asta? Scrii chiar acum la una? Ea aruncă o privire peste umăr, la laptopul de pe biroul din hol.

– Păi, teoretic, da. Dar n-am scris nici un cuvânt de când m-am mutat aici, ca să fiu sinceră. Deși am avut cele mai bune intenții.

– Blocajul scriitorului?

– Nu, nu chiar. Blocajul scriitorului este un disconfort psihologic grav. Poate să dureze ani de zile. Pentru totdeauna, în cazuri deosebit de tragice.

– Atunci de ce crezi că n-ai fost în stare să scrii?

– O, spune ea. Din multe motive. Dar în principal, cred, pentru că am găsit inelul ăla. Și acum din cauza tuturor celorlalte lucruri care se petrec. Liam încuviințează.

– Totul e cam ciudat, nu? Bate din nou cu cartea în podul palmei și se mișcă de pe un picior pe altul. Pare ușor neliniștit.

– Presupun că totul o să se limpezească în cele din urmă. Mă întreb ce o să mai descopere după asta. Poate că e cineva acolo, în timp ce eu vorbesc cu tine, care mai îngroapă o surpriză pe care s-o descopere cineva.

– Ca niște ouă de Paște.¹⁴

– Da, spune el. Presupun că asta sunt. Doar că... Încetează să mai bată cu cartea în palmă și își freacă în schimb ceafa cu mâna liberă. Doar că nu înțeleg. Nu înțeleg nimic. Dacă cineva știe ce s-a întâmplat cu copiii ăia, atunci de ce naiba nu se duce la poliție să spună?

– Poate pentru că a avut ceva de-a face cu asta? Îl vede cum se cutremură ușor.

– Mă ia cu fiori, zice el. Chiar mă ia cu fiori. În fine... spune el și pare să-și vină în fire. Hai că te las să-ți vezi de treabă. Voiam doar să te întreb asta. Despre Susie Beets. Despre pantofi. Mai bate o dată cu cartea în palmă și apoi se întoarce și pornește spre ușa din spate. După ce pleacă, Sophie se întoarce la birou și stă o vreme acolo, închipuindu-și-l pe frumosul de Liam, singur în camera lui, citindu-i cartea. Încearcă să-și aducă aminte ce conținea cartea, dar nu poate. Se duce în dormitor să găsească cutia în care sunt cărțile ei de P.J. Fox. Taie banda adezivă și scormonește prin cutie până ce o găsește pe cea pe care o caută: prima din serie. Cocoțată pe marginea patului, răsfoiește paginile, citindu-le în diagonală. Iar atunci vede ceea ce îi bântuie subconștientul din ziua în care a sosit. Presează la încheietura cărții ca să stea deschisă și citește: Susie deschise poarta scârțâitoare și aruncă o privire în susul și în josul străzii principale. Tocmai se întuneca, iar trotuarele ude străluceau chihlimburi în lumina caldă a felinarelor stradale. Își strânse haina de blană mai tare la piept și era gata să iasă din nou în noapte când văzu ceva cu colțul ochiului, în stratul de flori din stânga. Era o bucată de carton, bătută în cuie pe gardul din lemn. Cu un marker negru, cineva scrisese în grabă cuvintele: „Sapă aici”, cu o săgeată care arăta în jos, spre pământ...

14. În engleză, „ou de Paște” înseamnă și un mesaj secret sau un indiciu ascuns într-un film, un joc video sau alt mediu electronic.

39. Mai 2017

Zach stă pe marginea patului, privind-o pe Tallulah cum se pregătește să iasă în pub.

– E ridicol, să mor eu, spune el.

– Poți să nu te mai uiți la mine, te rog?

– Pe bune acum. Nu e ca și cum oamenii ăștia ar observa măcar dacă nu te duci. Nici măcar nu le-ar păsa.

– De unde știi?

– Pentru că oamenilor nu le pasă. Toată lumea are impresia că e centrul universului și că ceilalți le simt lipsa când nu vin la chestii, dar tuturor li se rupe.

– Deci dacă nu te-ai duce la fotbal într-o duminică, crezi că n-ar observa nimeni?

– Aia e altceva. E o echipă. Ai nevoie de un anumit număr de oameni pentru o echipă. N-ai nevoie de un anumit număr ca să stai într-un căcat de pub. Tallulah nu răspunde. În schimb, se concentrează să-și rearanjeze cerceii, schimbându-i pe cei mici și rotunzi din argint simplu pe care-i poartă de obicei cu o pereche sofisticată de cercei cu

un lanț care coboară din partea de sus a urechii până la lob. Seamănă cu cerceii pe care îi poartă Scarlett.

– Ce naiba-s ăia? Se uită nimicitor la reflexia lui Zach din oglindă, dar nu răspunde.

– Nu-l duci la băiță pe Noah? întreabă ea. Se face târziu.

– Sunt destul de sigur că n-ai de ce să ne faci tu programul de vreme ce nici măcar n-o să fii aici. Tallulah își dă ochii peste cap.

– Nu-mi vine să cred că faci atâta caz că ies din casă.

– Problema nu e că ieși din casă. Ieși din casă tot timpul, ce căcat. Ideea e că o să cheltui. Când încercăm să strângem bani. Ea se întoarce și îl fixează cu privirea.

– Ți-am spus, zice ea. Nu vreau să mă mut. Nu vreau să cumpăr un apartament. Vreau să rămân aici.

– Ei, bine, nu mă interesează ce vrei sau ce nu vrei. Nu e vorba de tine aici. E vorba de Noah.

– Nici Noah nu vrea să se ducă să stea într-o cutie de chibrituri la marginea șoselei. Vrea să stea aici. Aici e minunat. Avem natura la ușa casei. E creșa imediat dincolo de terenul comun. Bunica lui. Unchiul lui. Mama ta. Se lasă tăcerea o clipă. El mijește ochii la ea.

– Știi că mama nici nu crede că Noah e al meu. Tallulah îngheață.

– Crede că doar mă folosești pentru bani. Și știi ceva, dacă mă gândesc mai bine, are sens. Adică, toate lunile alea când n-ai vrut să mă apropii de tine. Toate lunile alea când m-ai ținut la distanță...

– *Mi-ai dat papucii când eram însărcinată*, intervine ea, dezvelindu-și furioasă dinții.

– Și de ce crezi că s-a întâmplat asta?

– Nu știu, zice ea. Tu să-mi spui.

– Pentru că nu te credeam. Nu? Nu credeam că erai însărcinată pe bune, credeam că încerci doar să mă prinzi în cursă. Pentru că avusesem atâta grijă și eu știam că am avut grijă și nu înțelegeam cum e posibil să se fi întâmplat și apoi am început să mă gândesc la toate dățile alea când ziceai că recapitulezi pentru examene, toate dățile când erai prea ocupată să ne vedem. M-am gândit că știi ceva, chiar n-aș fi surprins dacă ai fi umblat cu altcineva. Și că așa ai fi rămas gravidă. Pentru că n-am cum să fi fost eu.

– Deci mi-ai dat papucii pentru că aveai impresia că am rămas gravidă cu altcineva?

– Da. Practic.

– Doamne ferește!

– Dar apoi te-am văzut umblând cu copilul și arătai atât de fericită și de frumoasă și copilul era, gen, cel mai frumos bebeluș pe care l-am văzut vreodată și m-am gândit... Vocea începe să i se spargă. M-am gândit că nu m-aș simți așa dacă n-ar fi al meu. M-am gândit că aș ști. Aș ști dacă e al altcuiva. Și de fiecare dată când îl vedeam mă îndrăgosteam tot mai tare de el, și deși nu prea seamănă cu mine, mi-am dat seama că e al meu. Știi ce zic? Aici, gen, spune și se bate cu pumnul în piept. Al meu. Și cred că mama n-are dreptate. Adică știu că n-are dreptate. Pentru că e al meu. Nu-i așa? Noah e al meu? Ochii lui Zach sunt plini de lacrimi. Arată disperat și jalnic. Preț de o clipă, inima lui Tallulah se umple de un fel de iubire lamentabilă față de el și se trezește că se duce spre locul unde el stă pe marginea patului și îi înconjoară gâtul cu brațele și îi șoptește la ureche:

– Doamne, normal că e al tău, normal că e. E al tău. Îți jur că e al tău. Iar brațele lui o înconjoară și o trag mai aproape spre el și ea simte pe obraz umezeala lacrimilor lui și el zice:

– Te rog, Lules, te rog să nu ieși în seara asta. Rămâi acasă, te rog. Ies și iau o sticlă de vin. Și niște Doritos. Doar noi doi. Te rog.

Tallulah se gândește la Keziah și la gașca ei mică și ciudată de prietene din zonă, toate atât de străine în ochii ei, cu viețile lor abia începute și micile lor slujbe sigure, încă așteptând iubiți și bebeluși de parcă viața doar la asta se rezumă. Se gândește cum se holbează toate la ea ca la un exemplar de la zoo, cum vorbesc despre maternitate și coabitare de parcă ar fi un scop final și nu un punct în care te poți trezi din greșeală. Și le imaginează cum stau afectat pe canapelele de catifea de la Swan & Ducks, sorbind din prosecco ieftin și râzând cu voci țipătoare de lucruri care nu sunt neapărat amuzante, apoi se gândește să bea vin cu Zach, să profite de momentul acesta rar de delicatețe după toate aceste săptămâni de muchii dure și comentarii tăioase, să-l tragă pe Zach înapoi de pe marginea prăpastiei, să-l convingă că s-ar putea muta înapoi la maică-sa, că ar putea să-l crească împreună pe Noah, amiabil, așa cum au făcut și înainte ca el să se mute aici. Se gândește că dacă pot fi amabili unul cu celălalt în seara asta, poate vor putea ajunge într-un punct în care nimeni nu e enervat și toată lumea primește ce vrea. Și ceea ce vor amândoi, mai mult ca orice, este Noah.

Și poate că Zach va învăța să accepte că asta e de ajuns, că nu are nevoie și de Tallulah, că nu are nevoie de o familie nucleu, că există alte fete care îl vor iubi pentru ceea ce este și nu îl vor suporta doar de dragul unor familii fericite, fete care își vor dori un viitor alături de el, care vor vrea să facă sex cu el mai mult de o dată pe săptămână – fete care nu sunt atrase de alte fete. Așa că încuviințează din cap, cu fața lipită de fața lui, și spune:

– Da. Hai să facem asta. O să fie bine. Îi trimit acum mesaj lui Keziah. Putem să rămânem acasă. Putem să rămânem acasă.

40. Septembrie 2018

În dimineața următoare, Sophie rămâne în pat în timp ce Shaun se dă jos și se pregătește de lucru. Nu a dormit bine. E agitată din cauză că în seara asta vin copiii. Pippa, fosta lui Shaun, îi aduce încoace și va fi stânenitor să-i preia de la ea. Știe că gemenii nu vor avea probleme, doar sunt niște copii viguroși și necomplicați, în principal, bănuiește ea, pentru că sunt gemeni. Dar tot o stresează gândul că va trebui să joace rolul mamei timp de două nopți și două zile, că va trebui să se concentreze asupra altcuiva după toate zilele acestea în care gândul i-a stat la misterioasa dispariție a lui Tallulah și Zach. Prognoza anunță ploi în tot weekendul, ceea ce înseamnă că toate lucrurile minunate pe care se gândise să le facă împreună nu se vor materializa și vor sta închiși în casă sau vor lua prânzul la pubul de după terenul comun. Dar nu a dormit cum trebuie mai ales din cauza întâlnirii cu Liam din ziua precedentă, care i-a dat fiori, și a revelației din pasajul din cartea scrisă chiar de ea. După ce Liam a plecat, a stat o vreme pe Instagram și l-a căutat, iar în cele din urmă i-a găsit contul, al douăzecilea pe pagina cu rezultate; fotografia lui de profil era o poză cu fața lui, iar numele

profilului era @BoobsBailey, ceea ce lui Sophie i s-a părut foarte bizar. Avea foarte puține postări, doar vreo douăzeci-treizeci. Însă una dintre ele i-a sărit în ochi lui Sophie. O fotografie făcută în iunie 2017. Părea să fi fost realizată în mica grădină din curtea din spatele pubului Swan & Ducks; Sophie a recunoscut ceasul mare din fier forjat care atârna pe peretele exterior. Fotografia era cu Liam, Scarlett și Lexie. Cu toții stăteau cu brațele unul în jurul celuilalt și Scarlett scotea limba, lăsând la vedere o străfulgerare argintie a piercingului care reflecta razele soarelui. Dedesubt Liam scrisese: „Frumuseți”. Liam și Lexie, se pare, erau prieteni.

Postarea avea șapte aprecieri și Sophie a apăsă pe ea ca să vadă dacă erau de la cineva cunoscut. Una era de la Kerryanne Mulligan, alta de la cineva pe nume @AmeliaDisparue. A intrat pe acest profil și a descoperit pagina unei fete cu părul blond și fin și un chip de spiriduș. Descrierea ei era: „*Skinny*, mini, pierdută la mama naibii”. Contul ei era alcătuit din câteva cadre neobișnuit de abstracte cu peisaje, iar ultima postare era din 16 iunie 2017.

Inima lui Sophie a tresărit puțin. O scânteiere întunecată a apei dintr-o piscină iluminată de dedesubt, sugestia unui flamingo roz bombon, o mână nefocalizată făcută căuș în jurul unei țigări aprinse, contururile neclare ale unor siluete aflate în spate, ghemuite laolaltă sub un pled. A deschis imaginea și a mărit-o, dar era imposibil să-și dea seama cine erau oamenii din fundal. Fotografia nu avea descriere, nici aprecieri sau comentarii. Atârna suspendată acolo, ca o bulă pentru gânduri goală, fără vreun context sau înțeles. Însă Sophie era convinsă că era un fragment ațățător al nopții în care au dispărut Zach și Tallulah. Apoi s-a lăsat distrasă de activitatea furtunoasă din căsuța ei de mesaje, așa cum se întâmpla mereu la ora aceea din zi, când oamenii care lucrau în birouri își încheiau socotelile înainte să plece acasă. Apoi s-a întors Shaun. În noaptea aceea, în pat, capul îi vâjâia de bucăți disperate de informații, sentimente disonante față de jucătorii-cheie și întrebări fără răspuns. În vis, a văzut piscina, flamingi gonflabili și leviere ciudate din metal și pe Liam Bailey care îi mângălea pe pantofii sport cu un marker roz și îi spunea că trebuie să se epileze pe picioare. Acum stă în pat, derulând aiurea pe telefon. La zece îi vine mâncarea comandată, o grămadă de lucruri sănătoase pentru gemeni, niște vin, niște dulciuri – la care gemenii se vor uita fascinați, de parcă n-au mai

văzut niciodată rondele de orez expandat cu ciocolată – și lapte pentru cereale. În afară de asta, are ziua liberă. Ar trebui să-și facă bagajul pentru Danemarca. Pleacă luni dimineață la prima oră; vine o mașină să o ducă la Gatwick la patru și jumătate dimineața, iar copiii vor fi aici până duminică seară. Ar trebui să-și folosească ziua înțelept și rațional, să-și citească e-mailurile, să se pregătească de călătorie și să fie relaxată la sosirea lor. Simte totuși în sinea ei, ca pe o melodie ciudată pusă să se repete, nevoia de a săpa în continuare, atât la propriu, cât și la figurat. Caută pe Google „Amelia Disparue“. O fată pe nume Mimi a fost singura persoană de la Dark Place din seara aceea, în afară de Liam, Lexie și mama lui Scarlett. La fel ca Scarlett și familia ei, și Mimi și-a șters prezența online. *Disparue* înseamnă „dispărută“ în franceză, iar Mimi, se gândește Sophie, poate fi o prescurtare de la Amelia. Rezultatele căutării îi arată un cont de YouTube al unei persoane pe nume Mimi Melia. Face clic pe el. Imediat se ridică în capul oaselor în pat. Pe ecran este aceeași tânără cu părul blond și fin și chipul de spiriduș. Pare să se afle într-un dormitor. Reglează unghiul aparatului pe care îl folosește ca să se înregistreze și apoi spune: „Bună, bine ați venit pe canalul meu. Numele meu este Amelia. Sau Mimi. Sau oricare vreți, de fapt, în momentul de față, cui îi mai pasă? Astăzi voiam să vă povestesc despre bătăile de cap pe care mi le dă boala celiacă. Dar după cum știți unii dintre voi, în ultimul an, în ultimele cincisprezece luni, mă confrunt cu altă problemă. Stres posttraumatic apărut în urma unui incident de vara trecută despre care nu am vorbit până acum pentru a proteja pe cineva foarte apropiat. Dar am descoperit de curând că acea persoană nu e cine credeam că e, așa că...” Atunci face o pauză și privirea ei părăsește aparatul și plutește undeva spre partea de jos a ecranului. Poartă un maiou alb și brațele îi sunt foarte palide și subțiri. Ochii ei revin la aparat. „Păi”, începe ea, „nu pot să spun prea multe. De fapt, nu pot să spun nimic. Dar...” Face o pauză de efect. „... lucrul care nu poate fi numit pare că e gata, în sfârșit, în sfârșit, în sfârșit” – își încrucișează câte două degete de la fiecare mână – „să fie dat pe goarnă. Și atunci să vedeți, stați să vedeți când s-o întâmpla asta.” Strânge pumnii, îi duce unul lângă altul, apoi face un gest ce sugerează o explozie. „Bum”, spune ea. „Bum!” Apoi filmarea se termină și Sophie rămâne stupefiată, cu gura ușor căscată. Se uită din nou la filmuleț. Data filmării este cu o zi înainte. Sophie nu știe dacă aceasta e fata pe nume Mimi care a fost

acolo în noaptea când au dispărut Zach și Tallulah. Însă fata asta a apreciat odată o fotografie cu Liam, Lexie și Scarlett, făcută la Swan & Ducks, și acum discută despre un eveniment care s-a întâmplat cu mai bine de un an în urmă, despre care nu a avut voie să povestească, dar care a lăsat-o cu sindrom de stres posttraumatic. Sophie lasă jos telefonul, sare din pat și intră în duș. Douăzeci de minute mai târziu, e în fața casei lui Kim Knox. Kim vine la ușă cu un tub de rimel într-o mână și cu periuța lui în cealaltă. În spatele ei, Sophie îl aude pe nepotul lui Kim țipând după ceva. Kim închide ochii, întoarce capul și oftează, după care îi deschide din nou și se uită drept la Sophie.

– O, spune ea, scuze. Credeam că e curierul de la Amazon.

– Scuze că te deranjez așa devreme, Kim. Văd că ești ocupată, dar voiam doar să-ți arăt ceva, repede. Dacă ai un minut?

– Da, sigur. Intră. Scuze, e cam haos aici; știi cum e dimineața. Ai copii?

– Nu, răspunde Sophie. Nu. Mă rog, vitregi. Oarecum. Nu chiar, dar pe aproape. Vin să stea la noi în weekendul ăsta, așa că presupun că la mine o să fie haosul atunci. Casa lui Kim e minunată, văruiată în nuanțe delicate de gri și turcoaz și roz sidefat, cu petice de tapet fistichiu imprimat cu păsările-paradisului și cu corpuri de iluminat cu abajururi din cupru. Dar peste tot e vraiste. Podeaua e plină de pantofi, și jucării, și cutii goale de carton. Din living urlă televizorul și băiatul țipă și mai tare. Stă în bucătărie, pe un scaun de culoare albastru acvatic, la o masă cu blat laminat, unde mănâncă cereale cu o lingură din plastic.

– Haide, Noah, trebuie să termini acum. Trebuie să plecăm în zece minute.

– Nu, țipă el. Nu creșă. Aruncă lingura de plastic pe masă, unde stropește cu lapte peste tot. Kim ia o cârpă umedă din chiuvetă și șterge petele, după care ia castronul cu cereale al băiatului și îl duce spre mașina de spălat vase.

– Nu! strigă băiatul. Nu. Dă-l înapoi!

– OK, spune Kim. Dar trebuie să promiți că mănânci frumos și repede. OK? Copilul încuviințează solemn și ea îi pune castronul la loc în față, la care el îl împinge încet și intenționat pe masă, până când aproape atârână peste margine. Kim îl prinde chiar înainte să cadă, i-l ia de tot și spune:

– Scuze. Asta a fost ultima șansă. Acum trebuie să-ți termini sucul și să ne facem gata.

– Nu, strigă el. Nu merg.

– Pot să mă întorc mai târziu, dacă preferi, zice Sophie. Kim oftează.

– Poți să-mi spui despre ce e vorba?

– Mă uitam pe rețelele de socializare, începe Sophie, ezitând. Îi căutam pe toți cei care au fost la Dark Place în noaptea aia. Și am găsit un canal de YouTube, al unei fete. O cheamă Amelia, dar își scurtează numele Mimi. Și mă întrebam dacă nu cumva e ea?

– Mimi? Mimi Rhodes?

– Da. Și fata asta tocmai a postat ceva ieri, ceva ciudat. Voiam să vezi filmarea ca să-mi spui dacă e ea sau nu. Dacă e Mimi.

– Fii atentă, zice Kim. Lasă-mă să-l pregătesc pe ăsta mic și ne vedem pe stradă. Putem să mergem împreună până la creșă. Dacă ai timp?

– Da. Da. Am timp. Am o grămadă de timp. Ne vedem într-un minut. Iese din casă, iar sunetul crizei furioase a nepotului lui Kim încă îi țiuie în urechi. Așteaptă câteva minute la marginea terenului comun, iar atunci apare și Kim în cele din urmă, cu părul strâns într-un coc neglijent în vârful capului, ochelari cu rame negre și fără machiaj, împingând căruciorul cu băiatul care țipă. Acum el se liniștește, iar Sophie îi aruncă o privire și apoi se uită la Kim și întreabă:

– E totul OK? Kim încuviințează din cap.

– Da. Am reușit în cele din urmă. Avem un tabel cu recompense. Nu-i așa, Noah? Și ce primim dacă ajungem sus, în vârful curcubeului?

– Legoland!

– Da. Mergem la Legoland. Și cât de sus am ajuns?

– La jumate.

– Da. Am ajuns la jumătate. Așa că trebuie să încercăm în continuare să fim cuminți, mai ales dimineața, ca să nu întârziem la creșă. Da?

– Da, încuviințează el. Da. Și apoi... Legoland!

Au ajuns la jumătatea terenului comun, gata să înconjoare heleșteul rațelor. Sophie pornește ecranul telefonului și pune filmulețul pe tot ecranul, întoarce telefonul pe orizontală și se uită împreună în timp ce merg.

– Ea e? Ea e Mimi Rhodes?

– Doamne! Nu sunt sută la sută sigură. Am văzut-o doar de vreo două ori, la secția de poliție. Și atunci avea părul roșu. Cred, nu blond. Dar da, seamănă cumva cu ea.

– Văd și io? întreabă Noah. Kim oftează și o întreabă pe Sophie:

– Te superi? Trebuie să vadă mereu totul. Totul. Sophie îi dă telefonul lui Noah. Copilul îl apucă și se uită la fată.

– Arată tristă, zice Noah, om trist.

– Da. Probabil, spune Kim. Probabil că e. O clipă mai târziu ajung în fața micii școli primare, care se află pe o alee îngustă în spatele localului Swan & Ducks. Copii mici îmbrăcați în gri și albastru trec valvârtej pe lângă ele și intră pe porțile școlii, iar Sophie simte cum îi tresar simțurile la amintirea vremurilor când era asistentă didactică. Vizavi de porțile principale este o clădire mică din prefabricate înconjurată cu un gard. Aceasta e creșa. Îl conduc pe Noah pe ușă și îl predau unei tinere cu un zâmbet luminos, după care se întorc una spre cealaltă.

– Să luăm o cafea? întreabă Kim. La Ducks?

– Sigur. Odată așezate, se uită din nou împreună la toată filmarea.

– Păi, zice Kim. Nu văd cum ar putea să nu fie ea. Poți să-mi trimiți linkul? Ca să i-l trimit ofițerului responsabil de caz?

– Sigur, dă-mi numărul tău. Îi trimite linkul lui Kim pe WhatsApp și așteaptă ca acesta să ajungă, după care își lasă telefoanele pe masă.

– Atunci, te interesează cazul? întreabă Kim, tot învârtindu-și ceașca de cafea în farfuriuță.

– Păi, da. Adică, din clipa când am văzut indicatorul ăla pe care scria „Sapă aici“, mi s-a stârnit curiozitatea. Nu vreau să par vreo mercenară, dar scriu romane polițiste, așa că sunt cumva programată să fiu atentă la lucruri de genul ăsta, știi? Iar apoi când Kerryanne mi-a povestit că au dispărut niște persoane...

– Kerryanne? Kerryanne Mulligan?

– Da. Face o pauză, dându-și seama că tocmai i-a trădat încrederea lui Kerryanne. Probabil a fost cam indiscret din partea ei, dar când am spus că scriu romane polițiste, a zis că poliția a căutat de câteva ori în pădure vara trecută. Așa că m-am întrebat dacă nu cumva indicatorul pe care-l văzusem lângă pădure avea vreo legătură cu... cu Tallulah. Și apoi, mă rog, știi ce s-a întâmplat. Dar mai e ceva... ceva ciudat. Kim se

uită la ea și încetează să-și mai învârtă ceașca. Știi obiectul ăla ciudat pe care l-au găsit? În stratul de flori? Din fața corpului de cămin?

Kim încuviințează din cap. Adică, s-ar putea să greșesc, dar indicatorul de carton... nu mi se pare că fata lui Kerryanne ar fi putut să-l vadă de la marginea terasei. Nu pot să nu mă gândesc că era în camera altcuiva când l-a văzut.

– De exemplu?

– Liam Bailey? Poate? Îi arată fotografia cu Liam și Lexie în grădina de la Ducks.

– Uite, zice ea. Sunt prieteni. Nu mi-am dat seama. Așa că poate că era în apartamentul lui, nu al ei, când l-a văzut. Mă gândesc doar... Face o pauză, fiindcă de fapt nu știe ce gândește. Doar că mă gândeam că poate, dacă stai de vorbă cu polițistul, poate ai putea să-i pomenesci de asta? În caz că nu s-au gândit și ei la asta. Ceea ce sunt sigură că au făcut. Adică, trebuie să se fi gândit. Kim încuviințează iarăși din cap. Apoi spune:

– De ce îmi face cineva așa ceva? Sophie tresare la durerea din glasul ei. De ce nu-mi spune cineva ce știe? De ce se poartă așa de crud? Și fata asta, Mimi. E clar că a stat de vorbă cu cineva din sat. E singurul fel în care putea să știe ce se întâmplă aici. Așa că trebuie să fi vorbit cu persoana care lasă indiciile. Și nu are nici un sens. Nu are absolut nici un sens că jumătate dintre oamenii care au fost acolo în noaptea aia au dispărut ca prin minune și cealaltă jumătate sunt încă aici și din cine știe ce motiv necunoscut, ne duc de nas pe toți. Vocea ei a devenit mai puternică, iar femeia de la bar le aruncă o privire.

– Ești OK, Kim? strigă ea. Kim încuviințează din cap și oftează.

– Sunt bine, spune ea. Sunt bine.

Își ia telefonul și îl pune în geantă.

– O să vorbesc cu Dom despre filmare. Să văd ce mai are să-mi spună.

– Dom?

– Inspectorul.

– Ah, zâmbește Sophie. Adevăratul detectiv. Kim zâmbește la rândul ei.

– Da. Adevăratul detectiv. Și îmi pare rău, eu nu prea citesc. De fapt, n-am mai citit o carte de când aveam vreo nouăsprezece ani. Dinainte să se nască Tallulah. Altfel aş întreba cum se cheamă cărțile

tale. Dar oricum n-am cum să fi auzit de ele. Sophie se gândește o clipă să-i spună lui Kim despre pasajul din cartea ei pe care pare să-l copieze cineva, din cartea cu care a venit ieri Liam Bailey la ea acasă, bătând cu cotorul în palmă într-un fel care acum îi pare ușor sinistru, însă decide să nu o facă. Dezvăluirea îi va știrbi din imparțialitate, imparțialitatea care simte că e esențială pentru a-i câștiga încrederea lui Kim.

– Nu, zice Sophie, cu un zâmbet liniștitor. Nu. Probabil că nu.

41. *Mai 2017*

Scarlett vine spre Tallulah dinspre corpul dedicat cursurilor de artă. Ține strâns la piept un mic portofoliu și arată de parcă ar fi în misiune. Tallulah se întoarce și sare într-o umbră, dar e prea târziu, Scarlett a văzut-o. Vine spre ea cu pași mari, o apucă de braț și o trage ușor pe o alee din spatele corpului dedicat cursurilor de artă.

– Deci? întreabă Scarlett, cu ochii mari de disperare. Ai făcut-o? I-ai dat papucii? Ce s-a întâmplat? Ești OK? Tallulah lasă privirea în jos, uitându-se la picioare. În spatele clădirii e umed și rece, aleea asfaltată e verde de mucegai și mușchi.

– Sunt bine, spune ea. Mă ocup. Știu ce fac. Scarlett o privește de parcă nu-i vine să creadă.

– Of, Doamne! Ai dat înapoi, nu? Să mor eu, Tallulah. Ce s-a întâmplat?

– Nu... Nu știu. Adică i-am zis că vreau să ne despărțim. I-am zis că nu vreau să mai locuiesc cu el, că nu vreau să mă mut cu el, că nu vreau să fiu cu el și am crezut că o să țipe, o să urle, știi tu, dar n-a fost așa. Doar... începe ea, cutremurându-se la amintirea gestului lui Zach. Doar a luat copilul în brațe și l-a ținut așa, lipit de față, și a zis că nu pleacă nicăieri și că își bagă picioarele. Și mi s-a părut... mi s-a părut o amenințare. Știi ce zic? De parcă i-ar face rău lui Noah dacă l-aș obliga să plece. Așa că am lăsat-o baltă, n-am vrut să mai insist. Și apoi aseară... Trage aer în piept. Aseară trebuia să ies în pub, iar el a început să plângă, a zis cât de speriat e că Noah nu e al lui și cât de mult îl iubește, așa că nu m-am mai dus în pub, am rămas acasă și am stat de vorbă toată noaptea. Înțelegi? Am băut niște vin și am stat de vorbă, cum n-am mai discutat de multă vreme. Și i-am spus ce simt și că nu vreau să mai fiu împreună cu el, dar că vreau să-l cresc pe Noah împreună cu el și mi s-a părut că a reacționat foarte bine.

– Deci se mută? Tallulah se mută stânjenită de pe un picior pe altul.

– Nu. Mă rog, nu încă, oricum. Spune că o să-și cumpere un apartament, chiar dacă n-o să locuim împreună acolo, ca să aibă un loc unde să stea doar cu Noah, știi? Pentru că nu are deloc chef să se mute înapoi cu maică-sa, și la drept vorbind, nu-l învinovățesc, pentru că maică-sa nu e prea drăguță și taică-său e foarte ciudat, așa că i-am zis că poate să rămână doar până când își face rost de un apartament doar al lui.

– Să rămână... în patul tău?

– Păi, da. Dar e în regulă. O să punem o pernă la mijloc. Știi, nu e mare lucru. Adică, suntem împreună de când aveam paispe ani. De când eram copii, gen. Și n-o să mai țină mult. Deja a strâns o grămadă de bani. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva săptămâni.

– Și cum rămâne cu după-amiezile de miercuri? O să mai... știi tu...?

– Nu, spune Tallulah, sfidătoare. Nu. Asta n-o să se mai întâmple. Strict platonic. Strict ca să-l creștem pe Noah în comun. Doar câteva săptămâni, după care o să plece.

– Și apoi? Tallulah o privește întrebător. Apoi ce? După ce pleacă? Tu și cu mine o să... știi tu? Putem să...? Tallulah oftează.

– Nu pot să mă arunc într-o chestie nouă. Și tu încă ești hetero sau ce ești de fapt. Tot mai umbli cu băieți. Eu am un copil la care să mă gândesc și dacă e să intru într-o relație cu tine, ar trebui să fie ceva serios. Și nu cred că ești capabilă de așa ceva. Chiar nu cred. O vede pe Scarlett cum tresare la auzul cuvintelor, apoi își revine.

– Ai dreptate, spune ea. Chiar ai. Sunt o idioată, să mor eu. Mereu am fost o idioată. Dar pot să mă schimb. Spune asta pe un ton teatral și prefăcut, care o face pe Tallulah să zâmbescă, dar apoi devine serioasă și o atinge pe Tallulah pe braț. Sunt o tâmpită, Lules, dar pot să încerc. Serios. Adică, am aproape douăzeci de ani. Nu mai sunt o puștoaică. Nu mai sunt copil. Îmi mai dai o șansă? Te rog? Tallulah se retrage de lângă ea la auzul unor voci care se apropie de capătul aleii. Când vocile trec mai departe, se întoarce înapoi către Scarlett.

– Nu știu, zice ea. Nu pot să gândesc limpede. Momentan trebuie doar să mă ocup de Zach. Trebuie să-l dau afară din casă și să-mi recapăt viața. Apoi pot să mă ocup și de ce am în cap. Dar nu pot să fac asta chiar acum. Chiar nu pot. Îmi pare rău. Scarlett încuviințează din cap.

– Sigur, zice ea. Înțeleg. E corect. Dar eu o să te aștept, îți jur. O să fiu ca o călugăriță pentru tine. O să fiu ca zece călugărițe pentru tine. Serios, Lules, nu-l lăsa să te manipuleze, OK? Nu-l lăsa să te păcălească să rămâi cu el. Pentru că asta cred că o să facă.

– Ba nu, îți jur. Îmi dau seama. Vorbește serios. Scarlett mijește ochii către Tallulah și o privește cu scepticism. Jur. Scarlett încuviințează din cap, doar o dată, îi atinge obrazul lui Tallulah cu vârfurile degetelor de la mână dreaptă, apoi se întoarce și o lasă acolo, iar atingerea ei pe pielea lui Tallulah lasă în urmă fierbințeala unei groaze fără nume.

42. Septembrie 2018

– Bună, Dom. Eu sunt, zice Kim. Mă întrebam dacă ai apucat să te uiți la linkul pe care ți l-am trimis, cu fata aia de pe YouTube?

– Nu, spune el. Nu încă. Îmi pare tare rău. O să mă uit acum și revin. Dar am făcut ceva progrese. L-am găsit în sfârșit pe Martin Jacques, tatăl lui Scarlett. Sau cel puțin, am luat legătura cu asistenta lui personală care ne tot spune că o să ne sune el înapoi, dar că e puțin prins cu treburi în Abu Dhabi. Încercăm în continuare să dăm de urma celorlalți din familie. Au fost în Guernsey, dar se pare că nu i-a mai văzut nimeni de câteva săptămâni. Dar te rog să mă crezi, Kim, facem tot posibilul. Se întâmplă lucruri. Dureros de încet, în unele cazuri, într-adevăr. Dar oricum durează atât de mult să rezolvi orice în ziua de azi, cu toate reducerile astea guvernamentale, iar când e vorba de un caz mai vechi, durează și mai mult... Când oasele sunt deja reci ca gheața, se gândește Kim. Când sângele s-a uscat. Când e prea târziu să mai salvezi pe cineva.

– Insist cât pot pentru tine, Kim. Asta e tot ce fac. Doar la asta mă gândesc. Îți jur. Aude un strop de emoție în vocea lui și simte cum

aceasta îi reverberează în propria-i minte. Înghite în sec și spune:

– Da. Bineînțeles, Dom. Știu că așa e. Știu că așa e. Doar că sunt așa de...

– Da, spune Dom. Da. Știu. În discuția lor se simte o căldură creată din energia disperării, și pierderii, și frustrării, și speranței nechibzuite, dar și din intimitatea care s-a format între cei doi pe măsură ce tot restul s-a desprins de ei și de lucrul care îi unește. Kim oftează.

– Mulțumesc, Dom. Îți mulțumesc pentru tot ce faci.

– Plăcerea e de partea mea, Kim. Mereu. El închide telefonul și Kim rămâne o clipă să se uite pe geamul bucătăriei la copacii din capătul grădinii sale. Se gândește la fata tristă și slăbuță care vorbea într-un aparat de filmat într-o cameră, undeva, o fată care știe ceva despre lucrurile care se petrec în momentul de față la Maypole House. Iar apoi, limpede de parcă s-ar întâmpla aievea, își amintește acea după-amiază fierbinte de iunie, când a mers la Dark Place, cu transpirația șiroindu-i pe spinare, cu Ryan care îl legăna pe Noah în cărucior, stropii de apă din piscină de pe umărul lui Scarlett, adunându-se laolaltă și rostogolindu-i-se pe braț în jos, fiul arătos cu berile în mână, mama fragilă îmbrăcată în rochia albă, felul în care Scarlett nu fusese în stare să o privească în ochi, dar apoi felul în care rostise numele fiicei sale. *Lula*. În toate celelalte privințe, fusese atât de rece și distantă, însă când a rostit numele lui Tallulah, vocea ei a căpătat un ton intens și greoi, de parcă numele ei însemna ceva pentru ea. Se gândește la noaptea pe care Tallulah a spus că și-a petrecut-o la Chloe pentru că Chloe avea gânduri de sinucidere și se întreabă din nou unde a fost. Se gândește la toate diminețile de duminică în care Zach juca fotbal și Tallulah îi lua bicicleta și se ducea să se plimbe. Se gândește cum se întorcea luminoasă și îmbujorată, parcă plină de secrete. Chiar își amintește că a întrebat-o odată pe Tallulah: „Unde te duci de fapt când mergi cu bicicleta? Mereu arăți de parcă tocmai ai fost într-un loc fermecat când te întorci”. Iar Tallulah zâmbise și spusese: „O iau pe străduțele secundare. Pe unde nu e trafic. E superb”. „Și te oprești?” o întrebase. „Te oprești și explorezi?” „Da”, răspunsese ea, făcându-și de lucru cu baveta lui Noah. „Mă opresc și explorez”. Și avusese o intensitate în voce, aceeași intensitate pe care o auzise în vocea lui Scarlett când fata a rostit numele lui Tallulah. Iar în timp ce se gândește la asta, altă amintire îi sare în prim-planul

minții, cu Scarlett, în prosop, cu apa din piscină curgându-i șiroaie din părul ud și cu degetele încleștate în jurul tălpilor ei subțiri, iar apoi, preț de o clipă fulgerătoare, o imagine furată cu un mic tatuaj imediat sub gleznă, literele TM, pe care Kim le-a observat la un nivel subliminal, dar în același timp nici nu le-a observat pentru că, serios acum, de ce și-ar fi tatuat pe picior inițialele fiicei sale fata asta despre care n-a auzit niciodată, iar apoi mâna ei a coborât încă o dată ca să acopere semnele și Kim le-a văzut și totuși nu le-a văzut, însă au fost acolo tot timpul, ca o pată solară. Ia telefonul și găsește numărul lui Sophie pe WhatsApp. Îi scrie un mesaj incredibil de repede. *Sunt eu, Kim. Ești ocupată? Pot să vorbesc cu tine despre ceva?* Primește imediat un răspuns. *Nu sunt deloc ocupată. Pot și acum.*

43. Iunie 2017

Timp de câteva zile după noaptea în care Tallulah și Zach au băut vin și au stat de vorbă, totul merge bine între ei. Zach e liniștit și relaxat. Le face de mâncare, îi face baie lui Noah și îl distrează, stă în tăcere cu foile lui de calcul și jonglează cu finanțele fără să o roage constant pe Tallulah să se implice. Îi oferă lui Tallulah spațiu să învețe și să existe pur și simplu. Noaptea dorm în patul ei, cu bebelușul între ei, iar el nu face nici o încercare de a fi afectuos fizic cu ea. Se pregătește în liniște de muncă în fiecare dimineață și se întoarce în liniște în fiecare seară și totul e bine. Apoi, la începutul lui iunie, imediat după prima zi de naștere a lui Noah, Scarlett îi scrie un mesaj lui Tallulah ca s-o roage să o aștepte după ore ca să ia împreună autobuzul spre casă. Se întâlnesc pe trotuarul din fața școlii. Scarlett e la jumătatea examenelor de sfârșit de an. Pictează o natură statică de două zile.

– O anghinare și un os, spune ea în timp ce merg împreună spre stația de autobuz. Serios. De două zile stau și mă uit la o anghinare și

un os.

– Ce simbolizează?

– Nimic, gen. Sunt doar niște chestii pe care le-am luat când am plecat de acasă. Osul e al lui Toby. Nu e impresionat. Dar arată destul de mișto. Le-am pus pe o catifea neagră și seamănă oarecum cu tablourile maeștrilor olandezi, gen.

– Când ai ultimul examen?

– Miercuri săptămâna viitoare. Apoi trebuie să predau portofoliul joi și apoi o să fie vineri și mă duc în pub să mă fac absolut praf.

– Cu cine te duci?

– Cu cine merg de obicei. Și poate și cu Liam. Se uită pieziș la Tallulah, ca să-i măsoare reacția. Tallulah doar ridică din umeri, însă, și zice:

– În fine. Nu e treaba mea.

– Nu, serios acum. Doar ca amici. Pentru că suntem prieteni buni, atât. Serios. Ce s-a întâmplat în noaptea aia a fost o prostie. O prostie mare, mare de tot, pentru că sunt o proastă, o proastă mare de tot.

– Scar, e OK. Nu e nevoie să-mi explici.

– Ba da. E nevoie să-ți explic. E nevoie să-mi explic mie, măcar. Mereu am fost genul de persoană care întâi face și după aia gândește. Nu mă gândesc niciodată la consecințele lucrurilor pe care le fac. Uite. Trage aer în piept și se întoarce brusc cu fața la ea. Știu că ai impresia că am o viață minunată și nu mi s-a întâmplat niciodată nimic rău. Dar mi s-a întâmplat ceva rău. Ceva foarte rău. Nu la multă vreme după ce ne-am întâlnit noi două prima dată. De-asta m-am retras de la colegiu. De-asta n-am putut da ochii cu nimeni atât timp. Tallulah o privește întrebător și așteaptă să continue. Scarlett oftează și zice:

– Vii cu mine în pub? Când ne dăm jos din autobuz? O să-ți povestesc tot. Se strecoară într-un colț tăcut din Swan & Ducks cu o Cola Diet pentru Tallulah și o ciocolată caldă cu un shot de rom alături pentru Scarlett. Pubul e aproape gol la ora asta din zi, iar soarele verii strălucește prin geamuri. Un bărbat stă la bar cu un câine beagle întins la picioare și Scarlett arată spre câine și zice, cum zice despre toți câinii pe care îi vede:

– Ce cățel cuminte!

– OK, spune Tallulah. Sunt gata să-ți aud mărturisirea cea sumbră. Scarlett se foiește ușor.

– Nu-mi vine să cred că o să-ți povestesc asta. O să mă urăști și mai mult decât mă urăști deja.

– Nu te urăsc.

– În fine. Promite-mi doar că n-o să spui niciodată, absolut niciodată, nimănui, ce urmează să-ți povestesc. Niciodată.

– Jur.

– Serios. Niciodată.

– Niciodată. Scarlett clipește încet și își vine în fire.

– La începutul verii trecute, începe ea, la începutul vacanței, eram singură destul de mult timp. Liam se dusese înapoi la fermă. Mama tot venea și pleca la Londra. Toată lumea era plecată și eram foarte plictisită și foarte singură. Foarte, foarte singură, vreau să zic. Și într-o zi am intrat în școală – arată spre Maypole, dincolo de terenul comun – doar ca s-o salut pe Lexie Mulligan. Pentru că eram atât de disperată să vorbesc cu cineva. Am luat câinele și am pornit prin pădure. Era o zi absolut superbă. Purta o rochie gen furou și cizme și eram flească de transpirație, chiar și la umbra copacilor. Și atunci mi-am dat seama că era un bărbat care venea din direcția opusă și mi s-a făcut puțin frică, mi-am dorit un pic să fi avut un rottweiler în loc de Lordul Bălește-pestetot și să fi purtat mai multe haine. Dar apoi a ajuns mai aproape și mi-am dat seama că îl recunosc. Îmi era cunoscut. Și apoi i-am văzut câinele și am știut că e domnul Croft.

– Domnul Croft?

– Însurat cu Jacinta Croft. Directoarea. Știi tu, o femeie mărunțică, arată ca o păpușă care face terapie de substituție hormonală. Tallulah scutură din cap. Nu a acordat niciodată atenție lucrurilor care se petrec la Maypole House.

– O recunoști dacă o vezi. Mă rog, e căsătorită cu Guy. E un tip înalt, și chel, și tăcut. E designer web. Lucrează de acasă. Are grijă de copilul lor. Stă în banca lui. Și jur, niciodată nu l-am observat cu atenție înainte de ziua aia. L-am recunoscut doar după cățel. Un labrador negru. Nelson. Efectiv, cel mai adorabil câine. Tallulah se uită cu colțul ochiului la ceasul de pe telefon. E aproape patru. În mod normal, ar fi acasă pe la patru și un sfert. Simte cum intervalul de libertate i se micșorează în timp ce Scarlett îi povestește despre un câine pe nume Nelson.

– În fine, bineînțeles că Toby m-a tras după el să-l salute pe Nelson și în timp ce Toby și Nelson stăteau de vorbă, am început să stau de vorbă cu domnul Croft și mi-a spus că e singur acasă, că Jacinta stă câteva săptămâni la casa lor din Londra cu fiul lor, că urmează să se ducă și el acolo peste ceva timp, că are un proiect de terminat, bla, bla, bla. Și în timp ce vorbea, vedeam cum ochii îi tot coboară la sânii mei și nu știu de ce, pentru că ar fi trebuit să fie scârbos de-a dreptul, dar nu știu din ce motiv, asta chiar m-a excitat. Tallulah își trânteste paharul cu Cola pe masă și tușește când lichidul îi atinge fundul gâtului.

– O, Doamne! exclamă ea. Oprește-te, te rog. Nu vreau să mai aud.

– Știu, îmi pare rău. E scârbos. Dar ai răbdare. E și mai rău.

– O, Doamne, Scarlett. Nu cred că pot.

– Deci da, stăteam de vorbă despre chestii extrem de plictisitoare și mă gândeam: „vreau să te fut“, și probabil eram la ovulație sau ceva, habar n-am, dar m-am uitat la el și m-am gândit: „acum, dă-mi-o acum“. Și... Tallulah așază o mână între ele și închide ochii.

– Serios. Nu pot.

– Te rog, zice Scarlett. Trebuie să mă descarc. E important. Tallulah oftează din nou.

– Bine atunci.

– Mi-am dat seama că și el simte la fel. Și serios, are, gen, vreo patruzeci și ceva de ani. Și e chel. Și nici măcar nu arată așa bine. Și i-am spus că mă duc spre școală și a zis că vine cu mine și stăteam de vorbă și tensiunea sexuală creștea și apoi am ieșit din pădure și în față aveam ușa de la căsuța lui de pe terenul școlii și a zis: „Intră să bei un pahar cu apă“. Și asta a fost. Tallulah îi aruncă o privire îngrozită. Habar nu are cum să răspundă. Scarlett continuă:

– Ne-am tras-o toată luna aia. Efectiv, doar asta am făcut o lună. Plimbam câinele prin pădure, băteam la ușa casei doamnei Croft, tipul mă primea înăuntru, ne-o trăgeam. Apoi plecam. Și era minunat. Un pic sordid, dar minunat. Nu știu, sexul e o chestie atât de ciudată și stupidă, dacă te gândești la asta, la mecanica sexului. La ce face un bărbat și ce face o femeie și pentru ce fac asta. Dacă te gândești prea mult la asta nu mai vrei s-o faci niciodată pentru că e scârbos. Dar asta era șmecheria. Nici unul dintre noi nu gândea. Eram doar plictisiți, și singuri, și excitați. Nu pot să-mi explic altfel. Când mă uit în urmă, nici măcar nu înțeleg. Nu știu unde mi-era capul. Era ca o idilă perversă și

bolnavă de vacanță. Și în fine, după câteva săptămâni, el s-a dus la Londra și eu am plecat cu barca cu Rex și cu mama și apoi s-a făcut septembrie și Liam s-a întors la colegiu și eu am început cursurile la Manton și eu și Guy am convenit să o lăsăm baltă și să ne vedem fiecare de viața lui. Și o vreme a fost bine. Nu l-am mai văzut prin zonă și n-a luat legătura cu mine. Dar pe urmă, cam pe când te-am cunoscut pe tine, în ziua aia în autobuz, era în Co-op și eu eram în Co-op și ni s-au întâlnit privirile și am făcut conversație fără sens și eu am plecat cu o senzație foarte confuză. După care îmi trimite o poză cu scula lui, să mor eu. Tallulah exclamă din nou și își acoperă gura cu palmele.

– Nu, șoptește printre degete.

– Ba da. Și eu am șters-o imediat și i-am răspuns: „NU“. Cu litere mari. Și apoi s-a lăsat iar o vreme și apoi într-o seară, presupun că era beat, a început să mă bombardeze cu mesaje și poze explicite și declarații de dragoste și ură și tot tacâmul. A zis că doamna Croft nu e niciodată acasă și că băiatul lor s-a dus la internat și îi e dor de mine și nu poate să trăiască fără mine. Iar eu am șters tot și nu i-am mai răspuns și apoi în seara cu petrecerea de Crăciun de la Manton, după ce te-am cunoscut pe tine, eu chiar, chiar nu mai puteam gândi limpede. Tu tocmai mă dăduseși pe spate și aveam telefonul plin de nebuniile astea de la domnul Croft și efectiv nu voiam să mă apropii de Maypole House sau de sat. Voiam doar să stau departe de toți și de toate, așa că m-am despărțit de Liam câteva zile mai târziu și apoi a venit Crăciunul și am stat cu familia, m-am dat la fund. Urma să mă întorc la colegiu în ianuarie. Un nou început. Cu mintea limpede.

Dar într-o zi, în perioada aia ciudată dintre Crăciun și Anul Nou, l-am scos pe Toby în pădure și aveam AirPods-urile în urechi, era după-amiază devreme, începea să se întunece, în pădure era și mai întuneric, și eram aproape de casă, așa că credeam că sunt în siguranță și dintr-odată... Face o pauză și privirea îi coboară spre masă. A venit cineva din spatele meu și mi-a astupat gura cu mâna, așa, și m-a tras în spate și aproape am murit de inimă. Și era el, normal, era domnul Croft, Guy. Și îmi zâmbea, de parcă totul era o glumă drăguță; a făcut semn spre AirPods-uri, să le scot, a încercat să pară că e normal să astupi gura unei adolescente în pădure în întuneric. Așa că le-am scos și am zis: „Ce pizda mă-sii?“ Și el a zis: „O părăsesc“. Eu am zis: „Ce?“ El a zis: „O părăsesc pe Jacinta. N-a mai rămas nimic între noi. S-a terminat. Mi-am

luat un apartament. Vino cu mine“. Și eu am râs, cumva, și am zis: „Am optișpe ani. Sunt elevă. Stau cu mama. Nu pot să mă duc nicăieri cu nimeni“. Poate că am părut un pic obraznică, nu știu. Dar serios, era o nebunie. Și atunci a început să plângă și Toby a început să scâncească, fiindcă mereu scâncește când plânge cineva și asta m-a făcut cumva să râd pentru că, pe bune acuma, un bărbat în toată firea care plânge și un Saint Bernard care scâncește e ceva amuzant. Și atunci mi-a aruncat o privire, o privire care zicea: „Taci din gură“ și a început să mă sărute, și era cumva dur și disperat. Și eu am intrat pur și simplu într-un fel de transă. Nu pot să explic. Am intrat în transă și am făcut mișcările. Am făcut mișcările, ca o păpușă programată dinainte. Mă gândeam doar: „Lasă să se întâmple. Lasă să se întâmple“. Cred că, într-un fel, așa împiedicam ce se întâmpla să fie viol pentru că nu puteam să concep să fie viol. Așa că pur și simplu l-am transformat în sex în minte. Și după... Se oprește și trage aer în piept. Tallulah aude cum i se strâng lacrimile în gât.

– După, s-a uitat lung la mine, cu răsuflarea tăiată. Și a zis: „Acum plec“. Și eu am încuviințat din cap și el a plecat și mi-am dat seama că era speriat pe bune pentru că tocmai făcuserăm chestia asta ciudată care era atât de neclară, știi, atât de ambiguă, imposibil să știi unde era consimțământul sau dacă existase măcar vreun consimțământ. Și el știa și eu știam asta, dar niciunul dintre noi n-a recunoscut. Și apoi a plecat. Și nu l-am mai văzut niciodată. Tallulah nu știe ce să spună.

– Doamne, e îngrozitor! Ești OK? Scarlett își amestecă ciocolata caldă și ridică din umeri.

– Nu știu. M-am simțit, gen, jupuită... expusă după. Nu știam cine sunt sau ce sunt. Mă tot gândeam că o să mă trezesc în dimineața următoare și o să mă simt normal, dar n-a fost așa. Nu puteam să-i spun mamei; nu puteam să spun nimănui. În cele din urmă am cedat într-o zi, am crezut că am o cădere nervoasă, l-am sunat pe Liam, l-am implorat să vină la mine. Aveam de gând să-i spun totul. Dar a sosit la mine și tot ce voiam să fac era să-i sar în brațe și să mă agăț de el și să-l las să mă legene. Dar de fiecare dată când închideam ochii, simțeam mâna lui Guy peste gura mea; îl simțeam pe mine. De fiecare dată când mă uitam la Toby, mă gândeam: „Tu ai fost acolo. Tu ai fost martor. Tu ce-ai văzut? Ce-ai crezut? M-a violat? Sunt o victimă? Sau sunt o curvă...?“ Scarlett își freacă lacrimile de pe față cu dosul palmelor.

Oftează și lasă lingurița jos, își ia ciocolata caldă și o bea. Tallulah o atinge pe braț și spune:

– Sună ca un coșmar. Scarlett încuviințează din cap violent.

– Da, spune ea. Da. Exact așa. Exact. Cadrul, asfințitul. Cât de neașteptat a fost. Felul în care a dispărut după. Nimeni n-a mai vorbit vreodată despre el; nu i-am mai auzit numele niciodată. De parcă nici n-a existat vreodată, poate a fost doar rodul imaginației mele. Avea calitatea aia a unui vis foarte tulburător, unul din alea care te bântuie zile întregi după, și eram pierdută, eram complet pierdută până în clipa aia, câteva săptămâni mai târziu, când a sunat soneria într-o dimineață de duminică și te-am văzut în fața ușii. Tallulah din autobuz, venită să mă salveze. Atunci se oprește din vorbit, iar Tallulah o privește curioasă. Simte, în mod straniu, că mai are ceva să-i spună, că încă nu s-a descărcat de tot.

– Și asta a fost tot? Scarlett încuviințează din cap cu putere.

– Da. Asta a fost tot. E aproape patru și jumătate când Tallulah pleacă din pub. Se simte ciudat și întoarsă pe dos. Se uită o clipă la telefon ca să verifice că nimeni nu a încercat să dea de ea și apoi îl vâără în buzunarul jeanșilor și pornește pe terenul comun. În timp ce merge, aruncă o privire la Maypole House. Undeva acolo, se gândește, e Jacinta Croft, femeia cu soțul căreia Scarlett a avut o aventură reprobabilă vara trecută. Undeva acolo este Liam Bailey, bărbatul pe care l-a înșelat Scarlett cu soțul directoarei. Și aici este ea, Tallulah Murray, o mamă adolescentă din sat care are prima ei idilă gay, iar acolo – se uită la propria-i locuință – este un băiat pe nume Zach Allister care e tatăl copilului ei și altundeva e tatăl ei, care își iubește mama mai mult decât își iubește nevasta și copiii, iar dincolo – se uită la drumul care ieșea din sat – sunt Megs și Simon Allister, părinții a cinci copii, dintre care pe nici unul nu știu să-i iubească cum trebuie. Și apoi *acolo*, dincolo de sat, se află pădurea: semi-lumea cufundată în umbre în care Scarlett e posibil să fi fost violată de un bărbat destul de în vârstă cât să-i fie tată. Și nu există răspunsuri la nimic, nicăieri, nu există nici o cărare clară. Singurul lucru, se gândește ea în timp ce merge, singurul lucru care e limpede, și clar, și simplu este Noah. Grăbește pasul pe măsură ce se apropie de casă, disperată să-l țină în brațe. Când se apropie de fundătură, aude huruitul cunoscut al autobuzului care oprește la stația din fața școlii Maypole. Ușile se deschid cu un șuierat și vede o siluetă

cunoscută care coboară din autobuz și face stânga. E Zach. A întârziat acasă de la lucru; Tallulah se gândea că până acum trebuia să se fi întors. Asta explică de ce nu avea mesaje sau apeluri pierdute de la el. Grăbește pasul și îl prinde din urmă. Când se întoarce și o privește, fața i se contorsionează ușor și Tallulah îl vede cum vâă ceva în buzunarul hainei, o punguță. Se preface că nu a observat-o și zâmbește când se apropie de el. Zach pare atât de dat peste cap că aproape l-a prins cu ceva ce nu voia ca ea să vadă încât nu a observat că se întoarce acasă târziu și din direcția greșită.

– Ai întârziat, spune ea.

– Da. M-am dus în oraș după muncă. Aveam nevoie de un încărcător nou de telefon. Se opresc înainte să traverseze ca să lase să treacă o mașină. E Kerryanne Mulligan, administratoarea de la Maypole. Cunoaște pe toată lumea și toată lumea o cunoaște. Ridică mâna și îi salută de la geam. Ei o salută la rândul lor. Când intră în casă, Zach își scoate haina, o agață în cuier și se duce drept în living, unde îl aude cum îi gângurește lui Noah. Bagă re- pede mâna în buzunarul hainei lui Zach și scoate punguța. Este o pungă de plastic verde închis pe care sunt tipărite cuvintele *Mason & Son Fine Jewellery*. Trage cu ochiul înăuntru și vede o cutiuță neagră cu aceeași siglă imprimată cu auriu. E gata să deschidă cutia când simte că apare cineva pe hol. Vâă cutia la loc în buzunar și ridică privirea. E mama ei.

– Ești OK, puiule? Ai întârziat. Ea se forțează să zâmbească.

– Sunt bine, spune ea. Examenul a început târziu, a depășit puțin ora-limită. Zâmbește din nou și se îndepărtează de haina lui Zach, care îi pare acum că transmite particule radioactive care ar putea să-i ardă carnea, și se duce în living, unde Noah e în brațele lui Zach și Zach îl pupă pe degete și îi scoate limba cu zgomot în palmă, și deși nu a deschis cutia, știe ce e înăuntru și preț de o clipă simte că nu poate să respire, simte că cineva îi stă pe piept, pentru că știe ce înseamnă asta și știe că Zach nu o va părăsi niciodată, că doar se preface că își face planuri să plece. Joacă un joc cu ea, își dă seama, are grijă ca ea să rămână drăguță, să-l susțină în continuare, și așteaptă. Chipul lui Noah se luminează într-un zâmbet uriaș când o vede pe Tallulah și întinde brațele spre ea. Îl ia din brațele lui Zach și se străduiește să nu tresară când Zach îi înconjoară pe amândoi cu brațele, încercând să facă o familie din toți trei, încercând să-i transforme într-o singură ființă.

44. Septembrie 2018

Sună soneria de la cabana lui Sophie; este o sonerie de modă veche, cum nu mai auzi prea des în vremurile acestea ale aplicațiilor și clopoțelilor electronici. Este incredibil de zgomotoasă și o face pe Sophie să tresară de spaimă de fiecare dată când o aude. Kim stă la ușa din față.

– Scuze, spune Sophie, ducându-și mâna la inimă când deschide ușa, soneria asta mă sperie mereu. Scuze. Intră. Kim o urmează pe Sophie în bucătărie și o privește cum umple fierbătorul cu apă de la robinet.

– Tocmai am vorbit cu Dom, spune ea. Încă nu s-a uitat la filmarea cu fata aia, Amelia. E așa de frustrant. Știu că poliția face tot ce poate,

dar cu cât trece mai mult timp, cu atât lucrurile par să se miște mai încet. Mă gândeam doar că tu pari să ai o altă perspectivă asupra lucrurilor. Adică, ai găsit filmarea aia cu Mimi și de vreme ce scrii romane polițiste... zâmbește ironic. Nu știu, ideea e că sunt niște piese pe care am încercat să le pun laolaltă în minte. Străfulgerări ale unor lucruri.

– Cum ar fi?

– Păi, de exemplu, în ziua după ce au dispărut, m-am dus să stau de vorbă cu prietena de la școală a lui Tallulah, o cheamă Chloe și stă chiar pe drumul care iese din sat. Church Lane. Întotdeauna am crezut că ea și Tallulah sunt prietene foarte apropiate. Odată Tallulah chiar a rămas să doarmă la ea peste noapte pentru că i se părea că Chloe are gânduri de sinucidere. Așa că, evident, ea a fost prima persoană pe care să mă gândesc să o întreb. Tallulah nu avea mulți prieteni, să știi. Era atât de absorbită de Noah – și de Zach, într-o oarecare măsură. În fine, am vorbit cu Chloe și ea mi-a zis nu doar că nu mai e prietenă cu Tallulah, ci și că Tallulah nu a dormit niciodată la ea acasă, și că Tallulah a stat cu Scarlett Jacques la petrecerea de Crăciun din anul precedent. Și totuși Scarlett a spus atât de ferm că ea și Tallulah nu se cunoscuseră prea bine până în seara aceea. Și apoi, chiar acum, chiar înainte să-ți scriu, mi-am amintit ceva. Ceva la care nu mi-a picat fisa la momentul ăla. Am fost la familia Jacques în ziua precedentă și Scarlett tocmai ieșise din piscină și stătea înfășurată în prosop și am observat că aici – Kim arată spre latura labei piciorului – avea un tatuaj și erau foarte clar inițialele TM. Sophie o privește întrebător pe Kim. TM. Tallulah Murray. Și acum mi se învâрте capul, reiau anumite lucruri, privesc totul dintr-un alt unghi, pentru că... dacă Tallulah și Scarlett aveau o aventură? Și dacă Zach a aflat? Și dacă totul a ieșit la iveală în noaptea aia, acasă la Scarlett? Și dacă... Se oprește. În fine. Se întâmplă niște lucruri. Știu că se întâmplă niște lucruri. Levierul pe care l-au găsit în stratul de flori. Sunt convinsă că are o legătură cu toate astea. Știu că poliția încearcă să găsească familia Jacques și știu că se întâmplă o mulțime de lucruri, dar am impresia că ne apropiem foarte mult acum și nu pot să-l mai bat la cap pe Dom prea mult și chiar am nevoie de cineva cu care să fac schimb de idei. Chiar nu mai am pe nimeni. Adică, nu vreau să mă înțelegi greșit. Am prieteni. Îl am pe fiul meu. Dar nu am de fapt pe nimeni altcineva care să vrea să se afunde în toate astea împreună cu

mine. Și mă întrebam doar ce părere ai avea să facem echipă, poate? Știu că poate sună un pic ciudat...

– Nu, o întrerupe Sophie cu fermitate. Nu, nu sună ciudat, chiar deloc, sună minunat. Ca să fii sinceră, am vrut să te ajut, dar n-am vrut să crezi că sunt morbidă sau macabră. Kim zâmbește.

– Mi-ar plăcea foarte mult să mă ajuți. Chiar mi-ar plăcea. Și m-am gândit că pare că ești destul de la curent cu rețelele de socializare, ceva de genul ăsta? Și poate am putea să vedem ce mai găsim? Poate să vedem dacă reușim să ajungem la familia Jacques înaintea poliției? Sophie încuviințează din cap.

– Da, spune ea, și inima începe să-i bată cu putere de entuziasm. Da. Se duce în holul din față și ia laptopul, îl aduce la masa din bucătărie și îl deschide larg.

– Hai să-i găsim pe oamenii ăștia. Kim și Sophie se așază una lângă alta la masa din bucătărie, iar Sophie e pe poziții în fața laptopului. Se uită din nou la filmarea lui Mimi de pe YouTube și derulează în jos să vadă dacă au apărut mesaje noi în secțiunea de comentarii. Sunt trei și le parcurg repede. Ultimul le dă fiori. Este de la cineva pe nume Cherry și spune doar: „*Șterge filmarea ACUM*”.

45. Iunie 2017

Mici gesturi de afecțiune fizică încep să prolifereze în următoarele două zile. Zach îi așază o șuviță de păr după ureche, își trece degetele peste ceafa ei, înconjoară copilul cu brațul în pat într-o seară și cumva reușește să o acopere și pe Tallulah. Gesturile nu sunt sexuale și sunt atât de trecătoare încât abia are timp să le observe și să se plângă. Vede uneori chipul mamei sale, când ea surprinde unele dintre aceste momente, vede străfulgerarea unui zâmbet cald, vede că se gândește cu siguranță cât de norocoasă e Tallulah să aibă un bărbat atât de iubitor și de atent în viața ei. Dar gesturile îi dau fiori lui Tallulah. Vrea să-i dea peste mână, să șuiere la el să *se care*. Și în tot acest timp, amintirea

cutiuței negre din buzunarul hainei lui Zach îi zvâcnește în conștiință ca o alarmă insistentă, nu foarte zgomotoasă, care s-a declanșat undeva în depărtare. O simte în aer, simte pregătirea pentru ea. De fiecare dată când Zach își dregе glasul sau o strigă pe nume, i se taie răsuflarea, îngrozită că urmează să o ceară de nevastă. Apoi, într-o după-amiază însorită de iunie, el ridică privirea spre ea din locul în care stă întins pe pat cu laptopul și zice:

– Știi ceva, mă gândeam... Am fost cam obsedat de apartamentul ăsta. Prea obsedat să fac economii. Mă gândeam că mi-ar plăcea să sparg niște bani. Îi zâmbește și tonul lui e dezinvolt și jucăuș.

– Ce-ai zice să ieșim într-o seară în pub? Noi doi? Fac eu cinste.

– Păi, începe ea precaută, momentan nu prea pot. Încă mai am mult de învățat pentru examene. El se ridică în șezut și o privește cu nerăbdare.

– Când ai ultimul examen?

– Vineri săptămâna viitoare, spune ea, ridicând din umeri.

– Bine atunci, zice el, vinerea viitoare. Mergem în pub. O să vorbesc eu cu mama ta să stea cu Noah. Și o să rezerv o masă. I se strânge inima. Asta e.

– Oh, spune ea cu dezinvoltură. Serios. Nu-ți cheltui banii pe mine. O să fiu praf în seara aia, o să fiu o companie de rahat. De ce nu ieși cu amicii tăi? El scutură din cap.

– În nici un caz! Nu plătesc să se facă prăstie amicii mei. Nu, o să fim doar noi doi. La întâlnire. Privirea ei îi trădează gândurile, fiindcă el se ridică și se mută pe pat, venind mai aproape de ea.

– Fără presiune, spune el, luându-i mâinile în mâinile lui. Nu e mare lucru. Doar o seară drăguță în oraș pentru că merităm. OK? Tallulah nu are energie să se contrazică, așa că încuviințează din cap și se forțează să zâmbească și se gândește că va trece podul respectiv când ajunge la el. Și cel puțin așa n-o să mai trăiască cu nervii întinși la maximum, așteptând cererea în căsătorie din clipă în clipă. Cel puțin așa are puțin loc să respire, puțin timp să se pregătească. Și apoi el îi sărută mâinile, după care îi dă drumul.

– Te las să înveți, spune el. Îi fac eu ceaiul lui Noah?

– Da, spune ea, încuviințând din cap. Da, te rog. Mersi. Pleacă din cameră și închide ușa fără zgomot în urma lui, un gest incredibil de necaracteristic lui Zach, care interacționează de obicei cu forță și cu

zgomot cu obiectele neînsuflete, încât îi dă fiori pe şira spinării. A doua zi la şcoală o găseşte pe Scarlett la prânz. O duce pe aleea din spatele corpului dedicat cursurilor de artă şi spune:

– Cred că Zach o să mă ceară în căsătorie.

– Ce?!

– A cumpărat un inel. L-am găsit în buzunarul lui. Şi acum vrea să mă scoată la o întâlnire săptămâna viitoare. Şi se poartă extrem de amabil, şi atent, şi drăguţ.

– La dracu', Lula. Ce-o să faci? Te rog, spune-mi că o să spui „nu“.

– Normal că o să spun „nu“. Normal. Dar apoi? O s-o ia razna. O să mă ameninţe că mi-l ia pe Noah şi să-mi facă viaţa un iad. Singurul motiv pentru care se poartă atât de drăguţ e ca să spun „da“. Iar dacă o să spun „nu“, o să aibă motiv să facă o criză.

– Nu contează, spune Scarlett, apucând-o pe Tallulah de braţ. Nu contează ce spune sau ce crede sau cum reacţionează. Nu-i datorezi nimic. Copilul ăla e al tău. Destinul tău e al tău. Trebuie să accepte că „nu“ înseamnă „nu“ şi să-şi vadă de viaţa lui. Tallulah încuviinţează, dar nu e convinsă. Noah e al ei, dar e şi al lui Zach. Iar Zach e genul de tată cu care trebuie să crească un băiat: afectuos fizic, iubitor, muncitor, loial, de încredere, un bun model de urmat. Preţ de o clipă nebună, şi-ar dori ca Zach să fie mai degrabă ca taţii tineri şi rataţi, atât de iubiţi de presa tabloidă, cei care îşi răspândesc sămânţa şi trec mai departe, cei care uită de zilele de naştere şi nu se prezintă la vizite. Atunci n-ar avea nici o problemă să-l țină pe Noah departe de viaţa lui. Nu s-ar mai simţi vinovată că i-ar forţa să trăiască departe unul de altul, că i-ar scurta relaţia lui Zach cu fiul său la nişte vizite grăbite de weekend într-un apartament singuratic.

– Dar dacă n-o să-şi vadă de viaţa lui? spune ea. Dacă nu acceptă un „nu“? Dacă face o scenă? Dacă Noah n-o să mă ierte niciodată? Dacă o să regret?

– Să regreti? repetă Scarlett, nevenindu-i să creadă ce aude. Cum naiba să regreti că nu te măriţi cu un tip pe care nu-l iubeşti? Care vrea să te țină captivă într-o cutie de chibrituri undeva? Ai înnebunit? Tallulah scutură din cap.

– Nu, doar că... Nu ştiu. Gândeşte-te câte femei, fete, ar da orice pentru şansa să aibă o familie aşa cum trebuie. Ar da orice pentru un

tip gata să-și pună familia pe primul loc. Și dacă spun „nu”, ar fi ca și cum aș spune „nu” visului unor oameni.

– Da. Dar nu și visului tău, ce naiba? Nu și visului tău, Tallulah. Scarlett o privește sfredelitor. Tu ce îți dorești? Care e scopul tău în viață? După ce termini școala? După ce copilul tău intră la creșă? Unde te vezi? Tallulah ridică privirea spre cer. Simte cum începe să bolborosească cumva, ca melasa în cratiță, aproape gata să se ardă. Deasupra lor, un nor gras și alb trece încet prin fața soarelui. Se uită drept în centrul lui, unde soarele arde o gaură palidă prin el. Strânge pumnii și apoi îi relaxează. Este o întrebare pe care a fost mereu prea speriată ca să și-o pună. Toată viața ei a fost pasivă. Rapoartele ei școlare spuneau mereu că e o elevă bună, dar că profesorul ar vrea să o vadă că participă mai mult la ore, ar vrea să-i audă vocea. La școala primară și-a dat voie să fie inclusă în grupuri de prieteni cu copii care de fapt nu-i plăceau. Și apoi l-a cunoscut pe Zach la o vârstă dificilă, o vârstă la care colegele ei se stresau din cauză că planurile de sâmbătă seara nu li se materializează, că băieții nu le răspund la mesaje destul de repede sau că prietenele le vorbesc de rău pe la spate. Faptul că a avut un prieten stabil i-a permis să-și vadă de învățat, să-și vadă de viața ei, să-și vadă de pus un picior în fața altuia, absentă, fără să gândească, zi după zi după zi. Până în ziua când și-a dat seama că nu i-a venit menstruația de mai bine de o lună și și-a cumpărat un test de pe internet și l-a făcut într-o dimineață de marți chiar înainte de școală, la începutul celui de-al doilea an din ciclul superior al liceului și a văzut cele două liniuțe și a făcut imediat încă un test și s-a gândit: „Asta e. Sunt însărcinată”. A calculat mintal data nașterii, care depășea cu mult data ultimului examen din ciclul superior și s-a gândit: „Poate ar trebui să-l păstrez”. Pentru că acesta era genul de fată care era Tallulah. Poate că mama ei o binecuvântase cu numele unei rebele și al unui râu și al unei vedete de cinema, însă ea nu reușise să se ridice la înălțimea lui. Nu reușise să facă nimic cu adevărat proactiv până în clipa când a traversat bucătăria lui Scarlett în dimineața aceea după ce a dormit la ea și a sărutat-o. A fost, știa, singurul moment din toată viața ei pe care l-a făcut să se întâmple. Coboară privirea de la cer și și-o îndreaptă înapoi spre Scarlett.

– Nu știu, spune ea, cu vocea ca o șoptă ce își cere scuze.

– Mă vrei pe mine? Tallulah încuviințează din cap, dar nu reușește să spună cuvântul „da”.

– Ce mai vrei?

– Pe Noah.

– Și?

– Nu știu. Vreau doar... vreau doar să fiu liberă.

– Da, spune Scarlett. Da. Exact. Asta e exact ce vrei. Normal. Ai nouășpe ani. Ești frumoasă. Ești bună. Vrei să fii liberă. Și faptul că ai un copil nu trebuie să te împiedice să fii liberă. Faptul că vei fi cu mine nu trebuie să te împiedice să fii liberă. Nimic nu trebuie să te împiedice să fii liberă. Ultimul lucru de care ai nevoie în momentul ăsta din viață e un inel pe deget. Trebuie să te desprinzi de el. Și poate că asta e ocazia perfectă. Lasă-l să te ceară. Spune „nu”. După așa ceva nu mai există cale de întoarcere. E o ieșire cu un singur sens. Serios. Lasă-l să te ceară. Spune „nu”. După care viața ta poate să înceapă. Tallulah încuviințează din cap tot mai viguros pe măsură ce Scarlett vorbește. Când termină, Tallulah simte cum un flux de energie electrică trece prin fiecare element al ființei sale și se apropie de Scarlett, o lipește de zid și o sărută cu putere. După un minut se retrage cu răsufierea tăiată. Se uită fix la Scarlett, la luminițele care îi dansează în ochi, la uimirea sticloasă de pe fața ei, simte pe piele căldura respirației întretăiate a lui Scarlett, se simte fascinată, dincolo de orice, dincolo de cuvinte, dincolo de imaginație, de frumusețea ei și gândește: „O iubesc. O iubesc. O iubesc”.

– Mi-aș dori, spune ea, trasând cu degetele contururile feței lui Scarlett, mi-aș dori ca Zach să nu existe. Mi-aș dori să dispară pur și simplu.

46. Septembrie 2018

Kim o privește pe Sophie cum zburdă pe internet, cu degetele bătând ușor pe tastatură, urmărind persoana pe nume Cherry.

– Cherry, spune Sophie. Trebuie să fie Scarlett¹⁵, nu? Kim se uită la ea cu o expresie goală.

– Roșii, spune Sophie. Amândouă sunt roșii.

– O, Doamne! spune Kim când îi pică fisa. Sigur că da. Să-i spunem ceva lui Dom? Sophie oftează.

– Nu știu. Poliția își folosește propriile tehnici ca s-o localizeze pe Scarlett și pe familia ei. Poate ar trebui să ne rezumăm la asta o vreme. Să nu le stăm în cale. Kim încuviințează din cap. Simte instinctiv că Sophie are dreptate. Sophie derulează din nou conturile de Instagram ale principalilor jucători: Liam, Lexie, Mimi, Scarlett. Apoi se uită pe conturile de Instagram ale persoanelor care au comentat sau au apreciat orice de pe conturile lor. Mormăie de mai multe ori cuvântul „Cherry” ca pentru sine, iar apoi se oprește brusc.

– Uite, zice ea. Uite! Înclină ecranul spre Kim și arată cu degetul.

– Al cui e contul ăsta? întreabă Kim.

– Ruby Reynolds. Roo. O fată din gașca lui Scarlett Jacques. Încă mai locuiește în zonă, dacă e să ne luăm după poze, uite. Deschide fotografia unei fete brunete care stă lângă un copac, purtând o haină de piele uzată peste o rochie scurtă.

– Asta e chiar acolo, nu? arată Sophie spre sat. Pe terenul comun?

– Da, zice Kim, uitându-se îndeaproape la fotografie. Da. Chiar în stânga heleșteului pentru rațe.

– A fost postată acum zece zile. Și uite, zice ea, împungând ecranul cu degetul. Cineva pe nume Cherryjack a apreciat-o. Cherryjack. *Scarlett Jacques*. Pictograma e o fotografie cu două cireșe roșii atârinate de codiță și o limbă care le împunge. În limbă e un piercing. Sophie îi aruncă o privire lui Kim.

– Scarlett are piercing în limbă, spune ea, cu răsuflarea tăiată. L-am văzut în altă poză de pe contul lui Liam Bailey. Sophie apasă pe fotografia de profil și deschide contul. Surprinzător, nu e privat.

– N-are urmăritori, spune ea. Ce ciudat! Derulează fotografiile, tot mai repede. Fata pe nume Cherryjack pare să trăiască pe un vas. Cadrele sunt abstracte: apusuri peste un ocean nesfârșit, vârfurile spumoase ale valurilor, capătul strălucitor al botului unui delfin ținut în palma fotografei, picioare bronzate întinse pe o banchetă de piele crem cu laba uriașă a unui câine așezată pe gamba ei. Kim se uită mai atent la fotografia cu picioarele fetei.

– Poți s-o mărești pe aia? întreabă ea. Sophie mărește imaginea și Kim se uită cu atenție la ea.

– Uite, zice ea. Acolo. Pe laba piciorului, uite, vezi? Pata aia neagră. Uite. Sophie încuviințează din cap.

– Ți-a e...?

– Da, acolo a fost tatuajul. Tatuajul cu TM. Oh, Doamne, spune ea. Asta e Scarlett. Asta e Scarlett Jacques! Din ce date sunt pozele astea? Sophie derulează repede prin ele. Cea mai nouă e din ziua precedentă. Cea mai veche, din urmă cu doar două săptămâni. Kim se îndepărtează de ecran și expiră. Scarlett Jacques e pe un vas. E pe un vas cu câinele ei și cu telefonul ei și cu picioarele ei cu o pedichiură perfectă, și postează poze drăguțe pe Instagram. Simte cum o cuprinde un val de furie fierbinte și înghețate în sec. Amândouă se întorc spre ecran și Sophie

deschide fiecare dintre pozele lui Cherryjack, pe rând. Fiecare are câteva aprecieri și Sophie intră pe profilurile tuturor utilizatorilor.

– Îți recunoști pe vreunii din oamenii ăștia? o întreabă pe Kim.

– Nu, spune Kim. Apoi se opresc amândouă și trag adânc aer în piept când ajung la un nume care le este cunoscut amândurora. @lexiegoes.

15. Stacojiu, în limba engleză

47. Iunie 2017

Tallulah stă la măsuța de toaletă. Zach încă nu s-a întors de la lucru; abia peste o oră trebuie să vină. Noah e la parter cu mama ei, care tocmai a trimis-o sus să se pregătească.

– Haide, a zis ea. Ia-ți puțin timp să te răsfieți cum trebuie. N-ai mai ieșit de atâta timp. A terminat cu examenele de sfârșit de an. Peste câteva săptămâni se termină semestrul și apoi o așteaptă o perioadă lungă de libertate. Iar în seara asta Zach o va cere în căsătorie și ea va spune „nu” și speră că asta va trage, în sfârșit, o linie sub idila asta adolescentină care s-a întins prea mult, mult prea mult. O aude pe mama ei cum îi cântă cântece lui Noah la parter și zâmbește. Vrea să-și recapete casa asta. Vrea să aibă camera ei, patul ei. Doar ea, mama ei, fratele ei, copilul ei. Și apoi undeva, cumva, vrea s-o includă și pe Scarlett în viața ei. Nu prea își poate imagina asta. Există persoane gay în Upfield Common. Cei doi profesori de la Maypole House care împart o cabană mică imediat după Swan & Ducks și își plimbă împreună ogarul salvat de pe străzi, la sfârșitul săptămânii. Gia, o fată cu care Tallulah a fost colegă la școală și cu care a vrut mereu să fie prietenă pentru că era atât de șmecheră, care acum umblă prin sat ținându-se

de mână cu o femeie mai în vârstă care ține o dată pe săptămână cursuri de *mindfulness* în căminul din sat. Nu ar fi ceva extrem de controversat în contextul locului în care trăiește Tallulah, însă ar fi extrem de controversat în contextul existenței lui Tallulah. Nu e sigură că ar putea fi deschisă în privința asta încă; nu e sigură că ar putea face față privirilor și gurilor căscate și senzației că e un subiect succulent de știri. Dacă s-ar întâmpla, ar trebui să se întâmple atât de lent încât nimeni să nu-și dea seama. Însă deocamdată, are în față o seară în pub, o seară, își dă seama acum, de care depinde tot viitorul ei, o seară în care destinul ei va pivota de la un rezultat la altul. Oftează și răsuțește periuța rimelului. Vrea să fie drăguță, nu pentru Zach, ci pentru Scarlett, care va fi și ea în seara asta în pub, care a spus că va fi cu ochii pe ea în caz că lucrurile iau o turnură oribilă, în caz că Zach își iese din minți, în caz că Tallulah are nevoie de ea. Trece de două ori cu rimelul peste gene și apoi se joacă cu părul. Scarlett spune că îi invidiază părul lui Tallulah. Părul lui Scarlett e rar și distrus de ani la rând de decolorat și vopsit încontinuu. Ia uneori în mână părul lui Tallulah și își trece palma peste el și spune:

– Cum e să ai tot părul ăsta? Cum poți să suporti să fii atât de frumoasă? Iar Tallulah zâmbește și spune:

– Material genetic bun, bănuiesc. Mama are un păr superb. Și tata.

– Și copilul tău?

– Și copilul meu. Da. E mult păr sănătos în familia mea.

– Ce norocoasă ești, răspunde Scarlett. Imaginează-ți că ești în locul meu fie și un minut și trebuie să te descurci cu ăsta, și se trage de părul deteriorat și scoate sunete de dezgust și Tallulah spune:

– Dar nu contează. E doar păr. Tu tot ești cea mai frumoasă fată din orice cameră în care intri. Și știi asta.

– Nu sunt frumoasă, răspunde ea. Mama e frumoasă. Dar eu, din păcate, semăn cu tata. Tallulah i-a spus odată:

– Crezi că o să-ți cunosc vreodată părinții? Iar Scarlett a încuviințat din cap și a zis:

– Sigur că da.

– O să creadă că sunt potrivită pentru tine? Adică, presupun că sunt obișnuiți să te vadă cu oameni care sunt mai asemănători cu tine, știi ce zic? Oameni cu bani.

– Știi ceva? a răspuns Scarlett. Părinții mei sunt atât de absorbiți de ei înșiși și de viețile lor jalnice încât aș putea să vin acasă cu un cal și nici n-ar observa măcar. Serios. Nu observă nimic din ce fac. Niciodată. Dar mama ta? a replicat ea. Crezi că o s-o cunosc vreodată? Tallulah a încuviințat din cap.

– Da, a spus. Da. Sută la sută. Mama e așa de tare! Și tot ce își dorește pe lumea asta e să fiu fericită. Așa că dacă mă faci fericită, o să te placă. La vremea aceea, conversația păruse ușor fantezistă. Părea să fie atât de mult teren de cucerit până să ajungă la pajiștile însorite în care să trăiască fericite până la adânci bătrâneți. Dar acum e aici. Seara în care se va schimba totul. Își piaptăna părul în două secțiuni și îl împletește în două cozi. Alege un top ușor și vaporos din muselină care îi acoperă avantajos burta și îl asortează cu o pereche de pantaloni scurți din denim. Se uită la fata din oglinda mare. Fata o privește la rândul ei. E o femeie puternică. O femeie gay. O mamă. O viitoare asistentă socială. E mai mult decât a crezut vreodată că este. Mult mai mult. Totul începe aici, se gândește Tallulah în timp ce își suge burta, își netezește materialul bluzei de vară, își imaginează noua viață pe care o va avea de cealaltă parte a acestei seri, când va fi liberă și va putea face tot ce vrea. Totul începe aici. Coboară la parter să stea cu Noah și cu mama ei cât timp îl așteaptă pe Zach să se întoarcă acasă de la lucru.

48. Septembrie 2018

Kim și Sophie traversează terenul școlii spre corpul de cămin. Sophie ține laptopul sub braț. Kim tastează numărul apartamentului lui Kerryanne Mulligan și răspunde o voce de femeie.

– Bună, Lexie. Sunt eu, Kim. Pot să intru doar un minut, ce zici?

– Ăă, da. Sigur. Încuietoarea bâzâie și cele două femei deschid poarta și se îndreaptă spre lift.

– Să vorbesc eu? întreabă Kim.

– Da, spune Sophie. Bineînțeles. Bineînțeles că tu. Lexie le întâmpină la ușa apartamentului. Are picioarele goale și poartă colanți cu model și un hanorac. Se uită de la Kim la Sophie și apoi, întrebător, înapoi la Kim. Le salută, după care le deschide ușa și le conduce în camera de zi. Canapeaua e desfăcută pe post de pat și pe podea lângă ea stă valiza ei, din care se revarsă haine.

– Scuze, spune ea. Încă nu mi-am desfăcut bagajele. Sunt un fel de nomad, sunt atât de obișnuită să trăiesc direct din valiză. Împinge câteva haine cu piciorul gol și spune: Hai să ne așezăm la bar. Se urcă pe scaunele de bar aliniate în fața chicinetei și Lexie se întoarce spre Kim și spune:

– Totul OK? Sophie îi aruncă lui Kim o privire încurajatoare care speră să îi transmită că e alături de ea dacă are nevoie de întăriri.

– Păi, nu, răspunde Kim, deschizând laptopul. Nu chiar. Totul e destul de neliniștitor, toată chestia asta cu indicatoarele și lucrurile dezgropate din pământ. M-a făcut să scormonesc din nou, să mă gândesc din nou la toate lucrurile care îmi împuie capul de când a

plecat Tallulah, apoi Sophie a găsit o filmare online, postată de fata aia care a fost acolo în noaptea aia, Mimi. O mai ții minte pe Mimi? Lexie încuviințează din cap, apoi spune:

– Da. Mă rog, oarecum. Vreau să spun că totul pare destul de neclar acum. Dar îmi amintesc că a mai fost o fată acolo.

– În fine, fata asta, Mimi, în filmarea pe care a făcut-o părea că știe ce se întâmplă aici, la școală. Ceea ce e ciudat, pentru că singurele persoane care știu ce se întâmplă sunt cele care locuiesc de fapt aici. Așa că se pare că cineva din sat a luat legătura cu Mimi. Sau poate chiar a păstrat legătura cu ea în tot acest timp. Kim face o pauză și Sophie vede cum chipul lui Lexie e străbătut foarte repede de o emoție, prea trecătoare ca să o surprindă.

– În fine, continuă Kim. Asta m-a pus pe gânduri, așa că m-am dus să stau de vorbă cu Sophie și am trecut din nou prin tot ce e pe rețelele de socializare, dar de data asta am pornit de la fata asta, Mimi, și am ajuns la un cont de Instagram al unei fete pe nume Cherryjack. Kim se oprește din nou, iar de data asta expresia de uimire care traversează chipul lui Lexie este mai pronunțată. Însă trece repede și Lexie scutură ușor din cap, după care încuviințează și zice:

– Aha. OK.

– Deci, fata asta pare să fie Scarlett Jacques, pe un vas. Și uite. Kim întoarce puțin ecranul ca să vadă și Lexie. Aici, postarea asta, de luna trecută, i-ai apreciat-o, de pe contul tău. Urmează altă pauză și acum atmosfera e atât de densă din pricina disconfortului lui Lexie încât Sophie aproape o poate atinge.

– Asta ești tu, nu? Lexiegoes? Da?

– Păi, da, spune Lexie. Da, e contul meu, dar nu-mi amintesc să fi apreciat vreodată postarea aia. Și habar n-am cine e Cherryjack asta. Adică, de unde știți măcar că e ea?

– Păi, spune Kim. Mai întâi e numele. Cherry Jack. Scarlett Jacques. Apoi e câinele – uite – nu mulți câini au labe atât de mari. Iar familia Jacques avea câinele acela mare, nu? Și apoi mai e asta... Mărește imaginea în dreptul piciorului lui Scarlett. Tatuajul ăsta. Pe care l-am văzut cu ochii mei în ziua de după ce a dispărut Tallulah.

– Serios, o întrerupe Lexie. Serios. Kim. Nici măcar nu urmăresc contul ăsta. Uite... Pornește telefonul și începe să deruleze și să atingă ecranul.

– Uite, spune și întoarce telefonul spre ele. Uite, abia dacă urmăresc pe cineva. Vedeți? Și nu e nici o Cherryjack aici. Serios, nici nu știu de ce poza aia a fost apreciată de pe contul meu. Sophie îi aruncă o privire lui Lexie. Pare incredibil de sinceră, foarte credibilă. Pe de altă parte, este aceeași Lexie care își lasă urmăritorii de pe Instagram să creadă că locuiește într-un conac uriaș în stil georgian, aceeași Lexie care a spus poliției că a văzut al doilea indicator cu „Sapă aici” de pe terasa ei când nu ar fi putut să-l vadă de acolo.

– Nu e nevoie să urmărești un cont ca să apreciezi postarea cuiva, spune Sophie, măsurat. Trebuie doar să știi că există.

– Mai are cineva datele tale de autentificare? întreabă Kim. Lexie ridică din umeri.

– Păi, mama. Uneori o mai rog să răspundă la unele comentarii când călătoresc sau nu am acces la ele.

– Mama ta?

– Da. Se uită de la Sophie la Kim și înapoi la Sophie. Evident că nu e mama. Sophie trage brusc aer în piept.

– Dar mama ta era prietenă cu Scarlett, nu-i așa?

– Presupun. Dar mama n-are cum să știe unde e Scarlett acum. N-are cum s-o fi găsit pe Instagram.

– De ce nu? întreabă Sophie simplu.

– Pentru că e ciudat. De ce ar mai ține legătura cu Scarlett?

Sophie oftează.

– Nu știu, spune ea. Însă din ce am auzit despre Scarlett, era o tânără charismatică. Avea o mulțime de admiratori. Era mica ei gașcă de prieteni. Liam. Fosta ei directoare, Jacinta Croft, spunea că se pricepe să conducă oamenii, să-i manipuleze. Și acum se pare că Tallulah și Scarlett poate se cunoșteau mai bine decât au arătat tuturor. Așa că e posibil și ca mama ta să fi păstrat legătura cu ea. Din culise. Lexie scutură deja din cap, încă dinainte ca Sophie să termine de vorbit.

– Nu, spune ea. Nu. Sunteți pe o pistă greșită. Complet greșită. Sophie îi zâmbește trist.

– Lexie. Tu nu stai prea mult pe aici. Mama ta locuiește aici singură aproape tot timpul. Cine știe ce face când e pe cont propriu? Este o femeie foarte afectuoasă și nu m-ar surprinde deloc dacă ar mai ține legătura cu Scarlett Jacques. De data asta, Lexie nu răspunde.

– Și ce o să faceți? O s-o întrebați? Sophie și Kim schimbă o privire. Kim încuviințează din cap și spune:

– Da. Probabil o să stăm puțin de vorbă cu ea.

– Nu știe nimic, zice Lexie. Vă asigur că nu știe nimic. Sophie își închide laptopul și e gata să-l ia de pe masă și să plece când privirea îi este atrasă de ceva ce iese din conținutul pe jumătate revărsat din valiza lui Lexie. Este un exemplar din cartea ei.

49. Iunie 2017

– Arăți superb, spune Zach când apare în bucătărie puțin mai târziu. Ia te uită. Îi zâmbește larg lui Kim și spune: Fata ta e sexy de-a binelea. Kim râde și o privește cu indulgență pe Tallulah și spune:

– Păi, e cea mai drăguță fată pe care am văzut-o vreodată. Zach se apropie de Tallulah și o sărută ușor pe obraz. Apoi îl ia pe Noah din scăunel și îl învârte prin bucătărie până ce Noah nu mai poate de râs. Energia lui Zach e debordantă, dinamică, aproape molipsitoare. Aproape, dar nu chiar. Tallulah se forțează să zâmbească atunci când Zach i-l dă pe Noah în brațe și spune:

– Mă duc să fac un duș. Nu durează mult. După ce pleacă, mama lui Tallulah o privește și spune:

– Măi, măi, cineva e tare binedispus.

– Da, răspunde ea. Este.

– Mă bucur să-l văd așa fericit. În ultimul timp părea un pic, nu știu, preocupat. Cu apartamentul. Tallulah încuviințează din cap, dar nu răspunde. Deci, în seara asta, aveți vreun motiv special?

– Nu, răspunde ea cu dezinvoltură. Nu. Cred doar că îl copleșeau economiile astea și voia să ia o pauză de la toate.

– Păi, amândoi o meritați, spune mama ei. Amândoi sunteți incredibili. Atât de muncitori și de altruști. Era și timpul să vă puneți pe primul loc și să ieșiți să vă distrați puțin.

– Ești sigură că te descurci să-l adormi pe Noah? A fost un coșmar în ultimul timp.

– O să fie bine, o liniștește mama ei. În cel mai rău caz, rămânem treji până mai târziu. E prima dată când am grijă de un copil după atâta timp; nu-mi pasă cât de greu e. Vreau doar să ai o seară minunată, relaxantă, posibil palpitantă – îi aruncă lui Tallulah o privire jucăușă – în oraș. Nu vreau să te gândești la Noah sau la mine sau la orice lucru care n-are legătură cu distracția. OK? Tallulah se întreabă de ce a folosit mama ei cuvintele „posibil palpitantă” și de ce i-a aruncat acea privire stranie. Oare mama ei știe? se întreabă ea. Oare i-a spus Zach? Sau, Doamne ferește, poate chiar i-a cerut permisiunea? Gândul acesta o înspăimântă. Însă zâmbește și spune:

– OK. Promit să nu mă gândesc la mama sau la copilul meu.

– Bravo, fata mea. Mama ei îi afișează din nou un zâmbet indulgent. Bravo, fata mea. Și dacă mâine ești mahmură, rămâi în pat. Mă ocup eu de el și de dimineață, OK? Tallulah încuviințează din cap, apoi îl așază pe Noah la loc în scaunul lui și întinde brațele spre mama ei și spune:

– Mă îmbrățișezi? Mama ei zâmbește și zice:

– O, da, te rog. Și se îmbrățișează acolo, în bucătărie, în lumina soarelui ce se revarsă asupra lor din grădină, cu Zach care cântă în duș la etaj, Noah care mestecă gânditor colțul unei cărți și le privește curios, aproape înțelept, de parcă ar ști că seara asta îi va modela destinul. Numai gândindu-se la asta, Tallulah simte cum i se rostogolește o lacrimă pe obraz. O șterge repede ca să nu observe mama ei.

50. *Septembrie 2018*

E ora patru. Kim a plecat de la Maypole House în urmă cu două ore ca să-l ia pe Noah de la creșă, iar Sophie își trage pe ea un cardigan, își ia telefonul și iese în curtea școlii. S-au terminat orele pe ziua de azi, iar aleile mișună de adolescenți. Își imaginează aceleași alei mișunând de gașca lui Scarlett. Și-o imaginează pe Scarlett cea înaltă și subțire așa cum a descris-o Liam că era pe vremea aceea, cu părul șaten închis natural, o rochie mini, dresuri opace și bocanci grosolani, urmată de coteria ei care o ridică în slăvi. Apoi și-o imaginează pe Scarlett pe un vas, cu părul decolorat care i se face și mai blond sub soarele arzător, stând cu câinele ei, postând sporadic fotografii abstracte, posibil strategic, pe care să le vadă o mână de oameni, ca aceștia să știe că mai este în viață. Dar cum rămâne cu Tallulah? Cu Zach? Și cum rămâne, se întreabă, cu soțul Jacintei Croft? Gândurile i se învârtesc în timp ce merge. Câțiva elevi zâmbesc și o salută. Îi salută și ea, fără nici o expresie; habar nu are cine sunt, dar ei știu că ea este iubita domnului Gray și cu siguranță au aflat deja și că e o autoare publicată. Are un statut ușor înălțat și efemer aici, pe care îl găsește întrucâtva tulburător. Se așază pe o bancă de sub arcadele clădirii și caută pe Google „Cherryjack” de pe telefon. Găsește o duzină de rezultate ale unui rom cu aromă de cireșe din Insulele Virgine. Mai găsește și cel puțin jumătate de duzină de conturi de pe rețelele de socializare ale altor utilizatori care își spun Cherryjack. Alege filtrul „Imagini” de pe Google și se uită prin ele. Găsește nenumărate fotografii cu rom și cocktailuri pe bază de rom și băieți pe nume Jack Cherry, dar nimic care să semene vreun pic cu Scarlett Jacques. Ridică privirea când simte că se apropie cineva. E Liam. Zâmbește și spune:

– Omul potrivit.
– Chiar așa? zice el.
– Da. Mă întrebam, dacă nu ai treabă, dacă putem să stăm puțin de vorbă?

– Sigur, zice el, sigur. Aici? Sau...?
– Nu am preferințe.
– Adică, ai putea să urci la mine. Eram în drum spre camera mea. Am beri la rece. Ea încuviințează din cap și zâmbește.

– Sigur, ar fi grozav.

Camera lui Liam nu seamănă deloc cu a lui Kerryanne. Este o cutie dreptunghiulară cu un pat pe o latură, o canapea pe cealaltă, uși glisante ce dau direct într-un balcon mic și o bucătărie minusculă ascunsă într-un alcov.

– Restrâns, zice ea, aruncând instinctiv o privire la bibliotecă în timp ce trece pe lângă ea.

– Da, spune el, scoțându-și haina și agățând-o în cuierul de lângă ușă. Mic, dar destul de mare. Înțelegeți tu. Poftim. Mută niște hârtii de pe brațul canapelei și o invită pe Sophie să ia loc. Camera este ordonată și frumos mirositoare, plină cu dezordinea din viața lui, însă într-un mod care pare foarte organizat.

– Deci, spune el, pornind spre frigider. Cum ți-a fost ziua?

– Cam ciudată, răspunde ea. Mi-am petrecut cea mai mare parte din zi cu Kim Knox. Știi, mama lui Tallulah. Încercăm să o găsim pe Scarlett Jacques online. El scoate două beri din frigider și îi oferă una. Ea dă din nou roată cu privirea prin camera lui Liam. Are niște tablouri interesante pe pereți, dintre care cel mai copleșitor este un portret mare pe pânză. Sophie mijește ochii ca să-l vadă mai bine și observă că e un tablou destul de încurcat care prezintă ceva ce pare să fie o femeie tânără care stă pe un tron, cu un câine alături, iar apoi îi pică fisa și arată spre tablou și întreabă:

– E...?

– Da. E Scarlett. Autoportret. Mi l-a dăruit.

– E OK dacă arunc o privire?

– Sigur, spune el. Ești invitata mea. Își așază berea pe măsuta de cafea și se duce spre tablou. Pe măsură ce se apropie, i se dezvăluie tot mai multe detalii. Atât Scarlett, cât și câinele poartă coroană. Scarlett arată ușor poruncitoare, cu palmele desfăcute peste genunchii ușor

îndepărtați, cu câte un inel uriaș de aur pe fiecare deget, scos în evidență de vopseaua metalică lucioasă. Pe mesele din fundal sunt diverse lucruri, inclusiv o inimă palpitând pe un platou și o felie de tort din care picură sânge.

– Să fiu a naibii, spune ea. Nu e cam... ciudat?

– Ba da, ridică el din umeri.

– Ce înseamnă toate astea? Inima, de exemplu. Ce crezi că reprezintă?

– Nu mi-a explicat niciodată ceva din toate astea, ca să fiu sincer. Doar a venit într-o zi cu el încoace și m-a întrebat dacă îl vreau și eu am zis că da, pentru că știam că o să arate foarte tare aici, dar și pentru că, mă rog, era plăcut să am o parte din ea... Vocea i se stinge ușor.

– Știi, începe ea prudent, m-am întâlnit ieri cu Jacinta Croft și vorbeam despre Scarlett și mi-a spus cât de distrus ai fost după ce v-ați despărțit.

El încuviințează din cap, o singură dată, apoi ia o înghițitură de bere.

– Presupun că da, spune el. Într-un fel. Vreau să spun că nu se întâmplă prea des să dai peste o tipă ca Scarlett, mai ales nu pentru un tip ca mine. Ea făcea lucrurile să pară palpitate, cumva. Mă făcea să simt că poate sunt special. Special pentru că m-a ales ea. Înțelegi. Dar... Oftează și își vine în fire. ... asta e acum. Mi-a trecut.

– Mai e cineva în peisaj? întreabă ea.

– Nu, răspunde el. Nu. Nu chiar. Adică, sunt pe site-uri de matrimoniale, așa că nu e ca și cum nu caut activ, dar nici nu sunt prea preocupat. Înțelegi?

– Deci, tu și Lexie...? El ridică repede privirea spre ea, aparent confuz.

– Lexie Mulligan? Doamne! Nu. Suntem amici doar. Dar nu. Nu așa. Știi, sunt destul de sigur că nici măcar nu e hetero. A făcut și o pasiune pentru Scarlett o vreme. Dar în fine. Nu. Nu Lexie. Nimeni. Doar eu.

– Știi ce s-a întâmplat aseară? Când poliția a venit aici după ce a găsit al doilea indicator cu „Sapă aici”? El încuviințează din cap.

– Lexie a fost aici în seara aia?

– Aici? Adică în camera mea?

– Da. În camera ta.

– Nu. Bineînțeles că nu. De fapt, nici nu cred că Lexie a fost vreodată în camera mea.

– Pot să ies pe balcon?

– Sigur, spune el. Nu e încuiat.

Ea împinge ușa glisantă și iese la marginea balconului. Se uită peste balustradă, către stratul de flori și se ridică pe vârfuri și se apleacă și mai mult și își dă seama că nici măcar din acest unghi și de la înălțimea asta, nu poate vedea locul unde fusese pus indicatorul cu „Sapă aici”. Se întoarce și se uită în sus, dar nu sunt balcoane deasupra. Lexie a mințit cu siguranță când a spus că a văzut indicatorul cu „Sapă aici” din apartamentul ei. Sau de oriunde, de fapt. Știa despre el nu pentru că l-ar fi văzut, ci pentru că ori ea, ori mama ei l-a pus acolo. Sophie se întoarce înapoi la canapea, dar până acolo privirea îi e atrasă de un alt tablou de pe perete; este o pânză mai mică decât autoportretul lui Scarlett, însă pictată cu aceleași tușe și aceeași paletă de culori frapantă și stridentă. Este o scară spiralată din piatră, cu treptele vopsite în nuanțele țipătoare ale curcubeului, toate amestecându-se și curgând una într-alta aproape precum ceara topită. Un stâlp de lumină intensă aurie coboară dintr-o fereastră circulară aflată în vârful turnului în care se găsesc scările și străpunge podeaua din piatră în partea de jos, stârnind un fuior de fum gri-movuliu și scânteii de sclipici. Într-o parte a găurii este alt cuțit, din nou mânjit de ceva ce arată a sânge.

– Asta ce naiba e? Liam ridică din umeri.

– E alt tablou de-ale lui Scarlett. L-a pictat când a avut căderea nervoasă. A zis că trebuie să am grijă de el în locul ei. Pentru posteritate.

– Dar ce reprezintă?

– Nu prea știu. Adică, știu a ce seamănă – e o scară în casa ei, în partea foarte veche a clădirii. Urcă spre un fel de foișor cu o cameră minusculă în vârf, cu fante înguste pentru săgeți. N-au folosit niciodată camera mică. Era prea puțin spațiu ca să aducă vreo mobilă înăuntru. Sophie se uită cu atenție la tablou, încercând să ghicească un înțeles mai profund.

– A zis vreodată ceva despre camera aia? Se apropie mai mult și examinează detaliile. E un fel de dreptunghi de lumină în jurul treptei celei mai de jos. Lumina se revarsă printr-o crăpătură mică. Sângele de

pe cuțit șiroiește spre această crăpătură și apoi dispare. În timp ce privește cuțitul, observă că de fapt nu e un cuțit, că are un capăt îndoit din care lipsește o bucată în formă de U. Nu e un cuțit, ci e un levier. Simte cum i se oprește inima o fracțiune de secundă, iar apoi îi pornește din nou, de două ori mai repede.

– Te deranjează, spune ea, dacă îi fac o poză?

– Deloc, îi răspunde el, dezinvolt. Crezi că e un fel de indiciu? Ea încuviințează din cap.

– Da, spune, iar tonul indiferent îi ascunde instinctele electrice care îi încordează nervii până la limită. Cred că poate fi.

51. Iunie 2017

Soarele strălucitor pătrunde stroboscopic prin ramurile sălciilor în timp ce Zach și Tallulah traversează terenul comun spre pub. Zach o ia de mână și vorbește continuu cât merg. Îi povestește despre un tip de la lucru care tocmai și-a luat un câine de pripas care nu poate să latre și despre alt tip de la lucru al cărui copil a fost arestat săptămâna trecută pentru vandalism și îi povestește despre posibilitatea unei rulote din parcul New Forest pe care e posibil să o poată împrumuta o săptămână de la un prieten de-ai uneia dintre surorile lui – ar putea merge acolo în vacanța de vară, poate –, iar Tallulah încuviințează din cap și zâmbește și scoate toate sunetele potrivite pentru că acum nu are nimic de pierdut dacă e drăguță cu el. După ce seara asta ia sfârșit, n-o să se mai țină niciodată de mână, n-o să mai stea niciodată de vorbă cu ea așa; după ce seara asta ia sfârșit, va exista un zid solid între ei doi, care va fi acolo pentru că așa funcționează Zach, e absolut impenetrabil, și ea știe asta. Așa că deocamdată, cât timp soarele strălucește și există vin de băut și s-a terminat cu examenele și o așteaptă o seară în oraș, de ce să nu fie drăguță, de ce să nu pretindă că totul merge bine? Grădina din fața pubului e ticsită de lume. Swan & Ducks este un pub ca o destinație turistică, nu e vizitat doar de localnici.

Aici vine lume din toate satele și cătunele dimprejur, mai ales într-o seară însoțită de vineri din iunie. Înăuntru e mai liniște. Barmanul le indică masa și lui Tallulah i se taie răsuflarea. Pe masă vede o sticlă de șampanie lăsată la răcit într-o găleată cromată și două pahare înalte de șampanie.

– Ta-da, spune Zach, conducând-o la masă. Ea dă să-și tragă scaunul, dar Zach intervine și spune:

– Nu, lasă-mă pe mine, după care îi trage scaunul și apoi o așază pe el. Tallulah zâmbește și spune:

– Uau, mulțumesc. E minunat.

– Și meriți mult mai mult, răspunde Zach, trăgându-și scaunul și așezându-se la rândul său. Tallulah ridică privirea spre el. Are chipul tandru, numai zâmbet. Arată ca băiatul dulce și pierdut care a început școala generală la jumătatea anului și ea simte cum hotărârea începe să-i slăbească.

– Amândoi merităm, spune ea. A fost un an... Atunci zâmbetul lui piere și spune:

– Da, chiar a fost. Se întoarce să se lupte cu sticla de șampanie.

– Bun, zice el, sper că n-o s-o dau în bară. Slăbește dopul sticlei și Tallulah își apropie paharul de ea, pentru orice eventualitate, dar dopul iese ușor, cu un pocnet blând, iar Zach îi toarnă întâi ei în pahar și apoi își toarnă și lui, după care zice, ridicând paharul înspre ea:

– În cinstea noastră. Zach și Tallulah. Și în cinstea lui Noah, cel mai bun omuleț din lume. Noroc! Tallulah își ciocnește paharul de al lui Zach și e recunoscătoare când el nu îi susține privirea și nu se așteaptă ca ea să-i răspundă la fel; în schimb, își întoarce atenția către meniul de hârtie din fața lui.

– Bun, zice el. Comandă orice, serios. Nu contează prețul. Orice vrei.

Ea aruncă o privire la meniu și vede un biban de mare întreg servit cu broccoli și orez la treizeci și cinci de lire. Înghite în sec și spune:

– Păi, sigur n-o să iau bibanul de mare.

– Ia-ți bibanul de mare, spune Zach. Serios, ia ce vrei.

– Nici măcar nu-mi place bibanul de mare.

El își dă ochii peste cap afectuos și ea vede cum duce mâna la buzunarul pantalonilor, așa cum a mai făcut de câteva ori de când au plecat de acasă și știe că acolo e inelul și își simte gura uscată și se gândește: De ce face asta? De ce a lăsat lucrurile să ajungă atât de departe? Îl va umili și îl va zdrobi și toate astea, seara asta aurie de vară, cu pahare de șampanie și galanterie se va închea în ceva insuportabil și crud. Dar nu, își amintește, nu, seara asta nu e adevărată. Seara asta e un miraj. Își amintește de noaptea pe care a petrecut-o la Scarlett, de potopul de mesaje și filmări din ce în ce mai abuzive, de felul în care își lipea fața atât de aproape de a lui Noah, folosindu-l ca să ajungă la ea, ca s-o sperie, ca s-o supună voinței sale. Se gândește la senzația degetului lui sub bărbia ei, împungând cu putere și adânc în locul acela moale, forțând-o să-l privească în ochi. Se gândește că Zach vrea ca ea să renunțe la cursurile de la colegiu, să renunțe la prietenii ei, să rămână acasă, să facă economii, să fie o mamă bună. Se gândește cum a manipulat-o să locuiască în continuare la ea acasă, să împartă în continuare patul cu ea și se gândește că ea l-a lăsat să facă toate astea și se gândește că nu, nu, asta nu poate fi o despărțire ușoară, nu poate fi nimic ambiguu, nu poate să lase loc de nimic altceva decât animozitate și durere. Pentru că Zach e un tip obsedat de control, iar ea trebuie să-i arate că nu poate și nu va mai fi controlată și că toată

șampania și ochii mari și umezi și complimentele și tot peștele scump din lume n-o să schimbe asta.

Trage aer în piept ca să se liniștească și se uită la meniu. În clipa aceea, aude gălăgie la ușă, hohote de râs și sporovăieli zgomotoase. Ridică privirea și o vede mai întâi pe Mimi, apoi pe Roo, Jayden și Rocky, cu Scarlett și Liam în ariergardă. Zach ridică privirea și vede cum nemulțumirea îi apare pe chip. Îi urăște pe puștii bogați de la școala de peste terenul comun și scoate un mormăit.

– Gata cu liniștea și pacea. Tinerii se îndreaptă spre bar, iar Tallulah simte cum o sfredelește privirea lui Scarlett, dar rămâne cu ochii la meniu. Cuvintele îi înoată în fața ochilor, lipsite de orice sens. Cannelini. Jus. Anșoa. Rigatoni. Chorizo. Nu știe ce înseamnă nimic din toate astea. Știe doar că Scarlett e la bar și Scarlett se uită la ea. Simte cum îi vibrează telefonul și aruncă o privire la mesaj.

S-a întâmplat deja? Nu, răspunde ea. Sunt aici dacă ai nevoie de mine. K.

– Cine e?

– Doar mama, răspunde ea. Vrea să știe în ce pijama să-l îmbrace pe Noah. Zach zâmbește, apoi spune:

– Ai chef să împarți un platou de fructe de mare cu mine?

– Oh, spune ea, distrasă. Poate. Ce conține?

– Creveți King. Somon afumat. Scoici. Creveți în unt. Și caviar.

Tallulah se uită la preț.

– Ești sigur?

– Da, spune el. Ți-am spus. În seara asta luăm o cină sofisticată.

– OK atunci, încuviințează ea. Adică, e alegerea ta. Mie nu-mi prea place caviarul...

Zach râde și spune:

– Nu-ți face griji. Îți mănânc eu caviarul. Ea zâmbește și ia o înghițitură mare de șampanie. Scarlett și amicii ei încă sunt la bar, unde fac o comandă lungă și foarte complicată și cer reduceri și se poartă în general zgomotos și enervant. Se uită în direcția aceea și privirea i se intersectează o clipă cu a lui Scarlett. Simte cum i se îmbujorează fața și întoarce repede privirea și spune:

– Comandăm niște cartofi prăjiți?

– Sigur că da, spune Zach. Cartofi prăjiți de trei ori. Cartofi pai. Sau cartofi prăjiți cu trufe. Să comandăm câte o porție din fiecare?

– Da, spune ea, neștiind de fapt la ce spune „da”. Habar nu are ce sunt cartofii prăjiți cu trufe.

– Excelent, zâmbeste el și își încrucișează brațele. Tallulah o aude pe Scarlett de unde se află.

– Aveți vreun rom din Barbados? întreabă ea. Se cheamă Mount Gay?

– Îmi pare rău. Avem Bacardi. Kraken...

– Kraken merge. Dar chiar ar trebui să comandați Mount Gay. E, gen, cel mai bun. Sună ca o fițoasă, se gândește Tallulah. Una care crede că i se cuvine totul. E aproape imposibil să și-o imagineze așa cum este când sunt singure împreună.

– Doamne, spune Zach. Auzi și tu la ei. Cine se cred? O imită pe Scarlett pe sub mustăți: *E, gen, cel mai bun*. Tallulah încuviințează din cap și spune:

– Da, știu. Sunt super enervanți. Apoi trage aer în piept și spune: Învăță la mine la colegiu. Cu toții sunt la Arte. Cred că unii dintre ei au fost la Maypole House.

– Se înțelege atunci, spune el, după care se ridică în picioare. Mă duc să comand. Mai vrei ceva de băut? Ea bate cu unghiile în paharul de șampanie și spune:

– E OK asta, mulțumesc. El îi aruncă un zâmbet indulgent și apoi ea își ține răsuflarea când el se apropie de bar. Stă la câțiva centimetri de Scarlett, care e cu spatele la el și își lipește cardul de ecranul unui POS. Așteaptă să iasă chitanța și apoi o ia de la barman.

– Mulțumesc, spune ea. Apoi își ia paharul și se întoarce, iar acum e față în față cu Zach, și Tallulah abia mai poate respira.

– Scuze, îl aude că spune, făcând un pas la dreapta să o lase să treacă. Tallulah o vede cum îi zâmbeste încordat și o aude cum spune:

– Nici o problemă. Când trece pe lângă masa lui Tallulah în drum spre terasă, Scarlett îi aruncă o privire plină de subînțelesuri. Își atinge osul pieptului cu pumnul și clipește. Tallulah încuviințează din cap și apoi întoarce privirea. Adrenalina îi pulsează prin tot corpul. Mai înghite niște șampanie ca să-și distragă atenția de la senzația îngrozitoare a inimii care îi bubuie în cușca pieptului. Îi vibrează telefonul. E Scarlett.

Ești OK? Nu, răspunde ea. Mi-e rău. Poți s-o faci. Sunt aici. Tallulah tastează o inimioară și o trimite, apoi închide ecranul și își

așază telefonul sub meniu, ca să nu se mai poată uita la el. Zach se întoarce și se așază pe scaunul său.

– E fata aia, nu? Din selfie-ul tău? Tallulah își compune o expresie confuză pe chip, dar își dă seama că nu e convingătoare.

– Ce fată?

– Aia cu părul nepieptănat. Care îi tot dădea întruna cu romul. Aia cu care te-am văzut în stația de autobuz atunci.

– A, răspunde ea dezinvolt. Da. E Scarlett.

– Cum se face că n-a venit să te salute? Ea ridică din umeri.

– Poate că nu m-a văzut. El ia sticla de șampanie din găleată și umple ambele pahare. Tallulah își dă seama că atmosfera s-a acrit deja ușor, că un nor a venit în fața soarelui arzător al optimismului lui Zach.

– Da, spune el. Poate. Vorbesc o vreme despre Noah, despre sora lui Zach care tocmai a rămas însărcinată cu primul copil și care crede că s-ar putea să aibă gemeni, însă Tallulah are impresia că doar ea face toată treaba, că Zach e altundeva, și știe unde e. E în mintea lui, rumegând scurtul schimb de replici cu Scarlett. Zach e foarte perceptiv și sigur i-a simțit energia, iar acum o să simtă energia lui Tallulah și o să-și dea seama că ceva nu e tocmai în regulă, dar habar nu va avea ce. Sosește mâncarea și e un adevărat spectacol: un platou alb așezat pe un suport de alamă, presărat cu șiraguri strălucitoare de iarbă-sărată și semințe de rodie roșii ca rubinele. Amândoi exclamă și scot tacâmuri dintr-un suport de pe masă, apoi încep să dezmembreze platoul, însă Tallulah nu are poftă de mâncare și stă exagerat de mult să decojească un crevet.

– Ești OK? întreabă Zach.

– Da, spune ea. Sunt bine.

– Nu prea mănânci.

– E cam migălos, atâta tot.

– Mănâncă niște cartofi. Înclină spre ea un vas cu cartofi prăjiți uriași, cam uleioși, și Tallulah ia câțiva.

– Mai mulți, spune el, iar glasul îi e din nou tăios. Nu e o sugestie, ci o comandă. Mai ia câțiva, iar el așază cartofii la loc pe masă. Telefonul îi vibrează și ea îl înclină spre ea ca să se uite. E Scarlett din nou. Vede primele cuvinte ale mesajului, dar nu-l deschide: *Ai nevoie de mine? Pot...*

Zach îi aruncă o privire întrebătoare.

– Tot mama.

– Ah, da, spune el. Ce vrea?

– Întreabă dacă ne simțim bine.

– Și? Așa e? Întrebarea e cu subînțeles, iar ea așteaptă o clipă până să răspundă.

– Da, spune ea. Ne simțim minunat. Își apropie paharul cu șampanie de al lui și spune: Noroc! Simte cum seara se face fărâme în jurul ei. Își dă seama că discuțiile de complezență au devenit imposibile și că fie vor sta fiecare în tăcere, fie vor discuta despre *ei* și oricare dintre rezultate o să strice seara. Așa că îi întinde un crevet și spune:

– Hai. Decojește-l pentru mine, te rog. Mi-e prea lene. Îi afișează atunci cel mai dulce zâmbet de care e în stare. El își dă ochii peste cap, afectuos, i-l ia din mână și o clipă are impresia că atmosfera cordială a revenit. Dar telefonul îi vibrează din nou și el țâțâie și spune:

– Să mor eu!

– Probabil e mama, pentru că nu i-am răspuns la ultimul.

– Atunci răspunde-i, spune el enervat, smulgând capul crevetelui. Ea aprinde ecranul telefonului și deschide mesajul lui Scarlett. Apoi răspunde repede: *E într-o stare proastă. Nu cred că o să se întâmple.* Scarlett răspunde: *Planul B?* Tallulah trage adânc aer în piept și scrie: *Da. Planul B.*

PARTEA A PATRA

52. Iunie 2017

Scarlett intră în bar, încercând și nereușind să pară firească și nonșalantă. Se uită intens la Tallulah, iar Zach îi aruncă o privire, apoi are o reacție întârziată și se uită la Tallulah, iar ea vede cum el a înțeles ceva. Se întoarce spre ea și zice:

- Ce se întâmplă?
- Ce?
- Tu și cu fata aia?

– Nu știu, zice ea. Nimic. Scarlett vine spre ei. Își trage un scaun de la altă masă, se așază, înmoaie un cartof într-un bol cu maioneză și îl mănâncă.

– Bună, Lula, spune ea. Ce mai faci? Tallulah încuviințează din cap și spune:

– Bine. Scuze că nu te-am salutat mai devreme. Erai cu toți prietenii tăi și nu voiam să vă deranjez.

– Oh, e *în regulă*, răspunde Scarlett cu nonșalanță, apoi ia încă un cartof și îl înmoaie în maioneză. Înțeleg. În fine... Arată spre platoul cu fructe de mare și găleata în care se află șampania. Ocazie specială?

– Nu, spune Tallulah, nu chiar. Doar că n-am mai ieșit de ceva timp.

– Ah, ce drăguț. Ia un al treilea cartof și îl duce la nas. Țsta e cu trufe? întreabă. Zach încuviințează țeapăn din cap și Scarlett spune: Drăguț, după care îl mănâncă. N-am fost atentă, cum te cheamă? îi spune lui Zach.

– Zach, răspunde el, cu chipul cuprins de furie. Scarlett se poartă degajat, însă Tallulah vede energia maniacală cum îi curge prin vene.

– O cunoști pe Tallulah de la colegiu? întreabă Zach.

– Corect. Drăguța, drăguța de Tallulah.

– Nu vorbește niciodată despre tine.

– Ce nepoliticos! Scarlett se preface jignită și mai ia un cartof cu trufe.

– Are o poză cu tine în telefon, în schimb.

– Aoleu, zice Scarlett, făcând ochii mari. Cineva mă urmărește.

– E doar selfie-ul ăla, de la petrecerea de Crăciun. Atât.

– Ce selfie?

– Nu-ți mai amintești când l-ai făcut? întreabă Zach.

– Nu pot să spun că da, dar pe de altă parte atunci eram praf. În fine, spune ea. Nu vreau să vă deranjez de vreme ce aveți o seară romantică atât de minunată. Mă bucur că te-am văzut, Lula. Mă bucur că te-am cunoscut, Zach.

– Nu, spune Tallulah. Rămâi.

– Oh, îi zâmbește ea. OK atunci. Zach arată de parcă e gata să spună ceva, apoi intră Mimi, scanând cu privirea localul după Scarlett.

– A, spune ea, aici erai. Ne întrebam unde te-ai dus.

– Scuze, spune Scarlett. M-a luat valul și le-am mâncat toți cartofii ăștia delicioși lui Tallulah și iubitului ei. De ce nu veniți încoace?

În câteva minute, toată gașca lui Scarlett e înghesuită în jurul mesei și toți cartofii au dispărut și toți creveții au dispărut și cineva s-a dus la bar și s-a întors cu un rând de shoturi de tequila, iar Jayden și Liam l-au acaparat pe Zach într-o discuție intensă despre fotbal, iar Tallulah stă de vorbă cu Scarlett, și Ruby, și Mimi despre profesorii ciudați de la școală. Apare un ospătar și întinde mâna printre ei ca să strângă farfuriile și bolurile goale și îi întreabă dacă mai vor ceva de mâncare și cineva comandă o budincă lipicioasă de caramel și altcineva mai comandă cartofi prăjiți și Tallulah habar nu are cine ce plătește sau ce se întâmplă mai exact, însă are impresia ciudată că ceva, undeva a luat foc și că deja e prea târziu ca să mai stingă flăcările. Sosesec alte shoturi de tequila, odată cu cartofii și budinca lipicioasă de caramel, care e servită cu șase linguri și Jayden primește un mesaj pe telefon și spune:

– E afară. Vin imediat. Toată lumea pare să știe despre ce vorbește și câțiva îi întind hârtii de zece lire din portofele și o clipă mai târziu se întoarce și le pasează pastile pe sub masă prietenilor săi.

Tallulah urmărește reacția lui Zach și e uluită să vadă că ia o pastilă de la Jayden și o înghite cu șampanie caldă. Zach nu a mai consumat niciodată droguri, din câte știe ea, în afară de faptul că mai fuma uneori puțină iarbă cu sora lui mai mare în grădina din spatele casei pe când ea încă mai locuia acolo. Se uită la el, încercând să-i surprindă privirea, însă el o ignoră sânguincios, iar Tallulah își dă seama că în loc să încerce să combată situația asta pe care ea și Scarlett au construit-o intenționat, acum el e într-un fel de misiune. O misiune să o slăbească, să o submineze, să o prindă pe picior greșit, cumva. Îi urăște pe oamenii ăștia, știe că îi urăște, însă acum se dă bine pe lângă ei și râde la glumele lor și le consumă drogurile. Simte cum ceva îi atinge mâna pe sub masă și ridică privirea și o găsește pe Scarlett care se uită la ea.

– Am rupt una în două pentru tine, spune ea. Vrei să împărțim? Tallulah refuză scuturând din cap.

– Un sfert? Tallulah clipește și spune:

– Poate mai târziu. Scarlett îi pasează bucățica și ea o strânge în pumn. Noaptea s-a metamorfozat în ceva străin și electric. E jucată pe

degete din ambele părți, de Zach și de Scarlett. Între timp, mușchii inimii ei tânjesc după Noah, despre care presupune că acum, la aproape ora 10 seara, doarme în pătuțul lui, cu pumnii strânși, cu părul umed de căldura băii de seară și a laptelui cald și a aerului fierbinte al nopții de vară ce pătrunde pe geamul deschis. Încă o dată simte mâna lui Scarlett pe sub masă, care îi apucă piciorul gol, iar un deget îi alunecă spre tivul pantalonilor scurți, iar ea exclamă și tresare foarte ușor. Se ridică în picioare.

– Știți ceva, spune ea, se face târziu. Probabil ar trebui să mă întorc acasă. Nu mai vrea să se întâmple. S-a răzgândit. Vrea să se ducă acasă cu Zach, să urce în vârful picioarelor la etaj și să stea cu el să se uite împreună la copilul lor, să vorbească în șoapte aproape neuzite despre cât de frumos e și cât de norocoși sunt să îl aibă. Pot să se despartă în altă zi. Nu azi. Nu acum.

– Nu, spune Scarlett, trăgând-o de braț în jos. O fixează cu o privire înfricoșătoare și spune:

– Rămâi, te rog să rămâi. Mai bea ceva. OK? Tallulah oftează și cineva îi aduce altă tequila, pe care o dă peste cap ascultătoare. E gata să încerce să plece din nou când mai sosește cineva la masa lor. E o fată puțin mai în vârstă pe care o recunoaște vag din sat, iar la sosirea ei, Scarlett chițăie:

– Lexie! O îmbrățișează pe tânără și îi spune lui Tallulah:

– Lexie e fata lui Kerryanne. Știi, administratoarea de la Maypole. Lexie are nu doar cea mai tare mamă din lume, ci și cel mai tare *job* din lume. Spune-i lui Tallulah cu ce te ocupi, Lex. Lexie își dă ochii peste cap cu amabilitate și spune:

– Sunt blogger de călătorii.

– Da, spune Scarlett, dar nu un blogger de călătorii din ăla fals care încearcă să facă rost de chestii gratis pe la hoteluri. E blogger pe bune. Cu mii de urmăritori pe Instagram și o viață petrecută în avioane. De unde te-ai întors de data asta?

– Peru.

– Peru. Să mor eu. E așa de șmecher că mi se pare ridicol. Captivă acum într-o conversație cu Scarlett și Lexie, Tallulah cedează și mai bea un shot de tequila când i se oferă și îl folosește ca să înghită bucățica de pastilă pe care încă o mai ține în pumn. La bar sună clopoțelul pentru ultimele comenzi și Scarlett se ridică în picioare.

– Are cineva chef de o petrecere la piscină? întreabă zgomotos.

Tallulah se uită la Zach și Zach se uită la Tallulah, cu o privire plină de intenții rele, apoi spune:

– Eu mă bag. Are pupilele dilatate și zâmbește. Haide, Tallulah, îi spune peste masă, mergem la o petrecere la piscină.

53. Septembrie 2018

Sophie stă la ușa din față a cabanei, cu mâinile împreunate în față, cu părul pieptănat frumos, cu dinții proaspăt spălați ca să alunge mirosul berii de la Liam. Pippa înaintează trosnind pe aleea de pietriș ținându-și gemenii de câte o mână, iar fiecare geamăn trage după el un mic troller.

– Bună, bună, bună! zice Sophie. Bine ați venit! E ora șase și Shaun întârzie la școală și a sunat-o pe Sophie cu un val de scuze neliniștite ca s-o roage să fie acolo când vor ajunge copiii lui. Ea și-a reținut un oftat prelung și adânc și a spus:

– Sigur, sigur, nici o problemă.

- Încerc să ajung cât pot de repede. Promit.
- E în regulă, a spus ea. Ocupă-te de ce trebuie să faci.
- Mulțumesc, dragă, a răspuns el. Iar ea a tresărit, fiindcă nu îi mai spusese niciodată „dragă”. Îi spunea mereu Sophes. Sau „iubi”. „Dragă” i se părea un apelativ pentru o nevastă față de care nu mai simți nici un fel de entuziasm sincer. „Dragă” își spuneau părinții prietenilor ei. „Dragă” era bătrânesc. Se apropie de Pippa și de copii și se apleacă să-i strângă în brațe. Amândoi poartă hanorace de la Gap: al lui Jack e verde, al lui Lily e roz deschis. O îmbrățișează și ei, strâns, iar ea simte o senzație de ușurare pentru că a trecut atâta timp de când nu i-a mai văzut și se temuse că poate au uitat că o plac.
- Intrați, spune ea. Intrați.
- Asta chiar e casa lui tati? Întreabă Jack.
- Păi, oarecum, răspunde Sophie, ținându-le ușa să intre militărește în casă. De fapt este proprietatea școlii. Dar i-o împrumută directorului pe perioada cât lucrează aici.
- Atunci tati mai are cealaltă casă de la Londra? Întreabă Lily, trăgându-și trollerul Trunki roz pe dalele din hol, spre bucătărie.
- Da. Tati încă mai are cealaltă casă și eu încă mai am apartamentul. Doar închiriem cabana asta o vreme.
- E drăguță, spune Jack, căruia îi plac aproape toate lucrurile.
- Arată puțin cam împăienjenită, zice Lily, care găsește mereu ceva de comentat.
- Ai cuvântul meu, spune Sophie, îndreptându-le trollele, că am curățat fiecare centimetru din cabana asta și nu există nici măcar o făptură mică-micuță singuratică nicăieri.
- Nu mă deranjează alte făpturi, spune. Doar că nu-mi plac păianjenii. Ce e mirosul ăsta?
- Ce miros?
- Ca de ars.
- Oh, Doamne, nu știu. Credeam că am reușit să scap de el, dar cred că m-am obișnuit cu el. Scuze. E o casă veche, presupun, atâta tot.

Se întoarce către Pippa. Îți fac un ceai? Pippa scoate un oftat obosit de atâta călătorit.

- Nu, spune ea. Nu. Ești foarte amabilă. Dar sunt așteptată la cină în N5¹⁶ la opt jumate. Abia reușesc să ajung și așa. Trebuie să spun că nu știu cât de sustenabilă o să fie treaba asta pe termen lung. Adică,

dacă Shaun nici măcar nu reușește să ajungă la timp într-o casă care e de fapt în același loc cu școala, cum naiba o să-i ducă și o să-i aducă pe copii ăștia din N1 o dată la două weekenduri? Deja simt miros de dezastru. Înclină ușor fața spre dreapta, de parcă ar adúlmea aerul să simtă dezastrul iminent, apoi se uită la telefon și spune:

– Doamne ferește, Google Maps spune două ore și cinci minute. Shaun s-a jurat că e un drum de doar o oră jumate. Oftează și își trece degetele prin părul castaniu lucios. Deci, copii, fiți cuminți pentru Sophie. Și pentru tati. Aveți grijă să faceți tot ce vi se spune.

– Vrei să le vezi camera? întreabă Sophie.

– Nu, răspunde ea vioi. Sunt sigură că e în regulă. Shaun a spus că le-ai aranjat-o minunat și sunt convinsă că așa e. Sophie simte un mic val de plăcere la auzul cuvintelor Pippei, care parcă sugerează că poate avea încredere în ea să facă ce trebuie în privința prețioșilor ei copii. Pippa se apleacă și îi sărută pe copii. Apoi o sărută ușor pe Sophie pe fiecare obraz, după care pornește pe alee înapoi spre clădirea principală și parcare. După ce pleacă, Sophie oftează ușurată. Își dă seama imediat că vizita Pippei i-a stat pe cap zile întregi fără să fie măcar conștientă de asta. Iar acum s-a întâmplat și gemenii sunt aici și își poate alunga neliniștea ca pe niște lanțuri slăbite.

– Bun, copii, zice ea, întorcându-se în bucătărie. Cui îi e foame?

Shaun se întoarce o jumătate de oră mai târziu și timp de vreo oră cabana prinde viață, cuprinsă de energia unei reuniuni pline de voieșie. Își pierde purtarea greoaie în clipa în care își scoate cravata și îi lasă pe copii să i se cațare pe genunchi. Sophie pune o lasagna de pui la cuptor (Lily nu mănâncă vacă, oaie sau porc, dar spune că găinile au fețe de speriat, așa că e OK să le mănânce) și deschide o sticlă de vin. După aceea, Shaun le pregătește gemenilor baia și îi supraveghează în timp ce se bagă în pijamale și amândoi coboară fugind pe scări, cu picioarele goale, părul umed și obraji roșii, iar Sophie găsește un film la televizor și stau cu toții îngrămădiți pe canapea și urmăresc ceva ce se învâртеște și se răsucește ca un bețiv printre pilonii conștiinței lui Sophie pentru că nu se poate gândi la nimic acum, în afara tabloului cu scara în spirală de pe peretele lui Liam.

Ia telefonul de pe brațul canapelei și îl aprinde. Deschide fotografia pe care a făcut-o tabloului și o mărește cu vârfurile degetelor, apoi mișcă imaginea din colț în colț, încercând să găsească lucrul care îi

dă sens. Așa cum se întâmplă când plănuiește un roman în cap, aliniaza mintal jucătorii, și succesiunea cronologică, și indiciile și încearcă să le aranjeze într-o narațiune logică. Apoi simte cum o trece un fior când își dă seama că a înțeles. Sau cel puțin că are cheia. Metaforica cheie franceză cu care va deschide toată enigma. Exclamă ușor, suficient de tare ca Shaun și gemenii să se întoarcă spre ea ca unul și să o privească întrebător.

– Ești bine? întreabă Shaun.

– Da, spune ea. Da. Doar că, ăă, mi-a venit o idee pentru noua carte, o soluție. Cred că o să, ăă... Se ridică în picioare. Vă supărați? zice ea. Dacă lucrez un pic? Nu durează mult. Se precipită din living până la birou, unde deschide repede capacul laptopului. Derulează repede unul dintre articolele pe care le-a găsit după întâlnirea cu Jacinta Croft, despre istoria tunelurilor secrete din case vechi și descoperă, așa cum a bănuț, că multe tuneluri secrete erau accesate prin „uși camuflate ascunse în spatele tablourilor, biblioteci glisante sau chiar încastrate într-un element arhitectural“. Găsește multe poze cu scări spiralate din piatră din clădiri și castele medievale, toate urcând în spirală spre foișoare, precum cel din tabloul lui Scarlett. Dar dacă arhitectul de la Dark Place a proiectat o scară în spirală care și coboară, nu doar urcă? Și dacă o poți accesa printr-o lespede secretă de piatră de la poalele scării vizibile?

Și dacă obiectul acela ciudat din metal din tabloul lui Scarlett era de fapt menit să ridice lespede secretă? Face o captură de ecran cu articolul și apoi îi trimite lui Kim pe WhatsApp pagina și poza cu tabloul lui Scarlett. *Așa arăta unealta pe care a găsit-o poliția în stratul de flori?* tastează ea, adăugând o săgeată care arată spre obiectul din tablou. Apasă „trimite“ și așteaptă ca bifele să se facă albastre. Aproape imediat vede că Kim scrie. *Da*, vine răspunsul ei. *Nimeni n-a reușit să-și dea seama ce e.* Pe Sophie o trece un fior când își dă seama ce s-ar putea să însemne acest lucru. *Uită-te la dreptunghiul de lumină din tablou, de la poalele scărilor.* Kim răspunde: *OK. E un tablou făcut de Scarlett. Se pare că reprezintă o scară de piatră din Dark Place.* Kim răspunde cu un emoji cu gura căscată. Apoi spune: *Pot să-i trimit asta lui Dom?* *Da, sigur*, scrie Sophie. *Te rog.*

Shaun și Sophie îi trimit pe gemeni la culcare la nouă și jumătate, își termină restul de vin rămas de la cină, apoi se duc și ei în pat. Sophie îl privește pe Shaun cum își scoate hainele și își trage pe el tricoul și pantalonii de bumbac pe care îi poartă în pat. Îmbrăcarea tricoului și a pantalonilor de bumbac e un semnal tăcut că în seara asta nu va avea parte de sex, iar pe Sophie nu o deranjează asta. Ziua a fost neobișnuit de lungă și intensă. Are mintea plină de lucruri care nu au nici o legătură cu sexul: tuneluri prăfuite, și adolescenți dispăruți, și mame în doliu, și fete cu o înfățișare bântuită și PTSD¹⁷ de pe YouTube. Își desface părul din coada de cal și se strecoară și ea în pijamale, apoi se vâără recunoscătoare sub pilotă.

– Ai reușit să lucrezi ceva? întreabă Shaun. Ar trebui să-i spună, se gândește. Ar trebui să-i spună ce se petrece și cu cine tot stă de vorbă, ar trebui să-i povestească despre tablourile din camera lui Liam, despre discuțiile cu Kim. Dar nu poate. Pur și simplu nu poate. Weekendul acesta trebuie să fie dedicat gemenilor. Nu i-a mai văzut de trei săptămâni. E cea mai lungă perioadă pe care a petrecut-o fără să-și vadă copiii. Singurul motiv pentru care au venit la prostia asta de școală a fost pentru ca Shaun să-și permită să-și educe copiii așa cum vrea mama lor să fie educați. Nu a fost niciodată vorba de cariera lui Shaun. Dacă ar fi fost vorba de cariera lui, acum ar conduce o școală generală de stat din centrul Londrei, una uriașă și întinsă, nu colegiul ăsta glorificat care-și pregătește de fapt elevii pentru examene într-un sat frumos, dar convențional. A sacrificat atât de multe ca să facă asta, iar ea nu trebuia neapărat să vină cu el; a fost alegerea ei să fie aici. El nu a lingușit-o și nici nu a insistat să o convingă. Iar acum copiii lui sunt în sfârșit aici și weekendul trebuie să fie perfect, absolut perfect: două zile întregi neîntinate de muncă sau polițiști. Doar ei patru făcând lucruri sănătoase și pitorești în familie. Așa că încuviințează din cap și spune:

– Da, am scris ceva. El îi zâmbește și spune:

– Păi, e bine. Poate că ai scăpat în sfârșit de blocajul scriitorului? Poate că acum totul o să înceapă să curgă.

– Da, răspunde ea. Să sperăm. Chiar atunci telefonul îi vibrează când primește un mesaj. Îl ia și se uită la el. E Kim.

Dom spune că acum o să primească sigur mandat să intre în Dark Place. Să sperăm că o să se întâmple chiar mâine-dimineață. Mulțumesc pentru tot. Ești minunată.

Tastează un răspuns.

Nici o problemă. Mă bucur că am putut ajuta.

– Cine era? întreabă Shaun.

– O, spune ea, grupul familiei de pe WhatsApp. Închide telefonul, îl bagă în priză la încărcat și închide ochii, cu capul plin de scări care se răsucesc în spirală și se cufundă în nisipurile întunecate și moi ale somnului.

16. District din nordul Londrei

17. Tulburare de stres posttraumatic

54. Iunie 2017

Scarlett dă mai tare volumul radioului din mașina lui Lexie și deschide geamul. Tallulah stă pe genunchii lui Zach, înghesuită în spate cu Liam și Mimi. I se învârt capul. În ultimele luni nu a băut mai mult de o jumătate de sticlă de vin. Nu a mai consumat droguri recreaționale de când avea paisprezece ani. Simte conturul cutiei cu inelul din buzunarul lui Zach cum o împunge în dosul piciorului. Scoate capul pe geam ca să înghită lacomă guri de aer cald din noapte. Copacii trec pe lângă ea fulgerător, ca niște dâre de negru și auriu, luminile gonesc spre ei, venind din direcția opusă ca niște discuri neclare de alb. Cerul încă

se agață de ultimele fâșii din lumina zilei de culoare gri-șoarece. Scarlett urma să-i spună lui Zach despre ele. Acesta era Planul B. Urma să-i spună lui Zach că ea și Tallulah sunt îndrăgostite una de cealaltă, iar Zach urma să o privească pe Tallulah cu ochi mari și neîncrezători și să-și înăbușe un hohot aspru de râs și să spună: *Ce?* Iar Tallulah urma să spună: *E adevărat. Încerc să-ți spun de săptămâni întregi, dar n-am putut găsi momentul potrivit.* Apoi Zach ar fi plecat valvârtej sau ar fi vomitat sau s-ar fi luat la bătaie sau ar fi urlat sau ar fi plâns sau ar fi făcut o criză de furie sau ceva de genul acesta. Și s-ar fi terminat. Ar fi fost îngrozitor, dar ar fi fost un moment fără cale de întoarcere. Însă dintr-un motiv inexplicabil, Scarlett a prelungit agonia târând pe toată lumea înapoi la ea acasă pentru o petrecere la piscină. Tallulah i-a dat un mesaj mai devreme în pub: *C faci???* Scarlett a răspuns: *TOTUL SUB CONTROL* și apoi i-a trimis o privire conspirativă peste masă. Trec de porțile de la Dark Place și pornesc pe aleea lungă ce duce spre casă, din care Tallulah vede trei versiuni separate și distincte. Clipește ca să încerce să alinieze cele trei imagini, dar nu reușește. Lexie parchează și coboară cu toții, împleticindu-se din mașina plină-ochi pe aleea acoperită cu pietriș. Scarlett îi conduce pe toți pe porțile de metal din lateralul casei, apoi spre terasa cu piscină și se duce drept în căsuța de lângă piscină unde aprinde luminile din grădină și sistemul audio Sonos și se întoarce o clipă mai târziu cu câteva beri reci din frigider. Zach se așază pe marginea unui șezlong, iar Tallulah stă în spatele lui. Scarlett cântă tare în ritm cu muzica și Liam i se alătură. Lexie și Mimi stau pe telefoanele lor. Scarlett îi pasează lui Tallulah o bere, iar ea o ia.

– Noroc, spune Scarlett, dansând în timp ce întinde sticla de bere spre a lui Tallulah. Și noroc și ție, Zach. E super să te cunosc în sfârșit. Zach ciocnește cu ea și spune:

– Asemenea. Chiar și de aici, de unde stă în spatele lui, Tallulah simte însă antipatia ce emană din el. Scarlett se duce dansând înapoi spre Liam și Mimi și ciocnește și cu ei. Apoi își lasă berea pe o masă și își scoate tricoul. Pe dedesubt poartă un maiou scurt. Își desface nasturii pantalonilor scurți, iese din ei, lăsând la iveală chiloții negri deloc sexy pe care Tallulah îi cunoaște atât de bine, apoi, într-o clipită, e în piscină. Tallulah se uită lung în timp ce ea se avântă pe fundul piscinei, iar lentila distorsionantă a apei o face să pară și mai lungă și

mai subțire decât este. Apoi iese la capăt și se ridică pe marginea piscinei, își trage părul ud de pe față și le spune lui Tallulah și Zach:

– Nu intrați?

Tallulah spune:

– Nu. Nu vreau să mă ud pe păr. Iar Scarlett spune:

– Of, haide, Lula, știi cât de mult îți place să te uzi pe păr. Iar Tallulah vede cum umerii lui Zach tresaltă, după care el își duce sticla de bere la buze, scurt, și bea cu sete din ea. Tallulah râde nervos.

– Serios. M-am spălat pe cap de dimineață și m-am coafat și toate cele. N-am chef să mai stau mâine s-o iau de la capăt.

– Of, Lula! Tu și părul tău prețios. Haide! Nu fi nașpa. Vino în apă! Ia doi pumni de apă din piscină și îi aruncă spre Tallulah, stropindu-l în același timp și pe Zach, care se ridică iute în picioare și țipă:

– Ce căcat? Ai grijă!

– Acum poți să te uzi ca lumea. Haide, Zach. Arată-i iubitei tale cum se face. Zach începe să-și desfacă nasturii de la cămașă. Și-o scoate, apoi își scoate tricoul alb pe care îl poartă pe dedesubt și Tallulah vede cum mușchii de pe spatele lui se unduiesc și îi zvâcnesc sub piele. Apoi își deschide fermoarul pantalonilor și îi dă jos și rămâne aproape gol, doar într-o pereche de boxeri mulați din Lycra. Se întoarce spre Tallulah și zice:

– Haide. Fă cum îți zice prietena ta. Atmosfera e pătată de ceva atât de acru și de inflammat încât Tallulah abia mai poate să respire. S-a format direct în spațiul dintre Scarlett și Zach și crește din ce în ce mai mare. Încuviințează din cap și își scoate pantalonii scurți, dar nu și topul vaporos, fiindcă se simte jenată să o facă în fața lui Mimi, și Liam, și Lexie. Își răsuțește părul într-un nod, apoi sare de-a dreptul în piscină, iar apa îi intră ca o rachetă în urechi, îi curge șuvoaie peste piele, îi umflă bluza ca pe o meduză plutitoare de bumbac. Tâșnește la suprafață și se trezește față în față cu Scarlett, care îi atinge iute buzele cu gura, după care se scufundă la loc. Tallulah se întoarce și îl vede pe Zach exact când iese din apă și scoate sunetul pe care îl scot oamenii când o piscină e mai rece decât te așteptai și scutură din cap, iar stropii de apă reflectă lumina în timp ce zboară ca niște cristale din vârfurile șuvițelor lui. Iar acum Tallulah stă între Zach și Scarlett și energia dintre cei doi e atât de toxică încât te-ar putea sufoca. Încă o dată, Tallulah se trezește gândindu-se la băiețelul ei, la familiaritatea și

căldura corpului său micuț, la senzația lui în brațele ei, lipit de corpul ei, la mirosul răsuflării sale din timpul nopții și simte deodată că nu vrea pe nimeni. Nici pe Scarlett, nici pe Zach. Vrea doar să fie singură. Dă din picioare în spate ca să ajungă la scări și iese din piscină. În timp ce ea iese, Mimi și Liam sar amândoi în apă. Ea se duce la căsuța de lângă piscină și ia un prosop mare și negru dintr-un teanc perfect aranjat de prosoape rulate și se înfășoară cu el și se așază pe un șezlong și îi urmărește o vreme pe ceilalți în piscină. Muzica tare acoperă țipetele și chițăielile și Tallulah privește stingherită cum Zach o ia pe Scarlett pe umeri și începe să se lupte cu un ciocan gonflabil cu Mimi, care stă pe umerii lui Liam. Scutură puțin din cap, ca să-și scoată apa din urechi, dar și ca să încerce să îndrepte scrânteala de a-și privi iubita și partenerul încolăciți, purtându-și doar lenjeria udă. Îl vede pe Zach cum se întoarce ușor să o bage în seamă; privirea pe care i-o aruncă e ca o săgeată de gheață. Ea dă din cap și se forțează să zâmbească, tremurând puțin fiindcă temperatura corpului începe să-i scadă.

– Mă duc să mă îmbrac, spune ea, luându-și pantalonii scurți și cămașa lui Zach, telefonul și geanta și intrând în casă. Lângă bucătărie e o cameră mică; Scarlett îi spune odăița. E tapetată cu biblioteci și luminată cu becuri slabe, are două mici canapele roșii așezate față în față, separate de o masă mare de cafea din lemn de nuc, acoperită cu obiecte interesante, cărți cartonate mari și lucioase și un evantai din reviste de amenajări interioare. Închide ușa glisantă în urma ei și își scoate topul ud, apoi își pune pe ea tricoul lui Zach, își scoate chiloții uzi și își trage pe ea pantalonii scurți. Se apleacă apoi cu capul în jos și răsucesc prosopul negru formând un turban peste părul ud. Vrea să rămână aici. E cald și e în siguranță. Se simte protejată de seara asta ciudată, de energia înfiorătoare din aer. Se uită la telefon și vede că e aproape unu noaptea. Se gândește să-i dea un mesaj mamei sale, apoi își dă seama că probabil doarme deja și că ar trezi-o degeaba, așa că îl închide iar și se așază pe canapeaua roșie și ia una din cărțile mari și lucioase și începe să o răsfoiască, iar cuvintele și imaginile i se amestecă în fața ochilor, amintindu-i că deși e mai puțin beată decât a fost mai devreme, tot e departe de a fi trează de-a binelea.

– Aici erai, aude o voce groasă la ușă. E Zach. S-a întors, în cămașă și pantaloni, cu părul ud dat pe spate, să nu-i vină pe față. Ce e cu tine?

Închide ușa în urma lui și rămâne încadrat de ea, iar becul cu halogen de deasupra capului îi aruncă umbre sinistre pe față.

– Nimic, spune ea. Am intrat doar să mă usuc și să mă încălzesc.

– Și m-ai lăsat acolo ca pe un fraier?

– Zach, spune ea. A fost ideea ta să venim încoace. Eu voiam să mergem acasă de acum două ore, mai ții minte?

– Da, mai țin minte. Dar m-am gândit, să știi, că poate spuneai doar că vrei să mergem acasă de dragul meu și n-am vrut ca *prietenii* tăi să creadă că te țin sub papuc sau ceva.

– Nu voiam să vin. Voiam să merg acasă. Tot mai vreau să merg acasă. Chem un taxi chiar acum. Se ridică în picioare, iar în clipa aceea Zach pornește spre ea și spune:

– Nu. Nu, nu mergem nicăieri. Nu încă. El stă suficient de aproape de ea cât să miroasă clorul de pe pielea lui, cât să simtă căldura răsuflării lui.

– Vreau să merg acasă, zice ea din nou, cu o urmă de înfrângere în glas. Dă să treacă de el, dar el o apucă strâns de brațe.

– Știi măcar ce aveam de gând să fac în seara asta, Lula? Ai idee măcar ce voiam să fac? Îi dă drumul la unul dintre brațe și vârstă mâna în buzunarul pantalonilor, scoate cutiuța neagră și i-o împinge în osul pieptului atât de tare încât ea simte deja cum i se va forma o vânătăie acolo.

– Au, spune ea, frecându-și sternul. Doare.

– Deschide-o, mârâie el. Ea inspiră adânc și desface cutia, apoi se holbează cuprinsă de o groază amorțită la bumbul mic de diamant ce sclipește la ea în lumina slabă. Uite-l, se gândește ea. Uite-l. Motivul pentru fiecare minut îngrozitor al acestei serii. Închide cutia la loc, i-o dă înapoi lui Zach și zice:

– Aș fi spus nu. Puterea propriului ei răspuns o lasă fără răsuflare. El se clatină ușor.

– Aha, zice el. Aha. Preț de o clipă, Tallulah se gândește că poate asta a fost tot. Poate s-a terminat. Poate călătoria ei cu Zach s-a sfârșit în cele din urmă și chiar a fost atât de simplu. Însă se uită lung la Zach și vede cum expresia i se schimbă din acceptare amorțită în confuzie și apoi, iute, atât de iute, într-o furie neagră.

– E ea, nu? zice el. Asta are ceva de-a face cu ea.

– Cine?

– Fata aia. Scarlett. De când a intrat în pub în seara asta ai fost cu nervii încordați. De-asta am venit încoace. Voiam să văd ce se întâmplă. Deci. Care e faza? Tallulah se simte inundată de senzația că e călcată în picioare.

– Suntem împreună, spune ea fără menajamente. Chipul lui Zach se contorsionează într-o mască urâtă a neînțelegerii.

– Ce?

– Eu și Scarlett. Ieșim împreună. Gata. Asta a fost. A spus-o. S-a terminat. Tallulah expiră profund și așteaptă.

– Adică, gen... Nu își găsește cuvintele să descrie ceva ce nu poate accepta. Tu și cu ea? Gen...

– Facem sex. Da.

– O! O, Doamne! spune el clătinându-se ușor și gemând. O, Doamne! Doamne ferește!

Știam eu. Să mor eu, din minutul când am văzut poza aia la tine în telefon, am știut. Era atât de evident. Deci, *făceați sex* atunci? Tu și cu ea?

– Nu, Doamne. Nu. Aia a fost abia a doua oară când am vorbit cu ea.

– Dar a început în seara aia?

– Nu. Nu. Multă vreme, nu. Abia după ce tu și cu mine am început să avem probleme.

– Ce probleme? Nu avem nici o problemă.

Ea clipește din ochi. Habar nu are dacă e obtuz intenționat sau dacă el chiar crede în această rescriere a poveștii lor.

– Pentru Dumnezeu, Lula. Serios. Pentru numele lui Dumnezeu. Cu *ea*? Dintre toți oamenii. Nici măcar nu arată bine. Efectiv e urâtă.

– Nu e urâtă. E frumoasă. Zach se ia cu mâinile de cap.

– Asta e... asta e o nebunie, Lula. Tu nu ești așa. Tu nu ești gay, ce dracu'? E doar mâna ei. Ea ți-a făcut asta. Te-a racolat. Nu-ți dai seama? Te-a racolat.

Se învâрте încoace și încolo câteva momente, iar Tallulah nu știe dacă e gata să se calmeze și să o amăgească să i se supună, sau dacă e gata să o omoare. Însă el nu face nimic din aceste lucruri. Se îndreaptă din spate, se uită direct la ea și zice:

– Știi că de-acum s-a terminat, nu? Știi că nu mai poți să fii mama lui Noah. Nu acum. Nici un tribunal din lume n-o să lase o persoană ca

tine să crească un copil. Nici un tribunal din lume. Acum plec, Tallulah. Mă duc înapoi acasă și îl iau pe Noah și n-o să-l mai vezi niciodată. Mă auzi? N-o să-l mai vezi niciodată. Aruncă cutia cu inelul din nou spre ea și când el se întoarce, Tallulah simte cum capul ei se umple de cioburi sparte de frică și furie. Nu, spune fiecare atom din corpul ei; nu, tu n-ai cum să-mi iei copilul; *nu, tu n-ai cum să-mi iei copilul*. Și se ia după el, și urlă, cu brațele desfăcute, gata să-l tragă înapoi, să-l împiedice să facă ce face, să se ducă unde se duce. Însă când iese din cameră vede că Scarlett e în pragul ușii în lenjeria ei udă și că ține ceva în mână, un obiect din bronz, sculptat într-o formă ce seamănă cumva cu un grup de oameni adunați laolaltă, și că îl ridică deasupra capului și apoi îl coboară brusc în față, spre creștetul capului lui Zach. Vede cum obiectul din bronz îl lovește pe Zach în moalele capului. Aude urlatul de mânie al lui Scarlett, țipătul surd de durere al lui Zach. Și vede cum lovitura îl doboară, iar el aterizează descriind un arc perfect, cu fața în jos pe podeaua albă de granit.

55. Septembrie 2018

Dimineața următoare începe devreme, ca întotdeauna când Shaun are gemenii la el. Jack e primul în patul lor, încercând să șterpelească telefonul lui Shaun de pe noptieră și prefăcându-se că se luptă cu el. Lily îl urmează un minut mai târziu, cu părul șaten și fin ciufulit într-un nod gros la ceafă, pe care Sophie știe că va trebui să-l pieptene douăzeci de

minute ca să-l descurce înainte să poată ieși din casă. Peste umărul lui Lily, printr-un spațiu dintre draperii, Sophie vede un centimetru din cerul cenușiu și umed pe care l-au prezis meteorologii și se întoarce spre Shaun și zice:

– Se pare că azi mergem la parcul acvatic. Iar Shaun se uită și el printre draperii și oftează și spune:

– Așa se pare. Copiii sunt încântați și toată lumea fuge la parter ca să mănânce micul dejun special pe care l-a pregătit Sophie: clătite americane pufoase, Nutella și cereale Coco Pops. Sophie bea cafea dintr-o cană mare, Shaun bea un espresso dintr-o ceașcă minusculă, copiii sporovăiesc, și mănâncă, și dau Coco Pops pe jos, și spun că dacă ar fi acasă, căteaua lor, Betty, ar aspira toate cerealele vărsate. Ploaia bate delicat în geamuri și, pentru o clipă, Sophie se simte senină, de parcă așa aștepta să se simtă de când au sosit aici. Sudul Londrei pare ceva îndepărtat și se gândește că poate va reuși până la urmă. Tot ce le trebuia era să-i vadă pe copii. Shaun și-a pierdut deja o parte din fragilitatea de care a dat dovadă de când a început la noul loc de muncă. Tunsoarea dură pe care și-a făcut-o înainte să sosească a început să i se schimbe, părul crescându-i și făcându-l să pară mai dezinvolt, și nu se poate opri din zâmbit, chiar și atunci când gemenii îi pun răbdarea la încercare.

Ia telefonul să caute pe Google programul de funcționare de la centrul de agrement din Manton, dar în clipa aceea sosește un mesaj de la Kim.

Au obținut mandat. Se duc la Dark Place. Mi-e rău. Sophie trage iute aer în piept, după care tastează răspunsul. O, Doamne! Ce repede! Când îți dau mai multe informații? Momentan adună o echipă. Poate peste vreo două ore? Nu pot să respir. Pot să fac ceva? Știe că nu trebuia să spună asta în clipa în care apasă pe „trimite”. Poți să vii încoace? Poate. Dacă nu ești ocupată?

Sophie ridică privirea din telefon. Lily și Jack stau aplecați peste prăjitorul de pâine, așteptând să se încălzească al doilea rând de clătite, Shaun încarcă mașina de spălat vase, toată lumea e încă în pijamale și în diferite grade de nepregătire pentru ziua aceea, ziua care era menită cu adevărat să fie o zi dedicată lor patru. Oftează și scrie: *Copiii partenerului meu sunt aici. Mergem la piscina din Manton. Se oprește. Sună atât de dur. Femeia asta poate urmează să descopere că fiica ei e*

moartă. *Piscină. Serios? Mai adaugă un rând: Dar mai e până plecăm, așa că aș putea să trec puțin pe la tine. Ți mulțumesc foarte mult,* răspunde Kim. *Pur și simplu nu pot să fac față singură în momentul ăsta.*

Sophie ajunge acasă la Kim o jumătate de oră mai târziu. Shaun păruse cam confuz când încercase să-i explice în cât mai puține cuvinte unde se duce și de ce.

– Mă întorc într-o oră, spune când pleacă. Probabil mai puțin.

– Dar de unde o cunoști pe femeia asta?

– De la inel, spune ea dezinvolt. Cel pe care l-am găsit în pădure. Presupun că m-am lăsat un pic absorbită de situație cu ea.

– Bine, să nu stai mult, da?

– Promit că mă întorc la timp să mergem la piscină.

Kim arată cenușie când îi deschide ușa lui Sophie. Nu e machiată, iar părul de obicei lucios îi atârnă în șuvițe încâlcite pe fiecare umăr. Sunetul unei emisiuni TV pentru copii urlă din living, unde Sophie vede capul lui Noah când trec pe lângă încăpere. Kim o conduce în bucătărie și îi trage un scaun.

– Ceai?

– Da. Te rog. Kim umple fierbătorul cu apă de la robinet și Sophie o aude cum oftează.

– Ai mai primit vești? întreabă ea.

– Nu, nu încă. E cel mai rău sentiment. Nu pot să suport. Umerii lui Kim par mici și ascuțiți prin bumbacul bluzei sale cu mânecă lungă, iar Sophie vrea să o atingă, să o consoleze, dar nu o cunoaște destul de bine.

– O să se întâmple, zice Kim. O să deschidă lespedea aia din turn, o să coboare acolo și o să găsească ceva. Știu că așa se va întâmpla. Și s-ar putea să fie ceva ce o să-mi distrugă complet lumea. Și nu sunt sigură că sunt pregătită pentru așa ceva. Nu sunt sigură că voi fi vreodată pregătită. Vreau să se întâmple, dar nu vreau să se întâmple. Și trebuie să știu, dar nu vreau să știu. Dacă e acolo, jos? Fetița mea. Dacă e acolo? Cu păianjenii. Știi, suferă de arahnofobie. E îngrozită de păianjeni. Efectiv până în punctul în care nu poate să respire dacă vede unul, o apucă tremuratul. Și dacă cineva a încuiat-o acolo, cu păianjenii? În întuneric. Singură. Asta nu pot să suport. Ideea că ar fi acolo, singură...

Apoi Kim începe să plângă și Sophie se ridică în picioare și o înconjoară cu brațele și spune:

– O, Kim! O, Kim! Îmi pare atât de rău. Cred că e atât de greu. Atât de greu. Fierbătorul începe să fiarbă și se oprește, dar Kim nu face ceaiul; în schimb, se prăbușește pe un scaun și se uită lung la ceasul de pe peretele bucătăriei cum trece de la 10:01 la 10:02. Apoi telefonul lui Kim vibrează și Sophie vede numele *Dom* pâlpâind pe ecran. Kim îl leagă pe Noah în scăunelul de mașină de pe bancheta din spate, în timp ce Sophie urcă în față. Își scoate telefonul și îi scrie un mesaj lui Shaun. *Mă duc cu Kim la Dark Place. Se pare că au găsit ceva.* Mesajul ei rămâne necitit până ce aproape au ieșit din sat, când Shaun răspunde: *O, Doamne! Sper că nu e nimic prea îngrozitor. Așteptăm aici până ce avem vești de la tine.* Kim conduce reținut pe drumurile de țară din afara satului, apoi puțin cam repede pe mica alee ce duce la Dark Place. La porțile casei stă o polițistă în vestă reflectorizantă, iar Kim deschide geamul și spune:

– Inspectorul McCoy mi-a spus să vin. Sunt mama lui Tallulah Murray. Polițista o lasă să treacă de porți și urcă pe aleea plină de gropi ce duce în fața casei, care e înconjurată de mașini de poliție marcate și nemarcate. Un alt polițist se apropie și Kim deschide încă o dată geamul și explică cine e, iar polițistul vorbește într-o stație radio și apoi o roagă să aștepte o clipă în mașină. Ușa din fața casei e larg deschisă. Înăuntru, Sophie vede un hol elegant din marmură cu o scară din piatră crem ce urcă în spirală până la o balustradă din sticlă aflată deasupra, cu un candelabru modernist uriaș atârând în centru. Pe pereți sunt atârdate tablouri abstracte, iar la baza scării se află o pereche de fotolii din piele din anii 1960, așezate față în față, separate de o măsuță joasă de cafea. Este splendid și de bun-gust, o combinație desăvârșită de vechi și nou. Însă casa asta frumoasă este părăsită de mai bine de un an, iar acum, în sfârșit, toată lumea va ști de ce. O clipă mai târziu, Dom apare la ușă și Kim iese imediat din mașină și pornește spre el. Sophie ar vrea s-o urmeze, dar trebuie să rămână în mașină cu Noah, așa că deschide ușa și se întoarce astfel încât e pe jumătate înăuntru și pe jumătate în afara mașinii. Privește cum Dom îi spune ceva lui Kim, apoi vede cum corpul lui Kim se îndoaie din genunchi, iar Dom și încă un bărbat o repun pe picioare susținând-o cu o mână de sub fiecare cot, după care Dom o ia în brațe și o strânge cu putere. Sophie se întoarce și se uită la Noah.

– Mă duc doar să văd dacă buni e OK, bine? Nu stau mult. Tu așteaptă aici, ca un băiat cuminte ce ești. OK? Noah se uită lung la ea și apoi scoate limba și face un zgomot, iar ea tresare ușor. Nu i-a mai scos limba nici un copil până acum, iar asistenta didactică din ea ar vrea să reacționeze cumva. În schimb, îl ignoră și pornește spre ușa din față. Își lasă delicat o mână pe mijlocul lui Kim și spune:

- Kim? Ce s-a întâmplat? Iar Kim respiră prea greu ca să vorbească, așa că Dom vorbește în locul ei și spune:

– Tocmai am intrat în tunel. Sunt rămășițe omenesti acolo.

Sophie simte cum i se aşază un vâl peste ochi şi se clatină uşor.

– Aveți idee ale cui?

- Nu. Nu încă. Dar, Kim, spune el, întorcându-se spre ea, ar trebui să știi că e bărbat. Kim suspină. Un sunet înăbușit. Și am mai găsit asta. Ridică o pungă sigilată de plastic transparent. Poți să-l identifici, Kim? Sophie se uită la obiectul din pungă. E un telefon într-o husă transparentă din plastic cu un fel de desen imprimat pe ea. Simte cum umerii lui Kim se fac fărâme sub mâna ei și aude un zgomot venind dinspre Kim pe care nu l-a mai auzit niciodată, jumătate tânguit de zână prevestitoare de moarte, jumătate urlet sălbatic, iar Kim se prăbușește în genunchi pe alea cu pietriș și spune:

– Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu fetița mea. Nu, nu, nu, nu, nu fetița mea frumoasă. Pe bancheta din spate a mașinii lui Kim, Noah începe să țipe și să plângă și curând aerul umed e plin de sunetele agoniei omenești în stare pură, redată stereo, și toți ceilalți rămân complet tăcuți.

– Zach? Tallulah îl împunge în umăr. *Zach?* Corpul lui pare neobișnuit de solid și rezistent, se gândește, de parcă ar fi fost golit și reumplut cu bile de rulmenți.

– Zach? îi șuieră la ureche. O! Căcat! Zach! Își lipește fața de fața lui, care e întoarsă într-un unghi ciudat, și încearcă să-i simtă răsuflarea din gură și nas. Dar nu simte nimic. Încearcă să-l mute pe spate, dar e prea greu. Pe podea, sub obrajii săi, e o mică pată de sânge și vede cum un firicel îi curge din ureche.

– O, Doamne, Scarlett! Ce-ai făcut? Scarlett îi aruncă o privire exasperată.

– Voia să-ți ia copilul, Lula! Voia să-ți ia copilul!

– Da. Dar nu trebuia să... Doamne! Tallulah se ridică în picioare și se uită de la Scarlett la Zach și apoi din nou la ea.

– Scarlett. E mort. O, Doamne! Scarlett.

– Tu mi-ai spus că ți-ai dori să dispară, Lula. *Tu* mi-ai spus asta. Mai ții minte? Ai zis că ți-ai dori să dispară pur și simplu. Că ar fi mai ușor. Eu am auzit ce a zis despre copil și l-am auzit cum te amenința și... Amândouă ridică privirea la un zgomot ca un țăcănit pe gresia din bucătărie și văd că e Toby. Câinele le privește iscoditor, apoi se apropie de corpul lui Zach. Îi adulmecă degetele de la picioarele goale, apoi se așază și se uită la Tallulah. În spatele lui apare altă siluetă: o femeie de vârstă mijlocie cu un kimono de mătase înfășurat în jurul siluetei sale mărunte, cu o mască pentru dormit de culoare roz deschis împinsă în sus, la jumătatea frunții.

Femeia mijește ochii și face o grimasă la vederea tabloului din fața ei. Apoi își scoate masca și spune:

– Eu doar am coborât să vă rog să dați muzica de la piscină mai încet. Ce naiba se petrece? Tallulah nu poate vorbi, doar scutură din cap. O, Doamne! Femeia se apropie de corpul lui Zach. Cine e? Tu cine ești? Cine e, Scarlett? Privirea femeii se îndreaptă către obiectul din mâna lui Scarlett. O, spune ea, trist și oarecum teatral. Nu Pipin.¹⁸

Tallulah scutură din nou din cap. *Pipin?* Femeia se apleacă spre fața lui Zach și întreabă din nou: Vă rog, poate să-mi spună cineva cine naiba e ăsta? Îi înfige două degete sub bărbie și se uită în ochii lui.

– E... Zach, spune Tallulah. E, e iubitul meu.

– Și tu ești...?

– Tallulah. Eu sunt Tallulah.

– O, Doamne! E mort, spune femeia. Îmi spune vreuna dintre voi ce se petrece?

– Nu știu, spune Scarlett, uitându-se de la obiectul straniu de metal din mână, căruia mama ei i-a spus „Pipin“, la forma lipsită de viață a lui Zach și înapoi. Nu știu. Voia să... voia să-l ia pe Noah. Și apoi...

– Cine e Noah? întreabă femeia cu un oftat. Scarlett răspunde:

– Noah e copilul Lulei. Voia să i-l ia. Și apoi... Privirea îi coboară din nou spre Pipin și nu mai spune nimic. În capul lui Tallulah e un pătrat negru deasupra spațiului unde ar trebui să fie amintirea lucrurilor care tocmai s-au întâmplat, ca o ștersătură. Își amintește momentul în care l-a urmărit pe Zach până în bucătărie. Își amintește momentul în care câinele a intrat în bucătărie și a adușmănit degetele de la picioarele lui Zach. Între ele s-a întâmplat ceva. Un lucru îngrozitor. Îi străfulgeră prin minte și începe să plângă.

– Ah, spune ea cu o voce mărunță de tot. Ah. Își astupă gura cu mâna și începe să se legene. Ah.

– Bun, am înțeles. Hai să gândim limpede, spune mama lui Scarlett. E ora... Se întoarce să se uite la ceasul mare din metal de pe perete. E abia trecut de două dimineăzi. Cine mai e aici?

– Doar Mimi. Liam și Lexie au plecat.

– Și Mimi unde e?

– Nu știu. A intrat acum câteva minute. Să-și încarce telefonul, a zis.

– Deci suntem doar noi. Și băiatul ăsta, Zach, încerca să vă facă rău? Tallulah scutură din cap.

– Nu, răspunde ea. Tocmai pleca.

– Ți-a făcut rău vreodată?

– Nu, spune ea. Nu, nu mi-a făcut rău niciodată.

– Și ție, Scarlett. Ți-a făcut rău vreodată? Scarlett scutură din cap, ursuză. Și credeai că o să-ți facă rău? Scutură din nou din cap. Deci l-ai lovit în cap pe la spate pentru că a zis că o să-i ia copilul prietenei tale?

– Da.

– Și de ce voia să-ți ia copilul? o întreabă pe Tallulah.

– Pentru că... i-am spus... Se uită la Scarlett, care încuviințează o dată. I-am spus că sunt îndrăgostită de Scarlett. Așteaptă să vadă ce efect are această declarație asupra unghiurilor perfecte ale chipului

mamei lui Scarlett, dar nu se întâmplă nimic. Fața ei nu se mișcă în nici un fel și nici nu înregistrează vreun fel de reacție. În schimb, pur și simplu oftează și spune:

– OK. Deci era furios. Și rănit. Și poate un pic scârbit. A zis că o să-ți ia copilul. A dat să plece și atunci... Toate trei se uită din nou la cadavrul de pe podea. Un timp, nimeni nu spune nimic. Apoi mama lui Scarlett oftează și zice: Ce mai încurcătură! Bun. Cine știe că erați aici? o întreabă pe Tallulah. Tallulah încearcă să-și aranjeze gândurile.

– Ăă, nimeni. Mama știe că sunt acasă la cineva, dar nu i-am spus la cine.

– Și prietenii tăi, Scarlett?

– Păi, toți știau pentru că am fost împreună în pub. Și Liam și Lexie, evident, pentru că au fost aici. Și Mimi. Și poate și alți oameni.

– Bun, deci în cele din urmă, lumea o să-și dea seama că s-a întâmplat ceva când băiatul ăsta n-o să se întoarcă acasă. Tallulah încuviințează din cap și se gândește la mama ei, și se gândește la copilul ei, și se gândește la patul ei, și se gândește că tot ce își dorește e copilul ei, și pe mama ei, și patul ei.

– La ce oră te aștepta acasă mama ta? o întreabă mama lui Scarlett pe Tallulah.

– Nu știu, sincer. Nu aveam o oră.

– Bun, deci avem cel puțin câteva ore până va trebui să dăm explicații.

– Nu sunăm la poliție? întreabă Tallulah.

– Poftim? Nu. E ucidere din culpă. Scarlett o să ajungă la închisoare. Și tu, probabil. Și n-o să-ți mai vezi niciodată copilul crescând. Nu, e un dezastru, e un dezastru absolut îngrozitor. Își pune mâinile în șolduri și trece zona în revistă.

– Deci, începe ea. Mimi. Ce facem cu Mimi? Unde e?

– Ți-am spus. Nu știu. A venit în casă să-și încarce telefonul.

– Du-te și găsește-o, îi spune lui Scarlett, fără să se întoarcă. Se duce la chiuvetă, își toarnă un pahar de apă și înghite două analgezice. Of, ce mă doare capul! Scarlett încuviințează din cap și dispare. Apoi, câteva momente, rămân doar Tallulah, mama lui Scarlett și câinele.

Mda, viața nu-i niciodată plictisitoare cu Scarlett, asta e sigur, spune mama ei. Doamne, ferește! Mereu se întâmplă câte ceva. Din clipa în care s-a născut. Eram atât de entuziasmată când am aflat că o să am

o fetiță după vijelia de Rex. M-am gândit că o să avem parte de după-amiezi calme în care o să facem lucru manual și o să ne aranjăm părul una alteia. Dar nu, cu Scarlett a fost chiar mai rău decât cu Rex, la drept vorbind, voia mereu să fie afară, voia mereu să alerge, să nu asculte, să vorbească. Doamne, să vorbească! Își duce o mână delicată la obraz și apoi se freacă pe frunte. Ce coșmar de copil! Și apoi au venit anii adolescenței. Vai de mine! *Băieții* – știi, și-a pierdut virginitatea când avea treisprezece ani. *Treisprezece*. Era obsedată de băieți. Apoi de fete. Apoi alți băieți. Alte fete. Mereu suspendată de la școală, una după alta. Nu era niciodată unde spunea că o să fie. Nu-i păsa niciodată, asta era chestia. Și eu încălcam regulile în adolescență, dar măcar mie îmi păsa mereu de consecințe. Dar lui Scarlett nu i-a păsat niciodată. Și ce poți să faci cu un asemenea copil? Scarlett se întoarce.

– Doarme dusă pe patul meu, spune ea.

– Bun, zice mama lui Scarlett. Las-o acolo. OK. Acum. Să începem cu începutul. Trebuie să scăpăm de el. Tallulah scutură din cap. Deși e aproape complet amorțită, nici nu poate accepta totuși că Zach e acum un obiect, că nu e diferit de bucata ciudată de bronz de pe podea de lângă el, Pipin, și că e un lucru de care trebuie să scapi. I se pare greșit. Se luptă o vreme cu emoțiile acestea care o amețesc și îi produc greață, încercând să le dezlege una de alta, apoi se simte neputincioasă când înțelege că există o singură soluție și că aceea este cea pe care o sugerează mama lui Scarlett. Vede cum Scarlett și mama ei schimbă o privire, un semn aproape imperceptibil din cap.

– În tunel? zice mama ei.

– Da, răspunde Scarlett. În tunel.

18. Pipin Henderson, sculptor danez (1924–2016) .

57. Septembrie 2018

Kim și Sophie sunt trimise de acolo înainte ca sacul cu cadavrul să fie scos din casă. Noah a plâns până a adormit cuprins de stupoare și acum sforăie delicat pe bancheta din spate în timp ce mașina intră pe drumul principal ce duce înapoi spre sat. Mâinile lui Kim strâng tare volanul, iar articulațiile degetelor i se văd prin piele ca niște bumbi de fildeș.

– Oamenii ăia, spune ea. Femeia aia. Fata aia. Am știut. Am știut de când am fost acolo. Erau oameni răi. Aveam presimțirea asta. Știi ce zic? Casa aia avea răul în ea. Chiar și în ziua aia perfectă de vară. Și ei stăteau acolo fără stres! În piscină! Râdeau! Beau bere! Mi se face rău. Dar de ce? De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Și apoi să continue să locuiască acolo săptămâni întregi. Cu așa ceva... în subsol... Kim începe să plângă din nou.

– Să ne oprim puțin? sugerează Sophie cu blândețe. Doar un minut. Kim încuviințează din cap, semnalizează și urcă pe trotuar. Își lasă capul pe volan și plânge o vreme. După un minut sau două își vine în fire și intră din nou cu mașina în trafic, înapoi spre sat.

*

Acasă la Kim, Sophie îi scrie un mesaj lui Shaun. *Au găsit un cadavru. Bărbat. Și telefonul mobil al lui Tallulah. Aștept cu Kim până primim vești. Ținem legătura.* Shaun răspunde simplu cu OK și un pupic. Kim stă în bucătărie cu Noah și îi dă ceva de mâncare în timp ce Sophie se duce în living, unde privește în jur la fotografiile înrămate de pe rafturi și de pe pereți, și toate prezintă o familie care nu era deloc excepțională odinioară, în toate privințele în afară de fericirea sa. Tallulah e o fată drăguță, dar arată ca genul de persoană căreia îi place să se piardă în fundal, căreia nu îi plac complimentele sau vâlva, genul de fată care preferă rutina, și normalitatea, și mâncarea simplă, care nu experimentează cu hainele sau cu machiajul ca să n-o dea în bară. Și totuși cumva a ajuns să se încurce cu o familie boemă, egocentristă ca familia Jacques. Cum de s-a întâmplat așa ceva? Când s-a întâmplat? Și de ce s-a sfârșit așa cum pare să se fi sfârșit? Își verifică telefonul să vadă dacă are mesaje, noutăți. Se duce din nou pe linkul la fil- marea lui Mimi de pe YouTube ca să vadă dacă a mai încărcat ceva nou. Însă

filmarea a dispărut. Tot contul a dispărut. Mimi a fost făcută să dispară de către Scarlett Jacques, care încă își mai exercită puterea inexplicabilă de pe un vas din mijlocul oceanului.

58. Iunie 2017

Lespedea se așază la loc peste treptele ce coboară în tunel și Scarlett o blochează la locul ei cu levierul cel vechi. Toate trei sunt transpirate și cenușii. Se ridică în picioare și își șterg palmele de picioare. Aerul din foișorul acesta mic și umed e încărcat de mirosul de alcool vechi, sudoare și teamă. Câinele așteaptă neliniștit în fața ușii ce dă în anticameră, scâncind ușor pe sub mustăți. Le urmărește în bucătărie, unde mica băltoacă de sânge stă în mijlocul podelei ca o pată

de Beaujolais vărsat. Mama lui Scarlett o șterge cu prosoape de bucătărie și pulverizează clor pe deasupra, după care arde prosoapele deasupra chiuvetei și lasă cenușa să se ducă pe scurgere în jos, apoi curăță chiuveta cu același spray înălbitor. E aproape ora trei. Geamurile ușilor glisante reflectă ledurile din piscină, care se schimbă încet din roz deschis în roz bombon, apoi în mov și albastru. Tallulah se așază greoi pe marginea canapelei mari din piele și spune, foarte încet:

– Acum pot să plec acasă?

– Nu, răspunde imediat și ferm mama lui Scarlett. Nu. Ești în stare de șoc. Dacă te duci acasă acum, mama ta o să-și dea seama. Nu pot să te las să pleci nicăieri până nu rezolvăm asta. OK? Tallulah se uită lung la ea și o mie de obiecții îi urcă la suprafața conștiinței. Însă e atât de obosită. Extrem de obosită. Și tot ce vrea să facă e să doarmă. Privește cu un fel de fascinație goală cum mama lui Scarlett le prepară ciocolată caldă într-o cratiță.

– Doamne, spune ea. Asta ne mai lipsea când Rex vine mâine acasă. Și săptămâna viitoare plecăm la Mallorca. Viața, spune ea, amestecând încet ciocolata cu o lingură de lemn. Viața.

Toarnă ciocolata caldă în căni și îi dă câte una fiecărei fete. Poftim, spune ea. Bea. Ciocolata caldă e delicioasă, cremoasă, fină, dar are un gust neobișnuit de chimic. Am turnat și o dușcă de rom în ea, explică mama lui Scarlett, ca să vă calmez stomacurile. Amândouă cred că sunteți extrem de obosite. Toată adrenalina asta. Știți, adrenalina îmbătrânește teribil. E un hormon miraculos, dar e teribil pentru noi. Pe termen lung...

Tallulah urmărește cum se mișcă gura mamei lui Scarlett în timp ce vorbește și în timpul acela se produce un fel de deconectare, cuvintele nu se mai potrivesc cu formele pe care le face gura ei, încep să sune ciudat, alungite, ca și cum ar fi pe platanele unui DJ și acesta le-ar încetini și le-ar deforma, iar pleoapele lui Tallulah sunt atât de grele și vrea să închidă ochii, dar vrea și să-i țină deschiși fiindcă trebuie să rămână trează, dar nu poate rămâne trează, apoi toate luminile din încăperea se îngustează ca printr-o pâlnie spre dosul retinelor sale și apoi... Când Tallulah deschide ochii, e întuneric. Și frig. Corpul îi plânge de durere și gura îi e atât de uscată încât la început nici nu reușește să-și desprindă limba din dosul dinților. Pe măsură ce ochii i se obișnuiesc cu întunericul, vede pâlpâitul unei lumânări într-un borcan. Vede

conturul unei sticle mari din plastic pline cu apă și o deschide și bea lacom din ea. E înfășurată în păături de blană și are o pernă, și ciocolată, și biscuiți care par scumpi, și o rolă de hârtie igienică, și o găleată. Mai încolo, în tunel, vede o formă cocoșată și știe că e Zach și știe că se află sub casă, că deasupra ei e piatră solidă, și că e captivă aici, în subsol, alături de trupul neînsuflețit al iubitului ei. Vede o cutie cu chibrituri și mai multe lumânări într-o cutie. Și își vede telefonul. Îl pornește, dar aici nu e semnal și mai are doar 16% din baterie.

Pune telefonul la loc și atunci simte cum ceva îi aleargă pe pielea gleznei goale. Se uită în jos și vede un păianjen, așezat pe carnea ei, numai unghiuri, și picioare, și energie dinamică și sare în picioare și țipă, și țipă, și țipă.

59. Septembrie 2018

Dimineața alunecă încet spre amiază și Kim spune:

- Poți să pleci acum, Sophie. Sunt OK acum. Ryan e pe drum.
- Ryan?
- Fiul meu.

Am încercat toată dimineața să dau de el. Avea telefonul pe silențios, explică ea, dându-și ochii peste cap. Dar ajunge într-un minut. Du-te. Mă descurc eu. Sophie așteaptă să sosească fiul lui Kim; când ajunge, câteva minute mai târziu, se prăbușește imediat în brațele mamei sale și începe să plângă și Sophie închide încet ușa în urma ei și se întoarce la Maypole. Pe terenul comun, o siluetă merge tot spre

școală și Sophie are nevoie de o clipă să-și dea seama că e Lexie. Are pungi de cumpărături, se întoarce de la Co-op. Încetinește ca să aștepte să o prindă din urmă și apoi o salută cu un zâmbet încordat.

– Au găsit ceva, îi spune lui Lexie. În tunelul secret de la Dark Place. Lexie rămâne cu gura căscată și face ochii mari.

– Doamne, spune ea. E el?

– El? Cine?

– Băiatul. Zach.

– Ce te face să crezi asta? întreabă ea, prudentă.

– Păi, dacă poliția a găsit ceva și ăla a fost ultimul loc în care au fost văzuți...

– Văzuți? Dar tu ai spus „el”. Băiatul. Ca și cum... Se oprește și apoi trage aer în piept.

– Lexie, zice ea, sper să nu mă înțelegi greșit și nu insinuez nimic, pe cuvânt, dar... am văzut că ieri aveai un exemplar din cartea mea în valiză și cred că știi că există un pasaj în carte despre un detectiv care găsește un indicator de carton exact ca astea de aici și mi se pare o coincidență atât de ciudată. Adică, semnele cu „Sapă aici”? Ai avut ceva de-a face cu ele? În spatele lor sună clopotul bisericii, o singură dată. Întrebarea rămâne în aerul dintre ele, densă și crudă, ca o clemă ce ține deschisă o incizie. Inițial, Lexie nu răspunde. Apoi, aproape imperceptibil, încuviințează din cap.

60. Iunie 2017

Tallulah nu știe de cât timp e aici. Ultima dată când și-a pornit telefonul înainte să rămână complet fără baterie, era zece și patruzeci și opt sâmbătă seară. Are impresia că de atunci au mai trecut cel puțin șase ore. Trebuie să fie duminică dimineață devreme, la peste douăzeci și patru de ore de când a băut ciocolata caldă în care mama lui Scarlett a amestecat un somnifer. Douăzeci și patru de ore de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Lucrul care s-a întâmplat când Zach a amenințat-o că îi va lua copilul. Lucrul care înseamnă că Zach e mort. Închide iar ochii și din nou încearcă să refocalizeze momentul acela – dar nu reușește. E sigură că Scarlett a făcut-o. Vede bucata de metal în mâinile lui Scarlett. Îl vede pe Zach pe podea. Apoi simte zvâcnetul adrenalinei în corp, bubuitul inimii sub coaste și nu știe ce s-a întâmplat imediat înainte. Imediat înainte. E înfășurată în pătura de blană până la gât; și-a făcut din ea un fel de sac în care nu pot pătrunde păianjenii, dar tot simte tremurul piciorușelor pe carnea ei. Le simte în locuri pe care pătura nu le acoperă: ochii, nările; urcându-i în canalele auditive. Trebuie să meargă la toaletă de ore întregi, dar se abține, prea speriată să se dezvelească din cocon. Îi e sete, dar nu vrea să bea apă fiindcă o va face să-i fie și mai rău. În schimb, mănâncă biscuiții. Nu s-a mișcat de câteva ore și o dor toate încheieturile. Presupune, de vreme ce e în viață, de vreme ce a fost lăsată aici cu mâncare, și apă, și lumină, și o pătură, că

urmează să fie salvată, că e aici doar temporar. Însă nu poate fi sigură. Gândul că ar putea greși, gândul că ar putea muri aici, e prea mult de procesat pentru creierul ei. Trece o oră. Poate mai mult. Nevoia de a merge la toaletă a trecut din nou. Își imaginează cum corpul ei a resorbit cumva conținutul vezicii, ca un burete. Îndrăznește să scoată un braț din pătura de blană și ridică lumânarea, îndreaptă lumina spre restul tunelului, peste mormanul trupului neînsuflețit al lui Zach. Pe pereți sunt prinse felinare din loc în loc, iar ea se minunează o clipă de vechimea lor, și le imaginează aprinse, ghidând fugarii spre un loc sigur. Se întreabă cât de departe ajunge tunelul. Se întreabă dacă există o ieșire la celălalt capăt, o trapă prin care să scape. Dar pentru a afla ar trebui să-și dea jos pătura și nu vrea să și-o dea jos. Pentru că sunt păianjeni. Deasupra capului lui Tallulah apare un ciob de lumină. Stătea pe trepte, cât mai aproape de deschizătura din camera de deasupra, cât mai departe de păianjenii de pe podeaua tunelului și de cadavrul lui Zach. Nu știe cât timp a trecut. Suficient cât să consume a doua lumânare. Să termine biscuiții. Să termine apa. Să doarmă de două ori. Se întoarce la auzul lespezii din piatră care se deschide încet și ridică privirea.

– Șșt! E Scarlett.

Ochii lui Tallulah au nevoie de câteva secunde să se obișnuiască destul cât să distingă fâșia din chipul ei vizibil prin crăpătură. Șșt, spune din nou. Ești OK? întreabă apoi. Tallulah încearcă să vorbească, dar nu îi vin cuvintele. Scutură din cap. Uite, zice Scarlett. O să te scoatem de aici. Mai stai o zi, cred. Încă e poliție peste tot. Dar sunt destul de convinsă că au terminat cu noi. Și apoi...

– Cum rămâne cu Noah? cârâie ea.

– Noah e bine. L-am văzut. E bine. Mama ta e bine. Ascultă, Tallulah. O să fie OK, da? Mai rezistă un pic. Și uite ce ți-am adus. E un pateu cu nuci pecan. Preferatul tău. Îi întinde ceva înfășurat într-un prosop de bucătărie, strecurându-l prin crăpătură, iar Tallulah îl ia. Mai ai nevoie de apă? Altceva?

– Vreau să ies afară, spune ea, cu vocea încă spartă, dar prinzând putere. Vreau să ies acum. Vreau să mă duc acasă. Nu pot să stau aici, cu Zach, cu... pur și simplu nu pot. Și sunt păianjeni. Te rog. Lasă-mă să ies. Nu pot... E... O vede pe Scarlett cum își duce un deget la gură, iar ochii îi fug o clipă în spatele ei.

– Şşt, spune din nou, după care trage la loc lespedea de piatră. Şi apoi se face iar întuneric.

PARTEA A CINCEA

61. Septembrie 2018

INTERVIU CU AMELIA BOO RHODES TRANSCRIEREA POLIȚIEI 8
septembrie 2018 Secția de poliție din Manton

Participă: Inspector Dominic McCoy Inspector principal Aisha Butt Insp.

McCoy: Amelia, sau preferi Mimi?

Amelia Rhodes: Mimi. Vă rog.

DM: OK, Mimi. Îți mulțumim că ai venit, din proprie inițiativă.

AR: Voiam să spun ceva de mult timp. De luni de zile. De multă vreme. Dar... eram prea speriată.

DM: Speriată de ce, Mimi?

AR: Speriată de... E greu. Nu știu cum să explic. E vorba de Scarlett. Are un fel de... putere.

DM: Poți să ne explici puțin la ce te referi?

AR: Mă refer la... Nu știu. Are un fel de a te face să crezi că nu ai fi nimic fără ea. E ca și cum faptul că ești cu ea e minunat și palpitant, dar întotdeauna există amenințarea că te-ar putea elimina, pur și simplu, dacă faci ceva ce nu-i place. Așa că nu voiai niciodată să faci ceva ce nu-i plăcea.

DM: Când ai întâlnit-o prima dată pe Scarlett Jacques?

AR: La Maypole House. Când aveam șaisprezece ani. Amândouă eram eleve la Arte. Și Design textil. Așa că aveam o grămadă de cursuri comune.

DM: Și o cunoșteai dinainte?

AR: [nu răspunde]

DM: Poți spune da sau nu, te rog? Pentru înregistrare?

AR: Nu. Nu o mai întâlnisem înainte. Dar ne-am înțeles bine, gen, imediat. Era cumva palpitant să fii în preajma ei. Toată lumea voia să fie prietenă cu ea, iar ea m-a ales pe mine. Iar odată ce Scarlett te alegea, erai a ei pe viață. Sau cel puțin așa aveam impresia. Adică, noi toți – eu, Ruby, Jayden, Rocky, toți – am urmat-o la Manton. Puteam să mergem la alte colegii. Mai ales Jayden și Rocky, care erau niște genii, Jayden ar fi

putut să intre la Royal College, iar Rocky avea un loc la London College of Fashion. Erau atât de talentați. Dar s-au dus la Manton. Pentru că acolo s-a dus Scarlett. E cam penibil, de fapt, când stai să te gândești. Când privești în urmă. Dar avea felul ăsta de a te face să simți că viața ta ar fi lipsită de sens fără ea. Nu prin ceea ce făcea. Nu făcea niciodată nimic rău. Doar prin felul în care te făcea să te simți... Nu pot să explic. E ciudat. De parcă avea nevoie de tine. Dar de parcă tu aveai mai multă nevoie de ea.

DM: Așa, să revenim la seara de 16 iunie 2017. Te rog să-mi spui, cu cuvintele tale, ce s-a întâmplat mai exact.

AR: Ăă, de la pub?

DM: Da. Începe de la pub.

AR: Era vineri. Ne-am întâlnit cu toții la Swan & Ducks. În sat. Doar o seară normală, de distracție. Toată gașca. Plus fostul lui Scarlett, Liam. Am stat cu toții afară, am băut câte ceva. Apoi Scarlett a intrat să mai ia un rând și nu s-a mai întors. Așa că ne-am dus înăuntru să o găsim și stătea cu ei. Cu Tallulah și iubitul ei. Era o atmosferă foarte ciudată. Foarte încordată.

DM: Din câte știai, era ceva între Scarlett și Tallulah?

AR: Oarecum. Da. Vorbeam despre asta, despre prietenia lor. Mi se părea ciudată. Adică, nu vreau să sune oribil, dar Tallulah pur și simplu nu era ca... noi. Știți? Era foarte tăcută, se îmbrăca foarte obișnuit, gen. Era drăguță și așa, dar eu n-am înțeles niciodată prea bine de ce voia Scarlett să stea cu ea. Apoi Ruby a zis că a văzut ceva, pe terenul școlii, se țineau de mână amândouă când credeau că nu se uită nimeni și apoi am presupus că e ceva între ele, sau că a fost ceva. Dar ea nu ne-a spus niciodată și nici n-am mai văzut altceva. Așa că, știți...

DM: Și apoi, la pub?

AR: Da. Deci, am ajuns cu toții să stăm cu ei și ne-am îmbătat cam rău. Apoi Jayden, Rocky și Roo au plecat; tatăl lui Roo venea să o ia cu mașina, iar Jayden și Rocky stăteau cu Roo. Așa că am rămas doar noi și Liam, apoi a venit și Lexie și ne-a condus cu mașina acasă la Scar...

AR: *[face o pauză]*

DM: Continuă.

AR: Da. Scuze. Deci, ăă... ne-am dus la ea acasă și am băut bere și am fumat ceva și ne-am jucat în piscină și apoi Zach și Tallulah s-au dus înăuntru, iar eu am intrat puțin după aceea, să mă duc să-mi încarc

telefonul, și am auzit voci ridicate din odăița de lângă bucătărie și am tras cu ochiul printr-o crăpătură din ușa glisantă și l-am văzut pe Zach cum o tratează cam grosolan pe Tallulah. Se certau. Zach îi spunea lui Tallulah că voia s-o ceară de nevastă, cred. Iar apoi i-a aruncat inelul în față. Atunci nu m-am mai uitat, m-am retras și m-am dus să-mi încarc telefonul, dar nu erau încărcătoare de Android în bucătărie și eu aveam unul în geantă, în camera lui Scar de la etaj, așa că am urcat acolo după el. A durat ceva să-l găsesc. Și după asta, am coborât înapoi cu încărcătorul și încă mai eram pe scări... și am auzit... [face o pauză]

DM: Ești OK? Ai nevoie de un minut?

AR: Nu. E OK. Am auzit-o pe Tallulah țipând: *Ce-ai făcut?* Și Scarlett a zis ceva de genul: *Tu ai vrut asta, tu ai zis că vrei să dispară.* Și aproape am intrat în bucătărie. Dar n-am făcut-o. Nu știu de ce. Dar era gen... era *Scarlett*. Se întâmplase ceva rău și mi-era frică să nu știe Scarlett că am văzut. Mi-era frică de Scarlett. Știți? Așa că am fugit la loc pe scări și era gata să-mi iau hainele și geanta și să fug. Dar am auzit-o urcând pe scări, așa că m-am aruncat sub pătură pe patul ei și m-am prefăcut că dorm. Am stat acolo așa ore întregi. Mă tot așteptam să aud sirene sau ceva, sau să vină Scarlett să-mi spună ce se petrece. Tot așteptam să se întâmple ceva. Dar nu s-a întâmplat. Era liniște. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Am văzut cum răsare soarele și apoi, pe la șase, mi-am vârat toate lucrurile în geantă și am coborât la parter. M-am dus în bucătărie. Era goală. M-am uitat în odăiță și Scarlett dormea dusă pe canapeaua de acolo. Am încercat s-o trezesc, dar parcă era inconștientă. Am scuturat-o foarte tare și nu s-a trezit. Și apoi am văzut o cutiuță neagră. Era un inel. Pe podea. Era cel pe care i-l aruncase Zach în față lui Tallulah. Și l-am luat și l-am băgat în geantă. Nu știu de ce. M-am gândit doar... [face o pauză]

DM: E în regulă. Continuă.

AR: Știu că n-ar fi trebuit. Dar am vrut s-o protejez pe Scarlett de ce făcuse în noaptea precedentă, de ce o fi fost lucrul ăla. Și știam că inelul e o probă – că dovedește ceva. Cine știe ce? Îmi... îmi pare tare, tare rău. Ar fi trebuit să-l dau poliției. Ar fi trebuit să spun ce am auzit-o zicând în bucătărie. Știu că ar fi trebuit. E foarte rău că n-am făcut-o. Știu asta. Chiar știu asta.

DM: Și ce s-a întâmplat după ce ai luat inelul?

AR: Am plecat. Am coborât pe alee și mama m-a luat de la poartă și m-a condus acasă. Și asta a fost tot.

DM: Ai mai vorbit cu Scarlett după aceea? După ce ai plecat de la ea de acasă?

AR: Da. M-a sunat pe la prânz, a zis că tocmai s-a trezit și m-a întrebat unde sunt. I-am spus că sunt acasă. Apoi a sunat din nou câteva minute mai târziu și a zis că mama lui Tallulah vrea să stea de vorbă cu mine pentru că Tallulah nu s-a întors acasă. Mi-a dat numărul ei și mi-a zis să o sun. Iar eu... nu i-am pus întrebarea potrivită lui Scarlett. N-am pus nici o întrebare. Am zis doar da. Ea m-a întrebat dacă sunt OK, iar eu am zis că sunt doar obosită. Și asta a fost tot. Asta a fost practic singura conversație pe care am avut-o cu Scar despre asta. Despre orice avea legătură cu asta. După aceea n-am prea mai vorbit cu ea. M-am dus la Londra să stau cu tata tot restul verii. Iar când m-am întors la Manton în septembrie, Scarlett și familia ei nu mai erau.

DM: Deci nu ai vorbit deloc cu Scarlett toată vara aceea?

AR: Nu. Nici măcar o dată. Nu m-a sunat. Nici eu n-am sunat-o.

DM: Și ceilalți din grupul vostru de prieteni?

AR: Da, adică, ne dădeam mesaje și așa, dar niciodată despre noaptea aia. N-am vorbit niciodată despre noaptea aia. Ceea ce e puțin cam ciudat, când stai să te gândești.

DM: Deci, Mimi, mai devreme ne-ai spus că i-ai dat inelul lui Lexie acum câteva săptămâni. Poți să ne spui mai multe despre asta, te rog?

AR: Da. Sigur. Deci... Am avut inelul în tot acest timp și voiam să fac ceva în privința asta dintotdeauna. Voiam să vin și să spun cuiva ce am auzit. Sau ce am crezut că am auzit. Pentru că, știți, am băut în seara aia. Am consumat droguri. Ce am văzut, ce am auzit, a fost totul atât de trecător. Doar un licăr. Dar m-am tot gândit că poliția o să găsească vreun fel de probe pentru ce naiba s-o fi întâmplat în noaptea aia, sau că Scarlett o să se întoarcă, sau că Tallulah o să se întoarcă, sau chiar că Zach o să se întoarcă... de parcă poate mi-am imaginat toată povestea asta. M-am gândit că toată treaba o să se rezolve de la sine fără ca eu să fiu nevoită să fac ceva sau să mă implic, dar au trecut luni, și luni, și luni de zile și nu s-a întâmplat nimic și apoi mama fetei a făcut procesiunea aia cu lumânări pentru comemorarea de un an și tot nu știa nimeni nimic și am văzut-o odată pe mama ei, în Manton, împingându-l pe copilul lui Tallulah într-un cărucior și arăta atât de tristă și de distrusă

și m-am simțit atât de prost. Și am fost... am fost în iad. Efectiv în iad. Așa că luna trecută m-am dus să mă întâlnesc cu Lexie și i-am spus în sfârșit ce am văzut prin ușa odăiței în noaptea aia, pe Zach și Tallulah certându-se, pe Zach aruncând cutia cu inelul înspre ea. Și apoi i-am spus ce am auzit după, pe Tallulah țipând: *Ce-ai făcut?* Și pe Scarlett țipând: *Dar tu ai zis că vrei să dispară.* Și apoi, Lexie mi-a zis... [face o pauză]

DM: Nu te grăbi. E OK.

AR: [plânge] Lexie mi-a zis... mi-a zis că primise vești de la Scarlett, că Scarlett era pe un vas, cu mama și cu fratele ei. A zis că mama lui Scarlett îi puneă să meargă într-o călătorie în jurul lumii timp de un an și că voia anonimitate completă. Avea ceva de-a face cu tatăl. Se pare că fusese violent. Nu știu. Mie nu mi s-a părut că are sens. Adică, tatăl nici măcar nu era vreodată cu ei. Și Zach și Tallulah încă erau dispăruți. Și era pur și simplu o gaură uriașă în toate. Așa că luna trecută i-am dat inelul lui Lexie, chiar înainte să plece în Florida, și mi-a zis: „O să mă ocup eu. OK. O să mă ocup eu“.

62. Iunie 2017

Tallulah se trezește dintr-un somn atât de adânc încât nu-și amintește nimic din el. Se trezește și vede lumină prin pielea pleoapelor. Se trezește și se află pe o suprafață moale. Se trezește în sunetul unui gâfâit blând și al unui zgomot de plescăit din buze și deschide încet ochii și vede fața lui Toby. O fixează cu privirea, placid. Câinele se linge din nou pe buze și mai gâfâie puțin. Pe măsură ce ochii ei se obișnuiesc cu lumina, vede că se află în odăița din casa lui Scarlett. Ușa e abia crăpată și aude voci dincolo de ea. Râsete delicate. Încearcă să se ridice în șezut, dar se oprește când își dă seama că e legată cumva. Se uită la picioarele ei, care sunt legate cu un colier din plastic. Mâinile îi sunt legate la încheieturi.

– Hei! strigă ea, cu un glas ca un cârâit. Aude cum se lasă liniștea în bucătărie. Hei! Aude pași pe podeaua din piatră din bucătărie și apoi o vede pe Scarlett. Poartă pantaloni de trening negri și un tricou Levi's supradimensionat.

– Oh, spune ea. Te-ai trezit. Mamă! strigă întorcând capul în spate. Tallulah s-a trezit. Vine spre ea și se urcă pe marginea canapelei, între Toby și capul lui Tallulah. Își apropie o mână de fața lui Tallulah și o mângâie pe obraz. Ce mai faci? întreabă ea.

– Ce se întâmplă? De ce sunt legată?

– Ca să fii în siguranță, spune mama lui Scarlett, care apare în pragul ușii. În mână ține o cană neagră și e îmbrăcată într-o rochie de bumbac verde jad, legată în talie. Are părul pieptănat sever, tras pe spate.

– În siguranță față de cine? Mama lui Scarlett oftează.

– Trebuie să te scoatem de aici. Momentan polițiștii au plecat, dar o să se întoarcă. Cred că tu și Zach ați dispărut amândoi și lucrurile trebuie să rămână așa.

– Dar... Tallulah simte cum o străbate o vibrație prin cap și vederea i se face cenușie la margini.

– Nu, spune ea. Trebuie să mă duc acasă. Trebuie să-mi văd copilul.

– Tallulah, spune Scarlett, dacă te duci acum acasă, n-o să-ți mai vezi niciodată copilul. Înțelegeți? Dacă te duci acum acasă, poliția o să-ți pună un milion de întrebări despre Zach și tu va trebui cumva să explici ce i s-a întâmplat. Și ce-o să spui?

– O să spun că... o să spun... Se oprește, încearcă să-și aducă laolaltă firele gândurilor și simte cum acestea se destramă iar aproape imediat. O să spun că a plecat.

– Da. Și asta ar fi evident o minciună. Vrei să-i minți pe polițiști?

– Da. Nu. Nu-mi pasă. Vreau doar să mă duc acasă.

– Nu, spune mama lui Scarlett. Mă tem că asta nu e o opțiune. Aici s-a întâmplat un lucru îngrozitor vineri seară. Un lucru foarte îngrozitor. Și eu știu că tu ai acționat doar dintr-o tulburare sufletească, de frică. Eu înțeleg instinctul ăsta matern. Dar adevărul e că Zach e mort. Și tu l-ai omorât.

– Nu. Nu. Nu l-am omorât. Eu... Minteia lui Tallulah se îndreaptă o vreme asupra detaliilor acelui moment, așa cum a făcut-o fără încetare de câte zile or fi trecut de atunci. Și de fiecare dată vede lucrurile altfel. Însă de fiecare dată când le vede, simte în fiere, în stomac, în esența ființei sale, cunoașterea faptului că nu ea a fost, că nu ea a făcut-o. Dar cum poate să dovedească asta oricui?

– Nu l-am omorât eu, spune ea. Nu eu am făcut-o.

– Păi, toată situația a fost cam confuză. Nimeni nu era treaz. Nimeni nu era cu mintea limpede. Dar amprenteale tale sunt pe sculptură. Și e clar că tu erai singura cu un motiv să-l vrei mort. Așa că, mă gândesc eu, sau cel puțin hai să presupunem că tu ești principalul suspect și că cel mai sigur loc în care să te afli acum e departe, foarte departe de aici.

– Dar cât timp? Întreabă Tallulah.

– Păi, până ce poliția găsește altă teorie pentru dispariția lui Zach, presupun.

– Dar dacă asta n-o să se întâmple niciodată?

– O să se întâmple. Sigur că o să se întâmple. Trebuie doar să te ducem departe de locul ăsta. Doar o vreme. Deci, mașina e pregătită, Rex ne așteaptă la aerodrom cu avionul lui Martin și plecăm toți la Guernsey. Dar, Tallulah, trebuie să fii extrem de grijulie. OK? Tu zbori în locul iubitei lui Rex, Seraphina. Semănați destul de bine. Joacă rolul ăsta, în regulă? Te aducem înapoi aici cât ai zice pește.

63. Septembrie 2018

INTERVIU CU LIAM JOHN BAILEY TRANSCRIEREA POLIȚIEI 8
septembrie 2018 Secția de poliție din Manton

Participă: Inspector Dominic McCoy Inspector principal Aisha Butt Inspector

McCoy: Îți mulțumesc, Liam, că ai fost de acord să stai din nou de vorbă cu noi. Îmi dau seama că probabil crezi că nu mai poate fi nimic de discutat. Dar astăzi a avut loc o întâmplare semnificativă. Foarte semnificativă. Și credem că ar fi bine să trecem din nou prin câteva detalii.

Liam Bailey: OK.

DM: Deci, relația ta cu Scarlett se sfârșise la data petrecerii la piscină de pe 16 iunie 2017.

LB: Da, eram doar prieteni.

DM: Dar ai mai locuit la reședința familiei Jacques ocazional în ultimii ani?

LB: Da. Ultima dată când am locuit acolo a fost în februarie anul trecut, doar câteva săptămâni.

DM: Și asta era când urma să te duci acasă, înapoi, la familia ta?

LB: Da. Urma să repet un examen vara aceea, dar m-am răzgândit, am decis să renunț la el și să mă duc acasă. Atunci m-a rugat Scarlett să vin la ea. Avea un fel de cădere nervoasă și avea nevoie de sprijinul meu. Am ajuns să locuiesc acolo cu ea. Și la scurt timp după aceea, Jacinta Croft, fosta directoare, mi-a spus despre un post vacant la școală și m-am gândit că poate ar fi bine să mai rămân pe aici o vreme, de dragul lui Scarlett. Așa că am acceptat postul și m-am mutat înapoi la școală.

DM: Și când ți-a dat Scarlett tabloul, Liam?

LB: Ce tablou?

DM: Păi, a fost autoportretul, cred?

LB: Da, pe acela mi l-a dat când m-am mutat în camera de la Maypole House.

DM: Și mai era cel cu o scară spiralată?

LB: Da. Mi l-a dat cam în aceeași perioadă. Au fost cadouri de casă nouă.

DM: Și ce știai despre tabloul cu scara?

LB: Nimic. Era doar locul ei preferat din casă. Îi plăcea senzația de istorie de acolo.

DM: Iar acesta – a se consemna că îi arăt lui Liam Bailey un detaliu al tabloului în cauză – obiectul acesta din tablou. Știi ce este?

LB: Chestia aia din metal?

DM: Da.

LB: E un cuțit, nu? Sau o felie de tort?

DM: Deci nu l-ai văzut niciodată în realitate? La reședința familiei Jacques?

LB: Nu. Niciodată.

DM: A se consemna că acum îi arăt lui Liam Bailey proba numărul DP7694, levierul din metal găsit îngropat în stratul de flori de la Maypole House. Liam, ai mai văzut vreodată acest obiect?

LB: Nu.

DM: Ai vreo idee la ce ar putea folosi?

LB: Absolut niciuna.

DM: Mulțumesc, Liam, atât deocamdată.

Casa din Guernsey e la fel ca aceea din Surrey. De bun-gust. Deschisă la culoare. Confortabilă. Elegantă. Alte bucăți interesante de metal sculptat aranjate în jurul unor teancuri de reviste pe alte măsuțe joase. Alte sculpturi din bronz pe socluri din plexiglas. Alte lucrări de artă abstractă. Alte candelabre și corpuri de iluminat supradimensionate. Principala diferență constă în priveliștile pe care le ai de le ferestre: apă, în principal de un albastru precum cerneala; uneori, turcoaz pastelat; uneori, încununată de creste din spumă; uneori, neclintită și netedă ca marmura. Camera lui Tallulah are pereții pictați cu flori de cireș curgând în valuri și draperii roz de nuanța scoicilor, matlasate cu o umplutură groasă, o măsuță de toaletă cu un taburet tapițat cu astrahan roz deschis. Camera ei are o baie proprie, cu o chiuvetă întinsă ca o lespede, care are un robinet lat din alamă din care apa curge într-o perdea lată printr-o fantă. Are o cadă în formă de lacrimă cu alt robinet de alamă cu gura plată amplasat deasupra ei și un duș *walk-in* mare cu gresie mozaic de culoare aurie și o pară de duș cu efect de ploaie. I se aduc prosoape moi, și mâncare organică, și pahare cu șampanie, și sticle cu apă imprimate cu orhidee. De la fereastră vede că această casă nu e aproape de nici o altă casă. Se află pe o stâncă. Kilometri, și kilometri, și kilometri distanță de orice altceva. Scarlett îi aduce lucruri drăguțe: produse care să-i facă părul și pielea plăcute la atingere, un platou cu brânzeturi, o jucărie de pluș. Îl aduce pe Toby pentru momente de tandrețe. Vine cu telefonul ei și se uită împreună la videoclipuri amuzante pe TikTok. Îi tot promite lui Tallulah că îi va cumpăra un telefon doar al ei, dar nu o face niciodată. Scarlett îi povestește lucruri din lumea exterioară. Poliția o vânează pe Tallulah, se pare. Au găsit cadavrul lui Zach și i-au găsit amprente pe statueta și au un martor, Mimi, care a văzut-o când l-a omorât. Scarlett îi spune că tatăl ei, Martin Jacques, adună o echipă de experți juridici pentru a încerca să anuleze probele. Cunoaște niște oameni, spune Scarlett, oameni puternici, care pot să manipuleze probele poliției, care pot să piardă accidental anumite lucruri.

– Doar câteva săptămâni, Lules, spune Scarlett. Câteva săptămâni, după care o să putem să ne întoarcem acasă. Momentan lasă-ne să

avem grijă de tine. Lasă-ne să te apărăm. După câteva săptămâni, veștile de acasă se sting și Tallulah îi spune lui Scarlett că nu îi pasă de poliție, că va înfrunta furtuna, va merge în instanță, va merge la închisoare, că nu-i mai pasă dacă e sau nu vinovată, vrea doar să se întoarcă acasă și să-și vadă copilul. Încearcă să plece din casă și Joss și Rex apar din senin și o duc înapoi în camera ei. Tallulah nu a mai părăsit încăperea asta de câteva zile, poate chiar mai mult. Marginile zilelor lui Tallulah par neregulate și deformate. Scarlett vine și pleacă în continuare cu mâncare și băutură și tratații, dar Tallulah nu o mai întreabă despre lumea exterioară pentru că nu-i mai pasă, nu vrea decât să doarmă. Scarlett o ține în brațe și îi spune că o iubește, iar Tallulah se zvârcolește să scape din îmbrățișarea ei, așa cum mai demult se zvârcolea din brațele lui Zach. Are mereu un gust rău în gură. Simte cum rădăcinile părului îi zvâcnesc și o mănâncă, deși are părul curat. Are piele solzoasă pe brațe, pe care și-o scarpină constant. Doarme aproape tot timpul, iar când nu doarme, se află într-un fel de lume subterană în care se întâmplă lucruri, dar le uită aproape imediat, iar creierul ei încearcă disperat să țină capetele acestora, să le tragă înapoi, să le păstreze, dar este mereu prea târziu, întotdeauna dispar. Uneori vede cum florile de cireș de pe pereți se răsucesc și se încolăcesc. În momentele de luciditate, Tallulah reia clipele dinaintea pătratului negru din mintea ei care încă ascunde moartea lui Zach și își simte propria culpabilitate în toată situația. A avut atâtea ocazii să facă lucrurile altfel. Din clipa când a făcut sex cu Zach de Anul Nou până când acesta a aterizat cu fața în jos pe podeaua din bucătăria lui Scarlett, Tallulah a avut ocazie după ocazie să facă lucrurile altfel, să construiască o viață bună pentru ea și Noah, și a ratat-o pe absolut fiecare dintre ele. Iar acum se află aici, în camera asta roz, cu pereții cu flori de cireș și ferestre încuiate, și știe că într-un fel este diminuată, că grija pe care i-o arată Scarlett e strâmbă și greșită, că Scarlett a fost învățată cum să iubească de oameni care nu știu să iubească și că tot ce crede că e bine e de fapt rău, iar Tallulah știe că trebuie să rămână la suprafața băltoacei mari și negre a ciudățeniei, suficient cât să respire în continuare, suficient cât să ajungă înapoi la mama ei și la băiețelul ei. Suficient.

65. Septembrie 2018

INTERVIU CU ALEXANDRA ROSE MULLIGAN TRANSCRIEREA
POLIȚIEI 8 septembrie 2018 Secția de poliție din Manton

Participă: Inspector Dominic McCoy Inspector principal Aisha Butt Inspector

McCoy: Bună ziua, Lexie.

Alexandra Mulligan: Bună ziua.

DM: Deci, tocmai am stat de vorbă cu Mimi Rhodes și am aflat că Scarlett Jacques este în prezent, se pare, undeva pe un vas, împreună cu mama ei.

AM: Da. Cel puțin din câte știu eu. Din câte mi-a spus.

DM: Și ți s-a spus să păstrezi secrete detaliile acestei călătorii deoarece mama ei încerca să scape de o relație abuzivă cu soțul ei?

AM: Da. Asta mi-a spus. Mi-a dat contul ei secret de Instagram și îl mai verificam din când în când să văd dacă a mai postat ceva. Dar niciodată n-au fost prea multe informații. Niciodată ceva care să arate unde se află. Doar poze cu marea, de fapt, cu mici texte despre starea ei. Apoi, acum câteva săptămâni, a venit Mimi încoace. Era foarte tulburată, foarte stresată. Și mi-a povestit ce a auzit acasă la Scarlett, mi-a spus că Zach și Tallulah s-au certat rău, că Tallulah i-a spus lui Zach că e îndrăgostită de Scarlett și Zach a luat-o razna și i-a aruncat inelul în față.

DM: Și ce ți-a mai spus despre noaptea aceea?

AM: Nimic. Atât.

DM: Nu ți-a spus ce a auzit prin ușa bucătăriei? Ce a auzit-o pe Scarlett spunându-i lui Tallulah?

AM: *[face o pauză]* Păi, da. Da. Mi-a spus. Da.

DM: Și ce părere ai avut?

AM: M-am gândit că poate Scarlett a fost implicată cumva în ce li s-a întâmplat copiilor ălor. Lui Zach și Tallulah. M-am gândit că mă minte când spune că e pe un vas ca să fugă de tatăl lor. Și știu că ar fi trebuit să aduc inelul la poliție și să vă spun ce mi-a zis Mimi. Doar că...

Aveam o călătorie importantă în Florida, totul era rezervat, și plătit, și foarte complicat, cinci hoteluri diferite și tot tacâmul, și n-am vrut să risc să mă implic într-o anchetă a poliției și să fiu nevoită s-o anulez. M-am gândit să-i dau inelul mamei și s-o rog să-l aducă la secție după ce aş fi plecat. Pe urmă m-am gândit că s-ar putea să aibă repercusiuni asupra slujbei ei. N-am vrut s-o implic și pe ea; slujba ei e viața ei, e lumea ei. Dar nici nu voiam să aștept până ce m-aş fi întors, voiam să-și dea seama cineva de ce s-a întâmplat fără să fiu nevoită să spun ceva cuiva. Iar mama îmi spusese că soția noului director e scriitoare de romane polițiste, iar eu sunt o mare cititoare, așa că am comandat una din cărțile ei, doar de curiozitate, și în ea era un fragment în care cineva ascunde un indiciu într-un strat de flori cu un indicator de carton alături, pe care scrie „Sapă aici“. Și m-am gândit că s-ar putea să funcționeze. Așa că am luat inelul în seara dinainte să plec în Florida, să-l îngrop în grădina cabanei, într-un strat de flori, așa cum fusese îngropat indiciul în cartea ei, dar poarta din spate era încuiată cu lacătul, așa că l-am îngropat chiar lângă poartă, unde știam că o să-l găsească.

DM: Și vasul acesta, pe care se află Scarlett și mama ei? Unde e mai exact?

AM: Habar n-am. Dar pot să vă arăt pozele de pe contul ei de Instagram. Poate reușiți să vă dați seama?

DM: Da. Te rog.

DM: A se consemna că Lexie Mulligan își folosește smartphone-ul pentru a găsi fotografiile.

AM: Uite. Asta e ultima. De acum câteva zile.

DM: A se consemna că fotografia în cauză prezintă un picior pe o suprafață crem din vinil, prora unui vas sau a unui iaht și o labă de câine.

DM: Trebuie să trimitem contul la analiza criminalistică. Acum.

DM: Deci, Lexie. A se consemna că îi arăt domnișoarei Mulligan proba numărul DP7694, levierul din metal găsit îngropat în stratul de flori de la Maypole House. Lexie, ne poți spune ce este acest obiect?

AM: N-am idee.

DM: N-ai mai văzut niciodată acest obiect?

AM: Nu, niciodată.

DM: Lexie, am analizat al doilea indicator și l-am comparat cu o fotografie cu primul. Se potrivesc perfect. E același scris. Pare improbabil, nu-i așa, ca doi oameni diferiți cu același scris să aibă ideea de a îngropa două obiecte pe terenul școlii la distanță de câteva săptămâni unul de altul? Așa că poate ai tu o teorie pe care ai vrea să ne-o împărtășești, despre cum a ajuns obiectul acesta unde a ajuns?

AM: Sincer. Jur. Eu am îngropat inelul, sigur. Acela era scrisul meu; eu am făcut indicatorul. Dar al doilea nu are nici o legătură cu mine. Pe cuvânt.

DM: Altceva ce mă sâcâie, Lexie. Susții că ai văzut indicatorul din stratul de flori de pe terasa mamei tale. Însă nu aveai cum să vezi indicatorul de pe terasa celui apartament din corpul de cămin, așa cum ai afirmat la momentul acela. Se află mult prea jos în clădire. Așadar, te rog să ne spui cum ai văzut de fapt indicatorul în seara aceea, dacă, așa cum ne spui, nu ai avut nici o legătură cu amplasarea lui acolo.

AM: *[oftează]* Eram în grădină.

DM: Lângă stratul de flori?

AM: Da. Lângă stratul de flori.

DM: Punând acolo indicatorul?

AM: Nu. Nu punând indicatorul. Vă tot spun. Nu eu am pus indicatorul acela acolo.

DM: Atunci ce făceai în grădină?

AM: Căutam pe cineva.

DM: Pe cine?

AM: Pe una dintre profesoare. Am văzut-o de pe terasă și am coborât la ea. Și atunci am văzut indicatorul.

DM: Atunci de ce ai spus că l-ai văzut de pe terasă? De ce n-ai spus că erai în grădină în momentul respectiv?

AM: Nu știu. Nu voiam să... Protejam pe cineva.

DM: Pe cine?

AM: Pe profesoară, suntem... știți. Ieșim împreună. Și ea e căsătorită. Așa că e un pic... sensibilă situația. N-am vrut s-o atrag în povestea asta. Mi s-a părut pur și simplu mai ușor să mă prefac că n-am fost în grădină.

DM: Lexie. Ar trebui să știi că în dimineața asta am găsit cadavrul lui Zach Allister într-un tunel de sub casa familiei Jacques. Iar acest

levier era menit să deschidă tunelul secret unde i-am găsit cadavrul.

AM: [*inspiră zgomotos*]

DM: Și telefonul mobil al lui Tallulah Murray a fost găsit în tunel.

AM: O, Doamne!

DM: Deci, Lexie, serios, dacă știi ceva despre acest levier, dacă ai idee cum a ajuns îngropat acolo, în stratul de flori, atât de aproape de locul unde te întâlneai cu prietena ta sau dacă ai văzut pe altcineva în apropierea stratului de flori, acum ar fi momentul să ne spui.

AM: [*începe să plângă*] Nu știu. Jur. Nu eu am pus indicatorul acolo. Nu știu ce e chestia aia de metal și nu știu cum a ajuns îngropată acolo. Nu știu absolut nimic.

66. August 2018

Într-o zi, Tallulah se trezește din alt somn adânc, un somn atât de profund încât seamănă cu moartea, somnul despre care știe acum că îi este indus de ceva de pe rafturile bine aprovizionate ale dulăpiorului din baia mamei lui Scarlett, și vede că se află din nou într-un spațiu întunecat și tăcut, singură-cuc, iar în oase îi oscilează ritmul și dansul apelor adânci și reci. Printr-o fereastră rotundă vede zidul de ciment vâscos al apei mării. Își simte încheieturile legate. Gleznele legate. Iar acum știe. Știe cu siguranță că nu e ținută într-un loc sigur. Că nu e protejată. Știe că tot ce i-a spus Scarlett despre tatăl ei care ar încerca să corupă ancheta poliției e o minciună și că acest coșmar urmează să se sfârșească în cel mai urât mod. Știe că singurul motiv pentru care încă mai e în viață e pentru că Scarlett a avut grijă de asta. Dar știe și că Scarlett pierde controlul asupra mamei sale, pierde controlul asupra întregii situații, și că acum Tallulah e dusă cât mai departe de mama ei, și de fiul ei, și de casa ei, într-un loc unde va fi aruncată, expediată, făcută să dispară.

67. Septembrie 2018

Kim stă în grădina din spatele casei. Nu poate rămâne înăuntru. Ryan e în casă cu Noah, distrăgându-i atenția. E aproape ora două. Au trecut patru ore de când au găsit cadavrul în tunelul din casa familiei Jacques. Se uită lung la telefon, îi pornește și oprește ecranul, verifică și răsverifică să aibă semnal, un semnal bun, să nu existe nici un impediment în calea unui apel de la Dom. Și iată-l. Nota cu care începe tonul ei de apel. Glisează să răspundă înainte să înceapă măcar a doua notă.

– Da.

– Kim, ascultă. Credem că am găsit locația actuală a familiei Jacques. Lucrăm cu Interpolul pentru o percheziție maritimă. Nu ți-am spus mai devreme, dar am mai găsit și alte lucruri în tunel, Kim. Am găsit rămășițele unui pateu în care am depistat o cantitate mare de zopiclonă¹⁹. Am găsit niște fire lungi de păr închis la culoare. Am găsit sticle goale de apă, lumânări, o pătură, precum și telefonul lui Tallulah. Iar datele de la aeroportul din Manton arată că membrii familiei Jacques au plecat cu avionul lor privat spre Guernsey pe 30 iunie anul trecut, iar la bord erau Jocelyn, Scarlett și Rex Jacques. Și iubita lui Rex,

Seraphina Goldberg. Însă Seraphina susține că nu a zburat deloc la Guernsey toată vara trecută. Așadar, Kim, examinăm posibilitatea ca familia Jacques să o fi luat pe Tallulah cu ei. Și că acum se află la bordul unui vas, închiriat de Jocelyn Jacques de la Clubul de Iaht din Guernsey la sfârșitul lui august. Și că Tallulah s-ar putea încă să fie cu ei. Între timp, poliția din Guernsey face rost de mandat să intre pe proprietatea familiei de acolo.

– OK, spune Kim, încercând să-și stăpânească respirația. OK. Deci, eu ce fac acum?

– Rămâi calmă, Kim. Rămâi calmă. Ne mișcăm cât de repede putem. În sfârșit, se învârt roțile și în cazul ăsta. În sfârșit, să fiu al naibii. Rămâi calmă.

19. Un sedativ puternic.

68. Septembrie 2018

Trec câteva zile. Calitatea luminii care pătrunde prin oceanul de dincolo de geam se schimbă, din gri în auriu și alb. Devine din ce în ce

mai cald; noaptea bâzâie deasupra capului un aparat de aer condiționat. Scarlett vine și pleacă. Uneori aduce câinele cu ea și Tallulah se încolăcește în jurul gâtului său și îi inspiră mirosul sărat.

– Fac niște chestii, spune Scarlett. Fac niște chestii ca să ne întoarcem acasă. Ca să te duc acasă. O să se termine curând. O să se termine curând. Tallulah știe că fiecare masă, fiecare băutură pe care o consumă e amestecată cu ceva ce o face să doarmă, însă nu-i pasă, tânjește după somnul pe care i-l induce substanța aceea, după dulcea acalmie a somnului, după lipsa durerii, după vise. Când durează prea mult până ce Scarlett îi aduce lucrurile după care tânjește, se simte dementă, sfâșiată în bucăți, cu stomacul sfârtecat dintr-o parte în alta, cu capul ciuruit de cioburi de sticlă, și smulge băuturile din mâinile lui Scarlett, le bea atât de repede încât aproape se sufocă. Apoi, într-o zi când se trezește din încă un vis de plumb și se forțează să deschidă pleoapele, ridică privirea spre furnirul mieriu al lemnului de deasupra capului său și aude ceva ce nu a mai auzit până atunci. Un bâzâit constant și solid, ca o drujbă, ca un bărbat cu o voce groasă care mugește, ca un camion care își turează motorul. I se pare că sunetul o înconjoară. Simte cum ochii i se învârt în cerc, uscați în găvanele lor. Întinde mâna după sticla cu apă pe care i-o așază Scarlett întotdeauna alături la culcare și ia o înghițitură. Zgomotul devine mai puternic, mai insistent. Vasul începe să se smucească și să se clatine, iar apa se revarsă peste gâtul sticlei când încearcă să-i pună capacul la loc. Aude ceva ce sună ca o voce umană, însă neobișnuit de imaterială, de parcă ar striga sub apă.

– Scarlett! țipă ea, deși știe că de aici, din micul ei sicriu tapetat cu lemn, nu poate fi auzită. Scarlett! Aude scârțâitul metalic dureros al motorului cum se oprește. Vasul se cufundă în tăcere, iar acum aude ce spun vocile de afară. Spun: „*RAF²⁰ aici. Urcăm la bordul vasului. Rămâneți pe punte cu mâinile în aer*“. Apoi aude tropăitul multor picioare deasupra capului, o grămadă de voci, de strigăte, iar ușa de la cabină îi e deschisă forțat și intră bărbați în uniforme bleumarin, cu caschete, cu puști, trupuri prin care zvâcnește adrenalina, ca niște manechine ce nu pot fi adevărate. Și vin la ea, iar ea se sperie și ei întreabă: „Sunteți Tallulah Murray?“ Încuviințează din cap. Tallulah își închipuie că e în stare să meargă după ce poliția o eliberează din legături. Își închipuie că picioarele pe care nu le-a mai folosit de zile

întregi o vor susține cumva când părăsește în sfârșit cămăruța asta de lemn. Dar nu este așa, desigur. Picioarele îi cedează și se prăbușește ca o marionetă, iar polițistul o cară în brațe.

– Unde mergem? întreabă ea cu o voce metalică.

– Te ducem într-un loc sigur, Tallulah. Are un accent. Nu știe ce fel de accent.

– Unde suntem? întreabă ea.

– Suntem în mijlocul Oceanului Atlantic.

– Mă duc acasă?

– Da. Da, te duci acasă. Dar mai întâi trebuie să te ducem la un spital să fii consultată. Ești într-o stare precară.

Pe puntea vasului, Tallulah vede rămășițele unei mese. Un bol cu salată, pahare de vin, șervețele de hârtie suflate de vântul violent al elicelor elicopterului. Ideea că în timp ce ea a stat legată în camera aceea minusculă și întunecată de lemn, alți oameni erau aici sus, mâncau salată și beau vin în bătaia soarelui e de neconceput. Vede un grup de oameni în cealaltă parte a vasului. Sunt Scarlett, Joss și Rex. Se întorc și se uită la ea, apoi întorc imediat privirea din nou. Vede cum alt polițist se apropie de ei, le trage dur mâinile la spate, le prinde încheieturile laolaltă în cătușe de metal care sclipesc în lumina puternică a soarelui. Câinele stă așezat la picioarele lor, iar blana groasă îi e suflată în toate direcțiile.

– Ce o să se întâmple cu câinele? întreabă ea, copleșită deodată de grija că ar putea fi lăsat în urmă.

– O să vină și el, nu-ți face griji din cauza câinelui. Tallulah își acoperă ochii cu brațul. Zgomotul elicelor și lumina puternică a soarelui îi produc agonie.

– Unde mergem?

– Relaxează-te, Tallulah. Relaxează-te. Curând e prinsă într-un ham împreună cu polițistul care a salvat-o și plutește deasupra vasului alb sclipitor și privește în jos și vede cum familia Jacques se face tot mai mică pe punte. O vede pe Scarlett ridicând ochii spre ea și mimând cuvintele: „Te iubesc“. Dar știe că persoana care a iubit-o odată pe Scarlett Jacques a dispărut pentru totdeauna. Închide ochii și întoarce capul.

20. Forțele Aeriene Regale Britanice

69. Septembrie 2018

Când avionul se oprește pe pistă, Sophie deschide compartimentul de deasupra capului și își scoate micul troller și haina. La caruselul de bagaje, este întâmpinată de editoarea ei daneză, o femeie de vârsta ei cu părul roșcat deschis prins într-un coc, care poartă o haină lungă din buclé albastru peste o rochie înflorată. Se îmbrățișează scurt – s-au mai întâlnit de două ori și chiar s-au îmbătat împreună, ultima dată când Sophie a fost la Copenhaga și și-au împărtășit niște intimități extraordinare, inclusiv detalii despre aventurile extraconjugale ale

editoarei sale. Dar acum, un an mai târziu, e ca un nou început; din nou sunt autoare și editoare, talent și manager, cordiale, afectuoase, dar nu prietene. Sophie este dusă direct la un hotel cu fotolii de catifea în nuanțe decolorate de soare și lifturi de sticlă care urcă și coboară pe stâlpi de metal, cactuși supradimensionați și The Chainsmokers în difuzoare. Își deschide valiza pe taburetul din camera ei frumoasă și își scoate geanta de cosmetice, îi desface fermoarul și își scoate periuța și pasta de dinți. În baie își privește fix chipul în timp ce se spală pe dinți; e trează de la patru dimineața, iar alarma i-a străpuns vise întunecate și îngrijorătoare. A dormit două ore. Are paloarea unui călător care a zburat în zori, dar peste douăzeci de minute va fi pe drum spre o conferință la care are un program aglomerat de interviuri și evenimente detaliat pe o foaie de hârtie pe care i-a înmânat-o editoarea într-o pungă de cadouri din pânză, care mai include și batoane energizante, apă minerală și un exemplar al ediției daneze din cea mai recentă carte a sa. Telefonul îi vibrează în dormitor. Iese din baie și îl ia în mână. E un mesaj de la Kim. *Au găsit-o*, scrie ea simplu. *Vine acasă*. Sophie clipește. Se așază greoi pe capătul patului și suspină, cu telefonul strâns la piept.

Apoi se trezește că începe să plângă, brusc, dramatic, neașteptat.

– Bună, Sophie. Îmi permiți? Sophie îi zâmbește încurajator cititoarei din public care ia microfonul ce tocmai i-a fost oferit de cineva din echipă.

– Sophie. Sunt o mare fană a cărților tale. Până acum există șase cărți cu Mica agenție de detectivi din Hither Green. Mai pregătești vreuna? Și dacă da, ne poți da un indiciu la ce să ne așteptăm? Și dacă nu, ce urmează pentru P.J. Fox? Întâi se simte prinsă pe picior greșit de întrebare, apoi își dă seama exact ce să spună. Zâmbește și ridică microfonul la gură.

– Este o întrebare foarte bună, spune ea. Și știi ceva, acum câteva săptămâni aș fi fost în stare să-ți dau un răspuns foarte direct la întrebarea asta. Acum câteva săptămâni locuiam în sud-estul Londrei, foarte aproape de Hither Green, singură, în micul meu apartament drăguț care seamănă întrucâtva cu apartamentul lui Susie Beets, de fapt. Aveam un iubit, un profesor, pe care l-am întâlnit prin intermediul activității mele, așa cum și Susie își întâlnește mereu iubiții. Acum câteva săptămâni eram, practic, Susie Beets. Publicul râde. Și ce e

ciudat e că nici măcar nu știam asta. Pentru că acum două săptămâni am plecat din Londra... Se oprește când simte cum o străbate un val de emoție. Am plecat din Londra plină de speranță, cu senzația că undeva ticăie un ceas, pentru a începe o viață nouă la țară împreună cu iubitul meu. Urma să devin soția directorului unei școli cu internat extrem de scumpe dintr-un sat englezesc parcă rupt dintr-un tablou. Un murmur de râs străbate publicul. Și habar nu aveam, continuă ea, efectiv habar nu aveam cât de mult avea să schimbe totul acest lucru. Pentru că m-am trezit nu doar naufragiată la țară, la un milion de kilometri de zona mea de confort, incapabilă să mă întorc în pielea lui Susie, incapabilă să scriu, dar și în mijlocul unei infrafrțiuni din viața reală. Vreți să vă povestesc? Un murmur și mai puternic se aude din public. Sophie încuviințează din cap și își încrucișează picioarele din nou. Se întoarce către moderatoare și zice: E OK? Avem timp? Moderatoarea încuviințează și spune:

– Sunt nerăbdătoare! Te rog, nu te grăbi.

– Păi, spune Sophie. Totul a început în prima zi, când am găsit un indicator de carton, bătut în cuie de un gard. Pe el scria „Sapă aici“. Se oprește și dă roată cu privirea în public, așteptând ca cineva să prindă semnificația acestui lucru. Fata care a pus întrebarea se prinde prima.

– Adică, zice ea, ca în prima carte cu Hither Green?

– Da, spune Sophie. Ca în prima carte cu Hither Green. O undă de mulțumire străbate încăperea, iar Sophie continuă. Așa că am luat o mistrie, spune ea. Și am săpat... Pe măsură ce Sophie vorbește, simte cum se adună, de parcă ar fi o vază spartă și acum bucățile din ea se lipesc la locul lor. Știe că nu mai poate rămâne în Upfield Common. Știe că Shaun trebuie să plece de la Maypole House și să-și găsească o slujbă care să-i placă. Știe că a fost o greșeală, pentru amândoi, în atât de multe privințe, dar și că a fost soarta, acționând în cel mai extraordinar mod. Felul cum s-a petrecut totul, pașii de dans. Iar acum Tallulah Murray a fost găsită în viață. Sophie mai știe și că nu vrea să mai scrie altă carte despre Mica agenție de detectivi din Hither Green după cea pe care o scrie acum, că aceasta va fi ultima. Că trebuie să nu mai scrie despre ea însăși și să înceapă să scrie despre lumea largă, nu doar despre un colțișor din ea. Că are aproape treizeci și cinci de ani și e timpul să treacă mai departe. Cu sau fără Shaun. Ajunge la finalul poveștii și femeia din public întreabă:

– Și acum? Ce urmează să se întâmple? Ce o să se întâmple cu familia? Cu oamenii care au răpit-o?

Sophie răspunde:

– Presupun că o să aflu când ajung acasă. Așază microfonul pe masă și zâmbește în timp ce publicul o aplaudă.

70. THE TIMES. 14 septembrie 2018

Mamă dispărută găsită captivă pe un vas în Atlantic O tânără mamă, Tallulah Murray, în vârstă de 20 de ani, care dispăruse de acasă în luna iunie a anului trecut, după ce a participat la o petrecere la piscină împreună cu iubitul ei, a fost găsită în viață la o sută de mile de uscat în Oceanul Atlantic, la bordul unui iaht închiriat privat, unde se crede că a fost ținută captivă de către Jocelyn Jacques, soția în vârstă de 48 de ani a managerului de fonduri speculative Martin Jacques, precum și de fiul ei, Rex Jacques, 23 de ani, și fiica ei, Scarlett, 20 de ani. Familia a fost găsită după ce rămășițele pământești ale lui Zach Allister, iubitul lui Tallulah Murray, au fost descoperite într-un tunel ce se află

sub locuința familiei din Upley Fold, în apropiere de Manton, Surrey. Se crede că vasul a fost depistat folosind elemente distinctive din fotografiile publicate de Scarlett Jacques pe un cont de Instagram. Toți cei trei membri ai familiei Jacques au fost luați în custodie, în timp ce Tallulah Murray se află într-un spital militar din Bermuda, unde este tratată pentru simptome de deshidratare severă și dependență de droguri. Familia lui Murray a fost anunțată și se crede că Tallulah va fi externată în cursul zilei de azi și va fi adusă înapoi în Marea Britanie imediat, unde se va reîntâlni cu familia ei, inclusiv cu fiul său de doi ani, Noah. Până în prezent nu a fost furnizat nici un motiv pentru uciderea lui Zach Allister sau pentru răpirea lui Tallulah Murray.

71. Septembrie 2018

Kim își folosește balsamul scump de păr, cel pe care trebuie să-l ia cu vârfurile degetelor dintr-un borcânel. Îl netezește pe lungimea părului și îl lasă să acționeze două minute, conform instrucțiunilor, după care se clătește. După aceea își alege o ținută, răvășind haine pe care nu le-a mai purtat de luni de zile, haine dintr-o altă vreme și care i s-au părut atât de străine în ultimele cincisprezece luni: garderoba altei femei, plină de culori pozitive, imprimeuri optimiste. Scoate o rochie de zi care se încheie cu nasturi în față. E aceeași rochie pe care a purtat-o la procesiunea cu lumânări de la comemorarea dispariției lui Tallulah. O asortează cu un cardigan roz trandafirii și cizmele ei militarești. Își usucă părul cu foehnul până ce lucește și își pictează codițe pe pleoape folosind un eyeliner lichid. Încă mai durează cinci ore până ce Tallulah va fi adusă cu avionul la baza armatei. Cinci ore lungi. Dar cinci ore nu

înseamnă nimic pe lângă cele cincisprezece luni cât a trăit fără ea. Fostul ei vine și el încoace. Urmează să sosească din clipă în clipă. Ryan o să se întâlnească cu ei direct acolo. Noah e la creșă, pentru rutină, pentru normalitate, ca să-i acorde lui Kim acest timp să se pregătească. O să-l ia de acolo peste două ore.

– Mami, spune el de câteva zile. Mami vine-acasă. Și-ar dori, egoist, să poată fi doar ea. Doar ea, pe pista de aterizare, așteptând cu răsufarea tăiată, cu flori, cu inima bubuindu-i în piept și cu pulsul gonind nebunește, să se deschidă acele uși, să o vadă acolo pe fiica ei, pe scări, să o ia în brațe. Dar știe că nu poate fi doar ea. Se așază în bucătărie și așteaptă să-i scrie Jim că e pe drum. Megs. Nu se poate gândi la Megs. Nu poate să stea de vorbă cu Megs sau s-o vadă pe Megs sau fie și să-i rostească numele. Se tot așteaptă să o sune, sau să-i scrie, sau să-i apară la ușă. Dar nu are nici o veste de la ea. Kim simte durerea morții lui Zach ca pe un corset, strâns în jurul burții, uneori simte că nu mai poate respira când se gândește la asta. Bietul băiat. Lăsat acolo în subsol. Fata a fost. Scarlett a făcut-o. Mama le spusese inițial polițiștilor că nu știe unde se află Zach, că ea cu copiii ei și cu Tallulah doar se bucurau de un an sabatic neașteptat pe care și l-au luat împreună, „să stea retrași“. Kim a dat cu pumnul în perete când Dom i-a transmis această informație. Când poliția i-a spus lui Joss Jacques că au găsit cadavrul lui Zach într-un tunel de sub casa ei, a schimbat placa și le-a spus polițiștilor că de fapt Tallulah l-ar fi ucis pe Zach, că l-a lovit în ceafă cu o statueta din bronz și că ei doar încercau să o protejeze. Inițial, Scarlett a repetat povestea mamei sale și timp de o zi și jumătate parcă fără sfârșit, Kim a fost cuprinsă de greață la perspectiva că fiica ei și-ar putea petrece tot restul vieții în închisoare. Însă apoi Scarlett a mărturisit, destul de neașteptat, iute, de parcă toată povestea era ca o armură pe care voia să și-o smulgă de pe ea. Le-a spus polițiștilor că Zach era un tip intimidant, că o controla pe Tallulah, că îi făcea rău. Le-a spus că l-a auzit pe Zach amenințând că îi va lua copilul lui Tallulah, că a reacționat instinctiv ca s-o protejeze, fără să gândească. Le-a spus polițiștilor că toate astea au fost din cauza iubirii pe care i-o poartă lui Tallulah. Iar Kim e sigură că e adevărat, iar undeva în sine ea, e convinsă că și ea ar uide pe cineva care ar amenința să i-l ia pe Noah lui Tallulah. Asta a spus că s-a întâmplat. Cine știe dacă e adevărat? Și cine știe ce se va întâmpla cu Scarlett Jacques, fata asta care are

inițialele fiicei lui Kim tatuate în carne? Kim nu o cunoaște pe Scarlett Jacques. A văzut-o o singură dată, plutind într-o piscină pe un flamingo roz, cu broboane de apă curgând de pe ea într-un prosop negru, răspunzând la întrebări despre fiica ei dispărută pe un ton morocănos și superior. Nu o cunoaște pe Scarlett Jacques. Nu e nevoie să o cunoască. Lui Kim nu poate să-i pară rău pentru ea sau să-i pese de soarta ei, oricât de tânără ar fi, oricât de mult ar susține că o iubește pe fiica ei. Pur și simplu nu poate. Tallulah a fost găsită în ghearele unei dependențe profunde de opioide când a fost dusă la spital, iar lui Kim i s-a spus că va trebui să petreacă ceva timp la reabilitare pentru a-și reveni. A fost avertizată că Tallulah nu arată ca fata cu obrazul proaspăt de la care și-a luat rămas-bun în seara aceea de iunie cu atâtea și atâtea luni în urmă. Însă i s-a spus și că Tallulah e disperată să se facă bine și să vină acasă și să fie din nou o mamă pentru fiul ei. Iar acum stau aliniați pe pista cenușie. Kim, Ryan, Jim, Noah în cea mai bună cămașă și cei mai buni pantaloni, în brațele lui Kim. Un vânt călduț bate în jurul lor și printre ei. Înfoaie părul lucios și drept al lui Kim, iar ea și-l aranjează în mod repetat după urechi. Se aduce o scară cu roțile sub ușa avionului. Ușa se deschide. Apare un bărbat, apoi alt bărbat. Kim își ține răsuflarea și apoi expiră din nou în părul lui Noah. Își suge burta, își aranjează părul după ureche o ultimă dată, iar apoi, acolo, însoțită de un câine maro uriaș, e Tallulah. Kim o ia la goană.

Epilog. *August 2018*

Liam își scoate ochelarii de soare și îi pune în buzunarul cămășii. Ridică privirea spre casa de unde soarele strălucește negru reflectat de ferestrele cu draperii, după care se ghemuiește să ridice marginea unei jardiniere mari de culoare albastră; un gândac o zbughește din ascunzătoare. Liam apucă obiectul ascuns acolo și îl duce până la ușa din față. Înăuntru, casa e răcoroasă și are ecou. Totul e așa cum a fost lăsat de familia Jacques vara trecută, însă există neclintirea, răsuflarea oprită a unei case în care nu locuiește nimeni. Simte ecourile clipelor pe care le-a petrecut în casa asta: râsul privilegiat ce ricoșează din pereții albi, zăngănitul anticipator al unei sticle de vin scoase din

frigiderul din bucătărie, plesnetul labelor grele ale câinelui pe podelele din piatră, mirosul parfumului lui Scarlett, acel parfum straniu de femeie în vârstă pe care îl poartă întotdeauna. Totul încă se află aici, însă diminuat, ca prin vis, o mică stafie a unei lumi pierdute, vrăjite. Însă mai e și sânge în aerul neclintit al casei: un curent de adâncime al morții, nociv și amețitor. În timp ce Liam trece dintr-o cameră în alta, în minte îi apar fulgerător diferite scene. Amintiri înfiorătoare din noaptea aceea de anul trecut, de la sfârșitul lui ianuarie, când l-a sunat Scarlett. Disperarea din glasul ei.

– Boobs, am nevoie de tine. S-a întâmplat ceva. Te rog să vii. A plecat imediat, bineînțeles. Nu pierdea niciodată vreun moment când era vorba de Scarlett. Ea era forța lui vitală, sensul vieții lui. El nu fusese nimic înainte de Scarlett și avea să se întoarcă în nimic după ea. Când avea nevoie de el, Liam prindea viață, ca o marionetă scoasă din cutie. A găsit-o pe un șezlong de lângă piscină, cu brațele înconjurându-i strâns corpul, legănându-se încet.

– Cred, a spus ea, cred că am fost violată. N-a vrut să-i spună cine, când, cum, unde. Doar atât. *Cred că am fost violată.* Liam a simțit cum esența moale a ființei sale se întărește. Fiecare element al ființei sale fizice fusese pregătit să ucidă. Cu mâinile goale, dacă era nevoie. A rămas în noaptea aceea, și următoarea, și următoarea, așteptând și așteptând ca Scarlett să-i povestească. Tatăl lui l-a sunat constant, cerându-i să se întoarcă la fermă, insistând că au nevoie de el. Însă Scarlett avea nevoie de el mai mult și nimic, nici măcar amenințarea cu excomunicarea familială, nu-l putea face să plece de lângă ea. Săptămâni întregi s-a zgâit la fiecare bărbat cu care i se intersectau drumurile, la fiecare elev, fiecare profesor, bărbatul din Co-op, vicarul de la biserica parohiei. Cine a fost, avea o nevoie disperată să afle, cine i-a făcut asta iubitei mele? Care dintre voi a îndrăznit să-i facă rău, a încercat s-o distrugă? A trăit săptămânile acelea într-un paroxism al violenței strâns încolăcite, gata să explodeze. La sfârșitul lui februarie, și-a luat o slujbă la Maypole House, oferită de Jacinta Croft, și s-a mutat în camera cu balcon și vedere la pădure. Iar de acolo l-a văzut, șase săptămâni mai târziu: un bărbat în vârstă de la distanță, însă la o privire mai atentă, un tip de vreo patruzeci și ceva de ani, chel. Guy Croft, soțul Jacintei. Se mutase de ceva vreme și se zvonea că era vorba de adulter, că s-ar fi despărțit. Odinioară o imagine cunoscută,

plimbându-se pe terenul școlii cu labradorul său, Guy Croft nu mai fusese văzut de ceva timp, dar acum se întorsese și se îndrepta spre pădure din spatele cabanei sale, într-o grabă aproape dementă. Liam a plecat imediat din cameră și l-a urmărit prin pădure. În celălalt capăt al acesteia l-a văzut cum descuie poarta din spatele curții de la Dark Place, iar de acolo, dintr-o ascunzătoare ferită privirilor, l-a auzit discutând cu Scarlett.

– Lasă-mă să intru. Te rog, lasă-mă să intru. Am părăsit-o. OK? Am părăsit-o. Pentru tine.

– Nu ți-am cerut s-o părăsești. Ți-am spus. S-a terminat.

– Nu. Nu. Ai zis, ai zis că nu vrei să fii cu un bărbat însurat. Păi, nu mai sunt însurat. OK? Sunt liber.

– Oh, Doamne, Guy. Te rog, cară-te.

– Nu plec nicăieri, Scarlett. Am renunțat la tot pentru tine. Apoi Liam l-a văzut pe Guy Croft cum pune mâinile pe umerii lui Scarlett, l-a văzut cum o împinge, nici tare, nici blând, ci ferm, înapoi în casă.

– La tot, a spus din nou. A făcut un pas înainte, cu brațele întinse în față. Liam a auzit-o pe Scarlett spunând:

– Lasă-mă-n pace, Guy. Ia-ți mâinile de pe mine, ce căcat! Liam s-a pus în mișcare, destul de iute cât să lase urme de accelerație în pământ, din trei, patru, cinci sărituri a ajuns la ușă, a pus mâinile pe brațele lui Guy, l-a smuls de lângă Scarlett, l-a aruncat pe spate, pe pământ, iar apoi l-a încălecat acolo unde zăcea; după aceea, conștientizarea contactului dintre pumnul său și pielea capului lui Guy, a fălcii lui, asprimea bărbii de câteva zile sub încheieturile degetelor lui, apoi fierbințeala lipicioasă a sângelui proaspăt, vlăguirea cărnii ce se predă traumei, căderea unui cap ce nu mai e susținut mândru de un gât, înțelegerea că lovește ceva ce nu opune rezistență, cum ar lovi un morman de carne tocată. Și apoi, abia apoi, conștientizarea unui glas de deasupra lui, care spunea: „Nu, nu, nu, Liam, STOP“, și a mâinilor pe hainele lui, trăgându-l de materialul cămășii.

Un stol de drepnele într-o formație leneșă trecând prin albastrul răcoros al cerului de deasupra capului. Sângele care îi zvâcnea în urechi. Răsuflarea întretăiată în piept. Un trup neînsuflețit la picioarele sale. Era o vreme când Liam ar fi făcut orice i-ar fi cerut Scarlett. Însă asta era înainte ca ea să-l abandoneze aici, singur, înstrăinat de familia lui, cu planurile distruse din pricina tuturor sacrificiilor pe care le-a

făcut pentru ea, înainte să-l părăsească fără să-și ia măcar rămas-bun. Până la un telefon agitat cu două zile în urmă, pe o linie cu un ecou îngrozitor, când a auzit în ureche vocea lui Scarlett pentru prima oară în mai bine de un an.

– Boobs, chestia care s-a întâmplat la petrecerea de la piscină de vara trecută, chestia aia. A fost pe bune. S-a întâmplat și a fost nasol. Și Mimi știe și i-a spus lui Lex. Lex o să-i spună lui Kerryanne. Kerryanne o să-i spună mamei lui Tallulah. Curând o să afle toată lumea. Am nevoie să te ocupi tu. E în același loc. Chestia. Același loc ca chestia pe care ai făcut-o tu. Levierul e sub jardiniera aia albastră mare de la ușa din față. Te rog, Boobs. Scapă de amândouă chestiile. Scapă de ele. De tot. Și apoi încuie și scapă de levier. Du-te cu el la Londra sau ceva, aruncă-l în Tamisa, bagă-l într-un tomberon, doar scapă de el. Nu lăsa nici o urmă, Boobs. Te rog. Eu sunt aici, la mama naibii. Mama o ia razna. A înnebunit și mă droghează și mi-e frică rău că o să mor aici. Vreau doar să mă întorc acasă. Te rog, fă să fie sigur să mă întorc acasă. Te rog. Acum trece prin bucătărie, până în holul din spate și în aripa veche a casei. Se duce în mica anticameră din fața foișorului și se oprește, doar o clipă, după care răsuțește zăvorul și intră. În foișor e frig și umed. N-ai zice că e august. Scoate levierul străvechi din buzunarul din spate, același pe care l-au folosit ca să deschidă tunelul în acea zi șocantă din aprilie, și dă la o parte lespede. Pășește peste cadavru și apoi, folosindu-și telefonul pe post de lanternă, înaintează prin tunel aproape un kilometru și jumătate, până ce se sfârșește și nu mai are unde să se ducă. Deasupra capului, o lespede de piatră din tavan lasă să pătrundă un firicel de lumină cenușie de la ce s-o fi aflând deasupra. Scoate sticla cu benzină din geanta de umăr și o toarnă peste forma zbârcită a rămășițelor lui Guy Croft și apoi aruncă un chibrit aprins deasupra. Privește cum flăcările încep să atingă oasele fărâmicioase ale lui Guy Croft și se îndepărtează când căldura începe să-l copleșească. După ce flăcările se potolesc, scurmă prin cenușă cu levierul de metal. Vede oase de degete, încă intacte, un maxilar, bucăți mari de cârpe vechi și piele arsă și mai toarnă niște benzină deasupra, mai aruncă un chibrit peste ele. Nu simte nimic pentru Guy Croft în timp ce îl privește cum se preface în pulbere. Toate sentimentele sunt captive înăuntrul lui, strânse ca un pumn, și toate sunt pentru Scarlett. Toate. Scarlett, care folosește oamenii ca pe niște oglinzi, ca să se vadă mai bine pe ea

însăși. Scarlett, care înalță oamenii și se descotorosește de ei când și cum îi convine. Scarlett, care a așteptat până ce Liam și-a luat gândul de la ea, și-a luat în sfârșit gândul de la ea, gata să se ducă acasă și să-și vadă de viața lui, ca să-l momească înapoi și să-l folosească din nou, ca pe o pătură dragă, o poală în care să stea, o persoană care s-o vadă așa cum dorește să fie văzută și nu așa cum este de fapt. Și acum Liam știe că ceea ce Scarlett Jacques este de fapt e un vas gol pe dinăuntru. Și-a permis să fie folosit de ea ca o jucărie, un animal de companie, deloc diferit de scumpul ei câine. Ba chiar i-a permis să-i dea acea poreclă groaznică – Boobs. Detesta să i se spună Boobs, dar a lăsat să se întâmple și asta. Le-a permis lui Scarlett și oribilei sale mame să-l folosească pe post de om bun la toate, instalator, șofer. Simte cum îl străbate o furie încinsă când își amintește cum mama lui Scarlett i-a dat o cazma și o pungă de plastic într-o dimineată fierbinte de vară și l-a întrebat dacă poate să curețe rahatul câinelui de pe gazon fiindcă grădinarul era în concediu medical și începea să pută. După ce l-a ucis pe Guy Croft pentru ea, s-au dus în pat și au făcut sex, atât de intens și de pur încât a plâns după aceea.

– Te iubesc, Boobs, spusese ea, încolăcindu-se în jurul lui. Știi că o să te iubesc toată viața, nu-i așa? Și apoi a sunat soneria de la ușă în dimineata următoare și ea a spus:

– Căcat, Boobs, repede, trebuie să pleci, trebuie să pleci acum. E Tallulah. A venit mai devreme. Îmbracă-te. Repede! Și, marionetă ascultătoare ce era, el a ascultat-o, s-a îmbrăcat în grabă și a plecat. Omorâse un bărbat pentru ea și ea l-a dat afară în dimineata următoare fără să-și ia măcar rămas-bun, apoi s-a abandonat imediat și în totalitate ademenirii lui Tallulah. Și acum asta. Un an de zile de tăcere absolută și dintr-odată are din nou nevoie de el. *Te rog, Boobs, te rog.* Furios, scurmă din nou prin rămășițele lui Guy Croft. Bucățile au ars până ce s-au prefăcut în moloz și praf și le mătură cu peria cu care a venit, pe niște folii de aluminiu pe care le înfășoară formând pachetele calde și le vâra în geanta de umăr. Le va duce la heleșteul umbrat de la marginea terenului comun, unde a asfințit soarele în seara asta, și le va goli în apele stătătoare de acolo ca să le ciugulească rațele. Trece lumina telefonului peste podeaua tunelului, aplecându-se să culeagă ceva ce seamănă cu un molar, pe care îl strecoară iute în buzunarul pantalonului. Și apoi, tocmai când se întoarce să plece, aude ceva ce par

a fi pași deasupra capului, și apoi voci, subțiri, înăbușite, prin crăpătura din jurul lespezii de piatră din tavan.

„Și, ce părere ai, Sophie? Poți să-ți imaginezi? Să vii să locuiești aici cu mine? Să fii nevasta directorului?” Apoi răspunde o voce de femeie. „Da, da, chiar pot. Cred că o să fie o aventură.” Liam se întoarce și pornește înapoi prin tunel. Când se apropie de ieșire, aruncă o privire la cadavrul lui Zach Allister, cadavrul de care Scarlett crede că o să scape de dragul ei, și pășește peste el. Apoi urcă treptele din piatră ce duc înapoi la Dark Place, trage lespedea peste gaură și strecoară levierul înapoi în buzunar, levierul pe care nu-l va arunca în Tamisa de dragul lui Scarlett, și nici în cine știe ce tomberon îndepărtat, levierul pe care îl va păstra în siguranță acasă până ce va decide exact ce să facă cu el.

Mulțumiri

Acesta a fost „romanul meu din *lockdown*”. Toți scriitorii care publică anual probabil au deja unul pe listă. Am început să scriu la el în februarie 2020. Apoi atenția mi-a fost abătută de la el de alte lucruri (semnarea a șase mii cinci sute de inserții pentru cărți pentru SUA fiind unul dintre ele!) și l-am lăsat deoparte o vreme. Când m-am întors la el,

începuse *lockdownul*, făcusem COVID-19 și copiii mei erau acasă toată ziua. În mod normal, îmi scriu cărțile fie la masa din bucătărie, fie într-o cafenea. Dintr-odată cafenelele erau închise și masa din bucătărie era plină cu temele fiicei mele mai mari. Bucătăria în sine era folosită de familia mea ca un fel de cancelarie neoficială, un loc unde să stăm împreună și să ne tragem sufletul, făcând o pauză de la muncă și învățat. S-au pregătit și gătit aici mese complicate la toate orele din zi. Oamenii păreau să mișune aici constant și nu existau cafenele în care să fug și timp de opt săptămâni lungi m-am fâțâit prin casă neconsolată zicând că NU POT SĂ SCRUI. Aveam oameni peste tot în spațiul meu de lucru și, mai mult, acțiunea cărții se petrecea în 2019 și nu puteam înțelege conceptul de a scrie despre o lume dinainte de COVID-19, o lume cu oameni naivi care ieșeau în pub, își trimiteau copiii la școală și se îmbrățișau. În perioada asta vorbeam la anumite intervale cu editoarea mea și de fiecare dată mă întreba: „Scrii?“, iar de fiecare dată îi explicam că nu, nu scriu, nu pot, mi-e imposibil, sigur că nu. Primele câteva dați a fost înțelegătoare, solidară. A cincea oară a zis: „Știi că tu chiar trebuie să scrii cartea asta, da?“ Așa că îți mulțumesc, Selina, că m-ai scos din paralizie și m-ai forțat să intru în modul de rezolvare a problemelor. Cartea de față a fost scrisă într-un spațiu închiriat pentru scris, vizavi de casa mea. Biroul meu din *lockdown*. Darul meu de la Cel de Sus. Îți mulțumesc tare mult, Biroule din *Lockdown*, și vă mulțumesc, Victoria și Rebecca de la Swiss Quarters, că m-ați făcut să mă simt atât de binevenită cât timp am închiriat acel loc. Pe plan profesional, 2020 a fost un an excepțional pentru mine. Am ajuns pe locul întâi în listele de bestselleruri *New York Times* și *Sunday Times*, am vândut peste jumătate de milion de exemplare din *Secrete întunecate* în Regatul Unit și peste un milion de exemplare din *O viață regăsită* în Statele Unite. Cât am stat culcușită în mica mea lume micșorată de *lockdown*, a fost o bucurie să mă gândesc la atât de mulți noi cititori care au venit spre cărțile mele, mi-au explorat titlurile anterioare, au găsit o evadare din lumea reală atât de înfricoșătoare. Așa că le mulțumesc tuturor care mi-au cumpărat vreuna din cărți anul trecut și îi întâmpin pe toți noii mei cititori care s-au întors să mai citească și altceva. Vă sunt extrem de recunoscătoare tuturor. Le mulțumesc tuturor librarilor din lumea întreagă care au reușit cumva să găsească moduri de a continua să vândă cărți oamenilor care voiau să le citească; cred că plicurile cu bule

au cunoscut o explozie a vânzărilor în ultimul an! Și le mulțumesc bibliotecarilor care au găsit la rândul lor căi ingenioase de a-și continua programele de împrumut. Librarii și bibliotecarii au menținut și programe de evenimente incredibil de bine organizate și cu un ritm foarte rapid pentru scriitori și cititori pe durata restricțiilor din cauza COVID-19, așa că le mulțumesc tuturor celor care m-au găzduit anul trecut, din confortul dormitorului meu. Îi mulțumesc extraordinarului Jonny Geller, agentul meu de la uimitoarea agenție Curtis Brown din Regatul Unit, și extraordinarei Deborah Schneider, agenta mea de la minunata agenție Gelfman Schneider din SUA. Amândoi ați fost magnifici în păstrarea unor standarde de lucru incredibil de înalte într-un an atât de dificil.

Le mulțumesc tuturor editurilor care m-au publicat, din lumea întreagă, cu mulțumiri deosebite pentru Selina Walker și Najma Finlay și toată lumea de la Cornerstone din Regatul Unit și pentru Lindsay Sagnette și Ariele Fredman și toată lumea de la Atria din Statele Unite. Le mulțumesc spectaculoaselor mele prietene scriitoare, care nu m-au lăsat s-o iau razna pe diverse platforme de socializare anul acesta: Jenny Colgan, Maddy Wickham, Jojo Moyes, Amanda Jennings, Tammy Cohen, Serena Mackesy, Chris Manby, Tamsin Grey, Adele Parks și mulți, mulți alții. Și în cele din urmă, mulțumesc familiei mele pentru că a fost, per ansamblu, o companie destul de decentă într-un an în care a fi o companie decentă a fost cam cel mai important lucru posibil. Sper să fi ajuns la sfârșitul unei ciudate note de subsol a istoriei și să revenim curând la treburi normale. Hai cu cafenelele!